

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Duygu Asena

AYNADA AŞK VARDI

Milliyet
KİTAPLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3. BASKI

Aynada Aşk Vardı

Aynada Aşk Vardı

Aktüel Kitaplar

© Türkiye Yayın Hakları:

AD Yayıncılık A.Ş.

1. Baskı:

Eylül 1997

ISBN 975-325-456-3

Yazan:

Duygu ASENA

Genel Yönetmen:

Yalvaç URAL

Koordinatör:

Gülgün A. ÇARKOĞLU

Sorumlu Müdür:

Necati GÜNGÖR

Görsel Yönetmen ve Kapak Tasarımı:

Aziz YAVUZDOĞAN

Sayfa Düzeni

Hayriye KAYMAZ

Düzeltili:

Tekin ERGUN

Basıldığı Yer:

Şefik Matbaası, 551 55 87

Duygu Asena bu kitabını,

Unisys notebook NBC 4525-D8'da yazmıştır.

AD Yayıncılık A.Ş.

Doğan Medya Center, Bağcılar 34554-İSTANBUL

Tel: 0.212.505 61 06-505 64 16, Faks: 0.212.505 64 13

Duygu Asena

Aynada Aşk Vardı

NİLÜFER GÖRÜCÜYE ÇIKIYOR

Uyanmıştı uyanmasına da yatağından çıkamıyordu... Dışarı-sı günlük güneşlik görünüyordu ama, kolunu yorganın dışına çıkardığı anda donuyordu. Oysa kalkmalıydı, eğer bayramlaş-mayı geciktirirse annesi kıyameti koparırdı. Kollarını içeri sok-tu, iyice büzüldü yatağın içinde. Yanındaki yataklara baktı, ikisi de boştu, Ayfer ile Turgut, kalkıp aşağıya inmişlerdi bile.

Ne güzel içi geçmişti ki kapı gümbürtüyle açıldı, Turgut gı-cır gıcır bahriyeli giysileriyle odaya daldı;

-Abla, çabuk kalk, beni annem gönderdi, hepimiz aşağıda-yız, gelirim fena yaparım, dedi.

-Git başımdan, geliyorum.

Kalktı, odadan çıktı, kocaman ahşap ev iki sobayla ısınamı-yordu, en soğuk yer de tuvaletti, buz gibi suyla yüzünü yıkadı, aynaya baktı, öyle somurtuyordu ki iki kaşının arasında yaşlıla-rınki gibi çizgi oluşmuştu. Titreyerek odaya döndü, yeni entari-sini giydi, duvardaki küçük aynada kendisini görmek için uğ-raştı, bir sağa bir sola kaydı... Bedenini parça parça, bir o yan-dan bir bu yandan izledi. Elbisenin deseni çok kötüydü, bu yaşta bu kadar allı güllü elbise de giyilmez ki... Eteğin boyu da istediği gibi olmamıştı, ayak bileklerine kadar uzanıyordu nere-deyse... Birazcık, birazcık daha yukarıda olmasını istemişti...

Aşkolsun Mükerrerem Hanım, askolsun.

Ahşap merdivenleri gümbür gümbür gümbürdeterek aşağıya indi. Annesi sert baktı;

- On altı yaşındasın, şu senin yaptıklarını küçük kardeşlerin bile yapmıyor, dedi...

Babası ise gülüyordu... Güldüğünü kimse görmüyordu el-bette, ama Nilüfer biliyordu. Hatta Nilüfer emindi ki babası-nın güldüğünü bir tek o görebilir.

Babalarının önünde dizildiler... En önde anneleri vardı, arka-

da Nilüfer, sonra Ayfer, sonra Turgut... Önce babalarının, sonra annelerinin elini öptüler, birbirleriyle kucaklaştılar. Nilüfer,

-Şimdi de benim elimi öpeceksiniz, ben ablanızım diye elini uzattı kardeşlerine.

Onlar gülerek ablalarının elini öperken, Nilüfer annesine baktı, anne ağlıyordu... Belli ki yine Ertuğrul ile Cengiz için ağlıyordu... Acaba annesi, daha bebekken ölen bu iki oğlundan sonra, şu anda yaşamakta olan çocuklarını hiç mi sevmiyordu?

Annesi ilk ve son kez geçen yıl anlatmıştı Nilüfer'e, nasıl evlendiğini, çocuklarını nasıl doğurduğunu, nasıl öldüklerini...

'Baban yine savaştaydı, Cengiz doğmuştu, unutmama imkân yok, onun doğduğu gün bir karar çıkmıştı. Yılbaşı, Mart'tan, Ocağın birine nakledilmişti. Ertuğrul da bir yıl sonra doğdu, o gün de II. Abdülhamit ölmüştü. Cengiz doğduktan altı ay kadar sonra adını telgraf çekerek koydu baban. Telgraf geldiğinde Haliç civarını bombalıyordu İngilizler. Baban döndüğünde, halanın oğlu ile, Cengiz'i yan yana koyduk, 'hangisi seninki, söyle' dedik. Biraz düşündü ve 'işte bu' dedi. Bilmişti, Cengiz'i göstermişti. O an o kadar sevinmişim ki... Cengiz öldüğünde yine yoktu, yine savaşıyordu... Ertuğrul'da da öyle... yine yoktu...'

Nilüfer bunları düşündükçe içi acıyordu, birdenbire kendini olgunlaşmış, akıllanmış buldu, bir daha annesine kızmayacaktı. O bir anneydi, mutlaka çocuklarını seviyordu, mutlaka seviyordu. Boğazında düğümlenen o şeyle pencereye doğru yürüdü, ağaca asılı kurban derisini gördü, yutkundu, gözlerindeki yaşları içine doğru akıttı, Turgut ile Ayfer de gelmişti, Ayfer ağlıyordu. Başını okşadı kardeşinin,

- Ağlanacak bir şey yok, çok doğal bu, her zaman yiyoruz ya, dedi.

Misafir odasına koştu, oturdu, konukları beklemeye başladı annesi ve babasıyla, evin en büyük çocuğu olarak.

Ev gelenlerle doldu taştı. Lokum ikram etme görevi Nilüfer'indi. Her gelen onun güzelliğinden söz açıyor, ,

-Bakalım mürüvvetini ne zaman göreceğiz, kocaman kız oldu maşallah, pek de güzel, diyordu.

Nilüfer de hafifçe tebessüm ediyor, eteklerini çekiştiriyor, utanarak başını öne eğiyordu ama, kendisine güzel denmesinden öylesine hoşnuttu ki...

Öğleden önceki son konuklar giderken, Ayfer ablasının yanına koştu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Nilüfer'in yanakları kıpkırmızı olmuştu...

-Yine mi, çıkmayacağım işte, bu kaçınıcı, istemiyorum ben, dedi.

-N'olur abla, n'olur çık, çok eğlenceli, geçen günkü utangaç adamı hatırlamıyor musun, ne kadar komikti...

-Hiç komik değildi diyerek Ayfer'i itti yanından.

Ayfer bağırdı,

-Anneeee, şuna bakar mısın?

Konuklar gitmişti, babaları hışımla döndü, kalın kaşları çatılmaya başlıyordu ki bu iyiye işaret değildi.

-Çıkmayacakmış baba, dedi...

Baba, dövecekmiş gibi üzerine yürüdü. Nilüfer hiç korkmadı. Babası ona bir kere bile vurmamıştı.

-Ne demek çıkmayacakmış, ne demek? On altı yaşında koskoca kız oldun, bu ne şımarıklık, neden utanıyorsun, elbette evleneceğin adamı görüp tanıyacaksın. 1936 yılındayız, utanılacak ne var bunda, evde mi kalacaksın?

Nilüfer hâlâ kıpkırmızı yanaklarıyla 'tamam baba' dedi, yukarıya çıkarken, annesi 'terbiyesiz' diye fısıldadı.

Eski hırkasını giydi, terbiyesiz sözü gücüne gitmişti, annesi neden böyle yapıyordu, neden evlenmesi için bu kadar ısrarlıydı? Evlenecekti elbette ama, bugüne kadar gelenleri hiç sevmemişti ...

İki elini açarak dua etmeye başladı;

-Annem sürekli ağlıyor, babam da hiç gülmüyor, dört duvar arasında, iki çocukla... Hiç mutlu değilim, Allahım, çok mutsuzum, ama daha okulum bitmedi, bari şunu tamamlamama izin ver ne olur, diye ağladı.

Görücüler akşama doğru geldiler. Babasının hem yaşça hem rütbece büyük arkadaşı, eşi hanımefendi, kızı ve oğulları...

Nilüfer görücünün yüzüne bakamıyordu, 'beni beğenmeyecek, beğenmeyecek, bu çocuk elbisemle beni nasıl beğenebilir? Eteğimin boyuna bak, otururken aşağı mı çekiştirsem, yukarı mı çeksem?..

O, gelen görücüleri beğenmeyebilirdi ama birinin bile kendisini beğenmemesine tahammül edemezdi. Neyse bugüne kadar hiç olmamıştı böyle bir şey.

Ayfer babasının dizinin dibine sokuldu, nasıl da sırtıyor, gözünü dikmiş adama bakıyor.

Adam, babasına nerede çalıştığını anlatmaya koyulduğunda, ilk kez ona baktı Nilüfer. Baktığı anlaşılmasın diye başını hiç kaldırmıyordu, gözlerini devirerek adama bakıyor, bu görüntüsüyle iyice komik oluyor, Ayfer de ablasına bakıp bakıp kıkırdıyordu...

Görücü orta boylu, hafif kemikli burnu var, gözleri de küçücük, biraz da çekik, kaşları simsiyah, kapkalın. Ayakları ne kadar da kocaman, sanki biraz kafası da kocaman... Annesi, hanımefendiyle konuşuyordu, biraz sıkılmış gibiydi, babası da hiç gülmüyordu. Nilüfer, onların da adamı beğenmediğinden emin oldu, biraz rahatladı.

Annesi kaşıyla bir işaret yaptı, bu, 'kahveleri getirsene' demek. Nilüfer artık bu bakışı ve oynayan kaşı iyice ezberledi.

Misafirleri yolcu ettiler. Koca kafalı aile - tümünün de kafalarının kocaman olduğuna karar vermişti; kapıdan çıktıktan sonra evin içinde uzun ve derin bir sessizlik oldu. Nilüfer ne

annesinin ne babasının gözlerinin içine bakabildi, imkânı yok o istemeden zorla evlendirmezlerdi ama, yine de içi sıkılıyordu.

-Baba, çok yaşlı bu da, diye bağırdı Ayfer...

Anne, 'sus terbiyesizlik etme, otuz yaşındaymış daha' dedi.

-Ama ablam da on beş yaşında dedi Ayfer.

-On altı yaşındayım, diye düzeltti Nilüfer kızgınlıkta.

-Aşağıdan lokum getirin dedi babaları.

Sevinçle takur tukur merdivenlerde koşturdular. Soğuk, loş kilere daldılar, tel dolaptaki lokum kutularını buldular, Ayfer iki tane lokumu ağzına tıktırdı. Su küpünün ardına saklanan Turgut, 'böööö' diye haykırdı, kızlar çığlık çığlığa bağıştılar.

-Abla beğenmedin değil mi, ben hiç hoşlanmadım, çok moruk dedi Ayfer.

-Ihl diye başını salladı Nilüfer... İçine doğmuştu, evlenmeyecekti bu adamla da ve okulunu bitirecekti. Nedense bundan emindi.

Nilüfer babasının kumandanı sayesinde okula yazılmıştı.

-Bu zamanda kızlar okutulmaz mı hiç? demişti kumandanı babasına...

Şimdi de yine babası sayesinde okulu bitireceğini biliyordu.

Okul bitince dikiş dikerdi, nakış işlerdi, öğrendikleriyle bir şeyler yapar, belki kendi parasını kazanırdı... Kendi parasını kazanmak fikri yüreğini hoplattı, ilk kez aklına böyle bir şey düşmüştü, çok heyecanlandı.

NİLGÜN SANDAL SEFASINDA

Mayom içimde. Üzerine, ciddi görünsün diye lacivert okul eteğimi ve beyaz gömleğimi giydim. Kitaplarım elimde, birazdan Deniz gelecek, birlikte okuldaki matematik kursuna gideceğiz.

Babam kursa gitmeme çok kızıyor. Çünkü babam benim okulu bitirebileceğime asla inanmıyor, bıraksam okulu sanki sevinecek.

-Boşuna bizi uğraştırıyorsun, boşuna kendini sıkıyorsun, çok tembelsin, deyip duruyor.

Onlar uğraşmıyor ben uğraşıyorum, üstelik tembel bir öğrenci olsam da, okulu bitirip büyük bir adam olmak kararındayım. Mağazalarını bana bırakmayacak, bu belli, zaten ben de mağaza yöneticisi olup dükkânda pineklemek niyetinde değilim. Belki de ben Valentina Tereşkova gibi uzaya giden ilk kadın olurum. Aptal mıyım neyim, geçen yıl o ilk kadın olarak gitti uzaya, ben nasıl ilk kadın olabilirim o zaman? O Vostok'ta yetmiş saat kaldı, ben yüz yetmiş saat kalarak rekor kırarım belki. Pilot olacağım dediğimde nasıl da gevrek kahkahalar atmıştı babam. Onu ilk defa böyle gülerken görmüştüm. Bu büyük fikirlerimi niçin ciddiye almıyorlar acaba? Belki de ben bir uzay bilimcisi olacağım. Onun için bugün matematik kursuna gidiyorum ya.

Bugün, için için, bir kez daha aileme teessüf ediyorum. Bu sırada, 1964 yılında, kursa gitmek için bile bu kadar mücadele edilir mi? Bir yanlışlık sonucu, hocalarım bana taktığı için, birkaç dersten ikmale kalmış olabilirim. Ama çok pişmanım ve kurslara yazılarak bunu telafi etmek istiyorum.

Nasılsa annem bu kez benden yana tavır alarak,

-Bırak gitsin çalışsın çocuk, deyiveriyor. Hayret ediyorum.

Deniz on dakika geç geliyor, çok terbiyeli bir şekilde,

-Merhaba amcacığım, merhaba teyzeciğim diyor.

Babam Deniz'i sever, birden yüzü gülüyor, ,

-Hani babanla gelip alacaktınız Nilgün'ü? diye soruyor.

Deniz mahcup bir şekilde,

-Efendim babamın bir işi çıktı, şuradan dolmuşa bineceğiz, zaten okul uzak değil ki, diyor.

Bundan sonraki aşama babamın, 'o zaman ben götüreyim sizi' demesi ki, işte bu felaketimiz olabilir. Aniden, ikimiz de, hadi Allahısmarladık diye koşarak evden çıkıyoruz. Aynı anda ikimizin de aklına evden koşarak çıkmanın gelmesi ne muhteşem bir şey. İşte gerçek dostluk bu...

-Senin mayon nerde Deniz,

-İçimde

Tabii ki,

-Peki havlu meselesini nasıl halledeceğiz?

-Müthiş bir sürprizim var sana, tekneyle çıkıyoruz, abimin arkadaşının küçük bir motoru var, bizi iskelede bekliyorlar, ama çabuk olmazsak giderler valla.

-Abin annelere söylemez mi bu yaptıklarını, sen ona çok güveniyorsun ama, ben biraz şüpheleniyorum.

-Hiçbir zaman, hiçbir şey söylemedi. Onun arkadaşından hoşlanıyordum ya bir zamanlar, bunu bile kullanmadı, asla...

İçin için Deniz'i kıskanıyorum. Onun da babası çok nemrut ama, hiç olmazsa böyle bir abisi var.

İskelede iniyoruz, sandal kuyruğu var, herkes isimlerini yazdırmış bekliyor. Deniz'in abisi biraz açıkta demirlemiş, el sallıyoruz. Yanaşıyorlar, sandala atlıyoruz. Deniz tekne demişti ama, bu kıçtan motorlu bir sandal. İçinde iki kız, üç oğlan daha var. Hepsini süzüyorum, kızlarda iş yok da oğlanlardan biri olağanüstü, çok yakışıklı, o ne gözler öyle, yeşil yeşil.

Denizin dibi görünüyor, güneş tepemizde parlıyor, hava çok güzel, çocuk yakışıklı, kızlar güzel değil, çok mutluyum... İyi ki

ikmale kalmışım, iyi ki okulda matematik kursları var...

Ya kızlardan biri onun çıktığı kızsas? Bunu Deniz'e sormanı gerek ama, sandal tikiş tikiş oldu, kulağına bile fısıldasam, herkes duyacak.

Açılınca hemen suya atlıyorum. Sersem kızlar daha ayaklarını sokup, ay çok soğuk diye şımarıklık etmekle meşgul. Su gerçekten de çok soğuk...

-Nefis, çok sıcak, hadi gelin diye sesleniyorum.

-Bravo diye bağırarak alkışlıyorlar.

Ve o da atlıyor, atlamak için bakmamı beklediğine eminim, nefis bir balık atlayışı yaparak bana kadar yüzüyor.

-Ne kadar güzel yüzüyorsunuz, diyor.

Uzun uzun yüzüyoruz birlikte, yorulup içi boş bir sandala tutunmak istiyorum.

-Sakın sakın tutunma diye fısıldıyor.

-Neden, yoruldum.

-Onun içinde lüfere çıkanlar var.

-Ne demek lüfere çıkanlar?

Kolumdan tutup, kendine doğru çekiyor, biraz utanmış gibi:

-O boş sandalların içinde öpüşüp sevişenler vardır ve biz buna lüfere çıkmak deriz.

Doğrusu utanıyorum ben de, neler yapıyorlar acaba sandalın içinde, sıçrayıp bakmak isterdim fakat suyun içinde sıçramak imkânsız. Utandığımı belli etmemeye çalışarak, doğal bir sesle soruyorum:

-Sevişecek başka bir yer mi kalmamış?

Sesim çok sevimsiz, çok ukala, çok bilmiş bir tonda çıktı, pişman oluyorum ama öyle çıktı işte.

-Sence gençlerin sevişecekleri yerler var mı?

Offf, onunki benden bilmiş, benden de sevimsiz bir sest...

Hızlı hızlı sandalımıza doğru yüzüyorum. Bu kez gerçekten utandım.

-Ellerime bas öyle çık sandala, diyor.

Ona dokunmak hoşuma gidiyor.

Adalara doğru gidiyoruz, denizin ortasındaki köftecide durup sandöviç yiyoruz, çok eğleniyoruz. Adalar o kadar yaklaştı ki...

-Geç oldu Deniz artık dönmeliyiz, diyorum.

Hafif rüzgâr çıktı, uzaklardan kara bulutlar üstümüze doğru geliyor. Denizde kıpırtılar oluşmaya başladı. Bu kentin havası böyledir işte.

Deniz'in abisi, dönüyoruz diyor, motorun ipini çekiyor, motor çalışmıyor, defalarca çekiyor, yine çalışmıyor. Bulutlar üstümüze üstümüze geliyor, rüzgâr hızlanıyor, denizin dalgaları büyüyor ve kayığımız iki yana sallanmaya başlıyor. Kızlar titreşerek birbirlerine sokulmuşlar.

-Ay çok korkuyorum, çok açıklardayız, batarsak ölürüz diye ağlaşıyorlar.

Kimde saat var acaba? Kaç saatte geri dönebiliriz? Saat beşte döneriz demiştik babama, hadi altıda dönelim, ama daha geçi çok fena olur.

Herkes sırayla motorun ipini çekiyor, kimse çalıştırmayı beceremiyor, sahil neredeyse hiç görünmüyor, adalara da yaklaşılmıyoruz, yan yan, görünmeyen bir yerlere doğru gidiyoruz. Deniz,

-Yardım çağıralım, diyor.

Yanınızdaki koca bir vapur geçiyor, içindekiler bize el sallıyorlar.

Kızlardan biri imdat diye vapura bağırmanızı öneriyor, Deniz'in abisi buna karşı çıkıyor,

-Yahu koskoca vapur bizim yardımımıza koşar mı?

-Neden koşmasın? dalgalara baksana, sandal devrilecek, öleceğiz, diyor kız.

Yeşil gözün yanına gidiyorum, havlusundan yararlanmak is-

tiyorum, çünkü üşümeye başladım ve üstüm başım sırlıslıklam. Havlunun bir kenarını kaldırarak sırtıma koyuyorum. Omzumun üzerinden havluyu almaya çalışıyorum, elini tutuyorum yanlışlıkla... Öylece kalıyoruz. Kızlardan biri ağlamaya başlıyor. Büyük bir dalga daha geliyor, iyice ıslanıyoruz, demirimiz tutmuyor, sürükleniyoruz. Ona sokuluyorum, o iyice bana sarılıyor. Ona dokunmak öylesine hoşuma gidiyor ki, şu anlar hiç geçmesin istiyorum. Onunla sarmaş dolaş, el ele oturmak müthiş bir duygu, korkmaya çalışıyorum, korkamıyorum bir türlü. Kalbimin pırpırları çok şiddetli, ama korkudan değil bu.

Epeyce uzakta bir kotra var. Yanımızdan koca bir yolcu gemisi daha geçiyor. Şımarık kız ayağa kalkıp gemiye imdat diye bağıyor, geminin kocaman dalgası üzerimize doğru geliyor, üzerimizden aşıyor, sandalımız alabora oluyor. Şimdi hepimiz bir tarafa savrulduk, denizin içindeyiz, başımı bir yere vurdum, suyun dibine doğru gidiyorum, kapkaranlık, panik içindeyim, nefesim daralıyor, nefesimi veriyorum, biraz daha gidersem öleceğim, birdenbire, hızla, suyun yüzüne çıktığımı anlıyorum, etraf çok karanlık, ne oluyor, sandalın altında kalmışım, kızlardan biri de sandalın altında imdat diye bağıyor...

-Tutun bana, tutun, korkma, bağırma diyerek, dışarı çıkartıyorum. Hepsi çılglık çılgılığa bize sesleniyorlar. Yeşil göz'le Deniz'i görüyorum. Neyse hepimiz sandala tutunabildik... Babam çok kızacak, çok kızacak, ıslak elbiseleri kurutmak gerek, bu bulutlu havada elbisem kuruyamaz, ne yapacağım şimdi, eve nasıl gireceğim?

-Öleceğiz, diyor kız.

Kotra üzerimize doğru geliyor... Sanırım bize çarpacak. Gerçekten öleceğiz! Yo, hayır, bizi görmüşler... Kurtuluyoruz.

Sandal sahibinin evine gidip giysilerimizi, saçlarımızı, ütülerle kurutuyoruz ve şaşılacak şey, fazla gecikmeden evdeyim.

Babam kanepeye serilmiş kestiriyor, annem mutfakta, yatak

odasına süzülüyorum, elbisemi çıkarttığım anda, annem içeri giriyor:

-Aman Allahım şu haline bak, nereden geliyorsun sen? diyor

-Nerden geliyorum anneciğim, diyorum şaşırarak?

Halimde bir gariplik olmadığından o kadar eminim ki, kur-
sa gitmediğimi imkânı yok anlayamaz. Bu kez şaşkın değil,
kendinden emin bir şekilde soruyorum,

-Ne var halimde anneciğim?

-Allah müstahakını versin, nerede yandın böyle, yüzün, gö-
zün, her tarafın kıpkır mızı.

Ah ne aptallık, ne aptallık, insan bu kadar salak olabilir mi,
her şeyi ayarlayıp, güneş faktörünü unutabilir mi, bu nasıl
plansız programsız kaçış böyle? Kendime lanetler yağıdırıyorum,
en aptalca delili unutan aptal katiller gibiyim, tamam, takın ke-
lepçeleri koluma memur bey, ben bu aptallığımla her türlü ce-
zayı hak etmiş biriyim...

-Anne, ne olur babama söyleme, kurstan sonra Deniz'lerin
bahçesine gittik, orada yandık.

Annem suratıma nefretle bakıyor, şu anda beni hiç sevmedi-
ğinden eminim. Kaşları öyle bir çatılmış ki, o güzelim yüz bir
canavara dönüşmüş. Bana vunnak istemiş gibi ama, on altı ya-
şındaki bir kızı dövmemesi gerektiğinin bilincinde, suspus ol-
muş, sadece bakıyor. Tiksinir gibi konuşuyor:

-Senden ümidimi kestim artık, orospular gibi soyunup, elâ-
lemin bahçesine mi çıkıyorsun, utan, boyundan posundan
utan, bir de kardeşine örnek olacaksın değil mi?

Anneme yakalanmaktan çok orospu sözcüğü gücüme gidi-
yor. Bahçede mayoyla oturmanın nesi orospulukmuş?

O akşamı yatakta geçiriyorum... Babama söylemedi, söyle-
mez de zaten, evin içinde bir tartışma daha çıkması onun da
işine gelmez.

Babamın, nerede bu diye bağırın sesini duyuyorum. Karde-

şimle, yemek hazır çabuk gelsin diye haber yolluyorlar, başımın ağrıdığını söylüyorum. Sersem kız, ‘üff amma da kızarmışsın’ abla diyor. Her yanım cayır cayır yanıyor, annem kardeşimle çorba yolluyor. Sonra gelip, hiç konuşmadan burnumun üzerine ve omuzlarıma yoğurt sürüyor.

Kocaman odada, kendimi prensesler gibi hissediyorum, burası benim özgürlüğüm, vatanım, imparatorluk alanım. Günlüğümü yatağın altından çıkartıp yazmaya başlıyorum.

‘İyi ki evlendin de gittin ablacığım, sen gidince öyle bir kıyamet kopardım ki, odanı planladıkları gibi misafir yatak odası yapamadılar, bana verdiler. İki kişi bir arada yatmaktan kurtuldum. Şimdi düşünüyorum, yazıyorum, okuyorum, öyle özgürüm ki senin evliliğin sayesinde! Nefis bir gün geçirdim, bütün günü gözümün önünden geçiriyorum, o dalgalar arasında yeşil göz ile sarmaş dolaş ve el ele oturuşumuz müthişti... Hâlâ içim bir hoş oluyor... Harika bir gündü, harika...

NİL'İN SİVİLCELERİ KAPANMIYOR

Nil bu hafta sonu babasına gitmeyi hiç istemiyor. Babası son zamanlarda onu boşuboşuna alıyor, çünkü hiç birlikte olmuyor, hep yalnız bırakıyor. Ya amcasının çocuklarıyla sinemaya gidiyorlar ya da babası onu bir konsere götürüyor, ama kendisi izlemiyor, 'biraz işim var, ben seni çıkışta gelir alırım' diyor.

Geçen ay babasının, Nil'i bir oyuncakçı dükkânına sokup da, 'ne istersen alabilirsin' deyişi unutulacak gibi değildi. Nil'in babasını mahcup etmemek için bir minik oyuncak ayı alıştı da...

Babasının işi olmadığı günlerde, hava güzelse alışveriş cadde-lerinde yürüyorlar. Sinemaya, tiyatroya gidiyor ya da bir pastanede oturuyorlar. Babası ısrarla binbir çeşit pastalar, kurabiye-ler, dondurmalar yediriyor ona. Nil de hiç itiraz etmeden kabulleniyor başına gelenleri. Çünkü konuşacak bir şey bulamıyorlar. Hiç olmazsa yemek yerken hareket ediyor, oyalanıyorlar. Nil baba ile ne yapılır, ne konuşulur bilmiyor.

Nil baba ile, yalnızca sinemaya, pastaneye, lunaparklara gidilir sanıyor. Neyse ki şu mahalle gibi kocaman alışveriş merkezi açıldı da, bütün günü orada geçirebiliyorlar sıkılmadan.

Nil'e göre, babalarla konuşulamaz, dertleşilemez, bunun düşüncesi bile komik, ne anlatılabilir ki babaya? Ya da ne anlatabilir ki babalar? Ve Nil tüm ayrı yaşayan babaların, çocuklarıyla karşılaştıkları anda, 'okulun nasıl gidiyor bakalım' sorusunu sorduklarından emin. Tüm çocuklar da bu soruyu 'çok iyi gidiyor babacığım' diye yanıtlıyorlar.

Odanın ortasındaki yığının içinden blucinini arıyor, yatağın altından bulup çıkartıyor, zorlukla bacaklarına geçiriyor... Ne yazık ki Nil blucinin fermuarını zorlukla da olsa kapatamıyor. Oysa birkaç ay önce zar zor düğmesini ilikleyip, annesinin yardımıyla fermuarı çekip kapatabiliyordu. Bu kez düğmeyi ilikle-

yemiyor, fermuarın iki yanı ise birbirinden aşağı yukarı bir karış uzakta, ne kadar çekiştirirse çekiştirsin, düğme ile ilik yan yana gelemiyor, alttan göbeği, üstten midesi fırlıyor.

Nil sanki giydiği giysi ilk kez üzerine olmuyormuşçasına öyle bir paniğe kapılıyor ki, ‘anne’ diye haykırmaya başlıyor. Anne telaşla odaya giriyor, yüzü bembeyaz olmuş, korkmuş, o da ‘ne oldu kızım’ diye bağırıyor.

Nil aynı haykırıyla, hüngür hüngür ağlayarak, bağırmaktan kızarmış yüzüyle:

-Blucinim üzerime olmuyor anne, diyor.

Annesi içeride büyük bir felaket göreceğini sanarak koşmuştu, bunu duyunca rahatlıyor. Rahatlaması ancak birkaç saniye sürebiliyor, çünkü kızının o güzelim üzgün, panik halindeki yüzünü, yanaklarından sicim gibi akan yaşları, kıpkırmızı olmuş gözlerini ve hâlâ pantolonunun iki ucunu çekiştirdiği, yorgun kızarmış parmaklarını, fermuarın arasından fırlamış göbeğini görünce o da ağlamaklı oluyor.

-Nil’cim, güzel kızım, ne oldu rejimin, hani bu ay yapacaktın? Çıkart şunu üzerinden, bunu biraz daraltırım, ben giyerim, sana yenisini alırım...

Bir an için annesine nefretle bakıyor Nil. ‘Otuz sekiz yaşında kadın bu’ diye düşünüyor, neden sinirlendiğini anlamadan, sinirleniyor. Anne hiç istemeden büyük bir pot kırdı. Anne kendi zayıflığını ortaya koydu, kızının şişmanlığını kabullenmiş oldu. Annenin dudakları kenetleniyor, düzeltmeli bunu...

-Yavrum, çabucak zayıflarsın, giyersin, ben de kendi pantolonumun içine zor girdim geçen gün...

Nil annesinin boynuna sarılıyor, ağlamasını kesmeden soruyor;

-Sen benden kaç beden daha zayıfsın anne, babama giderken ne giyeceğim ben şimdi? Ne kadar çirkinim, ne kadar iğrencim, intihar edeceğim anne...

Anne, kızının bu denli mutsuz olmasına dayanamıyor. Onun zayıflaması için her türlü özveride bulunmaya hazır. Onun tüm kilolarını kendi üzerine bile alabilirdi. On altı yaşındaki bir kızın kendisini beğenmemesinden daha büyük mutsuzluk olabilir mi? Sıkıca kızına sarılmış anne, sürekli düşünüyor. Nil geçen yıl gittiği zayıflama merkezinde altı kilo vermişti, ama bu yıl fazlasıyla geri aldı bu kiloları. Onca para boşa gitti. Parasında hiç değil ama, emekler de boşa gitti. Yine aynı yere yollamakta fayda olabilir mi?

Kızının yanaklarını öpüp, sevip, yaşları eliyle silip, nemlenen gözlerini saklamaya çalışarak,

-Benim o yeni aldığım bol gömleği giy, altına da bir şey buluruz, gel, diyor.

Nil annesinin yeni aldığı bol gömleği, altına da annesinin beli lastikli uzun eteğini giyiyor. Kıvrıcık saçlarını bir lastikle topluyor. Annesinin yatak odasındaki boy aynasının karşısına geçiyor. Kızgın kızgın kendisine bakıyor. Boyum kısa olsaydı mahvolmuştum diye düşünüyor. Toplamasına karşın, saçları kabarmış, yine ağlamaya başlayarak, annesine bağıırıyor;

-İğrenç oldum, şu saçlarımmın haline bak, neden kıvrıcık saçlı bir adamla evlendin sanki? Neden anneanneme değil de, babaanneme benziyorum?

Kapkara, kocaman gözlerini, minicik burnunu, dolgun dudaklarını görmüyor bile, yüzünün güzelliğinin farkında değil...

-Korkunç şişmanım, saçlarımı berbat, üstelik yüzümde sivilceler de var...

Fondöteni alıp, yüzüne buluyor, sivilceli bölgelere birkaç kat sürüp, bunu yüzüne yedirmek için uğraşıyor. Suratı çok koyu, garip bir renge dönüşüyor...

Anne odasına girdiğinde işte bu garip yaratıkla karşılaşılıyor. Üzerinde pahalı bir gömlek, şık bir etek, saçlar arkada ince bir lastikle bağlanmış, eller, boyun bembeyaz, yüz bulamaça batmış

gibi bronz renginde... Anne bir şaşkınlık çılgılığı atmak üzereyken, kendini frenliyor. O şimdi üzgün, o şimdi öylesine kompleksler içinde, öylesine kırılgan ki. Anne, içinden geldiği gibi davransa, ‘ne hale sokmuşsun suratını, çabuk sil şu yüzünü, çabuk ol, maskaraya dönmüşsün’ diye bağırarak kızını ite kaka banyoya sokup, yüzünü lavabonun içine doğru eğip sabunlu suyla iyice yıkardı. Anne içinden geldiği gibi davranmıyor:

-Yavrum, yüzün çok koyu olmuş, birazcık azaltsan o fondöteni, onu silip ince bir toz pudra sürsek, diyor.

Nil kendine gelmiş gibi görünüyor, kendinden emin bir şekilde, sakince,

-Yok anne, olmaz, pudra bu lanet sivilceleri kapatmıyor, diyor.

Kapı çalıyor, annenin üzüntüsü doruk noktasında, şu güzelim kızı bu halde babasına göndermek istemiyor, insan içine çıkacak gibi değil. Çaresiz bakıyor ardından, “bari pastaneye gitmeyin bugün” diye bağırıyor. Sanki kendi bedeninden bir parça koparak, o soytarı gibi haliyle gün yüzüne çıkıyor. Sanki, bedeninin yarısı, yüzünde bin kilo fondötenle yanından kopup giderken, üstelik nefret ettiği bir adamla, gezip tozup, bütün bir günü beraber geçirecekken, bunu engelleyememenin sıkıntısını yaşıyor. İçi acıyor.

Yerden Nil’in blucinini alıyor, katlayıp kaldıracakken, giyiyor, bol geliyor. Ağlamaya başlıyor.

NİLÜFER ANNESİYLE BARIŞ YAPMAK İSTİYOR

Nilüfer okul günleri yaklaştığı için hayatından çok memnun.

Bayram hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Hava daha mı soğuk buralarda? Bu koskoca eve alışamadı. Ne üst kattaki halası, ne kendileri doldurabiliyor bu soğuk evi. Okulu onun yüzünü güldürebilen tek yer. Okulu bitirmek hiç istemiyor. Okulun bitip de bütün bütüne bu eve geleceği günler onun için bir kâbus. Taş okulda, taş duvarlar, kilitli demir kapılar ardındaki yaşam onun özgürlük günleri. Okulun kuralları, okulun disiplini, okulun asık ya da güler yüzlü öğretmenleri onun içini açıyor, onun nefes almasını sağlıyor. O, okulun bir kişisi, Nini'si...

Bavulunu toplamaya başladı. Ev çok sessiz, annesi ev temizliğini bitirdi, oturma odasında kahve içiyor. Babası, enişte ve halası, çocukları toplayıp bayram yerine gittiler. Nilüfer'in biraz içi gitti ama, ben de geleyim demeye utandı. Eniştesi , annesi ile Nilüfer'e hadi siz de gelin dediyse de, kimse oralı olmadı. Anne zaten istemiyordu gitmek...

-Koskoca kadın benim ne işim var bayram yerinde? dedi. Babası da hemen çıktı gitti, arkasında koşuşan çocuklarla.

Bavulu toplamayı bıraktı, gitmeden önce niyeti annesi ile barış ilan etmektir. Artık ona kızmamaya karar vermişti. On dört yaşında evlenmiş bir kadın, kocası savaşıırken, iki erkek çocuk doğurmuş, sonra ikisini de kaybetmiş... Gençliğinde kocasını yılda birkaç kez görebilmiş ... Annesine hak vermeye başlamıştı artık, o ağlamayacaktı da kim ağlayacaktı?

Toplanmayı bıraktı, hırkasına sarınarak ahşap merdivenlerden yavaşça inmeye başladı, gıcırdayan dördüncü basamağı atladı. Annesi gürültüden nefret ederdi.

Oturma odasına girdi, sessizce kanapeye oturdu ayaklarını altına topladı...

-Ay ne yapıyorsun, hırsız gibi sessizce girdin odaya, ödümü patlattın diye bağırdı annesi...

-Ödünü patlatmamak için sessiz girdim anne, dedi Nilüfer Kızmayacaktı, annesi ile barış yapacaktı... Biraz bekledi, sonra yumuşacık sordu,

-Babanız, sizi babama niye vermek istemiyordu anneciğim?
Anne, şimdi bunların sırası mı dercesine başını iki yana salladı, içini çekti... Nilüfer üsteledi,

-Subay olduğu için değil mi?
Anne kurtulamayacağını anladı,
-Subay olduğu için, çünkü o sıralarda imparatorluk karışık, Balkanlar karışık, bütün dünya karışık, askerler savaşıyordu, ben de on dört yaşındaydım...

Nilüfer anneyi neşelendirmek istedi.

-Anneciğim ne olur şu çadır kurma hikâyesini anlatır mısınız?

Anne isteksizce anlatmaya koyuldu, yüzü ifadesiz, donuktu, mırıl mırıl, inişsiz çıkışsız bir sesle konuşuyordu. Nilüfer dikkatle annesini inceliyor, bu hikâyeyi anlatırken neden hiç gülmediğini bir türlü anlayamıyordu.

-Baban beni böyle bir bayram günü annemle sokakta görmüş, çok beğenmiş. Defalarca istemiş ama babam vermemiş. Fakat öyle inatçı ki... O zaman oturduğumuz evin karşısında boş bir arsa vardı. Baban o arsaya bir çadır kurdurttu, başına da dört tane jandarma eri dikti, çadıra yerleşti. Kızı almadan buradan gitmeyeceğim diye haber gönderdi. Sonra da babam vermek zorunda kaldı işte.

-Çok hoş bir hikâye değil mi sizce bu?

-Bilmem ki neresi hoş? Sana hamileyken de baban yine savaştaydı, Yunanlılar Bursa'yı, Tekirdağ'ı işgal etmişlerdi. Senin de bebekliğini pek görmüş sayılmaz.

-Şükür Allah'a ki şehit olmamış, yaşıyor. Neden bayram ye-

rine gitmek istemediniz? Otuz altı yaş fazla mı sizce, bence gençsiniz daha.

-Gençliği mi kalmış artık, baksana şu gözümün altındaki torbalara... Nerem genç benim? Bittim ben, bittim!

Birdenbire annenin gözlerinden oluk oluk yaşlar akmaya başladı. Nilüfer bu işe öyle hayret etti ki, ne yapacağını şaşırdı. Aniden boşalmaya başlamıştı yaşlar, resimlerdeki gibi, tane tane akan damlaları görebiliyordu. İnci tanesi gibi yuvarlanan yaşlar annesinin gözlerinden yanaklarına, oradan da göğsüne, ellerine aktı aktı... Ağlarken sarsılmıyordu bile, en küçük bir ses de çıkmıyordu.

Dondu kaldı kanepede büzüldüğü yerde, gidip annesinin boynuna sarılmak istedi, yapamadı. Annesi de babası da ona pek sarılmamışlardı bugüne dek, bugünden sonra ise zaten sarılmalarını beklemiyordu, çünkü kocaman kız olmuştu.

Öylece baktı annesine, o da annesi gibi birdenbire ve sessizce, inci gibi gözyaşları dökmeye başladı. İçinden bir şeyler annesine doğru aktı, onu kucakladı, saçlarını okşadı, yanaklarını öptü, yaşları sildi, ellerini tuttu, sevdi.

Anne de başını kızının göğsüne dayamış sırtını okşuyordu...

Oturdukları yerden hiç kıpırdamadan, birbirlerine hiç dokunmadan, birbirlerini böylece sevdiler, teselli ettiler.

Sonra birden anne gözlerini silerek, hiç ağlamamış gibi, Nilüfer'e baktı, konuştuğu için sinirlenmiş gibiydi,

-Hadi çık yukarı bavulunu topla, yarın gideceksin, dedi.

Nilüfer kalktı, annesine sertçe baktı, ona hiç dokunmadan, hiçbir şey söylemeden, annesini sevip okşayan Nilüfer'le birlikte yavaşça odadan çıktı.

Güneş batarken geldiler. Anne Turgut'u azarladı:

-Ben sana demedim mi üstünü kirletme, diye bağırdı.

-Bıktım çamaşırlarınızı yıkamaktan, bıktım...

Anne ile Nilüfer sofrayı kurdular, Ayfer de onlara yardım et-

ti. Yemekten sonra baba bağlamasını aldı, türkü söylemeye başladı, Nilüfer ile Ayfer de karşısına oturmuş, söylemeye çalışıyorlardı. Babasının sesi ne güzeldi, annesini bir kez bile duymamıştı şarkı söylerken. Ayfer'in cırtlak sesine, yanlış söyleyişine kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Kapı açıldı, anne sabunlu elleriyle geldi, kızları omuzlarından tutup kaldırdı, yüzlerine birer tokat attı,

-Çabuk çıkın yukarıya! diye bağırdı.

Baba bağlamasını hışımla yanına bıraktı. İçkisinden bir yudum aldı, hiçbir şey söylemedi.

Ayfer koşarak, Nilüfer ağır ağır çıktılar merdivenleri. Ayfer hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nilüfer sıkıca sarıldı kardeşine,

-Ağlama o bizim annemiz, o çok üzgün, dedi.

NİLGÜN'ÜN GURURU

Yeşil gözlüm partide o rüküş kızlardan birisiyle sarmaş dolaş dans ettiğinde çılgına dönmemem mümkün değildi herhalde Hakim Bey... Onun dudağını ısırp kanatmak hiçbir şey değil, ağzını, burnunu, kulağını, her şeyini koparabilirdim, hem de ısırarak, yani vahşice. Ama dua etmelisiniz ki, ben medeni bir kızım ve iyi aile terbiyesi almışım...

Anneye de babaya da onca ayrıntılı yalanlar hazırla, baba yine de sana güvenemeyip doğumgünü partisine götürmeye kalksın, babaya yanlış bir apartman gösterip, işte burası diye içeri gir, baba gidince apartmandan fırlayıp, bir arka sokaktaki eve koş, akşam beşte alırım, altıda alırsın diye yalvar yakar mücadele et, akşam saat altıyı on geç, evden çıkıp koşa koşa apartmanın kapısına geldiğinde bir de ne göresin, baban cellat gibi kapıda bekliyor, orada korkudan vücuduna inmeler insin, yapacak bir şey yok, yanına gidip, erken çıktım da bakkala uğramıştım babacağım de, o sana kızgın kızgın baksın, itip kakarak arabaya atsın, ondan sonra sen git, o çirkin rüküş kızla sarmaş dolaş dans et, üstelik dans ederken, bana da göz kırp, sonra beni dansa kaldır ve yan odaya sürükle, kapının arkasına dayayıp, dudağımdan öp...

Yoo Hâkim Bey yoo... Ben onun bildiği kızlardan değilim, bu davranışta kasıt var, bu açıkça görülüyor Hâkim Bey. Bu erkek o kızla dalga geçmek, beni de sinir etmek için bu tür bir numaraya kalkıştı. Kendinde öyle bir farklılık buluyor ki, bu cesareti gösterebildi. Eğlenmek uğruna iki tane kızı üzdü, onlarla dalga geçti. O aptal kız bütün bu oyunlara ram olabilir... Ama ben asla.

Hâkim Bey itiraf etmeliyim ki, bir an için ben de onu kullandım, çok utanmama ve çok kızgın olmama rağmen, öpmesine izin verdim, hatta birazcık dudaklarımı kımıldattım bile. Ne

bileyim, öpüşmek böyle bir şey olmalı... Öylesine heyecanlandım ki... Çok tuhaf bir şey bu öpüşmek... Yani çok hoş...

Ancak bu utanç ve heyecanım içinde dahi, gururum ön plana çıkıyor, ona acı çektirmek istiyordum. İşte bunun için dudağını öyle bir ısırdım ki, eminim ömür boyu bir daha böyle bir acı duyamayacak. Duymasın da. Dudağından kanlar akmaya başladığında elbette çok korktum, üstelik öyle bir bağırdı ki, salondakiler odaya üşüştü. Çok garip manzaraydı, eli ağzında, kanlar içinde bağırان bir çocuk, kıpkırmızı yüzüyle ağlamaklı ve utanç içinde bir kız, şaşkınlıkla bakan insanlar. N'oldu diye bağırان aptal kız... E n'oldu, ısırdık işte. Ancak Hâkim Bey ancak... O ısırığın beni çok şehvetli bir kız durumuna düşürebileceğini asla tahmin edemezdım... Deniz'in abisi "vay canına ne yaptın kız" diye alaylı alaylı gülünce beynimden vurulmuşa döndüm. Dudakta yara açacak ve adamı kan revan içinde bırakacak kadar şehvetli bir öpücük olabilir mi bilemiyorum, olurmuş demek ki, insanların yüzünde alaycı bir gülüş vardı.

Çok utandım çok, yer yarılısın da dibine geçeyim dedim, hatta ölmeyi bile istedim. Beynim durmadan çalışıyordu, ne diyebilirdim, nasıl açıklayabilirdim durumu... Şu aptal kızla sarmaş dolaş dans ettiği için kıskandım ve ceza verdim deseydim, o aptal kızın ve arkadaşlarının huzurunda gururum iki paralık olmaz mıydı? O aptal kıza rezil olmaktansa, yani o salağı kıskanmışım gibi görünmektense, şehvetli bir kız olmanın utancını tercih ettim. Hiçbir şey söylemedim, sustum.

Pamuklar, ıslak bezler, buzlar filan, bu fasıl geçince, olayın şehvet yüzünden gerçekleştiğini düşündükleri için, odada bizi yalnız bıraktılar. Aptal kız yıkılmıştı, hain hain bana bakıyordu, ben de ona öyle bir baktım ki, odadan gitmek zorunda kaldı.

Yeşil gözlüm, eli hâlâ ağzında bana bakıyordu. Gözlerinden

acayip yeşil ışıklar saçıyordu. İnanın çok güzel çok yakışıklıydı. Benim ne yaptığımı sorarsanız, inanmak mümkün değil ama, sırtıyordum, onca utancıma ve pişmanlığıma rağmen sırtıyor olmamı şaşkınlık ve biraz da hayranlıkla izliyordum.

Gözlerini gözlerime dikip, patlak dudağıyla tıstıs konuşarak, “eşşoğlueşşek” demez mi? Öyle kötü oldum ki, yüreğim parçalandı, ilk kez bana söylenmiş kötü bir laf duyuyordum. Hırslanmak nasıl bir şey, kelimelere dökemiyorum, dişlerimin birbirine geçtiğini hatırlıyorum sadece. Yerimden kalkıp, ok gibi üzerine atılıp, dişlerimle kulağını koparttım... Şaka şaka, yapmadım elbette, sadece böyle yapmak istedim. Kilitlenmiş dişlerimin arasından “ eşoğlueşşek senin babandır, ayı” diyebilirdim. Ne kadar yaratıcı değil mi Hâkim Bey? Ve o anda anladım ki, o bunu niçin yaptığımı bilmiyor. Yani aptal kızla dans edişine kızdığımın farkında bile değil. Ve o anda düşündüm ki, acaba ben haksız mıyım? Acaba bütün bunları bizi üzme için değil de iyilik olsun diye yapmış olabilir mi? Fakat bu düşüncemi hemen kafamdan attım ki, iyice üzülüp pişman olmaya yım.

Şimdi diyeceksiniz ki, birisinden intikam almak için acı çek-tirmeyi isteyince, ısırmak mı gerekir? Manevi bir acı türü bulamaz mıydın? Çok doğru tabii. Acı çek-tirmek istedim, canını acıttım, manevi acı vermek için uğraşmak çok zor, çok uzun olmaz mıydı sizce? Hem onca düşünüp yarattığınız senaryo sonrasında acıyı çekeceği ne malum?

Babamı beklediğim için akşama kadar oturmak zorunda kaldım, üstelik kapıya da geç çıktım. Şimdi böyle anlattığıma bakmayın, vallahi billahi o gün ben de çok acı çektim Hâkim Bey...

Defterimi kapatıyorum... Bu korkunç olayın ardından yazdıklarımınla anı defterim artık iyice tehlikeli boyutlara ulaştı... Annem okuyabilir bunları... Nereye saklasam bilemiyorum

ki?... Hah buldum, şu kışlık ceketin cebine koyayım...

Çok üzgünüm, belki de boşuboşuna sevdiğim erkeğı kaybettim. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Ağlamam gerekiyor, kendimi zorluyorum, ama beceremiyorum. Üstelik için için gü-lüp duruyorum...

Neredeyse yarını saat geçti, Nil hâlâ aynanın karşısında. Bir o yandan bir bu yandan kendisine bakıp duruyor. Hayatından çok memnun. Eteklerinin, pontolonlarının belleri bollaşmış, parmaklarını bitıştırıp, belinden içeri doğru sokuyor, eli giriveriyor karnından aşağılara doğru, Nil gülüyor, işte mutluluk bu.

Birazdan Burak arayacak, sinemaya gidecekler, en doğrusu annesinin blucinini giymek, biraz dar gelse de, artık üzerine oluyor. Ama bir sorun var, paçalarını kıvrması gerekiyor ve bu olanaksız. Dışarı doğru kıvrırsa, çirkin duruyor, içeri doğru kıvrıp dikse, makine dikişi olmazsa feci kötü olur. Ama ne yapsın bir çözüm bulacak, kendi giysileri bol geliyor işte... Belki de blucin giymekten vazgeçmesi gerekiyor, annesinin beyaz pantolonu daha iyi. Hem bunun paçası da kıvrılabilir içeri doğru. Üzerine de annesinin pembe kazağını giyince, nefis olacak.

-Peki ama kızım, bunun paçalarını kıvrırsam, bir de üzerine ütü basınca, izi kalmaz mı? Ben nasıl giyeceğim sonra bunu?

-Önce sökeceksin, eski haline getireceksin sonra yine ıslak bezle, sıcak ütüyü ütüleyeceksin, hiçbir şey kalmaz...

Annesi biraz sinirleniyor. Nil zayıflayalı beri her gün bir gömleği, bir kazağı harap olmuş durumda.

-Çok akıllısın, sağol, hiçbir ütü kıvrık izini geçiremez. Nil'cim, kendi giysilerin o kadar da fena durmuyor üzerinde, topu topu beş kilo verdin, gel onlara bir kez daha bakalım, diyor sakın olmaya çalışarak. Nil huysuzlanıyor,

-Anne Burak'la buluşacağım, n'olur cimrilik etmesen de, kısaltsan şunu...

Anne bu kez kızıyor.

-Utanmıyor musun nankörlük etmeye, her şeyimi giydin, mahvettin, bari biraz dikkatli kullansan. Ne lekesi yapıyorsan, kuru temizleyicide bile çıkmadı... Hem Burak senin en şişman

halini bile biliyor, ne giysen, çok beğeneceğinden eminim.

Nil'in gözleri doluyor, şimdi ağlayacak ve fondötenli suratı maymuna dönecek.

-Bir kere o suratındaki boyaları silmezsen, kazağımı da vermem. Yakasında iz kalıyor. Sil fondötenleri, pantolonu kısaltayım.

Nil için için gülüyor, annesi teslim bayrağını çekti ama, rüşvet istiyor. Yoksa şantaj mıydı bunun adı?

-Peki sileceğim, getir toniğini çıkartayım, diyor Nil.

-Aaaa, sinirlendirme kızım beni, git kendin al, iğne iplik getir, ütüyü tak, hadi.

Nil annesinin gerçekten kızdığını, biraz daha kızarsa beyaz pantolonunu ve pembe kazağını vermeyeceğini anlıyor, koşa koşa gidip dikiş kutusunu getiriyor, ipliği iğneye geçiriyor, ütüyü prize takıyor, annesinin toniği ile fondöteni siliyor... Yüzündeki iki pembe sivilce açığa çıkınca, çok sinirleniyor ve toz pudra ile onları örtmeye çalışıyor... Toz pudra sivilceleri fondöten gibi kapatmıyor, parmağının ucuyla fondöteni yalnızca sivilcelerin üzerine sürüyor, ama sivilceler daha belirginleşiyor... Nil annesine sinir oluyor ve fondöteni sürmesine niçin kızdığını anlayamıyor. Kendisi de sürüyor o zaman bana niçin kızıyor diye düşünüyor ve annesinin yanına gidip soruyor:

-Kendin de fondöten sürüyorsun, bana ne diye bozuluyorsun. Annesi sert bir sesle yanıtlıyor:

-Sen benim gündüz yüzüme bir şey sürdüğümü gördün mü? Geceleri sürüyorum, üstelik de yalnızca kışın... Yazın sürülür mü hiç, badana gibi, ne kadar çirkin olduğunu nasıl göremiyorsun, inanamıyorum.

-Bana hiç çirkin gelmiyor, diyor Nil... Ama annesi o kadar kötü bakıyor ki, hemen eliyle sivilcelerinin üzerindeki de siliveriyor. Beyaz pantolon ile pembe kazak şimdi daha önemli.

-Bugün biraz sinirlisin anneciğim, keşke Challenger'ı izle-

meseydin dün, çok etkiledi bu olay seni.

-Sinirim ondan değil, ama etkiledi gerçekten. Düşünebiliyor musun, çok keyifli bir olay izlemek için televizyonun karşısına oturuyorsun, içinde yedi kişi olan füze fırlatılıyor, biri de sade vatandaş, bir öğretmen kadın, alkış kıyamet, birbuçuk dakika sonra, gözlerinin önünde füze parça parça oluyor. İnsan önce bunun olağan bir şey olduğunu sanıyor, sanki bir bilim kurgu filmi gibi, çünkü patlama, alevler, kıvılcımların yayılışı öyle görkemli ki, oysa o sırada insanlar ölüyor, korkunçtu, akıl almazdı, bir facianın böyle an be an yayımlanması, o an senin de bunu izlemen çok karmaşık duygular yaratıyor insanda.

Anne, beyaz keten pantolonun paçalarına ıslak bezin üzerinden kızgın ütüyü hızla bastırıyor, bunu yaparken içi cız ediyor, biliyor ki artık bu pantolon Nil'in, oysa ne kadar da beğenerek ve büyük bir para ödeyerek almıştı bunu.

Nil kazağını giymiş annesinin başında bekliyor. İçinden hadi çabuk çabuk diye bağılıyor, çünkü Burak gelmek üzere. O da biliyor ki artık bu pantolon onun, ne yapabilir ki, bir anne çaresiz kızına elbette yardım edecek.

Annesi pantolonu kızına uzatırken soruyor.

-Burak da yemek yemiyor mu çıktığınızda?

-Yemiyor tabii ki, diyor Nil.

Nil ile Burak zayıflama merkezinde tanıştılar. Annesi Nil'i bir aylığına bu ünlü merkeze yolladı. Çok para dedi, hatta o ay beğendiği ayakkabı ile ceketini bile alamadı ama kızının zayıflamasından, kızının mutluluğundan ötürü öylesine memnun ki... Burak sekiz, Nil beş kilo verdi. Ve Nil bu zayıflama merkezinde belki de yaşamının en mutlu günlerini geçirdi. İlk kez yalnız kalıyordu, ilk kez annesi ona şunu yap, bunu yapma diye öğütler vermiyordu, ilk kez kimseden annesinin ne kadar harika bir kadın olduğunu duymadan gezip tozabiliyordu, ilk kez yemeğe yalnız iniyor, ilk kez havuzda yalnız yüzüyordu. Keşke her yıl o-

kul kapandığında buraya gelebilseydi. Burak ile baş başa, mum ışıklı masada yemek yiyişleri olağanüstü bir duyguydu. Şişman ama ne kadar sevimli bir çocuktur Burak. Hem şişman hem güzel olunamaz mı diye konuşmuşlardı yemekte... Burak, erkekler için neyse de kadının şişman ve güzel olması mümkün değil di-yordu. Nil erkek için neyse de, sözünü duyunca annesini anım-samıştı, o bunu duysa nasıl da sinirlenirdi diye geçirmişti için-den. Kendisi de bu düşüncedeydi ama dayanamayıp sormuştu, “sen kendini benden daha mı güzel buluyorsun şimdi?” Burak bu soru karşısında afallamış, “hayır canım, kendimi senden gü-zel bulmuyorum, yani demek istiyorum ki, kadının vücudunun güzel olması gerek, yani bende biraz göbek olsa olur da, sende olmamalı” demişti. “Niye sende olabilir de bende olmamalı?” diye üstelemişti Nil. Bir yandan da anneme benzemeye başla-dım diye düşünüyordu. Aslında o ne düşünüyorsa düşünür ba-na ne, annem gibi her şeyi sorgulamak ne kadar itici... Ama ok yaydan çıkmıştı bir kez. Burak neden böyle düşündüğünü ikna edici bir biçimde açıklayamıyordu, Nil de Burak’ın niçin böyle düşündüğünü bir türlü anlayamamıştı. O gece biraz gergin bit-ti. Ortada tartışacak bir şey yokken böyle bir hava estirdiği için Nil kendine çok kızmıştı. İçin için annesini suçladı.

Masaya tatlı diye kırmızı tiril tiril bir jöle geldiğinde Nil hırsla sarılmıştı kaşığına, ama bu yapay şekerle yapılmış, yağsız tatlı, bir cikletten bile beterdi. Güzel şeyler yemek istiyordu, dondurmayı dilinden aşağı yavaşça kaydırmak, sopaya takılmış o soğuk çikolatadan kocaman bir lokma ısırarak, kadayıfın üs-tüne kadayıftan da büyük bir kaymak koyup yemek, bir sıcak francanın içine tereyağı sürüp, içini salam, peynir, mayonez ve turşu ile doldurup, tümünü bitirmek istiyordu. Bunlardan yoksun kalması ağırına gidiyor, üzülmüyordu. Tüm bu keyifler-den yoksun kalıncaksa, tüm insanlık bunlardan yoksun kal-malıydı... Tabii Burak da, yoksa haksızlıktı bu durum...

Kapı alıyor, Nil sivilcilerinin üzerinden toz pudrayı geçirirken annesi kapıyı açıyor. Nil annesinin çocuğu incelemesini, onu daha iyi tanımak, politik eğilimlerini anlamak için , “kanlı 1 Mayıs olduğunda siz kaç yaşındaydınız acaba?” gibi abuk sabuk sorular sormasını önlemek için koşarak geliyor. Anne Burak’ın çok iri ve şişko olduğunu düşünüyor, sekiz kilo vermeden önceki halini merak ediyor. Ama neyse iyi bakışlı, güzel yüzlü bir ocuk.

Onları uğurlarken, saat yediyi geçirmeyin olur mu Burak’cığım, diyor.

Nil işte annem böyle hesapçı bir kadındır her zaman, bunu Burak’a söyleyip onu sorumluluk altında bıraktı diye düşünüyor ve çok kızıyor. Ama beyaz pantolonu fark edince kızgınlığı bir anda yok olup gidiyor.

-Merak etme anne gelirim, diyor...

NİLÜFER'İN KUŞ GİBİ KALBI

-Bir ziyaretçin var Nilüfer, dedi okulun en nemrut hocası Süheyla Hanım... Nilüfer okuduğu romandan başını kaldırmadan,

-A, kim olabilir acaba efendim, dedi... Aslında fazla ziyaretçiye alışkın değildi ve endişelenmişti. Ama okuduğu kitaptaki kız tam o sırada sevdiği adamla karşılaşmıştı. Çok kaçamak, çok hızlı, çok romantik bir görüşme gerçekleşmek üzereyken, Nilüfer de sanki kendi yaşıyormuşçasına mutluluktan uçuyorken, şu suratsız kadın bu güzel anı mahvetmişti işte... Süheyla Hanım, hiç gülmeden, garip, hafif alaycı bir ses tonuyla:

-Git de kendin bak, misafir odasında , diye cevap verdi.

Nilüfer kitabın sayfasının ucunu kıvırdı, isteksizce ama merakla odadan çıktı... Merdivenlerden indi, büyük giriş kapısının yanındaki misafir odasının kapısı açıktı ve kapının önünde kızlar birikmiş, kıkırdayarak içeri bakıyorlardı.

-Nini nereye gidiyorsun?... Yoksa senin ziyaretçin mi diye sordu birisi...

-Hııı, benim dedi Nilüfer ilgisizce, odaya girdi. İçeride sırtı kapıya dönük, pencereden dışarısını seyreden bir erkek vardı. Nilüfer şöyle bir etrafına bakındı, bu adam onu neden beklesin, bir başkası olmalı diye geçiriyordu içinden, ama başkası yoktu işte ve adam da dönmüş:

-Siz Nilüfersiniz değil mi, merhaba, demişti.

-Beni mi arıyorsunuz? dedi o da...

-Elbette sizi arıyorum, sizin için geldim.

Öylesine şaşırmıştı ki Nilüfer... Karşısında uzun boylu, sarışın, yeşil gözlü, çok yakışıklı, genç bir erkek duruyordu. Nilüfer'in heyecandan yanakları pembeleşmiş, konuşamıyor, öylece bakıyordu... Saçlarımı bile taramamıştım diye üzüldü.

Adam gülümseyerek ona bir paket uzattı.

-Çok şaşırdınız, gelin oturun anlatayım... Ben eniştenizin uzaktan akrabasıyım... Geçen gün onlarla birlikteydik. Buraya geleceğimi duyunca size getirmem için bu paketi verdiler. Ben de getirdim işte hepsi bu...

Nilüfer elini uzattı, paketi aldı. Güçlükle "teşekkür ederim" diyebilirdi, ama sesinin duyulup duyulmadığından pek emin olamadı... Daha yüksek bir sesle tekrarladı.

-Teşekkür ederim, zahmet oldu size.

-Hayır hiç zahmet olmadı, zaten geliyordum, hem de sizi görmüş oldum, biliyor musunuz hayatımda gördüğüm en güzel kızsınız... Onun da yanakları kızarmıştı, utangaç utangaç gülümsüyor, bu lafı nasıl da söyleyebilirdim dercesine şaşkın ama tatlı tatlı bakıyordu...

Evet, gözleri kocamandı ve yeşildi...

Uzun bir sessizlik oldu. Nilüfer gözlerini erkeğın gözlerinden kaçırdı, nereye bakacağını bilemedi, paketle oynamaya başladı.

-Çok güzel bir okul bu, bana lise yıllarımı hatırlattı, ben de öğrenciyim ama artık lisede değıl tabii, üniversitede okuyorum, yakında bitireceğim.

-Ne güzel, keşke ben de  niversiteye gidebilsem.

-Gidersiniz elbette dedi adam. Sustular. Kapının önündeki gürültüler artmıştı. Okulun bütün kızları oradaydı, nasıl da bağırışıyorlardı.

-Ben gideyim dedi adam, Nilüfer elini uzattı:

-Teşekkür ederim, dedi tekrar. Bir kez daha gözlerini görmek istiyor, bir türlü başıını kaldıramıyordu... Offf, saçlarını bile taramamıştı... Adam elini uzattı, Nilüfer de... El sıkıştılar ve o beş saniyelik el sıkışma s resinde adamın gözlerine bakmaya cesaret edebildi Nilüfer... Beş saniye kadar birbirlerine baktılar...

Nilüfer'in o kuş gibi minik kalbi ta derinden vurulmuştı...

İlk kez vuruluyordu ve kim bilir bu şiddetle belki de son kez olacaktı.

-Allahaısmarladık dedi adam.

-Güle güle dedi Nilüfer.

Kapının önündeki kızlar kıkırdaşarak iki yana açıldılar... Adam hepsine gülümseyerek baktı ve iyi günler diledi... Güle güle diye bir ağızdan bağırdı kızlar. Nilüfer odadan çıkamıyordu, elinde paket kalakalmıştı orada, büyülenmiş gibiydi. Üç beş kız odaya doluştu...

-Allahım o ne yakışıklı çocuk öyle, kim bu Allahaşkına, söylesene, neden gelmiş...

Hepsine boş gözlerle baktı Nilüfer...

-Bu paketi getirmiş, halam göndermiş dedi...

Odada bir sessizlik oluştu, hepsi birden gözlerini pekete dikmişti. Paketin içinden sanki olağanüstü bir şeyler çıkacak ve bütün sırrı çözecekmiş gibi merakla bakıyorlardı. Birden kendilerine geldiler,

-Hadi açsana şunu diye çığlıklar attılar.

-Ay ne güzel Çalikuşu'ndaki gibi, diye bağırdılar.

Paketi açtılar, içinden iki kısa çorap, bir fanila, bir de beyaz gömlek çıktı... Çıkan şeyler kızları hayal kırıklığına uğratmıştı... Pembe zarfta bir mektup, çikolatalar, kurumuş çiçekler bekliyorlardı...

Nilüfer bile hayal kırıklığına uğramış, hayretle bakıyordu...

-Ne diye yolladılar acaba bunları bana, dedi...

-Oh iyi ki yollamış, çok güzel bir çocuktuk, dedi kızlar...

Nilüfer gün boyunca hiç ders dinleyemedi, not tutamadı... Aklından genç adam hiç çıkmıyordu. Kalbi pır pır pır gün boyunca çırpındı durdu...

Gece yatağında, “adı ne acaba, adı ne, çocuk gibi davrandım, nasıl heyecanlandım, adını bile sormayı unuttum, o da söylemeyi unuttu” diye üzüldü.

Belki de o bir rüya idi... Ama eğer rüya ise, o kızlarla aynı rüyayı görmüş olamazdı... Gözlerini kapadı... Odaya girişini, bakışını, gülüşünü, “gördüğüm en güzel kızsınız” deyişini, defalarca defalarca düşündü, yeniden yaşadı...

O kadar uzun süre düşünmüştü ki o adam’ı, bütün ayrıntıları tekrar tekrar öyle bir yaşamıştı ki, bitkin düşmüştü artık. Birdenbire, “bu bir karşılıksız aşk” dedi, kendi sesini duydu, tekrarladı; “bu bir karşılıksız aşk”, sonra ağlamaya başladı.

Okuduğu romanın adı da Karşılıksız Aşk’tı...

-Aşklar hep karşılıksız mı olur? diye sordu kendikendine... Ağlaması durmuştu. Derin derin düşünüyordu.

NİLGÜN ÇIPLAK ADAMLARA BAKIYOR

Matematik dersinde karnım acıkıyor ve Berna'nın bütün sandöviçleri ile meyvelerini çantasından aşırıp, yiyorum. Berna da annesi gibi çok düzgün, titiz, marifetli bir kız. Onu üzmemek için yediğim yemeğin çöplerini çantasına koymak istemedim doğrusu ama, bu belalı matematikçinin dersinde kalkıp da çöpleri nereye atayım? Berna teneffüste çok kızacak, "Nilgün yine mi yemeklerimi yedin?" diye bağırarak ama, dayanamıyorum işte, ne yapayım.

Benim annem iki gün sandöviç yapsa, üçüncü gün üşeniyor. Niçin sandöviç istediğimi anlayamıyor. "Evde güzelim zeytinyağlı fasulye, imambayıldı var, niçin sandöviç götüreceksin okula" diye soruyor. Ben de annemin niçin okula sandöviç götürmek istediğimi anlayamamasına şaşıyorum. Öğle tatilinde sefertasını açıp, zeytinyağlı patlıcan yemenin ne keyfi olabilir? Üstelik kaç kere o zeytinyağlar, kabından dışarı sızıp ortalığı berbat etti. Şöyle bol malzemeli, bol tereyağlı bir sandöviğin zevki hangi yemekte vardır? Ama tabii annemin yaptığı sandöviçler olmayacak. O kadar nefis yemek yapan kadın, sandöviç yapımında çuvallıyor. Geçen hafta, "sandöviçlerin çantanda canım" diye müjde verdiği günü hatırlıyorum da, çantamı bir açmıştım, içinden vıcık vıcık vişne reçelli ekmekler çıkmıştı. Tamam, bunu evde yemek çok güzel oluyor da, okulda biraz tuhaf kaçıyor.

Neyse bu dersten de matematikle ilgilenmeden , hiçbir şey öğrenmeden ve azar işitmeden kurtuluyorum. Hoca da artık benimle uğraşmayı bıraktı, yüzüme bakmıyor bile...

İngilizce dersinde mutluyum... Hiç çalışmaya gerek kalmadan, İngilizceyi öğreniyor olmam mucizevi birşey.

Derste bir anda ortalığı kötü bir koku sarıyor. Çıtkırıldım

hocamız, biraz utana sıkıla, “bir daha böyle bir şey yapmak istiyorsanız, izin alıp dışarı çıkın” diyor.

Ben de birkaç dakika sonra parmağını kaldırıp, soruyorum;
-Affedersiniz hocam, gaz çıkartmanın İngilizcesi nedir?

-Fart, diyor

-May I fart, diyorum.

-Buyrun çıkın, demek zorunda kalıyor.

Oh, koridorda on dakika dalgamı geçerim şimdi...

Çıkınca bir de bakıyorum ki yandaki sınıfın kapısı açık, hocası yok ve kızların hepsi camlara üşüşmüş, dışarıyı seyrediyor. Sınıfta bir çeşit kıyamet kopuyor. N’oluyor diye merakla giriyorum... “Şuraya bak, şuraya” diye işaret ediyorlar... Bir kere bir yunus balığı gelmişti kıyıya, yine öyle bir şey sanarak bakıyorum fakat bu çok farklı bir şey... İnanılacak gibi değil ama bir sürü adam çırılçıplak denize giriyor... Bir sürüsü de kıyıda donlarını çıkararak denize girmeye hazırlanıyor.

Öyle bir hızla bizim sınıfa koşuyorum ki, gören bir yangın ihbarı yapacağım sanabilir... Gümbür diye kapıyı açıp, kayarak camın yanına gidip,

-Şuraya bakın kızlar, diye bağıriyorum. Gözüm ne hocayı görüyor, ne de disiplin kurulu cezalarını. Amacım arkadaşlarımı bir daha asla karşılaşamayacakları bu manzaradan mahrum etmemek. Değil İngilizceci, fizikçi ve tarihçinin derslerinde bile bunu yapabiliyordim.

Şimdi bütün okul camlardayız. Eğer okul bir gemi olsaydı, mutlaka yan yatıp batardı. Bizim hoca da okulun bütün hocaları gibi, “aman Allahım” diye bir çığlık atıp, sınıftan koşarak çıkıyor. Şimdi hocalar idare bölümünde, öğrenciler özgürce ve çığlık çığlığa camlarda.

Hocaların bu olağanüstü manzarayı neden seyretmeyip dışarı kaçtıklarını bir türlü anlayamıyorum. Böyle bir fırsat bir daha onların da eline geçemez ki... Hadi biz bundan sonra belki

birkaç tane çıplak erkek görebiliriz, elbette böyle bir arada değil, tek tek görebiliriz, ama böyle bir ihtimal var. Bu kocaman, evli kadınlar bundan sonra kocalarından başka kimseyi göremeyecekler... E dur o zaman şöyle bir bak değil mi?

Okulumuzun denize bu kadar yakın oluşu meğer ne büyük bir şansmış...

Sınıftaki çıgıllıklar azalmış durumda. Herkes gözünü dikmiş sessizce adamlara bakıyor. Eminim herkes aynı noktaya... noktalara bakıyor... Ben de öyle yapıyorum, adamların oralarına bakıyorum... Bir ona, bir ötekine, bir diğerine... Çok fazla bakılacak nokta olduğundan, görüntünün kafama kazılması zor olacak, biliyorum. Bir tanesini seçip, sadece ona bakayım ve bunu iyice kafama yerleştireyim diye düşünüyorum ama hangisinin bu buna uygun, karara varamıyorum. Zaten adamlar sürekli hareket halinde olduğundan görmek istediğim yerlerini tam olarak seçemiyorum.

-Şu sarışına bak, adam zevklenmiş, diyor Ayla...

Aaa, evet sarışınıninki farklı... Demek zevklenmiş... Şu Ayla'nın bilmediği de yoktur... Neden acaba onun bu kadar büyük de, ötekilerininki küçük... Evet anlıyorum sarışın zevklenmiş de, niçin ötekiler zevklenmemiş... Ya da neden sarışınıninki...

Okulumuzun bütün çalışanları, kapıcı, bahçevan, odacı, birkaç erkek öğretmen, koşarak adamların yanına gidiyor, adamlar kaçışıyor, kantincimiz hızını alamıyor, yarı beline kadar suya girip adamlara vurmaya başlıyor. Adamlar da sahile çıkıyorlar. Biz de, kısacık bir süre için bile olsa onlar giyinene kadar, bir daha göremeyeceğimize çok emin olduğumuz sahneyi sessizce ve büyük bir ciddiyetle izliyoruz. Birkaç saniye için de olsa, yirmi tane erkek çırılçıplak karşımızda işte...

Kapıcımız, “yıkıtın bu inşaatı müdür bey yıkıtın” diye bağıyor. O kadar kızgın ki, o da adamlardan birine yumruğu patlatıyor. Bize doğru dönüp, içeri girmemizi sağlamak amacıy-

la, eliyle “kışt kışt” der gibi hareketler yapıyor...

Adamlar kurulanmaya bile zaman bulamadan hızla giyinip kaçıyorlar.

Bütün okul camlarda olduğundan disiplin kurulu toplanmıyor ve kimse de ceza almıyor.

O gün hep bunu konuşuyoruz... Berna sandviçlerini yediğim için bana kızmayı bile akıl etmiyor. Ayla dışında hepimiz, bütün adamların orasının birbiriyle aynı olduğunu saptamış durumdayız. Niçin bir farklılık olmadığını tartışıyoruz. Ayla'ya göre her biri öteki ile ciddi farklılıklar gösteriyor. Hepimiz sarışınının farklılığının farkındayız ve iyi kötü bunun nedenini biliyoruz. Adam bir şeylere zevklenmiş... Ötekiler de zevklenseydi, aynısı olacaktı... Bunun dışında fark nerede?

Ayla bizi küçümseyerek renklerinin bile farklı olduğunu söylüyor... Boyu posu, inceliği, kalınlığı, her şeyleri farklıymış...

Ayla'nın adı o günden sonra “Dürbün Ayla” olarak kalıyor.

Bu olayı akşam anneme anlatıyorum. Sarışının durumundan ve Ayla'nın yorumundan hiç söz etmiyorum. Ama annem buna rağmen son derece sinirleniyor.

-Hiii, gördün mü? diyor

-E, gördüm tabii anneciğim, hepsi gözümüzün önündeydi, diyorum. Bu açıklamam ona mantıklı gelmiyor.

-Niçin baktınız peki? diye soruyor...

-Anne, bakmayacaktık da ne yapacaktık diye soruyorum ben de ona. Yine ikna olmuş görünmüyor,

-Oturup dersinizi dinlemeye devam etseydiniz, diyor.

Şu annem ne tuhaf kadın... Yirmi adet adamı çırılçıplak görme fırsatın var ve sen oturup ders dinleyeceksin... Gülmekten ölüyorum ve ona can alıcı sorumu soruyorum;

-Sen olsan bakmaz mıydın anneciğim?.. Donup kalıyor, ağzını açıyor, konuşamıyor, çok kötü bir şey yapmışım gibi yüzü kıpkırmızı oluyor...

-Terbiyesiz, diyor... Ben ise yirmi tane çıplak adamı bir arada görmenin verdiği, biraz fütursuz, biraz tecrübeli, gün görmüş bir kadın tavrıyla ve büyük bir cesaretle üsteliyorum.

-Cevap vermedin ama....

-Allah aşkına çekil git karşımdan Nilgün, elimden bir kaza çıkacak şimdi, diyor...

Ben cevabımı aldım... Annem yalan söylemeyi hiç beceremez... O yüzden “hayır bakmazdım” diyemiyor... Çünkü bakardı...

Çünkü buna herkes bakardı...

NİL'İN ÖZGÜRLÜK HAKKI

Okulu kırıyorlar...

Bunu arada bir yapıyorlardı ama, bu kadar kötü bir bahar gününde, yağmur yağarken, Murat'ın bu ısrarına aslında biraz direniyorlar... Yarın hava açsın o zaman kırarız diyorlar. Murat hiç oralı olmuyor, “inanın bana sizi çok eğlendireceğim” diyor, ille de eve gidelim diye diretiyor. Peki demek zorunda kalıyorlar, Murat o kadar sevimli ki... Sıra nereye gidileceğine karar vermekte. Üç kız, iki erkek, anneleri çalışan, iki kişi var aralarında. Birinin küçük kardeşi ile bakıcısı evde olduğu için, Nil'lere gitmekten başka çareleri kalmıyor. Nil biraz tedirgin, Murat'ın ille de eve gidelim deyişine bir anlam veremiyor ama, biraları, sandviçleri evde yer içer, sonra da sinemaya gideriz diye düşünüyor...

-Çocuklar sakın dağılıp saçılmayın, etrafta tek bir kırıntı bile kalmasın, annem anlarsa felaket olur.

Masanın üzerine kâğıtları yayıyorlar, özenle sandviçleri yapıyorlar, Nil ekmeğin içine tüm malzemeyi dolduruyor, ağzını kocaman açarak ısırmağa çalışırken:

-Annemin sandviçine benzedi bu, Basri sandviçi der annem buna, diyor...

İsteksizce birinci şişe birasını bitirmeye çalışıyor,

-Ne anlıyorsunuz şunun tadından, ilaç gibi, diyor...

Murat,

-O zaman sana bir ilaç vereyim, güzelce kafayı bul diyor...

Elini cebine atıyor, buruşmuş minik bir kâğıt parçası çıkartıyor ve içindeki beyaz hapları, sehpanın üzerine boşaltıyor.

Nil hemen uzanıp bir tanesini alıyor, kokluyor.

-Nedir bu, diye soruyor.

-Hayret bir şeysiniz, diyor Murat,

- Gerçekten bilmiyor musunuz bunların ne olduğunu? Al iç

bir tane, biraya falan gerek yok, öyle bir kafayı buluyorsun ki, bulutlarda geziyorsun valla...

Çocuklar oldukça heyecanlı... Her biri bir tane hapi almış, ellerinde evirip çevirip kokluyorlar.

-Yoksa bu bir uyuşturucu mu, diye soruyor kızlardan biri.

-Uyuşturucu olur mu canım, ilaç işte, hastaları tedavi eden ilacın ne tehlikesi olabilir, kafa yapıyor , o anda ne yaparsan yap acayip keyif alıyorsun, yaptığın her şey büyüyor büyüyor, bir karış çamura girsen, okyanusun üzerinde yürüyorum sanıyorsun. Ne zararı var ki bunun? Şimdi hepimiz birer tane içeceğiz, bakın görün bakalım hangi film insana böyle bir keyif verir. Korkma kızım, bunu içince seyirci olmayacaksın, kendini filmin içinde bulup yaşayacaksın, daha ne istersin ki?

Hepsi merak içindeler. Bu bir uyuşturucu mu acaba? Murat'ın dediği gibi uyuşturucu değilse, bir zararı olmaz... Ama ya uyuşturucu ise? Varsayalım ki uyuşturucu, bir kez alırsak ne çıkar?

Nil'in kulağında annesinin sözleri, “alkol ve uyuşturucu ile farklı keyifler yaşamak isteyenler güçsüz, zayıf kişilikli insanlardır. Kişiliği oluşmuş birinin bu tür şeylere asla gereksinimi yoktur. Bunların verdiği keyifler geçici ve yanıltıcıdır. Keyif de değildir zaten. Bir kereden bir şey çıkmaz diye başlanır, sonra vazgeçilemez ve insanın hayatı kayar...”

Nil, annesinin başka sözlerini de anımsıyor, “ben senin yaşamına karışamam, artık büyüdün, ne kadar baskı yapsam boş, sen kendi isteklerin doğrultusunda yaşayacaksın, sana tüm doğrularımı öğrettim, bundan sonra dürüstçe yaşa, doğruluktan hiç ayrılma ve özgürlüğünden sakın ödün verme...”

Nil beyaz hapi elinde evirip çeviriyor, Murat yuttu bile.

-Ben alışkınım, diyor.

Tümü merakla ona bakıyor. Nil annesini kafasından atmaya çalışıyor, beceremiyor. “Özgürlüğünden ödün vermemeliyim”

diye düşünüyor. Peki ama özgürlük her istediğin şeyi yapmak mıdır? Şimdi bu soruyu annesine sorabilmek için neler vermezdi. Öylesine merak ediyor ki hapi içtikten sonra neler olacağını.

Ve aniden karar veriyor, ellerinde haplarla, öylece Murat'a bakmakta olan arkadaşlarına dönüyor:

-Hadi bakalım yoldaşlar, güçlü olmalıyız, istediğimiz şeyi özgürce yapmalıyız, hadi, hop, diyerek, bir yudum bira ile hapi yutuyor.

Murat yere oturmuş, sırtını kanepeye dayanmış, gözlerini kapatmış, hafifçe gülümsüyor...

Nil, annesinin katıldığı bir esrar partisini anlatışını düşünüyor... Esrarlı sigara elden ele dolaşırken, sıra kendisine geldiğinde içine çeker gibi yapıp, hiç çekmediğini, arkadaşlarının yılışık yılışık, sarsak hareketlerine bakıp nasıl eğlendiğini, kendisinin de esrar içtiğine inandırmak için, karşıda duran akvaryuma bakarak, "televizyondaki şu deniz dibi belgeseli de deminden beri hep aynı sahneyi gösteriyor" diyerek aptalları kandırdığını anlatmıştı kıkır kıkır gülerек ve bir daha da asla böyle bir grup içinde bulunmadığını, salaklarla geçirecek zamanı olmadığını söylemişti...

Ne yazık ki Nil bu öyküyü biraz geç anımsıyor, daha önce aklına gelseydi, hapi yutmuş gibi yapar, aptalların ne yaptığını izlerdi.

Aslında Nil yaptığından pek pişman değil, ne olacağını çok merak ediyor.

Murat kahkahalarla gülmeye başlıyor, kızlardan biri iki eliyle başını tutmuş, öylece oturuyor... Nil'in başı dönüyor,

-Neden böyle gülüyorsun Murat, derken, sesinin peltek çıktığını anlıyor, korkuyor.

-Murat, Murat diyor yeniden, sanki Murat diyemiyor da Mulat der gibi oluyor, heyecanlanıyor.

Murat:

-Bakın, bakın görüyor musunuz, diyor... Hepsi kapıya doğru dönüp:

-Neyi görüyor muyuz diye soruyorlar, biraz korkarak.

Murat kahkahalarla gülmeyi sürdürüyor, “gelin cicilerim gelin buraya” diyerek ayağa kalkıyor, sendeliyor, düşüyor, alnı cam masanın kenarına çarpıp, kanamaya başlıyor. Murat’ın yüzü kan içinde şimdi ama kimse onunla ilgilenmiyor, Murat elleriyle yüzünü kapatarak kendisini kanepenin üzerine atıyor, beyaz kanepenin üzeri kan içinde kalıyor...

Yüzünü elleriyle kapatıp, öylece oturan kız ağlamaya başlıyor. Nil içinden “annem” diye geçiriyor, yerinden kalkmak istiyor, kalkamıyor, oysa kalkıp beyaz kanepenin üzerindeki kanları temizlemesi gerektiğinin bilincinde, ama yapamıyor.

“Murat’ın yüzü ne durumda acaba, arkadaşımın yarası ile ilgileneceğim yerde, kanepenin kanını düşünüyorum,” diyor. Böyle düşünebildiği için de ilacın kendisini hiç etkilemediğine, gayet normal durumda olduğuna inanıyor, ama bir türlü yerinden kalkamıyor, gözlerinin önünde sanki bir bulut var.

Öteki kız çok neşeli, şarkı söylüyor...

Nil bir kez daha ayağa kalkmayı deniyor, başaramıyor... Murat beyaz kanepenin üzerinde, yüzü kanlar içinde, kapının önünde gördüğü birilerini çağırıyor, öteki erkek çocuk birayı beyaz halının üzerine devirdi, salçalı, hardallı sosisleri bu lekenin üzerine yerleştirmeye çalışıyor, kızlardan biri ağlıyor, öteki de,

-Cem de burada olmalıydı, ona sarılmalıydım, sevişmeliydik, diye bağırıyor... -Benimle seviş diyor öteki erkek, elini kızın bluzundan içeri sokuyor, kız kıkırdıyor.

-Hayır ben Cem’i seviyorum, diyor kız.

-Ben Cem’im, ben Cem’im diye sarılıyor kıza erkek...

Nil’in artık annesini düşünmesine imkân yok, dünya dur-

muş gibi ve ne kanepedeki kan, ne de halının üzerindeki bira, hardal ve salça lekeleri umurunda...

Gülüyor, gülüyor, gülüyor... Çıglıklar atarak gülmekten sesi kısılıyor.

Aradan kaç saat geçmiş hiçbiri farkında değil ama sırayla uykudan uyanmış gibi doğruluyorlar...

-Başım ağrıyor, diyor Cem'i seven kız.

-Benim de diyor haliya birayı döken genç.

Nil'in de başı çok ağrıyor, sanki omuzlarında kilolarca yük var.

-Çabuk kalkın, evi toplayalım, diyor...

Telefon çalıyor.

Nil , sanki telefondaki kişi yüzünü görecekmış gibi telaşlanıyor, koşarak banyoya gidiyor, haline bakıyor. Birkaç kez öksürüp, sesinin normal çıkmasını sağlamaya çalışıyor, nefes nefese telefonu açıyor...

-Neredesin kızım, neden geç açtın, merak ettim, ders mi çalışıyordun, diyor annesi.

-Anne... Buradayım, tuvaletteydim, ne var.

-Bir şey mi var Nil? Sesin bir tuhaf...

-Hayır anneciğim, iyiyim, ders çalışıyorum...

-Aferin kızım... Şimdi dinle, ben biraz erken gelip, hemen çıkacağım, büyük otelde bir toplantımız var, o davete katılacağım, yanıma ayakkabılarımı almayı unutmuşum, sen onlara bir cila sür, kapının önüne koy, vakit kaybetmeyeyim, gelip, giyip, hemen gideceğim...

-Öyle mi? Ne zaman geleceksin?

-Yarım saat içinde orada olurum.

Nil, kanlı koltuğa, haliya, etrafa saçılmış yemek artıklarına bakıyor, yarım saat içinde buraları nasıl düzeltecek?

-Ayağında hangi ayakkabılar var? Onlarla gitsen ne olur? diyor. Telefonun öteki ucunda bir duraklama oluyor...

-Saçmalama hemen geliyorum, diyor annesi...
-Kalkın, hemen gidin, diyor Nil arkadaşlarına.
-Hemen gidin hadi... Sen bir hayvansın Murat.
-Düşmeseydim ne güzel eğleniyorduk ama, diyor Murat eliyle alnını tutmuş.

Erkek arkadaşı yaklaşıp yaraya bakıyor:

-Öyle derin ki, bunu diktirmen gerekiyor, bence hemen bir eczaneye gitmeliyiz diyor, Cem'i seven kız.

-Aradan zaman geçince dikmiyorlar, benim bacağımı dikmemişlerdi, bakın izi kaldı, diyor...

-Hadi gidin, gidin, çok zaman geçmedi, dikerler, diyor Nil. Mutsuz, küskün, üzgün çıkıp gidiyorlar. Her biri birer kez dönüp salona, sonra da Nil'e bakıyor.

-Gidin, diyor Nil.

Nil salonun ortasında öylece duruyor. Duyguları acının ötesinde. Yaşamı boyunca bundan daha kötü bir durumda kalamaz artık. Bu beyaz halılar, beyaz koltuklar daha yeni alınmıştı... Artık Nil'in yapabileceği hiçbir şey yok. Yok.

Çaresizliğin verdiği kararlılıkla, ağır ve sakın adımlarla bir bezi sabunlayıp, kanepedeki kanları silmeye başlıyor, sildikçe kanlar pembeleşiyor ve iyice yayılıyor. Nil'in göz yaşları kanepenin üzerine damlıyor... Nil yaşlarını siliyor, siliyor...

Kapı açılıyor, telaşlı ama sakın olmaya çalışan bir ses.

-Nil, diye sesleniyor.

Nil elinde ıslak bez, gözünden akan yaşlarla, kanepenin yanında, kapıdan giren annesine bakıyor.

Kanapeyi gören annesi:

-Kan mı yoksa bu? diye soruyor,

-Evet, diyor Nil, annesi çevreye bakıyor, evde başkalarının da olduğunu anlıyor.

-Sana birşey olmadı ya, diyor...

-Hayır olmadı, diyor Nil de...

-Anlat abuk diye bağırıyor annesi... Belli ki soğukkanlılığını
yitirmiş durumda.

-Özgürlük hakkımı kullandım anne, diyor Nil.

NİLÜFER DE YOK

Nilüfer aşkın ne olduğunu anlayamıyordu bir türlü.

Bir kız bir erkeğe âşık olduğunda, o erkek o kıza niçin âşık olmuyordu? Yoksa oluyor muydu? Oluyorsa eğer, insan bunu nasıl öğrenebilirdi? Peki âşık olan kişi, bunu karşısındakine söylemeli miydi? Söylerse ne oluyordu? Ya karşısındaki ona âşık olmamışsa, ne diyordu? Her ikisi de birbirine âşık olursa, bunu nasıl anlatacaklardı? Acaba annesi ile babası birbirlerine âşık mıydı? O adama duyduğu şeyin adı aşk mıydı? O adam şimdi neredeydi? Nilüfer'i düşünüyor muydu?

Hayatının ilk kırık notunu almıştı. Bunun için çok üzgündü ama elinden gelen bir şey yoktu. Aklına hiçbir şey girmiyordu. Artık roman bile okuyamıyordu. Mutlu muydu, mutsuz mu? Bunu bile bilemiyordu...

Yatakhane, dershanede, teneffüste her an düşünüyordu. O adamı artık bir kez bile göremeyecekse, onu hep böyle ömür boyu düşünecek miydi? Öyle görünüyordu.

Dershanenin kapısı açıldı, müdür muavini içeri girdi. Öğretmenin kulağına bir şeyler fısıldadı, öğretmen Nilüfer'e döndü:

-Evladım, Müdür seni istiyor, bir haber varmış sana, dedi.

Arkadaşları sessizce sırtını sıvazladılar, sıra arkadaşı yavaşça:

-Bil bakalım kim gelmiş, dedi...

Nilüfer'in bacakları öylesine titremeye başlamıştı ki, yere düşeceğini sandı, sıraya tutundu, yanakları alev alev yanıyordu.

-Evladım heyecanlanma, git konuş bakalım Müdürle, ne diyecek, dedi öğretmeni şefkatle bakarak.

Nilüfer yüreği gümbür gümbür çarparak, kapıdan çıktı, kendisini bekleyen Muavine,

-Misafir odasına mı gideceğim? diye sordu...

-Hayır yavrum, Müdürün beklediğini söyledi ya öğretme-

nin, dedi, Muavin yumuşacık bir sesle. Nilüfer'in saçlarını okşadı.

Nilüfer misafir odasının önünden geçerken, aralık kapıdan içeriye doğru baktı. O adam'ı göreceğinden öylesine emindi. Bu kez kendisine hâkim olacak, heyecanını belli etmeyecek, adını soracaktı.

-Gel kızım, dedi Muavin, merdivenlere doğru gittiler.

Nilüfer hiçbir şey anlayamıyordu. Acaba, o adam'ın ikinci gez geliyor diye Müdür onu azarlayacak, yasak mı koyacaktı?

Müdürün odasına girdiler.

-Gel kızım, otur şöyle, dedi Müdür...

Genç kız şaşkın ve hâlâ titreyerek oturdu.

-Şimdi seni trene bindireceğiz, evine gideceksin... Seni gelip alamıyorlar, çünkü zaman geçsin istemiyorlar... Bir an önce evde olmalısın...

Nilüfer'in yüzü sarardı. Dudakları titriyor, "ne oldu" diye soramıyordu. Onun gelmediğini anlamış, üzülmüştü.

-Kardeşin biraz hastalanmış, seni istiyormuş, hiç telaşlanma, onu gör, hemen geri dönersin, dedi...

Nilüfer ağlıyordu, niçin ağladığını bilemeden ağlıyordu. O adamın geldiğinden öyle emindi ki, galiba, o adam gelmediği için ağlıyordu...

"Ben ne yapıyorum?" dedi kendi kendine, sustu.

-Nesi varmış kardeşimin dedi,

-Biraz hastaymış, dedi Müdür yeniden.

-Hadi oyalanma, hazırlan, treni kaçırma.

Onu çağırdıklarına göre, kardeşi çok hastaydı. Nilüfer şimdi Ayfer için ağlıyordu.

Müdür arkadaşlarının onu trene kadar geçirmesine izin vermişti...

-Nini ağlama, ağlama, göreceksin bak sen gidene kadar iyileşmiştir bile, yakında aramıza döneceksin diyorlardı. Ona po-

ğaçalar, börekler almışlardı...

Nilüfer ağlarken için için gülmeye başladı. Okulu ve arkadaşları hayatının en sevdiği parçasıydı... Bir an önce Ayfer'i görecekti, bir an önce oraya geri dönecekti. Okulun en gösterişli kızı olarak 19 Mayıs töreninde bayrağı onun taşımasına karar verilmişti. Provalara zamanında yetişmesi gerekiyordu. Okuluna dönecekti ve Ayfer de büyüyünce bu okula gidecekti.

Trenden inince eniştesini gördü, ona doğru koştu, birbirlerine sarıldılar. Sımsıkı kucakladı eniştesi Nilüfer'i, ağlıyordu.

-Çocuğum, güçlü olmalısın, dedi hıçkırıklarla.

Kapıyı halası açtı, gözleri kıpkırmızıydı, ıpıslaktı. Birbirlerine sarıldılar, halası:

-Şurada otur biraz, diyerek salona götürdü onu.

Nilüfer halasının elinden kurtuldu, koşarak yukarı çıktı. Yatak odasında annesini gördü, hareketsiz yatıyordu ve doktor onun kalbini dinliyordu. Nilüfer'in içinden bir sevinç dalgası geçti... "Şükür Allahıma, hasta olan annemmiş, Ayfer değilmiş" diye düşündü. Hızla öteki odaya geçti. Halası "dur, gitme" diye haykırdı.

Ayfer yatağında utacık, tepecik, incecik, yatıyordu. Yüzü bembeyazdı. Hiç kımıldamıyordu, uyuyor gibiydi. Nilüfer,

-Ayfer, üzülme, annem iyileşecek kalk, diye bağırdı. Kardeşine sarıldı, kalk kalk diyerek sarstı. Ayfer hiç kımıldamıyordu. Hiç, hiç, hiç kımıldamıyordu. Nilüfer.

-Uyan, uyan, uyan diye bağıırıyor, kardeşine sımsıkı sarılmış sarsıyordu. Hiçbir ses duyamaz olmuştu. Belli ki uykundaydı. Uyanmak istiyor, bağıırıyor ama kendi sesini duyamıyordu. Şimdi ona birisi dokunacak, "korkına yavrum, rüya görüyorsun" diyecekti.

Kimse ona dokunup da böyle demedi. Rüya değildi bu.

Halası kızı kucakladı, "bırak, bırak" diyordu. Nilüfer Ayfer'i bırakmıyordu. Ayfer ablasının geldiğini duyunca iyileşecekti.

Babasını gördü birden. Koltukta oturmuştu... O koskoca adam, iyice ufalmış, küçülmüştü. Öylece bakıyordu, sanki yaşamıyordu.

-Baba ne oluyor, sen söyle, n'olur, sen söyle diye yalvarırcasına sordu.

Nilüfer kapıyı çalmadan on dakika önce, o evde hayat durmuştu. Bu, o evde hayatın kaçınıcı duruşuydu? Nilüfer halasının kolları arasında, artık herşeyin bittiğini, kendisinin de yok olduğunu düşünüyordu. Bundan emindi. Aslında hiçbir şey yoktu... Hiçbir şey gerçek değildi. O iyi insanlar korumasızdı. O korumasız iyi insanlar ömür boyu acı çekecekti... Ama bu haksızlıktı... O an Nilüfer anladı ki, evet evet, hiçbir şey yok, hiçbir şey gerçek değil, Nilüfer de yok ve hiçbir zaman var olmayacak...

NİLGÜN'İN YEŞİL GÖZLÜSÜ

Ders çalışmak istemiyorum. Sevmediğim derslerle, ilgilenmediğim konularla zamanımı harcamaktan hoşlanmıyorum. Şu cebirin, geometrinin, fiziğin, kimyanın ileride bana ne faydası olacak bir türlü anlayamıyorum. Ben jimnastik yapayım, şarkı söyleyeyim, sahnede oyunlar oynayayım, bunları seviyorum. Ben psikoloji, felsefe okumayı seviyorum, edebiyatla uğraşmayı istiyorum. Fiziğin, cebirin bunlarla ne ilgisi var? Okulda her şeyi öğrenmemiz gerektiğine inanmıyorum, bunda bir yanlışlık seziyorum. Ama bunu düzeltemiyorum tabii ki... Ben de çareyi istemediğim dersleri çalışmamakta buluyorum. Oysa şu yaşadığım cendereden kurtulup, özgürleşmek için iyi okumam gerektiğinin bilincindeyim. İyi okumalıyım ki, iyi para kazanıp, kendimce yaşayabileyim. Bunun için de yaz aylarım rezil oluyor... Bunca kaldığım dersi yaz aylarında öğrenmek daha doğrusu öğrenmemekte direnip sadece ezberleyerek imtihanları geçmek pek kolay iş değil.

Bunları düşünüp duruyorum çünkü aklıma gelenleri başka türlü kovamıyorum. Aslında şu anda düşündüğüm şeyler bunlar değil, nedense kendimi kandırıp, bunları önemsiyormuşum gibi yapıyorum. Fakat heyhat... Yaptıklarımı düşündükçe, acaba utanmalı mıyım, bunu bilemiyorum. Yeşil gözlümün beni affetmiş olabileceğine inanamıyorum... Geçenlerde okul çıkışı karşılaşmaz mıyız? Göz göze geldiğimizde birbirimize gülmez miyiz?

Yeşil gözlüm hemen yanıma geliyor ve benimle konuşmak istediğini söylüyor. Biraz ürküyorum, çünkü ona yaptığımı hiç unutmamıştım ve açıkçası birazcık da pişmandım. Yürümeye başlıyoruz, bana o hiç ummadığım şeyi söylüyor:

-O gün o yaptığın şeyi neden yaptığını anladım.

Anlamış olabilir mi gerçekten? Ben o şeyi neden yaptığımı

anlamış mıyım ki o da anlayabilsin?

-Sen o gün bana çok kızmıştın, neye kızdığını da buldum, belki de haklıydın ama o kızı ben dansa kaldırmamıştım, o gelip beni çekiştirmişti... Hatta dans ederken sana göz kırpmamın nedenini de anla biraz, sabret demekti. Ama sen sabredemedin.

Yeşil göz güzel konuşuyor, bu yaştaki hiç kimseden bu kadar uzun bir konuşma dinlememiştim. Biraz ağır, biraz utana sıkıla konuşuyor gibi ama etkileniyorum... O böyle alttan aldıkça bakıyorum benim de tavırlarıma bir farklılık geliyor. Sanki daha bir dik yürüyorum, ağaçtan kopardığım minik dalı artık elimde parçalamıyorum, kovboylar gibi dişlerimin arasına geçirmişim ve dikkatle onu dinliyorum...

-Devam et, diyorum yamuk bir ağız ve güvenli bir sesle...

-Ve sana kötü bir söz söyledim, özür dilerim, fakat öyle canım yanıyordu ki...

Suç ben işlemişim, özrü o diliyor, mutlu oluyorum. Yine ağızındaki yaprakla çarpık ve kendine güvenli konuşma tarzımı takınarak,

-A hiç önemli değil, ben de sana kötü bir şeyler söylediğimi hatırlıyorum, unut gitsin, diyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ne kadar güzel, olağanüstü derecede yakışıklı, bari bundan sonra iyi bir kız olayım, daha doğrusu ona iyi bir kızmışım gibi davranayım da şu çocuğu elimden kaçırmayayım diye düşünürken elimi tutuveriyor.

-Hafta sonu beraber olalım mı, partiye filan gitmeden, ikimiz baş başa, diyor.

-Peki, diyorum ben de hemen çünkü o kadar güzel ki...

Eve geldiğimde içim içime sığmıyor; aynı zamanda da içim içimi yiyor. Bir insanın güzel olması onunla çıkmak için ilk ve tek neden olabilir mi? Çocuğun karakteri nasıl acaba, bununla ilgilenmem gerekmiyor mu? Kıskançlık yüzünden hart diye dudaklarını ısırtıp, eşşölueşşek senin babandır ayı, diyen bir kızı affet-

mek biraz kişiliksiz bir tavır değil mi? Hem o da bir kıza eşşolu-eşşek diyebilen birisi. Canı yanıyor olsa da bu hiç hoş bir tavır değildi. Bunlar düşünülmesi gereken çok ciddi konular ama her düşündüğümde o güzel gözleri ve inanılmaz yakışıklılığı ile elinin elime deydği anda duyduğum zevk aklıma geliyor.

Cumartesi günü durakta buluşuyoruz. Buluştuğumuz andan itibaren de ne yapacağımızı şaşırtıyoruz. Bir an öyle sanıyorum ki nereye gidebileceğimizi konuşmak bütün günümüzü alacak ve durakta vedalaşıp evlerimize döneceğiz. Sinema teklifimi reddediyor. Konuşamazmışız. Oysa ben bütün planlarımı buna göre yapmıştım, sinemada onunla el ele tutuşacaktık, hatta belki de birkaç kere kaçamak öpüşebilecektik.

-O zaman pastaneye gidelim, diyorum.

-Bugün çok kalabalıktır birileri görüp de babana söylemez mi? diyor.

-Deniz kıyısına inelim, yürüyelim diyorum.

-Çok kalabalıktır yollar, diyor. İyice sinirleniyorum artık, kızgın bir sesle:

-Tamam o zaman şu bankta oturup biraz konuşalım, sonra ben dönerim eve, diyorum. Kararlılığımı, dediğimi yapacağımı anlıyor ve can havliyle baklayı ağzından çıkarıyor.

-Bize gidelim mi, annemler evde yok?

Birden ağzımın kulaklarına vardığını hissediyorum ve hemen onları toplayıp eski ciddi durumuna getiriyorum. Sanıyorum normal bir kız bir erkekten böyle bir teklif aldığı zaman utanır, mırın kırın eder, hatta kızar, “nasıl yani, ne demek oluyor bu” gibi bir şeyler söyler... Ağzımı toplayabiliyorum ama, gözlerimdeki ışıltıyı fark edebilir. Hemen başımı öne eğip “Aaa, bu da ne demek oluyor şimdi, ne gerek var” diyecekken,

-E tamam o zaman, iyi fikir, annenler ne zaman döner? diyorum.

Bu anlaşılır bir durum değil. Ben neye karar vermiştim, ne

yaptım. Kendi vücudum içinde birbirine uymayan, birbirinin sözünü dinlemeyen birtakım organlar mı var? Neden verdiğim karara ağzım uymadı da, başka bir şey söyledi? Bunu pek anlayamıyorum. Ama şimdi vakit kaybetmemem gerekiyor, başka bir gün bu konuyu inceleyeceğim. Hızla ayağa kalkıyorum, ona dönüp:

-Hadi diyorum... Onunla öpüşeceğiz ve öpüşmek harika bir duygu.

Eve giriyoruz, hemen gidip kanepeye oturuyorum, oysa insanlar yeni bir eve girdiklerinde ilk iş hemen cam kenarına gidip dışarıya bakarlar mı, bunu duyduğumdan beri meraktan çatlasam da uzun süre gidip camdan bakmıyorum. Sıradan olmak, herkesin yaptıklarını yapmak hoşuma gitmiyor. Geçenlerde annem babamla Boğaz manzaralı bir eve gittiğimde de camın kenarına gidip bakmamıştım... Gerçi bu biraz tuhaf kaçmıştı ama...

Bana gazoz getiriyor, radyoyu açıyor, 'It's now or never' diyor Elvis. Yeşil gözlüm yanıma geliyor, elini omzuma atıyor, o da:

-It's now or never diyor...

-Never diyorum kıkırdayarak... Elimden bardağı alıyor, kolumdan tutup ayağa kaldırıyor, dans etmeye başlıyoruz, saçları mı okşuyor, ben de hafiften ensesindeki saçları okşuyorum, öpüşmeye başlıyoruz... Önce kuşların gagalarını birbirine sürtmesi gibi yavaşça... Giderek uzun uzun öpüşmeye başlıyoruz. Dili ağzımın içinde dolaşıyor... Ben de ona bunu yapmalı mıyım acaba? Kanepeye çöküyoruz, üzerime yatıyor, öpüyor, öpüyor, öpüşüyoruz... Öpüşmek yetmez oluyor... Bunun devamının gelmesi gerekir aslında ama ne olabilir bilemiyorum. Sadece çok heyecanlı olduğumu bilebiliyorum. Yüzümün nasıl görüldüğünü merak ediyorum, sanki gözlerim iki yana kaymış gibi hissediyorum. Kaymış olabilir mi acaba? Kaymışsa kim bi-

lir ne komik görünüyorumdur, şaşılabilir gibi...

Ben bunları düşünürken o etekliliğimi sıyırıyor, pantolonunun önünü açıyor, bacaklarımın arasına giriyor, bacaklarımı sımsıkı birleştiriyorum, bu durumda külotumu çıkaramaz, hiçbir şey yapamaz... Öpmeyi sürdürüyor, aşağı yukarı kımıldıyor. Bacaklarımı birleştirmem bilmeden çok hoş bir şeye dönüştü. Onu iyice hissediyorum. Bir yere sürtünüyor ve o yer müthiş bir zevk veriyor, ah, çok güzel çok...

Okuldayken karşı komşunun kızı arkadaşım , bir gün yanıma gelmiş, kulağıma eğilerek kimseye söylememem şartıyla, bana bir şey itiraf edeceğini hatta bir şey öğreteceğini fısıldamıştı. Sonra annemin yatak odasına çıkmıştık, o da eline bir yastık alıp, bacaklarının arasına sürtmeye başlamış, bunu biraz daha uzun süre yapınca çok garip bir zevk duyduğunu söylemişti... O gittikten sonra, bütün perdeleri kapatmış, kapıyı kitlemiş, yastığın ucunu gösterdiği yere sürtmeye başlamıştım... Ve birden keşfetmiştim, evet, olağanüstü bir keyifti bu... Çok kısa sürüyordu ama, sanki hafif bir baygınlık geçiriyordum o an ve bu hiçbir zevke benzemiyordu.

Daha büyüdükten sonra bunu her yerde yapmaya başladım... Yastığa da gerek yoktu. Ya elimi kullanıyordum ya da bacaklarımı sımsıkı birleştirmek yetiyordu. Bir keresinde sinemada, bir keresinde de sınav sırasında yapmıştım. O anda hiç kimse bir şey anlamıyor, ben ise inanılmaz bir zevke ulaşıyordum. Bunu gizli yapmam gerektiğini biliyordum. Hiç kimseye söyleyemiyordum.

Yeşil gözlüm bacaklarımın arasında, ben de bacaklarımı sımsıkı birleştirmişken, o kendi kendime duyduğum zevkten bile daha fazlasını yaşıyorum. Bu müthiş bir şey ve acaba gerçek bir ilişki bundan daha mı zevkli? Belki de sırf bunu tatmak için bir an önce evlenmeye değer.

Kanepe ıslanıyor... Pantolonunu çekip mutfığa koşuyor ve

ıslak bir bez getiriyor. Ben de gazozun kalan bölümünü o ıslaklığın üzerine boca ediyorum. Önce şaşırıyor, sonra gülmeye başlıyor.

-Şişeyi de ortada bırak ki, iyice inansın annen diyorum.

-Müthiş bir kızsın sen, diyor...

Müthiş bir kız olmayı çok isterdim. Bütün bunları yaparken ve konuşurken, birbirimizin gözlerinin içine bakamadığımızı görüyorum. Sanki ortak bir suç işlemiş iki kötü insan gibiyiz.

Eve geldiğimde külotumu çıkarıyorum, önce kokluyor, duyduğum kokudan hoşlanmış olmamı yadırgayarak yıkıyorum... İçimde büyük bir heyecan var ama hiç utanç olmamasına dertlenerek, gözlerimi kapayıp, tümünü yeniden yaşıyorum.

NİL'İN ONALTI YAŞ BUNALIMI

Nil'in saçlarının ön tarafları cart yeşil, ense kısımları da kırmızı... Kulaklarının üzerinden ensesine kadarki bölge ise ay şeklinde sıfır numara tıraşlanmış. Aslında saçındaki yeşilin ve kırmızının bu denli cart olmasını istemiyordu. Fakat beceremediler işte. Pop şarkıcısının kızının evinde, şarkıcının boyalarını saçlarımıza sürelim derken, biraz fazla kullandılar. Neyse zarar yok, bir süre sonra çıkar. Bakalım annesi beğenecek mi? Beğeneceğini hiç sanmıyor, çünkü şu günlerde onunla arası bozuk. Olanlar oldu ve annesinin Burak'la sohbet edeceği tuttu. Burak'ın da ona Nil'le birlikte yedikleri yemekleri anlatacağı tuttu... Yemek yemek suç değil ya, Nil de annesine her gün Burak ile çıkıp nereye gittiklerini, ne yaptıklarını anlatıverdi.

Kebapçıları çok seviyorlardı, kebabçıda tıkabasa yedikten sonra, biraz yürüyüş yapıp, pastaneye giriyorlar, burada da dondurmali kuplar yiyip, bir paket de çikolata alıp evlerine dönüyorlardı. Evet, Nil zayıflama merkezinden döndüğünde verdiği beş kiloyu geri almış, onun üzerine beş kilo daha almıştı ama, bu kadar kızacak ne vardı? Bu bir suç muydu? Üstelik annesi Burak'a da çok kızıyordu. Elâlemin çocuğu yese n'olurdu yemese n'olur?

Burak da bunca yemeğin üstüne on iki kilo almıştı... Ve sonra Burak, çok şişmanladığı için Nil'i ansızın terk edivermişti. Yani kendisi değil, Nil şişmanladığı için. Annesi kulaklarına inanamıyordu, "hem seni kendi isteklerine yem etti, yedirdi içirdi, hem de terk etti, ne biçim çocuk bu?" diye avaz avaz bağırmıştı. Nil bile bu durumdan bu kadar etkilenmemişti. Burak'tan kurtulunca rejime de başlayabilirdi. Hatta yeniden o merkeze gitmek istiyordu ama annesi "yağma yok" diye bağırmıştı.

Nil şimdi Burak ile olduğundan daha mutlu, daha huzurluy-

du. Bir arkadaşının ablasından sağırlara özgü konuşma dilini öğrenmişti... Arada bir onların derneğine gidiyor, orada edindiği arkadaşlarıyla el işaretiyle konuşuyordu. Sevgilisi Mehmet'i de orada tanımıştı. Belki de Mehmet'e âşık olmuştu. Onun sağır ve dilsiz olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Nil bu dili öylesine iyi öğrenmişti ki, uzun uzun konuşabiliyorlardı. Ayrı oldukları zaman da, uzun uzun telefonda konuşuyorlardı... Nil arıyor, söyleyeceklerini Mehmet'in kızkardeşine söylüyor, o abisine bunları işaretle anlatıyor, Mehmet'in işaretle anlattıklarını dinleyip, bunları da Nil'e aktarıyordu.

Yaşamın bazı gerçekleri insana oyun gibi gelir. Aslında hiç de oyuna benzemeyen, belki de oldukça yıpratıcı olan bu gerçekler eğer pek rastlanmayan türden şeylerse insanı oyalar, etkiler.

Nil şişmanlığını unutmak istiyor, Nil, Burak'ın kendisini şişmanlığı yüzünden terk edişini de unutmak istiyor. Nil unutmak istedikçe yiyor, daha çok şişmanlıyor. Yarısı kazınmış, kazınmayan tarafları da kırmızı ve yeşile boyanmış saçlarıyla, arkadaşlarıyla el işaretleriyle konuşmak ona oyun gibi geliyor. Çok eğleniyor, çok mutlu oluyor.

-Korkunç olmuşsun Nil. Bari yapacaksan, şöyle küçük bir tutamı yeşile boyasaydın diyor annesi kızını görür görmez.

-Bence çok güzel anne. Hem hani sen çok çağdaş olduğunu, asla kızınla bir kuşak çatışması yaşamayacağını söylersin hep...

-Kızım bunun kuşak çatışması ile ne ilgisi var? Güzel güzeldir, çirkin de çirkin.

-İyi ama sen de şimdi kafandaki saçları iyice kabartıp, iki yanda lüleler yapmıyorsun, bir zamanlar da bunlar güzeldi. Güzellik kavramı o devre göre değişmiyor mu sence?...

Anne kızgın bakıyor. Nil "bu kez iyi konuştum" diye için için böbürleniyor.

-Peki bu devirde herkesin saçı yeşil mi? Bu devrin güzellik

kavramı kazanmış ve kırmızıya, yeşile boyanmış saçlar mı? Bizim zamanımızda da farklı giyimler vardı ama hiç olmazsa o insanlar bir düşünce altında birleşmişlerdi. Farklılıkları kimseye batmıyordu.

Nil merakla soruyor:

-Neydi birleştikleri düşünce anneciğim?

-Pek çok şey istiyorlardı. Örneğin 'savaşma' seviş diyorlardı.

Nil kendinden umulmadık bir şekilde soğukkanlılıkla sorularını sürdürüyor:

-Anneleriniz bu slogandan memnun muydu, anneciğim?

Annesi boş bulunuyor, soruyor:

-Hangi slogandan?

-Seviş emrinizden... Biz şimdi bu sloganla yollara dökülsek ve gidip sevişsek, ne yapardınız acaba? Anne biraz sinirleniyor:

-Kızım aptal aptal konuşmasana, savaşa karşıydık biz, o yüzden seviş diyorduk, yani birbirinizi sevin anlamında...

Nil üzerine büyük bir olgunluk çökmüş, soruyor:

-Yani sevişmeye de karşıydınız, sevişmiyordunuz o zaman.

-Bu ne zekâ, bu ne ciddiyet hanımefendi, şu saçlar hiçbir dönemde güzel olamaz, o kadar, biz punk devrini de yaşadık. Bunlar zavallı, bir işe yaramaz insanların bir farklı kişi olmak, dikkat çekmek için yarattıkları şeyler, o kadar. Bir çeşit tatmin. Hiç işe yaramayan, sıfır noktasındaki bir insan, kendine dönüp bakılınca mutlu oluyor, e bunu da sağlamanın en kolay yolu, üstüne başına acayip şeyler yapmak. Doğallığıyla, ürettikleriyle, yarattıklarıyla ilgi çekmelisin.

Evet... Nil'in annesi on puan daha alarak yenen taraf oluyor. Nil sinirleniyor:

-İltifatlarına teşekkür ederim anneciğim diyerek mutfığa gidiyor, kocaman bir dilim suböreği parçasını yemeye koyuluyor. Şu on altı yaş berbat bir yaş diye düşünüyor. Ne büyükler arasındasın, ne küçükler. Hiçbir özgürlüğün yoktur, her şeyine ai-

len karar verir, ama kafan en az on sekizindeki kadar çalışmaktadır. Madem siz karar veriyorsunuz, ben daha küçüğüm diye, o zaman hiç kızmayın, küçük biriyle konuşuyormuş gibi davranın. Hayır böyle olmuyor, bir büyükmüşsün gibi yaptığın her şey garip karşılanıyor. Aaa, kocaman kızın yaptığına bakın deniyor. Bedenin ise aynı bir büyüğünki gibi. Memelerin çıkmış, boyun iyice uzamış, kalçaların, belin son şeklini almış. Erkekler sana bakıp iç geçiriyor ve sen küçük olduğun halde derli toplu giyinip, derli toplu oturmak zorundasın. Çocuk doğurabilirsin, sevişebilirsin, orgazm olabilirsin. Ama bunların hiçbirini yapman uygun görülmez, sen küçüksündür. Ama aslında sen büyüksündür de, çünkü sokaklarda oynaman doğru değildir, bacıklarını açarak oturamazsın, luna parklarda eğlenmene bile garip bakılabilir.

Nil bunları düşündükçe bir on altı yaş bunalımı olduğuna karar veriyor. Bu durumun bugüne dek bilinmediğine, şu anda kendisinin keşfettiğine inanıyor. Şu anda yapabileceğim bir şey yok, ama iyi bir psikiyatrist olursam bunu bilim dünyasına getirebilirim diyor. Nil bu keşfi yaptıktan sonra bir süre içi rahatlıyor. Demek ki on altı yaş bunalımı geçirdiği için bu denli mutsuz, bu denli yalnız, bu denli yiyor ve böylesine şişmanlıyor. Demek ki bir süre sonra tüm bunlar geçip gidecek. O zaman boşuna rejim yapıp sıkıntıya girmesin, bunalımı geçince şişmanlığı da geçecek.

Bu büyük keşfini anlatmak için heyecanla annesinin yanına gidiyor. Annesi yeryüzündeki en önemli, en doğru, en bilgili insan onun için.

NİLÜFER'İN OKUL ACISI

Nilüfer öylesine büyük, öylesine somut, öylesine yoğun acılar çekmişti ki, son birkaç hafta içinde, iyice inanıyordu artık yok olduğuna. Yok olduğu içindir belki de, ağlayamıyordu bile.

Ayfer'den sonra dünya durmuştu. Durmuştu çünkü Nilüfer okula da gidemiyordu artık. Annesi evde çok yalnız kalacağı düşüncesiyle kızını başka bir şehirde okula yollamak istememişti. Annesinin hayatta en çok korktuğu şey yalnız kalma duygusuydu... Nilüfer'e göre annesi hiç yalnız kalmadığı halde kendisini yalnız hissediyordu. Henüz Nilüfer'e göre yalnızlığın anlamı, çevrede insanlar olup olmaması ile bağlantılıydı... Annesinin çevresinde ise insanlar vardı, demek ki yalnız değildi. Peki öyleyse Nilüfer'in okula gitmesini niçin istemiyordu? Kimse farkında bile değildi ama, okula gitmemenin acısı Ayfer'in acısını bastırmıştı sanki. Onun için artık yapılacak hiçbir şey yoktu. Ayfer'in acısı içe gömülecek, ömür boyu çekilecekti. Ama okula gitmek için bir şeyler yapılabilirdi. Bir şeyler yapabilecekken yapamamak acıya acı katıyordu. Ne yapabileceğini bilemiyordu . Bildiği şuydu, okul oradaydı, okul ölmemişti, okula gidebilirdi. Gidebilecekken, gidemiyordu ve bu duygu içini dağılıyordu. Bu yüzden okul acısı Ayfer'in acısını bastırmıştı. Okul orada bir yerlerde duruyordu ve Nilüfer sadece annesi istemediği için okuluna gidemiyordu. Bu duruma isyan bile edemiyordu. İsyan nasıl edilir bunu da bilmiyordu.

Herhalde insanın gözünün oralarda bir yerlerde gözyaşı torbaları vardı, bu torbalara gözyaşı üreten bir mekanizma da bulunuyordu ama çok tüketilince yaşlar bitiyor, o mekanizma da çok çalıştığından bozulup, devre dışı kalıyordu. Nilüfer'in gözyaşı torbalarında yaş bitmiş, üretim mekanizması da bozulmuştu, çünkü artık hiç ağlayamıyordu. Gözleri kupkuruydu, kıp-

kırmızıydı, çok yanıyordu. Ama tek bir damla yaş akamıyordu artık o gözlerden...

Hayat o evin içinde durmuştu ve belli ki hayat o evin içinde hep duracaktı.

Oysa hayat durmamıştı elbette... Hayat o evin içinde bile durmamıştı...

Çünkü günlerden bir gün kapı çaldı...

Koca ev çok sessizdi... Annesi oturma odasında dantel örüyor, Nilüfer kitap okuyordu. Halasının katından bile hiç ses gelmiyordu bugün. Ama dışarıda kuşlar ötüyordu bu bir ses sayılırsa. Kuşların mutsuz mutsuz ciyaklamaları Nilüfer'e hiç iyi gelmiyordu ... Nilüfer'e göre kuşlar aralarında bağırıp çağırıyor, kavga ediyorlardı. Bazıları ise sanki çığlık atıyor, bu çığlıklarıyla birbirlerine felaket haberlerini yayıyorlardı. Çığlık, bir kuşun ölümü anlamına geliyordu. Ya da bir kuşun yakalanarak kafese kapatılması duyurusuydu. Ölüm ya da kafes... Kuşun çığlık atışı her iki durumda da aynıydı, çünkü ölüm ile kafese kapatılmak arasında hiçbir fark yoktu.

Eğer Nilüfer bir kuş olsaydı, kafese kapatılıp, dışarıda uçan kuş arkadaşlarını seyretmek yerine, vallahi billahi ölmeyi tercih ederdi. Ölerse belki Ayfer'le bir olur, keyif çatarlardı. Nasıl olsa birer birer bütün sevdikleri de onların bulundukları yere gelmeyecek miydi? Bütün aile birlikte olacaklardı sonunda orada... O cennette... İçlerinden hiç kimsenin cehenneme gitimi ihtimali yoktu herhalde. Ayfer mi, o güzelim hava ve ırmaklar mı, yoksa annesi, babası, Turgut mu? Karar vermek zordu, hem de o cennete nasıl gidileceğini bilemiyordu. Birisi demişti ki, eğer ölümün Allahtan olmazsa, cennete gidemezsin. Nilüfer bunun içinden çıkamıyordu, kendini öldürürse, bu Allahtan olmamış mı sayılıyordu? İnsanların yaptığı her şey Allah sayesinde değil miydi? Bu bir kaderse, kaderi de yazıp çizen Allah değil miydi? O zaman neden Nilüfer Ayfer'in yanına gitmek için kendini öl-

dürürse suç işlemiş sayılacaktı ve cehenneme yollanacaktı? Ayfer'e ne olmuştu peki... Elbette o cennetteydi ama, niçin bu kadar erken gitmişti?

Felaket kuşu ciyak ciyak bağırdı... Bu bir hapis haberi miydi, yoksa ölüm mü? Nilüfer anlamaya çalıştı... Anlayamadı, yine karar verdi ki her iki haberin ciyaklaması aynı. Okuduğunu sanıp da bir satırını bile okumadığı sayfaları başa çevirdi, yeniden okumaya başladı...

Kuş yine ciyakladı, kapı çaldı.

NİLGÜN ANNESİNE SORAMIYOR

Yeşil gözlümle hava karardıktan sonra bir akşam, deniz kenarındaki ağaçlı yerde aynı şeyi yapıyoruz. Bir ağacın altında ayaktayız, eteğimi kaldırıyorum, o da pantolonunun önünü açıyor, birbirimize sarılıyoruz, ben bacaklarımı sımsıkı kapıyorum, o bacaklarının arasında hareket ediyor.. Yine içim çekiliyor, bayılacak gibi oluyorum. Olağan üstü bir zevk bu! İnanılmaz. Hissettiklerimi, yaşadıklarımı herkese, özellikle anneme anlatmak istiyorum. Ama kimseye anlatamam, hele anneme hiç. Oysa soracaklarım vardı, gerçi o nereden bilecek ama, yine de insan birisiyle dertleşmek istiyor.

Öpüşmek için en iyi yerler apartman girişleri... Şimdiye kadar pek yakalandığımız olmadı. Apartmanlarda sadece öpüşüyoruz O, bir keresinde yine eteğimi kaldırıp, önünü açmak istedi ama buna izin vermedim... Bu durumda yakalanmak berbat bir şey olur. Çünkü kaçacak yer de yok.

Onu seviyorum. Öyle sanıyorum ki bu bir sevgi değil, çılgın bir aşk. Günde yedi sekiz kere telefonlaşıyoruz, buluşamasak bile her gün birbirimizi görüyoruz. Akşamüstleri mutlaka bizim evin önünden geçiyor, ben bahçede ya da camda oluyorum, bakışıyoruz, birbirimize el sallıyoruz. Artık ömrümün sonuna kadar onunla birlikte olacağımı düşünüyorum. Başka birisi ile yani bir yabancıyla bu tür şeyler nasıl yapılabilir ki?

E, ama birkaç ay önce o da bir yabancıydı, şimdi ise hayatımdaki en samimi insan. Bu nasıl oldu bilemiyorum. O bir yabancıysa, nasıl bu kadar yakın olabiliyoruz, o artık yabancı değilse, demek başka yabancılar da bir an gelip yabancı olmayabilir... Neyse kafam karışık biraz...

Onunla işleri bu kadar ilerletmişken böyle gizli buluşmalarımıza, gizli bakışmalarımıza dayanamıyorum. Annem babam yüzünden bu saçmalıkları yaşıyor olmam beni sinirlendiriyor.

Buluşmamıza izin verselerdi bundan fazlasını yapmayacaktık ki zaten... Bilmiyorlar mı ki, insan istediği şeyi mutlaka yapar, istedikleri kadar baskı yapsınlar, birisi bir şeyi çok istiyor, ondan büyük keyif alıyorsa, onu engellemek mümkün değildir.

Yeşil gözlüm bir gün bana diyor ki:

-Eğer bir gün bir kadınla sevişmek istesem ne yapardın?

Çok şaşıyorum... Ne diyebilirim ben şimdi ona... Bilmiyorum ki birlikte yaptığımız şey sevişmek değil mi? Soyunmadan, külotu bile çıkarmadan, telaşla, bacaklarımın arasında... bilmiyorum ki sonunda boşalma olsa da bunun adı sevişmek mi? Sevişmiş olmak için ille de... Bilemiyorum ki... Düşündükçe için için, hınçlanıyorum. Bu kadarı bana yetiyor da ona neden yetmesin anlamıyorum.

-N'olur yani birinin içine girmeden sevişsen, diyorum.

Bunu dedikten sonra yüzüm öyle bir kızarıyor ki, bu kadar utandığımı görecekt diye iki katı daha utanıp, bir o kadar daha kızarıyorum.

-Erkeklik böyle bir şey işte diyor kendinden emin bir sesle.

Ben ise erkekliğin böyle bir şey olduğuna inanmıyorum. İçiçe olup sevişmek daha zevkliyse, bu neden sadece erkekler için gerekli olsun? Eğer iç içe girip sevişmek evlenmeden önce kızlara yasaklandıysa, erkeklere neden yasaklanmıyor? Kızlara yasaklanmış olan bir şeyi erkekler kiminle yapacaklar? Madem bu bize yasak, onlar neden sabredemiyorlar da biz böyle sabırlı olabiliyoruz? Sevişmenin ana kuralı boşalmaksa, o neden bununla tatmin olamıyor? Bunları düşündükçe yeşil gözlü salağa kinleniyorum.

-Kiminle yapacaksın peki? diye soruyorum.

-Erkekler için her şey düşünülmüştür diyor.

İçimden ağlamak geliyor. Bu ne biçim bir şey? Nasıl davranacağımı bilememem doğal da, ne düşüneceğimi, neye inanağımı da bilemiyorum. Mademki benimle yatamıyor, öyleyse

gitmeli istediği kişi ile yatmalı diye mi düşünmeliyim acaba? Yoksa sen yaparsan ben de yaparım mı demeliyim? Yo, bu biraz komik olur çünkü o zaten ben yapamadığım için böyle bir arayış içinde. Ama, “hayır, asla böyle bir şeye razı olamam” diyebilirim değil mi?

-Ne halt edersen et diyerek arkamı dönüp koşarak uzaklaşıyorum yanından. Sinirden gözlerimden yaşlar akıyor.

Beni birkaç kez arıyor, telefona çıkmıyorum, evin önünden geçerken camda olduğum halde el sallamıyorum... Nasıl olsa o bir suçlu, beni durmadan arayacak, sinirim geçince de çıkacağım diye düşünüyorum.

Bir hafta sonra cumartesi günü, sinemada onu, yanında uzun saçlı bir kız ile görüyorum. Kız benden birkaç yaş daha büyük olabilir... Yani on dokuz yaşında gibi... Acaba istediğini bu kızla yapıyor mu diye çok merak ediyorum... Artık onunla tekrar birlikte olmamıza imkân yok. Ben ise bir daha böylesi bir yakışıklıyı bulabileceğimi hiç sanmıyorum... Onun için içim kan ağlıyor.

Demek ki sadece yakışıklı olmak yetmiyor, biraz da karakter lazımmış diyorum... Peki ama bir erkekte karakterin olup olmadığı nasıl anlaşılır acaba? Belki annem bunu bilebilirdi ama, onunla da bunlar konuşulmuyor ki...

O kadar üzgün, o kadar yalnızım ki... Sanki artık hayatın sonu geldi. Böylesine beceriksiz, bir salak erkeği bile elinden kaçırmış, gururu incinmiş, bundan böyle bu kadar âşık olacağı birisine rastlamayacağına emin, yapayalnız, mutsuz bir kızım artık ben. Önümde yaşanacak bunca yıl varken, nasıl katlanacağım bu yeni durumuma?

NİL NEDEN MUTSUZ

Nil şu sıralarda yine biraz zayıfladı, her ne kadar, annesinin giysilerini giyemiyorsa da, eskiden içine bile giremediğı blucinlerine sığabiliyor artık. Son iki yıl içinde kaç kez şişmanlayıp zayıfladığını anımsamıyor bile. Kaç kez bu yüzden üzüntüden mahvolup krizlere girdiğini de... Ve Nil büyük bir olasılıkla, sadece şişman bir kız olması nedeniyle, son iki yıl içinde kaç kez terk edildiğini de anımsamıyor.

Nil kimi gün yetmiş yaşındaki bir kadın gibi kalender ve kaderine razı, kimi gün on yaşındaki bir çocuk gibi şımarık, inatçı. Nil mutluluk mutsuzluk diye bir kavram olduğuna inanmıyor, güldüğümüz zaman mutluyuz, gülmediğimiz zaman mutsuzuz diyor. Güldüğümüz anlar ise gülmediklerimize oranla çok daha az olduğundan, demek ki mutluluk diye bir şey yok... Ağladığımız zamanlardan ise hiç hoşlanmıyor, Nil'e göre o an yaşam duruyor , bu ise mutsuzluk ötesi bir şey. Nil bu konuda aynı annesi gibi düşünüyor. Yaşam öyle her şeye uzun uzun üzülecek kadar uzun değil. Üzgün geçirdiğimiz her saniye büyük bir kayıp, bu kayıba değıcek şeyler sınırlıdır. Gerçekten üzülecek şeylere üzülelim, ama gerisine, hayır... Birkaç saatten çok sürmemeli üzüntümüz.

Nil'in annesine göre, gerçekten üzülecek tek şey, ölüm. Ama annesi de bu ilkelerine pek bağı kalamıyor, örneğın aşk acısını pek öyle üç saatte geçiştiremiyor. Nil bu konuda annesinin önüne geçmeyi, aşk acılarını da üç saatte geçiştirebilmeyi planlıyor. Üstelik annesi hiç kimse tarafından terk edilmedi, buna karşın acı çekiyor. Yani sevdiği adam bir gün aramasa annesi üzüntüden ölüyor, Nil ise hep terk edildi ve aşk acılarını uzun uzun sürdürmek niyetinde değil. Acı çekmek niyetinde bile değil. Bu konuda çok başarılı olma kararında. Annem kadar başarılı, annem kadar bakımlı ve güzel, annem kadar seksi, annem

kadar neşeli, esprili olmak zorunda değilim, ben benim, ben benim, beni böyle sevsinler diye kendi kendine telkinlerde bulunuyor. Ama bu telkin seanslarının çoğunun sonu büyük bir ağlama krizi ile bitiyor. Sağır çocuk birdenbire ortadan kaybolduğunda, az gözyaşı dökmedi. Annesi, sağır çocuk öldüğü için ortadan kaybolduğunu düşünüp üzülen kızı için öyle bir dedektiflik yapıyor ki, sağır çocuğun ölmediğini, evlendiği için ortadan kaybolduğunu buluyor.

-Üzülme artık kızım, o ölmemiş ama evlenmiş diyor.

Nil bunu duyunca ölmesi fikrinden bin kat daha fazla üzülüyor.

-Keşke ölseydi de, beni terk etmeseydi, diyor. Annesinin bu kez moruk kadınlar gibi davrandığını, bir genç kızın başına gelebilecek en acı olayın, terk edilmek olduğunu unuttuğunu düşünüyor.

Bütün kadınlar böyledir. Ortadan kaybolan sevgililerini merak ederken, “ölmesin, başına bir kaza gelmesin de, isterse bir başka kadınla beraber olsun” diye düşünürler, ama bir başka kadınla beraber olduklarını öğrendiklerinde ise, ölmelerini tercih edecekleri kesindir. Sevilme, karşılık görmek, ilgilenilmek yaşamak kadar önemlidir kadınlar için. Söyledikleri en basit, en sıradan, en anlamsız sözcük bile kadınların içinde büyür büyür, olağanüstü anlamlar kazanır. Söyledikleri en basit, en sıradan, en amaçsız bir tatlı sözcük, o kadının o erkeğe bir kat daha âşık olmasını sağlayabilir. Erkekler bunu bir türlü hissedemezler. Bu da kadınlar için bir avantajdır aslında. Eğer erkekler kadınların bu yanını anlayabilselerdi, ilgileniyormuş, seviyormuş, aldatmıyormuş gibi yaparak, inanmaya hazır kadınları parmaklarında oynatabilirlerdi yalanlarıyla. Kimileri bunu yapıyor zaten.

Birazdan Nil’in üniversite kursunda tanıştığı arkadaşı Gökçe ile, ağabeyi Gökhan gelecek, tiyatroya gidecekler. Nil en dar blucinini giyiyor. Üzerine de kısacık bir bluz... Pek hoşuna git-

miyor aynada gördüğü manzara, ne kadar zayıflasa pek bir işe yaramıyor, yine de tombul bir kız işte.

-Benim yeni bluzumu giy istersen, arkadaşının abisiyle bir numara var mı aranda? diye annesi soruyor kapıdan başını uzatarak.

-Hayır ama çok hoş bir çocuk anne, diyor Nil.

-O zaman benim bluzumu giy, kırmızı çok yakışıyor sana, diyor annesi de.

Kapı çalındığında annesi makyaj yapmakla meşgul, o da bir süre sonra çıkacak.

Nil kapıyı açtığında Gökçe ile Gökhan'ı karşısında gördüğünde, ne kadar yalnız bir kız olduğunu düşünüp üzülüveriyor. Aslında hiçbir zaman bir kardeşe gereksinim duymadı ama, böyle bir abisi olsun isterdi. Şimdi onun da Gökhan gibi yakışıklı bir abisi olsa, onunla gezse fena mı olurdu?

Nil koşarak yukarıya çıkıyor, heyecanla annesine soruyor,

-Anne n'olur çay yerine viski ikram edebilir miyim?

-Kızım delirdin mi sen, küçücük çocuklar gündüz vakti viski içer miymiş?

-Anne küçücük çocuk değiller, Gökhan yirmi yedi yaşında... Annesi gülüyor.

-Pek de büyükmüş, tamam istiyorsan ver ama, çok su kat içine, diyor.

Anne aşağıya indiğinde, Nil arkadaşlarını tanıştırıyor:

-Gökçe'yi tanıyorsun anneciğim, bu da abisi Gökhan:

-Memnun oldum, lütfen rahatsız olmayın, oturun diyor annesi ve gidip bir viski de o alıyor. Bugün neşesi üzerinde yine, tiyatro saati gelip de evden çıkacakları ana kadar, konuşuyor, gülüyor, güldürüyor,

-Keşke tiyatro yerine sinemaya gitseydiniz, ben de gelirdim sizinle diyor. Gökhan sevinçle atılıyor.

-Vazgeçelim tiyatrodan, siz de gelin sinemaya gidelim diyor.

Nil huysuzlanıyor.

-Hayır olur mu öyle şey, bir daha nereden bulacağız buna bilet diye söyleniyor. Annesi ise neşeyle.

-Bir başka sefere de beni sinemaya götürürsünüz, diyor.

Kapıda annesi hepsini öpüyor.

Gökhan dışanya çıktığında vurgun yemiş gibi... Derin bir soluk alıyor,

-Ne kadar hoş bir kadın bu, annen kaç yaşında Nil? diye soruyor.

-Annem kırk filan, diyor Nil... Oysa annesi otuz sekizine daha yeni bastı...

Nil ağladı ağlayacak... Üstelik neredeyse mutluluk mutsuzluk diye bir şeyler olduğunu da kabul edecek. Düşüncelerini mutsuzluk var mıdır üzerine değil de, insan ne zaman mutlu ne zaman mutsuz olur ve neden bu böyledir üzerine yoğunlaştıracak. Niçin yarım saat önce çok mutluydu da, şimdi böylesine mutsuz?

NİLÜFER YENİDEN AĞLAYABİLDİ

Nilüfer isteksizce yerinden kalktı, okuduğu kitabı açık ve ters bir şekilde yatağın üzerine bıraktı... Aşağı katta olduğu halde neden annesinin kapıyı açmadığını merak etti... Odanın önünden geçerken, annesinin, tığları kucağında, başını koltuğun arkasına yaslamış, uyukladığını gördü, derin bir off çekti, kapıyı açtı.

Karşısında o adam duruyordu. Bugüne kadar gördüğüm en güzel kız sizsiniz... İşte o adam karşısında duruyordu. Ne yapabilirdi ki Nilüfer, bakakaldı. Sadece bakakaldı. Öyle uzun öyle uzun bakmıştı ki Nilüfer, halası:

-Kızım çekil de içeriye giriverelim, dediğinde ancak yerinden kıpırdayabildi.

-Başınız sağ olsun dedi o adam.

Halası hızlı adımlarla oturma odasına gitti, anneyi uyandırdı... Nilüfer ile o adam, misafir odasına doğru yürüdüler.

-Çok üzüldüm, dedi o adam.

Nilüfer misafir odasının kapısını açarken, o bozulmuş gözyaşı mekanizması aniden çalışmaya başladı... Öyle bir hızla çalışıyordu ki, Nilüfer'in gözyaşları hiç durmamacasına akıyor, bunun sonunda bütün evi sular seller basacakmış gibi görünüyordu. Nilüfer elleriyle yüzünü silmeye çalışıyor, sildikçe silemiyor, sildikçe gözyaşları artıyordu.

Genç adam elini omzuna koydu genç kızın.

-Lütfen yapmayın, ne olur yapmayın, dedi.

Nilüfer başını kaldırdı, gözlerini adamın gözlerinin içine dikti. Ne heyecanı, ne utanması, ne beklediği anı yaşamamanın getirdiği mutluluk, ne kalbinin çarpıntılarını kalmıştı içinde.

-Biz artık ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyoruz. Biz hepimiz sadece ağlıyoruz, dedi.

Bu sözler, "senin gelişinin bile artık benim için hiç önemi

yok. Okula bile gidemiyorum ben. Hiçbir şey yok, hiçbir şey gerçek değil... Sonunda sen de benim için böylesi bir acı olacaksan, sen de yoksun” demekti ve Nilüfer o adama acıyla, acıyı görmüş gibi bakıyordu. Nilüfer korkuyordu, Nilüfer bir an önce cennete gidemediğine göre, yorganı başına kadar çekmek, bir daha odasından hiç çıkmamak ve acıyı hiç görmemek istiyordu.

Halası ve annesi girdiler içeriye.

-İşte bizim sevgili Ali'miz, dedi halası...

Ali, annenin önünde saygıyla eğildi ve elini öptü.

-Hadi kahve yap kızım bize, içersiniz değil mi evladım, dedi annesi...

Nilüfer mutfağa gitti. Mutfak penceresi açıktı, içeriye nefis bir bahar havası doluyordu.

Dışarıda kuşlar cıvıldaşıyordu.

NİLGÜN'ÜN MEKANİZMALARI KİLİTLENDİ

Cumartesi günü, öğleden sonra Deniz'in ısrarlarına dayanamıyorum... Sevgili Deniz'ciğim eve gelip, ne giyeceğimi seçiyor, saçlarımı bile o yapıyor, öylesine bitkinim. Yeni açılan diskoya gidiyoruz, denizin kenarında, koskocaman bir yer... İçersi kapkaranlık, gündüz olmasına rağmen, sanki geceyi yaşıyormuşuz gibi. Kim bilir buraları gece çıkamayan kızlar düşünülerek, özel olarak yapılmıştır belki de. Beraber geldiğimiz çocuklar içerdeki gruplarla birleşiyorlar, birdenbire büyük bir kalabalığa dönüşüyoruz.

Cinfisimi içerken, hep yeşil gözlümü, o salağı, o beceriksizi, o aptalı düşünüyorum. Gördüğüm her yakışıklıyı ona benzetiyorum... Ama şu pistte kızla sarmaş dolaş dans eden de o zaten... Gidip kışına okkalı bir tekme indirsem. Gizlice çelme takıp düşürsem... Nerde... Değil bunları yapabilmek, ayağa kalkacak halim yok... Deniz elimdeki bardağı alıp,

-Kaçınıcıyı içiyorsun sen? diyor...

-Sekizinciye Deniz'ciğim, diyorum... Ama aslında dördüncü... Başım dönüyor. Sanki baktığım şeyler de dönüyor. Birisi beni dansa kaldırıyor, adeta kucaklayarak, uçururcasına piste götürüyor. Boynuna sarılıyorum, bunu yapmazsam yere düşebilirim.

Adam sıkıca sarılmış, elini sırtımda gezdiriyor, saçlarımı okşuyor, ağzını kulağıma yapıştırmış.

-Ne güzel saçların var, diye fısıldıyor...

Popoma bir şeyler dokunuyor, acaba pist çok kalabalık bir başkasına mı sürtünüyorum derken, bunun adamın eli olduğunu anlıyorum. Adam kışımı okşuyor. Ancak ne yazık ki, yapabileceğim birşey yok, boynuna asıldığım adamı bıraktığım anda, belli ki yerdeyim. Hem yeşil gözlümün yeni bir sevgili bulduğumu sanması da iyi olur. Acaba nasıl biri bu? Yakışıklı mı?

Öyle sımsıkı sarılıyor ki, neredeyse yeşil gözlümle ağacın altındaki durumumuz gibi.

Kendimi kurtarılmaya çalışıyorum, kollarımı boynundan çözemiyorum ama geri çekilmeye çalışarak:

-Lütfen oturalım artık diyorum. Hoşnutsuzluğumu anlayacak ve oturacağız sanıyorum.

Adam beni bırakacağına sanki iyice kuduruyor. Daha bir sıkı sarılarak:

-Oturmayalım, dur biraz daha, dur diye soluyarak boynumu öpmeye başlıyor. Bir eli ise mememin üzerinde. Yapabileceğim hiçbir şey yok. İşte bir genç kızın mahvoluşu böyle başlıyormuş demek. Demek anneler babalar kızlarını diskolara yollamamakta haklılarmış. Demek iyi kızların karşısına kötü adamlar çıkabiliyor, kızlar akıllı bile olsa onlar kötü emellerini gerçekleştirebiliyorlarmış. Eğer buradan sağ salim kurtulursam, bir daha asla hiçbir diskoya gitmeyeceğim... Yani en azından bu diskoya bir daha gelmeyeceğim. Belki de gideceğim ama içki içmeyeceğim... Daha doğrusu dört bardak cinfisi, bu kadar hızlı içmeyeceğim... Her neyse bir daha bu duruma düşmeyeceğim... Yeter ki şuradan kurtulabileyim.

Başım öyle bir dönüyor ki, gözlerimi açamıyorum. Müziği bile algılayamıyorum, her şey uğulduyor. Uyan uyan diyorum kendikendime, nerede olduğumun, ne yaptığının farkındayım ama hiçbir şey yapamıyorum yani durumu değiştiremiyorum... Tüm mekanizmalarım kilitlenmiş gibi. Şu anda herkes bana her şeyi yapabilir. Çok acıklı bir durumdayım, zamanı durdurup geri alabilsem, şu alelacele içtiğim cinfisler yerine bir tane limonata içebilsem... Şu mememi mıcıklayan öküz herifi, var gücümle itip, orasına bir tekme, çenesine bir yumruk çakabilsem. Başımı adamın omzuna koyuyorum. Aklımda uyumaktan başka bir şey yok. O saçlarımı öpmeye başlıyor, ben ne yaptığımı bilmiyorum.

-Ne yapıyorsun yahu, bırak kızı, görmüyor musun sarhoş, diye bir ses geliyor kulağıma. Bir el beni adamdan kopartıyor, kollarımın altından kolunu geçiriyor, benim kolumu kendi boynunun üzerinden aşırıyor, uçarcasına terasta aşağı iniyoruz, kendimi deniz kenarında buluyorum. Serin hava ürpertiyor. Adama sokuluyorum, boynuna sarılıyorum. Hafifçe itiyor beni:

-Gel yüzünü yıkayalım diyor, elini denize daldırıp, suları yüzüme sürüyor...

-Bir derdin mi var, ne diye içtin ki bu kadar? diyor.

Yüzüme çarpan soğuk su ve serin hava beni biraz ayıltıyor. Henüz gözlerimi tam olarak açamıyorum ama başımı şöyle bir geri çekip, kısılmış gözlerimle adamı görmeye çalışıyorum. Yaşlı bir genç adam diyorum kendi kendime... kırmızı bir de kravat takmış.

-Beyaz atlı prensim, canım, diyorum boynuna sarılarak.

O ise beni yine hafifçe itiyor.

-Dilerim ayık olduğun bir gün karşılaşırız, diyor.

NİL'İN YAŞIYLA BAŞI DERTTE

Nil telefonu açıp da Gökhan'ın alo'sunu duyduğunda çok seviniyor.

-Merhaba Gökhan nasılsın diyor, Gökhan şaşırmış bir sesle,

-Aa, Nil sen misin? diye soruyor.

Nil daha da çok şaşırarak:

-Evet benim, kimi arıyordun ki, diye soruyor.

Gökhan kekeliyor:

-Hiç öylesine çevirmiştim de, annene bir şey soracaktım, diyor.

-Öyle mi, ne soracaktın, bana söyle, ben ona sorarım diyor Nil.

-Aman yahu, önemli değil, ben yine ararım, sen nasılsın bakayım bebek? diyor Gökhan doğal olmaya çalışarak.

-Ben iyiyim bebek, diyor Nil de sert bir sesle.

-Görüşürüz, hoşçakal, diyerek sertçe kapatıyor telefonu.

Annemi anyor, annemi anyor, annemi arıyor diye tepiniyor bir süre... Nil gerçekten bir süre tepiniyor. Öylesine kızgın ki... Sakin ol, sakin ol diyor kendisine. Ne olabilir, neden annemi anyor, neden benimle konuşmadı bile?

Hep beraber, sinemaya gittikleri günü anımsıyor. Evet Gökhan annesinin yanından ayrılmamıştı, sonra gittikleri barda bile durmadan annesi ile Gökhan konuşmuşlardı... Evet, evet annesi bütün o cilveli halini takınmıştı, o böyle cilveli olduğunda ona dayanılmazdı. Nil'in hiç stili değildi erkeklere böyle davranmak ama erkekler de bu tür kadınları seviyorlardı işte... Ne yapıyordu annesi? Ah! Ne yapmıyordu ki... Bir kere dokunuyordu beğendiği erkeklere, ellerine, kollarına, omuzlarına, sırtlarına, hatta bazen yüzlerine dokunuyordu, dokunurken de tatlı tatlı bakıyordu taaa gözlerinin içine. Annesinin Nil'de hiç olmayan bir başka yönü de neşesiydi, nasıl da bıcır bıcır konuşup, herkesi

güldürüyordu, insanlar onun karşısında hipnotize olmuş gibiydiler, ama işin tuhafı annesi böyle biri olduğunu hiç bilmiyordu. Annesi her zaman sıkıcı ve suratsız, sıradan bir kadın olduğunu düşünür, bundan yakınır dururdu, her zaman çevresindeki başka kadınları beğenir, neden onlar gibi hoş olamıyorum diye üzülmüştü, üstelik annesi o şahane gözlerine ve olağanüstü renkteki saçlarına karşın kendini güzel de bulmazdı. Bir gün bile güzelliğini gündeme getirmemiş ve güzelliği ile böbürlenmemişti, insanlar ona biraz uzun süre iltifat ederlerse, utanır, sıkılır, biraz da yüzü kızarırdı... Nil farkında olmadan annesinin başarısının sırrını bulmuştu. Annesi böyle bir kadındı ve hiç numara yapmıyordu... Günün modası olan, kendin gibi ol sözü annesi için söylenmişti sanki. Yumuşacık, kıvrak, sade ve sakın, içinden geldiği gibi yaşayan ve öyle davranan bir kadındı.

Şimdi de Gökhan ona kapılmıştı işte... Acaba gerçekten bir şey sormak için aramış olamaz mıydı? Yo, yo, Gökhan annesine kesin âşık olmuştu. Nil bundan emindi... Emindi.

Nil'in kızgınlığı geçiyordu. Gökhan annesine kapıldığı için annesini suçlayamaz, ona sitem edemezdi. Ama sonunda filmlerde olan şey onların da başına gelmişti, demek ki filmlerde olanlar abartılı olaylar değildi. Nil on sekiz, Gökhan yirmi yedi, annesi otuz sekiz yaşındaydı, Nil Gökhan'dan hoşlanıyordu, Gökhan da Nil'in annesinden... Nil'in annesi de Gökhan'dan... Nil ile Gökhan arasında dokuz, annesi ile Gökhan arasında on bir yaş fark vardı. Gökhan Nil için fazla yaşlıydı ama annesi için fazla genç değildi. On bir yaş farka rağmen her konuda annesinden daha çok keyif alacağı kesindi...

Nil öyle bir zorluyordu ki kendisini olgun olmak, doğru düşünmek için, başı çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı.

Elbette, elbette annem Gökhan'la çıkabilir diye düşünmeye başladı. Zaten ben de ondan hoşlanmıyorum. Arkadaşımın abisi o ve benden de çok büyük, her zaman bana küçük bir kız gi-

bi davrandı. Annemle beraber olabilir o. Bir kadın kendinden genç bir erkekle neden birlikte olmasın? Toplumun saçma sapan kuralları neden insanları böylesine etkilesin? Yine de annesi ile Gökhan'ın birlikte olması, el ele sinemaya gitmesi, sarmaş dolaş dans etmesi, sevişmesi garibine gidiyordu. Bu sahneler aklına düştüğünde büyük bir kızgınlık kaplıyordu benliğini. O onun annesiydi, kocaman kadındı, çok tuhaf değil miydi kızının arkadaşlarıyla beraber olması? Bu duyulursa nasıl bakardı Nil arkadaşlarının yüzüne? Kendisi Nil'e yüzlerce kural koyarken iyi miydi? Bunların da çoğu insanların uydurduğu saçma sapan şeylerdi. Annesi neden toplum kurallarına uymuyordu? Onun ayrıcalığı mı vardı?

Mutfağa gitti... Yağı eritti. Kakao ve şeker ile karıştırdı. Yumurtaları içine kırdı. Bisküvileri sütün içinde yumuşattı. Hepsini bir araya getirerek iyice karıştırdı. Folyoya sardı rulo halinde, buzluğa koydu, en soğuk dereceye getirerek beklemeye başladı. Bu bisküvili çikolatalı ev yapımı pastayı yerken aldığı keyfi başka hiçbir şeyde bulamıyordu. Anneannesinin özel pastasıydı bu.

Annesi geldiğinde pasta oldukça donmuş ve yarısı Nil tarafından yenmişti.

-Ah, Nil ne yaptın? dedi annesi.

-Ne yapmışım, bunu senden öğrenmedim mi, dedi Nil.

Bir dilim kesti annesi de:

-Ben de annemden öğrenmiştim ama ne güzel zayıflamışken ne diye yiyorsun ki şimdi, canın bir şeye mi sıkıldı yoksa, nasıl bakayım benim sevgili kızım bugün? diye sordu.

-Sevgili kızın çok çok iyi, Gökhan annesini aradı, sanırım ondan telefon bekliyor. Üzülme ama, Simone De Beauvoir da ölmüş.

Annesi sanki Simone'un öldüğünü duymadı ve aldınmaz gibi görünerek,

-Ne istiyormuş Gökhan, bir not bıraktı mı? diye sordu.

KAZANAN NİLÜFER OLDU

Nilüfer'e o semtin, aslında semtin değil o şehrin tüm bekâr erkeklerinin anneleri gelip gidiyordu... Nilüfer'in annesi özellikle zengin kısmetler geldiğinde ve Nilüfer bunları reddettiğinde çıldıracak gibi oluyordu.

-Neden Nilüfer, neden, neden? Neden evlenmiyorsun bu adamlarla, ne bekliyorsun, diye soruyordu.

Bir keresinde Nilüfer:

-Mutlu olmak istiyorum anne, mutlu olmak! diye bağırdı... "Senin gibi yaşamak istemiyorum" diyecekti ki susmayı başardı. Bu kadarına bile annesi çok şaşırmıştı.

-Mutlu olmak da ne, o nasıl olunuyor? Kiminle mutlu olacağını nasıl anlayacaksın ki? Nesi var bu adamların, nelerini beğenmiyorsun?

-Anneciğim bırak istediğimle evleneyim. Biraz daha sabret, ne olur... Bekle, ben de mutlaka isteyeceğim, sevdiğimi bulacağım...

Anne şaşırdı. Kızının ağzından sevdiğim sözünün çıkmasına inanamadı. O, daha bir kere bile, sevdiğim erkek, sevdiğim, seviyorum gibi kelimeler kullanmamıştı... Bunları ne bir kimseye söylemişti, ne de bir kimseden duymuştu. Kaşları çatıldı.

-Ne demek sevdiğim? dedi.

Soruyu duyunca Nilüfer de şaşıtı kaldı... Ne demek sevdiğim? diye düşündü. Kıpırmızı oldu...

-Sen bir haltlar mı karıştırıyorsun yoksa diye sordu annesi. Böylece Nilüfer ile annesinin sevgi ve evlilik üzerine kurdukları ilk samimi ve en uzun sohbet sona ermek üzereydi. Ben bir haltlar mı karıştırıyorum ,diye düşündü genç kız. Gülümsedi, aldırmadı, günün her dakikasında, o güne kadar iki kere gördüğü ve şu anda da Almanya'da olan Ali'yi düşünmesi bir halt karıştırmaksa eğer, karıştırıyordu evet. Belki ayıptı, belki günahtı,

ama o Ali'yi seviyordu. Acılarına bir de Ali'ninkini eklemiş, kolayca başarabildiği bir boyun eğmeyle huzura kavuşmuştu. Boyun eğmeyi başarabildikten sonra yapacak hiçbir şey kalmıyordu, sadece düşünceler engellenemiyordu. Boyun eğebilmiş bir insanın mücadele etmesine de gerek yoktu. Hayat böyle daha kolaydı.

Annesi bu aldırılmaz gülümsemeyi gördü. Belki de ilk defa kendisinde kızacak gücü bulamadı. Nilüfer her an evdeydi, ne yapabilirdi ki çocukcağız. Ama evlenmesi gerekiyordu. Mesela son gelen görücü çok uygundu, görmüş geçirmiş bir aile, zengin insanlar, eli yüzü düzgün , okumuş bir genç. Nilüfer'in hayır demesi için hiçbir neden yoktu ama o yine hayır demişti. Neden diye sorduklarında ise, cevabı şu olmuştu:

-Kırpıklarının ne kadar kısa olduğunu görmediniz mi?

Boyun eğse de, mücadeleden vazgeçse de, hiçbir şey yapmadan, öylece oturulsa da, demek hayat insanı kollarının arasına alıp, içine çekebiliyor. Hiç umulmadık olaylar, insanın dışında gelişip, hayatını allak bullak edebiliyor.

Nilüfer hatıra defterine yaşadığı günleri şöyle yazdı...

“ Nilüfer'in babasının ciğerlerinde bir kurşun saplıdır ve bu kurşun adamcağızı öksürtmekte, zaman zaman nefes almasında zorluklar yaratmaktadır. Baba malülen emekli olur. Evde oturmaya pek fırsat bulamadan parti için çalışmalara başlar. Evin içinde babanın emekliliği konuşulurken, küçük kardeş Turgut'un derslerinin pek fena olduğu ortaya çıkar. Hocası babasını okula çağırır ve çocuğun sık sık okula gitmediğini söyler. Oysa çocuk her gün evden okula diye çıkmaktadır. Gece, evin içinde gümbürder. Emekli baba geriye kalan iki çocuğundan oğlan olanını, kıyasıya döver. Anne araya girmeye çalışsa da, oğlan bu dayaktan kurtulamaz. Ev bu olaylarla sarsılmaktayken, ertesi gün hâlâ aşağıya iner. Annesi ve babasıyla mırıl mırıl bir şeyler konuşur. Nilüfer babasının gür sesinden, “nasıl olur...

orası çok uzak... üstelik daha talebe.." gibi laflar duyar. Bir süre sonra Nilüfer odaya çağrılır. Durum ona da bildirilir, Ali Al-manya'dan haber göndermiştir ve Nilüfer'i istemektedir. E, Nilüfer de neredeyse evde kalmak üzeredir... Zengin olmasa da bu çocuk belki onun son şansıdır... Evet zengin değildir ama, çok yakışıklı, pek kibardır... Eh, Almanyaya gitmek de fena sayılmaz bu zamanda...

Nilüfer, başını öne eğerek, peki der...

Allahım, Allahım, ne kadar mutluyum. Ne kadar haklıymışsın, ya seni dinlemeyip de Ayfer'in yanına gelseydim. Kendi hayatıma son verip büyük bir günah işleseydim. Allahım beni affet, beni sev."

Nilüfer tam teslim olmuşken, her şeyin böylesine değişmesine inanamamıştı. Durmadan düşünüyor, bu işte bir tuhaflık var diyordu. Okula gitmek için mücadele etseydi ve gitseydi... Şimdi Ali ile evlenemeyecek miydi? Mücadele etmek ne işe yarıyordu? Şart mıydı? İşte hiç mücadele etmemişti ama sonunda kazanan o olmuştu. Aslında bir kazanç da yoktu çünkü bunun için bir çaba harcanmamıştı... Mücadele olmayınca kazanç nereden gelecekti? O sadece Allahın talihli bir kulu muydu ve eğer o talihliyse, annesi talihsiz miydi? Hepsi bu muydu?

Nişan yüzükleri Almanyadan geldi... Ali'nin ve Nilüfer'in akrabaları, Nilüfer'lerin evinde toplandılar. Ali'yi anarak, Ali'yi konuşarak, Ali için kadeh kaldırarak eğlenmeye çalıştılar. Damatsız bir nişan töreni yeryüzünde ilk defa mı yaşanıyordu acaba? Ali ta Almanyadan kalkıp gelememişti, ama kızı o kadar beğenmiş ve sevmişti ki, bir an önce yüzükler takılsın istemişti. Aksi halde o da biliyordu ki, kız eve gelenlerden birine gidiverecek! "Bensiz bir nişana dayanabilir misin" demişti ilk mektubunda... Nasıl dayanmazdı, nasıl yakınabilirdi Nilüfer? Böylesine mutlu olmayı hak edip etmediğini bile bilemiyordu.

Nilüfer kolsuz, yakasız, önü V şeklinde açık, vücudunu sa-

ran saten pembe bir elbise giymişti, yakasının kenarı çiçeklerle bezeliydi. Bir rüya gibi güzeldi. Duyduğu mutluluk ve içindeki huzur yüzünü daha da güzelleştirmişti... Ali'nin annesi Nilüfer'in fotoğraflarını çekerken, tahtalara vurup:

-Maşallah dedi.

- Ali aramızda değil ama bu resimlerle seni iyice görsün bari.

Belki de dünyanın ilk damatsız nişanıydı bu... Ama gelin çok mutluydu, nişanlısının yanında olup olmaması sanki umurunda bile değildi. O Ali ile evleniyordu ya, şu anda yanında olsun ya da olmasın ne fark ederdi. Mutluluk bu kadar basit olamazdı, damatsız nişanda da böylesine iyi olunabilirdi. Nilüfer gülüp duruyordu. Hayat onu seviyordu. Halası:

-İyilerin talihi de iyi olur, diyordu.

Annesi:

-Allah çirkin talihi versin, güzeller şanssız olur, dedi gözlerini silerek.

Parmağını tahtaya vurdu, kulağını çekti...

NİLGÜN'Ü PRENSİ ARIYOR

Beyaz atlı prens aradığında sınavdan yeni dönmüştüm. İyi geçmişti... Hem kötü de geçse öğretmen tek dersten borçlu bırakmayacağını, bir yıl üniversiteye girmeden evde beklememe neden olmayacağını biliyordum. Bu çok büyük bir hainlik olurdu. Evet tembeldim membeldim ama, iyi kızdım, severdi beni hocalarım. Zaten sınav sorularının çoğu bizi özel olarak çalıştırdığı konular arasından gelmişti, o da iyi kadındı işte.

Telefonu açıp yorgun ama huzurlu:

-Aloo, diyorum.

Evde kimse yok, annem herhalde anneannemdedir... O pek gelemiyor artık buraya, o kadar yaşlı ki, sanırım altmışını geçti. Hem gelmemesi de iyi oluyor, çünkü durmadan ağlıyor. Gözlerinin altında küçük küçük torbalar oluşmuş, annem, “ağlamaktan” diyor. Hayatı boyunca yanında olan, en sevdiği kişilerin hepsi ölmüş. Bir tek annem var. Ama nedense anneme de pek iyi davranmıyor, bizi de sevmiyor. O evimize geldiği zaman, sanki odaların içine bir karanlık çöküyor, kasvet basıyor. Oysa hayal meyal dedemi hatırlıyorum da, o koca sesiyle eve girdiğinde sanki her yere neşe dolardı... “Elinizi cebime daldırın çocuklar” diye bağıırdı... Koşa koşa üzerine atlardık, cebinden fıstıklar, leblebiler, şekerler çıkardı. O öleli beri anneannem iyice çekilmez oldu. Annem, ona gitmemizi istediğinde nereye kaçışacağımızı şaşıırıyoruz.

“E, kolay değil” diyor annem “o koskoca evden, o kalabalık aileden sonra, tek başına şu iki odalı eve tıklı...”

Aslında anneannemi böylesine kötü yapan Turgut dayımdı sanıyorum. Belki o da yaşıyor olsaydı, belki o da yaşıyorken, annem gibi normal bir çocuk olsaydı, anneannem de bu kadar kötü olmazdı. Bize hiç söylemediler ama ben annemle babamın konuştuklarından duydum ki, Turgut dayım bir gece sarhoş eve

gelip anneannemden para istemiş, o vermeyince de küfür etmiş, bağırıp çağırmış. Neden pek öğrenemedim ama, anneannem yere düşmüş o gece.

Dayım öldüğünde ben on iki yaşında falandım, o da otuz civarındaydı. Ne neşeli, ne hoş adamdı. Dayım bana çiçek veren ilk erkektir. Bu nedenle onun yeri kalbimde başkadır. Yerlere kadar eğilip saydam bir kutu içinde kırmızı gül armağan etmişti bana. Bir tuhaf olmuştum.

Bizim evde hiç içmezdi. Zaten kimse de ona içki ikram etmezdi. Babam ona çok kızıyordu, ne zaman arasa, onun için “pis sarhoş” diyordu. Oysa dayım bize geldiğinde, bizi alıp pastaneye götürdüğünde, alışverişe çıkartıp, hepimize hediyeler aldığında öyle tatlıydı ki. Bir gün cesaretimi toplayıp, “neden içiyorsun dayıcam?” demiştim... Birden gözlerinde büyük bir hüznün belirmiş, gamzeli güzelim ağzını yamultmuş, biraz düşünmüş “büyü de bunu o zaman konuşuruz bebeğim, kötü bir adam değilim ben” demişti. Ama evdeki konuşmalardan biliyordum ki o hep sarhoş geziyor, anneannemi korkutuyordu ve o hastaydı. Ve biliyordum ki, parası varken, mutluyken büyük otelin büyük odasından çıkıp bize geliyor, Noel Baba gibi hepimize hediyeler getiriyor, şarkılar söylüyor, dans ediyor, parası bittiğinde ise kötü bir otelin, pis odasında içip içip, ölümüne sızıp gidiyordu...

Öldüğünde kötü otelin, pis odasında imiş...

Annem anneannem için, “kocaman evden çıkıp, yapayalnız bu küçücük eve tıklandığı için böyle mutsuz” diyor ama, biz biliyoruz ki, o koskoca evin içinde, kalabalık ailesiyle birlikteyken de yine surat asarmış, çocuklarını dövermiş, kocasına ve çocuklarına sevgisini göstermezmiş. “Bir gün bana sarılıp da, benim güzel kızım, seni çok seviyorum gibi bir şeyler söylediğini duymadım” demişti annem. Ben de anneme diyemedim ki, “sen de bize bunu pek sık yapmıyorsun anne”.

Dedem, anneanneme söylemiş miydi acaba bu sözü? Ya babam anneme? Hiç sanmıyorum. Ya ben bu sözü birisine söyledim mi? Yoo, hayır söylemedim ama daha dur bakalım, çok erken... Dedem anneanneme söylemiş olamaz, çünkü o seviyecek bir kadın değil. Peki ama o zaman niçin birbirlerini sevmeyen insanlar cenderede gibi böyle birlikte yaşıyorlar? Annem seviyecek bir kadın, her şeyden önce çok güzel bir kadın, babam ona bunu bir kere söylemiş. Evet, bunu annemden duymuştum, “ilk evlendiğimiz gün, ne kadar güzelsin demişti bana, saçlarımı okşamıştı, sonra bir kere bile böyle bir şey söylediğini ve yaptığını görmedim.” Demek ki seni seviyorum dememiş. Çünkü sevmiyor. Seven insan dayanamaz, mutlaka söyler diye düşünüyorum. Sevgi öyle bir coşku ki... Ve çok merak ediyorum, bunlar birbirlerini sevmeyen, birbirlerine seni seviyorum demeden mi oturdular beraber bunca yıl. Korkunç bir şey bu, ürkütücü. Evlilik sözde çok ciddiye alınan bir kurum. Ama pek de ciddi yaşandığı söylenemez, sevgisiz bir evlilik nasıl ciddiye alınabilir ki? Adam kızı on dört yaşında minicikken beğeniyor, kapısının önüne çadır kurup, zorla alıyor. Sadece sadece güzel olduğu için. Sonra o heves ve inat uğruna aldığı kız, o adama hayatı zindan ediyor. Evin içinde saz çaldırmıyor, türkü söyletmiyor, içkilerini lavaboya döküyor, eve arkadaşlarını çağırmasına izin vermiyor. Bir hırs, bir heves uğruna zavallı adamcağız bunları yaşıyor. Ya ölen çocuklar, ya bu çocukların acısı... Eğer evlenmeselerdi bu acıları her ikisi de yaşamayacaktı. Tek başlarına, sadece kendilerinden sorumlu olacaklardı. Bir keresinde anne me buna benzer bir şeyler söyledim ama o kızdı bana. “Nereden aklına gelir bu saçma sapan fikirler” dedi. Ben de evlenecekmişim, herkes evlenecekmiş.

-Aloo, diyorum...

-Merhaba, umarım iyisindir, diyor bir erkek.

-İyiyim, kimsiniz?

-Ben Yılmaz, diyor telin ucundaki ses.

-Tanıyamadım.

-Beyaz atlı prensin, diyor.

Birden yüzüme ateş basıyor, biraz heyecanlanıyorum.

-Ahh, merhaba, nasılsınız?

-İyisiniz değil mi, bir şeyiniz yok diyor.

-İyiyim elbette, hayatımda ilk kez bu tür bir şey yaşadım, n'olur beni böyle biri sanmayın, diyorum. Niçin adamla yalvarır gibi konuşuyorum. Farz edelim ki, ben böyle biriyim, n'olmuş yani?

-Yoo, yo, öyle bir şey düşünmüyorum, hatırlınızı sorayım istedim, belki de bu cumartesi görüşürüz yine, diyor. Ben de istiyorum.

-Olur diyorum. Beni evden alma önerisini kabul etmiyorum ve yeşil gözlümle buluştuğum durakta beklemesini söylüyorum.

-Arabayla geleceğim, sizi duraktan alırım, arabam lacivert bir Ford, diyor...

Lacivert Ford, durağın biraz gerisinde bekliyor. Neyse nereye gideceğimizi arabanın içinde tartışırız, kimse bizi görmez diye düşünüyorum. Hiçbir şey sormadan yola koyuluyor, sahilde bir lokantanın önünde duruyoruz.

-Herhalde karının açtır, diyor.

Bana kalırsa tuhaf bir durum bu, adam sormadı bile nereye gidelim, ne yapalım diye. Deniz kenarındaki masalardan birine oturuyoruz, aslında her şey çok güzel. İlk defa annem babam olmadan böyle bir yere geliyorum. Acaba etraftan nasıl görünüyorum, büyük bir kız gibi miyim? Neyse sormadığı belki de iyi olmuş. Her şey çok güzel gidiyor ama yaşını öğrenince biraz canım sıkılıyor. Hiç bu kadar yaşlı olacağını düşünmemiştim. Yirmi sekiz yaşındaymış... Bu kadar büyük bir adamla nasıl anlaşabilirim ki ben? Her çıkışımızda beni koluna takıp, bu tür

restoranlara mı götürecek? Bir kerelik iyi de, devamlı olursa ne sıkıcı.

Üniversite sınavlarına gireceğimi öğrenince, sıkılmış gibi elini kıvrıcık saçlarında gezdiriyor.

-İnşallah kazanamazsın diyor... Kazanamazsam özgür olurmuşum ve bol bol gezebilirmişiz...

-Eğer kazanamazsam bunun senin yüzünden olduğunu düşüneceğim ve bir kez bile seninle bir yere çıkmayacağım, diyorum sinirle.

-Şakaydı canım, şaka diyor.

Ne tatsız bir şaka bu böyle...

NİL'İN ANNESİ NUTUK ATIYOR

Nil artık annesinin Gökhan'la beraber olduğundan emin. Annesi bundan hiç söz etmiyor ama, yaptığı telefon konuşmaları besbelli Gökhan'la. Sonra gece çıkmaları da sıklaştı, oysa bir süredir akşamları hep evde oturuyordu. Nil, annesine, neredeydin diye sorduğunda ise, abuk sabuk yanıtlar veriyor. Sık sık, iş arkadaşlarıyla beraber olduğunu söylüyor, ayrıntıya hiç girmiyor.

Nil aslında buna hiç aldırmıyor. Onun kendisi ile ilgili kuşkuları yok. O her zaman modern, akıllı bir kız olduğundan emin. Ama son günlerde annesine çok kötü davranıyor, daha doğrusu ne olduğunu anlamadığı bir şeylere sinirleniyor ve acısını annesinden çıkarıyor.

Nil bir gün evde annesini beklerken, telefon çalıyor, açıp da alo dediğinde hiç ses çıkmıyor ve çat diye kapanıyor. Nil, sanki uzun süredir ağlamaya hasretmiş de boşalmak için bu anı beklemiş gibi, yatağın üzerine kapanıyor, avaz avaz bağırarak hıçkırımaya başlıyor.

Gökhan'ın telefonu yüzüne kapatması çok ağırına gidiyor. Biz onunla arkadaşız, ne yaptım ben ona, ne yaptım ona diye haykırıyor. Telefonu kaldırıyor, alete bakıp, elinde sallayarak soruyor, "niçin benim telefonumdan aramıyorsun, niçin annemin telefonu çalıyor, niçin ben açınca yüzüme kapatıyorsun, niçin bir merhaba bile demiyorsun, eminim, eminim, bu sensin?"

Telefonu yerine koyuyor ve annesinin masanın üzerindeki fotoğrafını görüyor. Çerçevenin içinden neşe içinde bakıyor kendisine, öyle güzel, öyle genç ki. Hıçkıra hıçkıra annesine soruyor bu kez, "neden Gökhan, neden kızının arkadaşı, kendi çevrende hiç mi sana uygun biri yoktu, gezebildiğimi biri çıkmıştı sonunda karşıma, aç kurt gibi neden onu aldın doyumsuz kadın?"

Eline makası alıyor, aynanın karşısına geçiyor, bir süre elinde makas bakıyor kendine, sonra zaten hiç sevmediği, çirkin bir şekilde uzamış kıvrıkcık saçlarını tutam tutam tutup kesiyor. Sol tarafı iyice kısalıyor, sağ tarafı uzun kalıyor. Nil dikkatle kendini seyrediyor, saçının bu hali hoşuna gidiyor, sağ tarafı biraz düzeltiyor, sol tarafı biraz daha kesiyor, bir tutam saç kulağının üzerinden aşağı sarkıyor. Sanki böyle bir sahne bir filmde vardı ama, kız saçının tümünü kesiyordu, böyle saçının bir tarafını uzun bırakmıyordu .orada... Olsun, Nil filmdekinden biraz farklı davranıyor.

Nil o kadar çok ağlıyor, konuşuyor, bağılıyor ki, sonunda yorgun düşüp uyuyor. Annesi geldiğinde kızının mışıl mışıl uyuduğunu görünce mutlu oluyor. Birlikte sinemaya gitmeyi önerecekti ama, bırakıyor uyusun.

Bir süre sonra annesi Nil'in uykusunun bu saatte biraz uzun sürdüğünü düşünerek, merak edip kızını uyandırmaya gidiyor.

-Hadi kızım uyan artık, sonra gece hiç uyuyamazsın diye saçlarını okşuyor. Nil'in saçları eline bir tuhaf geliyor, oldukça sert, fırça gibi... Ürküyor, bundan Nil'in haberi yokmuşçasına.

-Kalk Nil, kalk, saçların gitmiş diyerek kızını uyandırmaya çalışıyor. Nil ağlamaktan kızarmış, şişmiş gözleri, her teli bir tarafa doğru giden kesilmiş saçları ve sağ yanağına inen uzun tutamı ile yatağında doğruluyor.

Keskin kısa bir çığlık atıyor annesi.

-Kim yaptı bunu? diyor.

Nil'in eli saçlarına gidiyor, yaptığı şeyi birden hatırlıyor, suratına kapanan telefon aklına geliyor, annesine dik dik bakarak:

-Ben yaptım anne, diyor.

Anne o anda bir problem olduğunu anlıyor.

-Hadi kalk, bir şeyler yiyelim, sonra ben düzeltirim saçını, diyor.

-Saçımı düzeltmene gerek yok, çünkü böyle gezeceğim, bu

tutamı da kırmızıya boyatacağım diyor Nil de.

Anne hiç üstüne gitmiyor.

Telaşla salata yapıyor, içine yalnızca sirke ve limon koyuyor, dünden haşlanan yağsız nuarı dilimliyor, yanına domates ve salatalıkla garnitür yapıyor. Nil yüzünden o da zorunlu rejim halinde ve bundan hiç yakınmıyor.

Nil zorla sofraya oturuyor. Aslında annesini suçlayacak bir durum olmadığıнын bilincinde, ama elinde değil, onu suçluyor. Ona için için dargın. Ama Gökhan'la çıktığı için değil, bunu Nil'den sakladığı için dargın annesine...

-Sen gelmeden önce telefon çaldı ve açınca küt diye suratıma kapandı, sinir oldum, diyor.

-Ne var bunda sinir olacak kızım, bu her an, herkesin başına gelen bir şey...

Nil annesinin gözlerinin içine bakmıyor.

-Sinir oldum işte, diyor.

Annesi anlıyor ve o, her yıl bir kez gerçekleşen o ünlü nutuklarından birini atmaya başlıyor.

-Bak kızım, sen çok küçük olduğun halde ben seni nasıl özgür bıraktım. Merak ettiğim bir şey oldu mu soruyorum yalnızca. Çünkü sana güveniyorum, yanlış bir şey yapmadığına inanıyorum. Ayrıca yanlış da yapsan, önemli olan bunu anlayınca sürdürmemendir. Nil, insanlar yaşam boyu mutluluk peşinde koşarlar. Asla sürekli mutluluğu bulamazlar, hiçbir şey planlandığı gibi gitmez ve isteklerin sonu gelmez. Kimileri mutluluğu arar, bunun için çabalar durur, kimileri olduğu yerde kalır, onun ayağına gelmesini bekler, istedikleri gerçekleşmeyince de iyice mutsuz olur. Ben arayan takımdanım, iyi şeylerin durup dururken insanın ayağına gelmediğini biliyorum. İyi şeylerin çok sık bulunmadığını da biliyorum. O nedenle bulunca onu yaşamaya karar veriyorum. Çünkü bugün bitiyor, yarın geliyor. Yarının nasıl bir gün olacağını ise hiç bilmiyoruz. Ben senin ya-

şındayken bir gün gelip kırk olacağımı düşünemezdim bile, ama bak, kırka bir iki yıl kaldı. Kırk demek bile garibime gidiyor. Senin o güzel anneannen kırkında üç çocuk sahibi ama mutsuz bir kadındı. Yine çok güzeldi, yine güzel olmak ve güzel kalmak için elinden geleni yapıyordu, ama artık yaşayacak hiçbir güzel şey yok sanıyordu. Onun için mutsuzluğuna boyun eğmişti, ona göre her şey kaderdi ve yapılacak bir şey yoktu. En kötü duygular içindeydi o, her şeye razı olmuştu. O güzelim kadın kırkında kendini yaşlı sanıyordu. Giyiminden kuşamına yaşlı gibi davranmaya çalışıyordu. Hele hele âşık olmak, yeniden sevmek, sevişmek gibi düşünceleri konuşmak bile istemiyordu. İnanmıyordu kırkına gelmiş bir kadının âşık olabileceğine, olursa komik olacağını, küçük düşeceğini düşünüyordu. Ve biliyorsun, o sanki hiç yaşamadan, hiç mutlu olmadan öldü... “Benim yalnızca bir yılım var aşk içinde ve çok mutlu yaşadığım diyordu”. Nil, ben de onun gibi olmak istemiyorum, ona buna ya da sana göre yanlış yapabilirim, ama onlar benim yanlışlarım. Kimseye zarar vermeden, her istediğimi yaparak yaşamaya çalışıyorum. Annem gibi olmak istemiyorum, düşünüyorum da öylesine yoğun bir aşkla dolu o bir yıl bile olmayacak belki benim hayatımda. Ama hiçbir şeyi ertelememek niyetindeyim, pişman olmaktan da korkmayacağım. Yaşamın ne zaman noktalanacağı hiç belli değil. Eğer öldükten sonra düşünebilseydik, ölmeden önce yapmadığım şey için hayıflanmak akıllıca bir şey olmazdı. Onun için bana kızma, kızma ki ben de senden bir şeyler gizlemeyeyim, gel dost olalım ve birbirimize her şeyi anlatalım.

-Benim anlatacak bir şeyim yok , sen anlat, diyor Nil.

Annesi Gökhan’la birkaç kez buluşup bir şeyler içtiğini ve onunla birlikte çok eğlendiğini anlatıyor hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde...

Annenin konuşması çok güzeldi de belli ki ortada eksik ka-

lan bir şeyler var.

Nil'e göre dostlukları kurulmadan bozuldu.

Telefon çalıyor, annesi koşuyor.

-Alo, merhaba Gökhan nasılsın derken, yan gözle Nil'e bakıyor.

Nil yavaşça masadan kalkıyor, mutfağa gidip bir şişe kırmızı şarap alıyor, içeri gelip, güm diye masanın üzerine koyuyor.

HOŞ BULDUK NİLÜFER HANIM

Nilüfer bu yaşında şimdiden biliyor, yaşadığı bazı sahneleri hayatı boyunca hiç unutamayacak. Çünkü o sahneler gibisi bir daha tekrarlanmayacak. Her zaman hatırlayacağı bu sahneler, kaç tane olacak bunu kestiremiyor ama, nişandan beş ay sonra Ali ile karşılaştığı sahneyi artık ömrü boyunca unutması mümkün değil.

-Sen de gara git, onu karşıla, dedi babası.

Annesi şöyle bir yerinde doğruldu, 'hayır, olamaz' gibi bir işaret yaptı.

-Olur olur, dedi babası...

-Ali'nin annesi de gidecek, halası da gider.

Nilüfer öylece dinliyordu... Gara gidip gitmemesi hiç önemli değildi aslında... Aynı Ali'nin nişanda olmaması gibi... Onun yanındaki varlığından çok, var oluşu ilgilendiriyordu Nilüfer'i... Yeryüzünde Ali diye birisi yaşıyordu ve o Ali Nilüfer'i istiyordu, sonunda bir an gelecek birlikte olabileceklerdi... Bundan önemli başka hiçbir şey yoktu.

Tren ahlaya ohlaya göründü. Tırnakları avuçlarının içine geçmiş, canını acıtıyordu Nilüfer'in. Onu görünce ne yapacaktı, ne diyecekti, elini mi sıkacaktı, yanaklarından mı öpecekti?

"Ali Bey hoş geldiniz"...

Onca hazırlık yapmıştı içinden ama, işte aynen böyle dedi Nilüfer Ali'ye...

-Ali Bey hoş geldiniz...

Anne ile hala garın içinde kaldılar. Nilüfer Ali'yi bekledi peronda. Ali trenin kapısında göründü, başında şapkası, uzun pal-tosu, o inanılmaz güzellikteki yeşil gözleri ve gülümseyen dudaklarıyla ile indi trenden Ali.

-Ali Bey hoşgeldiniz...

-Hoş bulduk, dedi Ali... Nilüfer'in elini sıktı, sıktı, bırakma-

dı... Öteki elini sıktığı elin üzerine koydu, Nilüfer'in gözlerinin içine baktı, tekrar:

-Hoş bulduk Nilüfer Hanım, dedi.

Nilüfer'in dizleri titriyordu, boğazına bir şey takılmıştı, yanaklarının kırmızılığı geçmiş, benzi sararmıştı, gözlerinden yaşlar akmak üzereydi. Yaşlar akmamalı diyordu içinden. Ağlamak istemiyordu, ağlarsa küçük düşeceğine çok sıradanlaşacağına inanıyordu. Şu anda da çok komik olduğuna emindi. Ali, Nilüfer Hanım diyerek onunla alay ediyordu işte. Bir an arkasını dönüp kaçmayı düşündü ama birden, "ben bu adamın nişanlısıyım" dedi kendi kendine.

Evet evet... Heyecanlanmasının nedeni buydu zaten.

Güzelliğine değil elbette ama kendine olan güvensizliğin sonuçlarıydı bunlar. Böylesine istediği bir şeyin gerçekleşmesini hak etmediğini sanıyor, bu kadar kolay gerçekleştiği için de yine kolayca yok olup gideceğini düşünüyordu. Korkuyordu. İyi şeyler, geldikleri gibi giderlerdi. Ne yapmak gerekiyordu acaba ki, kolaycacık yok olup gitmesinler?

Nilüfer'e birden bir güç geldi, uzandı yanağından öptü Ali'nin. Ali kızın omuzlarından tuttu, sımsıkı tuttu, gözlerinin içine baktı uzun uzun, eğildi yanağından öptü.

-Oğlum, canım evladım, hoş geldin, dur bakayım şöyle sana, ah biraz zayıflamışsın galiba, nasıl özledim seni nasıl...

Bu sese minnettar oldu Nilüfer... Hayatının en unutulmamacak, en keyifli sahnesini bozduğu için bu sese hiç kızmadı. O bu sahneyi yine de unutamayacaktı. Öylesine şaşkın, öylesine sıkıntılı, öylesine ter içinde ve öylesine o andan sonra ne yapacağını bilmez durumdaydı ki, o anın bitirilişine hiç sinirlenmedi, hayatının en unutulmaz sahnesi belki de buydu işte, bu kadardı... Alnında biriken terleri sildi, halasının koluna girdi.

Arabada Ali öne oturdu, üç kadın arkaya. Nilüfer Ali'nin profilini seyretti durdu. Ali döndü.

-Size telefon etmeye çalıştım, bir türlü bağlanamadı, ikinci günün akşamı vazgeçtim, dedi.

-Biz seni aradığımızda hatlar daha boştu herhalde aynı günün akşamı bağlandı, dedi halası.

-Telefonlar çok kötü durumda, ama artık telefonlaşmaya gerek kalmayacak değil mi Nilüfer, dedi Ali... Nilüfer'in yüzü kızardı...

-Bize telefon etmeyecek misin oğlum, dedi annesi...

Akşam yemekte çok eğlendiler. Nilüfer'in annesi bütün marifetlerini döktürmüştü. Ali zeytinyağlı dolmalardan o kadar çok yedi ki, annesi sonunda kıskançlığını dile getirdi,

-İlk defa bu kadar çok yemek yediğini görüyorum oğlumun, dedi sitemle...

-Mutluluktan, dedi Ali biraz utanarak.

Nilüfer'in babası saz çaldı... Nilüfer'in kardeşi Turgut sofradan kalkıp tuhaf bir dans yaptı. Hiçbir dansa benzemiyordu bu... Ne bir tür müziğe aitti, ne bir ülkeye...

Baba, Ali'nin şehit babasına kadeh kaldırdı. Kısa bir an herkes biraz hüznünlendi. Nilüfer annesine baktı... Yine için için ağlıyordu.

Nilüfer o an anladı ki, annesi için, yaşayanların ve başkalarının yaşadıklarının hiç önemi yok. Annesini ilgilendiren, Nilüfer'in o andaki mutluluğu değil, kendisinin yaşadığı sürekli mutsuzluk. Annesini ilgilendiren öteki çocukların yanında bulunmamaları. Annesi her zaman, yaşamayan çocuklarını düşünüyor ve sadece kendisi için üzülüyor.

Nilüfer ürperdi, eğer kendisi de ölü çocuklar arasında bulunsaydı, şimdi annesi onu da çok sevecek, sürekli düşünecekti.

İyi ki ölmemişim diye düşündü, Ali'ye sevgiyle baktı, uzun uzun ve kimseden utanmadan.

NİLGÜN ŞEFKATİ SEVİYOR

Babam nişanlanmamıza nasıl bu kadar kolay izin verdi anlamıyorum. Evet bu beyaz atlı prens de hoş çocuk ama boyu kısa, hem de biraz yaşlı. Gerçi babama göre yaşlı sayılmaz ya... Adam eve geliyor, beni koluna takıp çıkıyor, çok tuhaf bir durum değil mi bu?

Kim bilir belki de kravatlı haline tav olmuştur babam, bir de aynı kendisi gibi koruyucu melek tavrına.

Yılmaz'ın yanında ne yapacağını şaşıyor insan, o adeta bir kadını mutlu etmek için yaratılmış. Mutlu etmek yanlış bir sözcük olabilir aslında, mutlu etmek değil de, kadına sahip olmak için yaratılmış. Sahip olmak ne demekse... Ama başka bir sözcük bulamıyorum. Kalabalık bir yerde mutlaka bir iskemle bulup beni oturtuyor, yanıma bir erkek yaklaştığı zaman, horoz gibi kabarıp, sert sert bakıp, onu uzaklaştırıyor, kuyruklara girmemi istemiyor, duraklarda beklememe tahammül edemiyor, hava lodos olduğunda vapurlar çalışmayınca, küçük motorlara binip karşıya geçmeme dayanamıyor, göğüslerim konusunda çok hassas, deniz kenarında mayolu bile olsam, mutlaka üzerime bir gömlek almamı istiyor, erkeklerin iri göğüslere meraklı olduğunu, bana da yiyecek gibi bakmalarına dayanamayacağını söylüyor, hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyor ama öyle tuhaf davranıyor ki, diskoda kalkıp da kimseyle dans edemiyorum, sanki her şeyi ona sormalıymışım gibi geliyor. Annem bunları duyunca “babanın onu neden sevdiğine şaşmamak gerek” dedi.

Bu yaptıklarına çok aldırımıyorum ama yüzlerce bahane yaratıp beni hediyelere boğmasına bayılıyorum. Sadece yılbaşı ve yaş günlerinde değil, şeker ve kurban bayramlarında bile hediye alıyor. Birlikte bir Cumhuriyet Bayramı yaşadık, o gün bile bana küpe hediye etmişti. Cumhuriyet ile küpenin bağlantısını

düşündüm durdum ama yoktu bir bağlantısı elbette. Annem küpelerin gerçek inci olduğunu söyledi, “sen dünyanın farkında değilsin ama bu çocuğun babası çok zengin, baban belki bu yüzden de onu çok seviyordur” dedi.

Ben de onu seviyorum. Neden seviyorum, nasıl seviyorum bilemiyorum ama onunla olmak hoşuma gidiyor. Sevmek beraber olmaktan hoşlanmak anlamına mı geliyor acaba? Evet, itiraf etmem gerekir ki, öpüşmelerimiz asla yeşil gözlümle olduğu gibi değil. Onunla asla yeşil gözlümle ağaçların altında ya da apartman sahanlıklarında yaptığım şeyleri yapamıyorum. Evde yalnız kaldığımız zamanlarda bile beni sadece öpüyor, öpüyor da nasıl öpüyor, hani şöyle yanaktan öper gibi, hafifçe...

Bir akşam canım yürüyüş yapmak istedi, birdenbire o ağaçlıklı yere geliverdik nedense. O an içimden geldi, boynuna sarılıverdim, dudaklarından uzun uzun öptüm. Uzun uzun olmadı aslında çünkü birden geri çekildi, sertçe bileklerimi tuttu:

-Delirdin mi görecekler, dedi.

-Hayır burada kimse görmüyor dedim, saf saf... Bileğimi iyice sıktı.

-Ne biliyorsun burada kimsenin görmediğini dedi... Sesinden anladım, kızmıştı. O an iyice bocaladım. Kendi içgüdülerime ve inançlarıma göre davransaydım, “biliyorum, çünkü daha önce defalarca bu ağaçların altına geldim ve defalarca sevgilimle seviştim, hiçbir şey başıma gelmedi, onun için seninle de yapabiliriz” diyebilirdim. Ama yine aynı içgüdülerim doğruyu söylemememden yanaydılar ve kendi kendimi beğenmeyip, kendi kendime kızarak:

-Ne bileyim ben baksana ne kadar karanlık, görünmez diye düşünüyorum, dedim.

-İyi dedi ve sırtımdan iterek ağaçların altından çıkardı.

Neden yalan söylemiştim ben, neden bir başka erkekle öpüştüğümü saklama gereğini duymuştum? Ne olacaktı yani söyle-

seydim? Beni bırakacak mıydı? Bıraksa ne olurdu? Ben ona muhtaç mıydım? Onsuz olamayacak mıydım? Onun kölesi miydım? Onun nesi beni cezbediyordu?

Neyse, nedenini bilemiyordum ama, korkaklar gibi daha önceki hayatım hakkında ona yalan söylemiştim. Kendi olduğum gibi değil, onun istediği gibi davranmışım. Onun önünde eğilmiş, ona yenilmişim.

Ama bir gerçek daha vardı, ona kinlenmişim... Akıllı bir insan olsaydı, beni kendisine yalan söylemek zorunda bırakmazdı...

Ben yalancı bir insan mıyım, yoksa başkaları beni yalan söylemeye mi itiyor? Başkalarından korkup, onlara hoş görünmek için gerçekleri söylememek biraz kişilik zayıflığı olmuyor mu? Madem bir şey yapıyorsun, o şeyi sonuna kadar neden savunmıyorsun? Hiç kimse bir başka kimseden korkmamalı... Ben Yılmaz'a yalan söyleyerek ondan korkmuş oldum, o kim oluyor ki ben ondan korkup, kendimle ilgili gerçekleri saklıyorum... Kendimden hiç hoşnut değilim. Ağaçların altında beni öpmesinden hiç hoşnut değilim, sırtımdan iterek dışarı çıkarmasından hiç hoşnut değilim...

Ama herkes çok memnun... Ona bayılıyorlar... Aslında ben de bayılıyorum... Şu ufak tefek şeyler de olmasa...

NİL UTANIYOR

Nil bu kez çabuk ikna oluyor. Annesi ile kuzu kuzu kuaförün yolunu tutuyor. Annesi:

-Saın kesilsin bir görelim, kırmızıya filan boyamakta acele etme, gerekirse hafif bir röfle yaparız, diyor.

Yıkama bölümüne geçiyorlar, “ah, Oktay yıkasa “ diye düşünürken, o geliyor...

-Ne yapmışsın böyle saçlarına Nil, yoksa bir saldırıya mı uğradın, diye soruyor.

-Yok canım, kendim kesebilirim sanmıştım, olmadı diyor Nil.

Annesi Nil’e göz kırıyor çünkü onun Oktay’a bayıldığını biliyor. “Berber çırağının yakışıklılığını nasıl da fark ediyorsun, ben dikkat bile etmem” dese de, onun yakışıklı olduğunu onaylıyor.

Oktay’ın jöleyle iki yana iyice bastırılmış saçlarının önleri hayli uzun, arkaya doğru taranmış perçemlerin bir bölümü ta gözlerinin içine düşüyor. Kumral saçları sanki röfleli gibi tel tel pırıltılar içinde.

Oktay şampuanı Nil’in saçlarına döküyor, döktüğü yer buz gibi oluyor, Nil ürperiyor. Parmaklarının ucuyla Nil’in saçlarını ovmaya başlıyor. Elleri boynuna doğru geliyor, parmaklarını sertçe ensesindeki saçlarda gezdiriyor. Nil gözlerini kapatıyor. Oktay, Nil’in saçlarını ve başını ovmaya devam ediyor.

-İyice geriye getir başını diyor. Nil kıpırdıyor, yerinde doğrularak, başını geriye atıyor.

-Krem süreyim mi, diyor Oktay.

-Sür, diyor Nil. Oktay krem sürerken parmaklarının ucu Nil’in boynunda geziniyor. Kulaklarının kenarını ovalarken, yanaklarına dokunuyor. Boynunun kremlenen yerlerine hafifçe su akıtarak, eliyle siliyor, sonra yavaşça kuruluyor. Nil’in hücreleri

kıpır kıpır, bu anlar hiç bitmesin istiyor. Bitmesini hiç istemediği anlaşılmasın diye de kendini konuşmak zorunda hissediyor, eğer konuşmazsa şu koltuğun üzerinde, Oktay'ın parmak uçlarının altında eriyip gidecek.

Oktay'ın parmak uçları Nil'in kulaklarının altında hafif hafif gezinirken, Nil soruyor ve sanki olağanüstü bir sevişme anı, tam sona yaklaşmışken, kesiliyor.

-Motosiklet alacaktın, alabildin mi Oktay?

-Ah, aldık, abim aldı ama ortak kullanıyoruz, gezmek ister misin?

-Çok isterim hem de.

-Telefonunu ver, izinli olduğum gün seni gezdireyim.

-Bir gün önceden ara ki, ben de okulu kırayım.

-Annen duymasın sakın, beni öldürür valla.

Nil'in saçları neredeyse o şarkıcı kadın gibi kısacık oluyor.

Oktay, Nil'in saçlarına fön tutmayı düşünüyordu ama, ne yazık ki bu gerçekleşemiyor.

Üç gün sonra sabahın sekizinde buluşuyorlar. Oktay'ın motosikleti hiç de Nil'in düşündeki gibi değil. Nil, hani şu kocaman farları olan, siyah pırıltılı, görkemli şeyleri düşünüyordu, bu ise küçücük, sıskacık bir şey... Nil buna okul forması ile binmek istemiyor, ama çantasına koyduğu deri montu ve siyah taytı giymeye de utanıyor. Az düşünmedi gecedan ne giymesi gerektiğini. Sonunda formanın üzerine deri montu giyiyor, bu motosiklete böylesi iyi gitti, diye düşünüyor.

Oktay motosiklet kullanmada oldukça acemi ama köprüyü geçip karşı yakaya bile gidiyorlar.

-Son hızla gidiyorum farkında mısın diye bağılıyor Oktay, Nil sınıksız onun beline sarılıyor.

Karşı sahilde, tek yön sandığı bir yolda, yavaş giden bir otomobili sollarken karşıdan gelen otomobille karşılaşınca panikliyor Oktay ve motosikletin kontrolünü kaybediyor, savruluyor,

devriliyorlar, Nil elleriyle yüzünü kapatmayı akıl ediyor, Oktay kafasının üzerine , Nil sağ tarafına düşüyor. Caddenin ortasına saçılıyorlar, bir otomobil zorla duruyor, duramasa ezilecekler. Çevreden yardıma koşuyorlar, Nil'in dizi, Oktay'ın alını kanıyor. Gelenler ailelerine haber verilmesini ve bir hastaneye gitmelerini söylüyor, genç bir adam:

-Siz buradan bir an önce gidin, yaşınız çok küçük, ehliyetiniz falan da yoktur, polise yakalanmayın, diyor.

Hemen toparlanıyorlar, bir eczaneye gidip yaralarını ilaçlatıp sardırıyorlar.

Neyse ki motorda bir arıza yok, yola koyuluyorlar.

Nil, Oktay'a sıkı sıkı sarılıyor, bu kaza sırasında onun gösterdiği soğukkanlı tavırlara, cesur davranışlara hayran oluyor. Hele kendi alınındaki kanamayı bırakıp, Nil'in dizi için koşuşturması, Nil'in gözlerini kamaştırıyor.

-Yarın da buluşalım mı? diye bağıyor Oktay'ın kulağına.

-Olmaz, beni işten kovarlar, diyor Oktay.

Nil ile Oktay artık haftada bir gün buluşuyorlar. Bazen de Oktay'ın işi bitince akşam geç vakit beraber olabiliyorlar, Nil onu görmek için annesi ile cumartesi günleri de kuaföre gitmek istiyor ama, saçları öylesine kısa ki gitmek için bir bahane bulamıyor.

Yağmur yağdığı bir gün:

-Hadi bize gidelim, diyor Nil.

-Annen kızmaz mı, diyor Oktay...

-Haber olamaz, diyor Nil.

Nil'in odasına girer girmez Oktay Nil'e sarılıyor, öpmeye başlıyor. Daha önceki kaçamak öpüşmelere hiç benzemiyor bu.

-Çıkart şunları, diyor.

Nil, Oktay'a sımsıkı sarılıyor, göğsünü göğsüne öyle yapıştırıyor ki, Oktay bir boşluk bulup elini memelerine getiremesin istiyor, hem böyle yapışınca bluzunu çıkartmaya da olanak yok.

-Çıkart şunu, diyor Oktay yeniden.

Nil'in çok hızlı düşünmesi gerekiyor. Oktay'ı çok seviyor, kendini onunla sevişebilecek kadar büyümüş hissediyor, onun öpmeleri, okşamaları çok hoşuna gidiyor ama soyunmak istemiyor, memelerini çok iri buluyor, beğenmiyor, ne kadar kilo vermiş olursa olsun göbeği var. Bacaklarının üst tarafı da oldukça kalın, kendinden utanıyor, Oktay'ın kendisini çıplak görmesi şu anda en son isteyeceği şey, Oktay bluzunu yukarı doğru çekiştiriyor, Nil sıkıntıdan ter içinde. Artık Oktay'ın öpüşlerinin farkında bile değil . Onun bu saldırgan aceleci tavrı sinirine dokunuyor ve hâlâ ne yapacağına karar verememenin paniğini yaşıyor. Aslında soyunmanın doğal olduğunu düşünüyor, ama ona öyle geliyor ki hangi nedenle olursa olsun, istemediği zaman soyunmaması gerek. Başkası istiyor diye, onun zoruyla, istemediği bir şeyi yapmamalı insan.

Bazı durumlarda çok hızlı karar veremezsen, istemediğin şey olur. Oktay gömleğini ve pantolonunu çıkarmış, bir tshirt ve külotla kalmış, Nil şaşkınlıkla ona bakıyor, Oktay ustalıkla bir hızla Nil'in bluzunu çıkartıyor ve sutyenin kopçalarını açveriyor. Nil elleriyle memelerini örtüyor, Oktay Nil'i yatağa doğru itiyor, üstüne yatıyor, çıplak yerlerini öperken, etekliğini çıkarmaya uğraşıyor.

Başucundaki telefon çalıyor, Nil ne yapacağını bilemiyor, bir an annem arayabilir diye düşünüyor sonra boş evi neden arasın diyor, içgüdüsel bir şekilde telefonu açıp alo diyor, telefon, hiç ses gelmeden kapanıyor, Oktay durmadan Nil'i öpüyor, böyle-sine aceleci ve telaşlı olması Nil'in iyice canını sıkıyor, yanlış olan bir şeyler var ama ne, bulamıyor, Oktay'ın bembeyaz ve çok sıksa vücudu ile beyaz, evde dikilmiş gibi duran külotu da Nil'in sinirine dokunuyor. Tırnakları da saç boyasından kahverengi olmuş. Oktay kaza sırasında aldığı tüm iyi puanları bir an içinde kaybedip eksiye geçiyor.

Nil o anda yaşadıklarından hiç hoşlanmıyor, Oktay hâlâ kızın eteğini çıkarmaya çalışıyor ve büyük bir iştahla memelerini öpüyor, mıncıklıyor, Nil'in aklından, "acaba eteğimi çıkartınca benimle cinsel ilişki kuracağını mı sanıyor?" diye geçiyor .

Nil o anda, aniden, kesin kararını veriyor, Oktay'ı üzerinden atacak, hemen giyinecek ve evden çekip gitmesini söyleyecek.

Ellerini Oktay'ın omuzlarına koyuyor, iterken,

-Bırak Oktay kalk çabuk, diyor. Oktay'ın bırakmaya hiç niyeti yok, daha fazla sarılarak:

-Saçmalama Nil, utanacak bir şey yok, bırak kendini, diyor. Ama Nil kendini bırakmama kararını aldı bile...

O sırada kapıda bir tıkırtı oluyor, anahtarla kapı açılıyor, topuklu ayak sesleri koridorda çınlıyor, birisi odaya doğru yürüyor, yürürken de...

-Evde biri mi var, Nil sen misin kızım? diye bağıyor, bağırarak ses yatak odasının açık kapısının önünde duruyor, yorganı üstlerine çekmeye çalışan Nil ile Oktay'a bakıyor, Nil, uykudan uyanmış gibi esneyip, geriniyor. Nil'in annesi:

-Neden evdesin kızım, okula gitmedin mi, benim başım ağrıyor da biraz erken geleyim dedim, diyor.

Nil geç karar vermenin bozgunu içinde. Düşünmeye başladığı an, kararını verebilseydi, bu başına gelmeyecekti. İçinden Oktay'ı öldürmek geliyor. Oktay giyinmiş bile, Nil'e "ne yapacağız şimdi" diye işaret ediyor.

Odadan çıkıyorlar, anne mutfaktan sesleniyor:

-Oturun bir çay için, Oktay senin işin yok muydu bugün? diyor... Oktay'ın yüzünün kırmızılığı hâlâ geçmiş değil.

-İzinliyim efendim ama gideyim ben geç oldu, diye mırıldanıyor.

Nil, evde iki kez ağır suç işlemenin ve ikisinde de annesi tarafından yakalanmanın getirdiği aşağılık duyguları içinde, kendini aptal, sarsak, ezik, yıkılmış hissediyor. Çaresiz kaldığı an-

larda yaptığı gibi, ne olursa olsun aldırılmaz görünüyor. Annesi dün geceki davette tanıştığı ünlü sanatçının şişmanlığını anlatıyor.

Nil sessizce oturuyor...

Telefon edenin annesi olduğunu düşünüyor ama nasıl bu kadar çabuk gelebildiğine akıl erdiremiyor. İçinden “keşke bana bağırıp çağırsa, hatta suratıma bir tokat patlatsa” diye geçiriyor. Kendini böylesine ezik ve aptal hissetmesi onu çok mutsuz ediyor. Annesine nefretle bakıyor.

NİLÜFER GARDA

Nikâh, Berlin'e gidecekleri günün bir öncesinde kıyıldı. Aile arasında küçük bir davet yapıldı. Nilüfer'in annesi o gece o kadar çok ağladı ki, genç kız düğün gecesinin bir an önce bitmesini istedi. Ve annesi ile hemen vedalaşmaya karar verdi. Ona bakınca boğulacak gibi oluyor, bir süre yüzünü görmek istemiyordu. Vedalaştılar ... Nilüfer babasına sımsıkı sarıldı, annesini alelacele öptü. İstanbul'daki son gecelerinde Ali'nin annesinin evine gidiyorlardı.

Eve girdiklerinde ne yapacaklarını bilemediler. Nilüfer birkaç adım sağa sola atarak, öylece ayakta salınıyordu. Ali karısının mantosunu asmış, tekrar yanına dönmüştü, anne:

-Size bir kahve yapayım, dedi Nilüfer'e;

-Rica ederim anneciğim olur mu hiç, ben yapayım dedi.

İki kadın tatlı tatlı didişirken, Ali:

-Bırakın ben pişireyim, siz ikiniz oturun, sohbet edin, dedi.

Anne,

-Sen kahve pişirirken ben odanızı hazırlayayım dedi. Nilüfer kıpkırmızı oldu, Ali belli belirsiz gülümseyerek mutfağa kaçtı. Nilüfer, Ali ile bir odada, aynı yatakta yatacağının utancıyla, kayınvaldesine yardım önerisinde bile bulunamıyordu. Hele Ali'nin kahve pişirmesi, annesi bunu duysa...

Kahvelerini içerken biraz Berlin'den konuştular.

-Ben yatıyorum çocuklar, hadi size Allah rahatlık versin, dedi annesi.

-Size de, dediler. Sonra birbirlerine baktılar. Nilüfer'in yüreği Ali'ye her bakışında hızlanıyordu. Ama Ali ile hiç yalnız kalamamıştı. Onu dört beş kere görmüştü sadece. Şimdi aynı odaya girip nasıl yatacaktı? Çok utanıyordu. Evlenince utanç geçmiyordu demek ki. Ali yanına geldi, sanki düşüncelerini okumuş gibi:

-İstersen ben burada koltukta uyurum, dedi.

-Hayır, beraber uyuyalım, dedi Nilüfer.

Yattılar, birbirlerine sarıldılar, beraber uyudular. Daha doğrusu bütün gece birbirlerinin nefesini dinleyerek, uyuyamadılar.

Nilüfer hatıra defterine ne yazacağını düşündü.

“Genç kızın küçücük yüreği, hayatta en çok istediği şey gerçekleştiği için, deliler gibi sevdiği, ama kavuşmayı hiç ummadığı adam şimdi onunla, ona sarılarak yattığı için, bu heyecana, bu yüke dayanamadı, durdu...”

Yazı ifade edemez insanın hissettiklerini, yazar ise tam olarak anlatamaz insanların duygularını diye düşündü derin bir iç çerkerken. Ali onu boynundan öptü.

Yol o kadar bitmez tükenmez gibi görünüyordu ki, Nilüfer Ali ile hayatının bu trende başladığını ve bu trende sona ereceğini düşündü. Sallanarak, titreyerek, tıkırdayarak, her birkaç dakikada bir trak ederek, inilti çıkararak, durarak, kalkarak, sıcaktan yanarak, arada bir donarak, düdüklü çalarak böyle ömür boyu sürecektir gibi göründü Nilüfer’e ve hiç şikâyet etmedi...

Ali:

-İşte benim gibi bir adam, ben de olsam aynı şeyi yapardım inan dedi, okuduğu dergiden başını kaldırarak.

-Bana da oku, dedi Nilüfer... Ali okumaya başladı,

-İngiltere Kralı VIII. Edward’ın aşk macerası ve sevgilisi uğruna tacını tahtını terk edişi bütün dünyayı meşgul ediyor.’ Geçen yaz Kral İstanbul’a geldiğinde yanında sevgilisi Misis Simpson da vardı, hatırlarsın. Herkes nasıl ilgilenmişti o kadınla.

Ali okumayı sürdürüyor.

Kral bu kadınla evlenmek istiyordu ama Kral aynı zamanda Anglikan kilisesinin de reisiydi. Aşağı tabakadan ve iki defa boşanmış bir kadınla evlenmesi dinen caiz olamazdı. Başvekil

Baldvin, Krala, geleneklere göre taç giyme merasimine Misis Simpson'un katılamayacağını söylemişti. Kral da merasimin bir ay ileriye atılmasını istedi ama bu kabul edilmedi. Simpson'la evliliği de kabul edilmiyordu. Kral, demek beni ondan uzaklaştırmak için ittifak yaptınız. O halde taç giyme merasimini de bensiz yaparsınız dedi. Radyodan okuduğu veda nutku çok hazindi. Şöyle diyordu: "Kırk yıldır size hizmet için çalıştım, fakat yüklendiğim ağır vazifeyi sevdiğim kadın yanımda olmadan yapamayacağımı anladım. Ben mutsuz bir adamım. Mutlu bir aile kuran kardeşim sizi de memnun edecektir. Allah kralı korusun." Kral o gece saraydan ve Londra'dan ayrıldı. Şimdi onu bir kadın için muazzam bir imparatorluk tahtını terk eden benzersiz bir kahraman diye görenler çok fazla.' Ali okumasını bitirdi, Nilüfer'in içi titredi.

-Mutlaka bir kadın için tahtından ayrılmasını çok salakça bulanlar da vardır, ne kadar harika bir hikâye, masal gibi, acaba şu anda nerededirler, ne yapıyorlardır? dedi.

-Kralın istifasından sonra, ilk karşılaştıklarında kadın hiçbir şey söyleyememiş, Dükün boynuna sarılarak hüngür hüngür ağlamış, dedi Ali.

-Ama kadın ne kadar büyük bir yükün altında, kendisi için krallık terk edilmiş, nasıl davranacak adama acaba, dedi Nilüfer.

-Merak etme bir problem olmaz, çünkü bunu yapan adam herhalde, ben senin için tacımı tahtımı terk ettim diye ikide bir kadının kafasına kakmaz... Kıkır kıkır güldüler.

-Evet inanıyorum, sen de benim için böyle bir şey yapardın, dedi Nilüfer.

Berlin garına ayak bastığında, mutlulukla ürperdi.

-Tren garlarının hayatımda çok önemli yerleri var sanırım, dedi Ali'nin duyamadığı bir sesle.

Bavullarını hamala verdiler, Nilüfer çok mutluydu ama he-

yecanlı değildi, Ali'nin Almanca konuştuğunu duyduğunda da hiç şaşırmadı, Berlin ya da İstanbul, ya da başka bir yer, bunun hiç önemi olmadığını anladı. Onun için kendini iyi hissetmek önemliydi, soğuk, sıcak, gürültü, sessizlik, fakirlik, zenginlik hiçbir şey ifade etmiyordu Nilüfer'e. Mutluluğun sırrı kendini iyi hissetmekteydi ve o şu anda Berlin garında kendini çok iyi hissediyordu. Belki de artık burada yaşayacaktı, ölene kadar.

NİLGÜN ANNEANNESİYLE DOST OLUYOR

Artık evlenme tarihi bile belirlenmiş, on sekiz yaşını geçmiş koskoca bir kadın, -ah, pardon, bu büyük bir hata kadın değil, koskoca bir kız olarak, yaşlı, dünyaya küsmüş, asık suratlı, asık suratlı olduğu için de iyice yalnızlaşmış anneannem ile dost olmaya karar veriyorum. Birdenbire insanları görünümüleriyle, davranışlarıyla, çatık kaşlarıyla yargılayanın ne kadar büyük bir yanlış olduğu gerçeği çakılıyor beynime. Nasıl bu gerçeğe vardığımı bilemiyorum ama, en taş kalpli insanlara bile insanca, sıcacık yaklaşıldığında onların yumuşatılabileceğine inanıyorum. Anneannemin o sert, sevgisiz yüzü ve tavırlarının altında kim bilir ne büyük sırlar var... O durmadan ağlıyor, hepimize sert davranıyor, eleştiriyor, her zaman suratını asıp oturuyor diye ondan uzaklaşmamız doğru değil. O, on dört yaşında istemeden evlendirilmiş, kocası savaşırken durmadan doğurmuş, doğurduğu çocuklarını birer birer kaybetmiş, hiç ama hiç istediği gibi yaşayamamış bir kadın, onunla konuşacağım, onun içine gireceğim, beni sevmesini, bana açılmasını sağlayacağım.

Yılmaz beni anneannemin kapısının önünde bırakıyor.

-Ben de geleyim ya da kapıda bekleyeyim, sonra eve bırakırım diyor. Bunu kabul etmem mümkün değil, çünkü anneannemle yeni bir dostluk kurmak için onunla yalnız kalmam gerekiyor.

-Sen git, ben onu alıp bize götüreceğim, annem onu yemeğe bekliyor, diyorum.

-Daha iyi ya, o zaman ikinizi alıp götürürüm, nasıl gideceksiniz eve, diye ısrar ediyor...

-Saçmalama, bir arabaya bineriz, ya da yürürüz, iki adımlık yer, diyorum kararlı bir sesle... Çaresiz arabasına binip gidiyor.

Anneannem kapıyı açar açmaz, “sürpriz” diye bağırarak boynuna sarılıyorum. Hafif sendeliyor.

-Ne yapıyorsun evladım, delirdin mi, ödümü kopardın diye avaz avaz bağılıyor. Oturma odasına geçiyoruz... Yanına otuyorum, sıcaklaşma harekâtına nasıl başlayacağım diye düşünürken, birden aklıma geliyor, aradaşımın doğumgünü için aldığım kocaman küpeleri çantamdan çıkartıp, anneannemin kulaklarına takıyorum. Yumuşakça arkaya tarayıp, minik kıvrık gri bir topuz yaptığı saçların altında bu kocaman siyah küpeler çok güzel duruyor. Ama o yine:

-Delisin sen, nereden çıktı şimdi bunlar diye, hoyratça küpeleri tutup çekiyor...

-Anneanneciğim aynaya bakmadınız bile , halamı görmüyor musunuz, sizden on yaş büyük, giydiği en koyu renk mor diyorum...

-Ben altmış yedi yaşındayım, o kadın kaçık, sen de ona çekmişsin belli ki, diyor. Konuşurken hiç yüzüme bakmıyor, kaşları çatılmış yine...

Bu tersliği, bu sevgisizliği beni yıldırmıyor, çünkü nedenini biliyorum, tanıyorum. Önemli olan böyle birini kazanmak, onu deşmek.

-Anneanneciğim, halam belki kaçık maçık ama, hâlâ evlenmek istiyor, dedem öleli çok oldu, hiçbir erkek ihtiyacı duymadınız mı siz diye soruyorum, sormamla yüzümde minik bir tokat patlıyor, hani şaka gibi bir tokat ama oldukça ciddi görünüyor çünkü yanağım acıyor.

-Nilgün, bir defa daha böyle bir şey yaparsan, sana ömür boyu darılırım, nereden çıktı bütün bunlar şimdi? diyor.

Yanağım alev alev yanıyor. Çok sinirleniyorum, hemen kalıp gitmek geliyor içimden, bir daha da bu nemrut kadının suratını görmek istemiyorum. Ama yapmayacağım. Sımsıkı sarılıyorum, yanağına uzun, kocaman bir öpücük konduruyorum.

-Neden bu kadar mutsuzsun, neden hep ağlıyorsun anneanneciğim? diyorum.

Birden gözlerimin içine bakıyor ve mucizevi bir şey oluyor, konuşmaya başlıyor, her zamanki gibi ağlıyor, yaş damlaları, pütür pütür, mosmor olmuş gözkapaklarından aşağı akıyor. Gözyaşları artık onun en doğal aksesuarı olmuş, hem ağlayıp hem nasıl bu kadar düzgün bir sesle konuşabiliyor anlayamıyorum.

-Hiç kimse bana bugüne kadar ne istediğimi sormadı. Deden, babama ısrar etti beni almak için, babam inadını kaybetti, yenildi ve ben evlendim, kaç Çocuk doğuracağıma da ben karar vermedim, onlar birer birer oldular... Sonra onlar birer birer öldüler. Hangi evde oturacağıma, o evi ne zaman kime satacağıma, oradan çıkıp nereye geçeceğime, her şeyime başkaları karar verdi. Bir türlü gülmeyi başaramadım, güldüğüm her an bu kadar büyük acılardan sonra, suç işliyormuşum gibi geldi. Bak şimdi sen evleniyorsun, senin nikâhında mesut olmam mümkün değil, çünkü aklıma Ayfer geliyor, Turgut geliyor, ölenler neden aramızda olmasın, onlar neden öldü, ben mi bakmayı beceremedim, hastalıklarının ne olduğunu bile bilmiyorum, söylemediler. Sanki onları ben öldürdüm, dedeni ben öldürdüm. Yaşayan bir kişi kaldı, o da annen... Ona bakınca gidenleri hatırlıyorum, suçluluk hissediyorum, anneni sevemiyorum, sevdiğimi söyleyemiyorum... Biliyorum bu yüzden kimse beni sevemiyor, sevdiğini söyleyemiyor. Çok yaşlandım, o balolara giden, süslü elbiseler giyen, yüzünü boyayan kadınlara öyle gıptaıyla baktım ki... Deden askerdi, savaşıyordu, çocuklar vardı, gidemedim, gezemedim, sonra o yaşlandı, çocuklar gitti, benim takatim kalmadı. O kadınların resimlerine uzun uzun bakarım hâlâ, kendimi öyle hayal ederim, birinin kollarında uzun uzun dans ederim, o birinin yüzü yoktur hiç.

Anneannem susuyor... Kolumu omzuna koyuyorum yavaşça.

-Neden bunları daha önce anlatmadınız diyorum kulağına...

-Hiç kimse sormadı ki diyor, sessizce.

-Sizi ilk fırsatta bir baloya götüreceğim, hiç itiraz etmek yok diyorum, gülerек... Belki de ilk kez onun güldüğünü görüyorum, hem de ta derinden, hem de çok içten...

Saçlarını tarıyorum, mantosunu giydiriyorum, boynumdaki kırmızı eşarpı çıkartıp, onun boynuna koyuyorum... Önce itiraz eder gibi oluyor, sonra kabul ediyor.

Kapının önüne çıktığımızda, koluna giriyorum.

-Yürüyebilir misiniz, yoksa bir arabaya binelim mi, diye soruyorum...

-Biraz yürüyelim, nasıl olsa yokuş aşağı, yorulursam bineriz diyor...

O kadar mutluyum ki... Sanki bir insan kazanmışım, çok büyük bir iyilik yapmışım gibi hissediyorum... Yüzü yine asık, yine homurdanıyor ama, biraz rahatlamış gibi, sanki daha hafif, daha mutlu...

-İyi misiniz anneanneciğimi? diyorum.

-Çok iyiyim yavrum, ne iyi kızsın sen, Allah seni mesut etsin diyor...

İlk kez yavrum diyor, ilk kez böyle bir şey söylüyor. Kolunu sıkıyorum, biz artık seninle dost olduk dercesine...

O anda ne olduğunu anlayamıyorum, koskoca تنها yolda, sadece birkaç otomobil geçerken, bir tanesi, kocaman eski ve damalı olanı, yoldan kopuyor, üzerimize doğru geliyor, kaldırıma çıkıyor, büyük bir gürültü ve çığlıklar kopuyor, anneannemin koca vücudu yanımdan ayrılıyor, sanki kolumu da beraberinde götürüyor, adeta havada uçuyor, yere düşüyor, otomobil duvara çarparak duruyor. Ben yerdeyim ve bu bir saniye süren olayı, uzun bir filmmiş gibi öylece sessiz sakın izliyorum. Bağırarak kadar bile vakit olmadı... Tir tir titriyorum, ağzımı açıp kapatıyorum ama kâbuslarımdaki gibi hiç ses çıkmıyor... Birden anneanne diye haykırışımı duyuyorum... En son, onun yü-

zünü örten kırmızı eşarbı görüyorum...

Annem, babam herkes hastaneye geliyor, hepsi ağlamış, yüzleri, gözleri kıpkırmızı...

Büyük bir kazaymış bu...

Boynum zedelenmiş.

Anneannem ölmüş.

NİL, ŞİŞMANLIĞINI SEVİYOR

-Nil, yakında on sekiz yaşına basacaksın ve ben hâlâ seninle ilgili pek çok şeyi bilmiyorum, neden bu kadar ketumsun, neden bazı konuları konuşmaktan hoşlanmıyorsun?

-Ne konuşmak istiyorsun anneciğim?

-Ne bileyim ben, örneğin cinsellik hakkında hiçbir şey sormuyorsun bana, gerçi ben sana her şeyi taa ne zaman, sen iyice küçükken anlattım ama, kafana takılan bir şey olabilir, neden sormuyorsun?

-Gerek olmadı demek ki, ondan sormuyorum anneciğim.

-Nasıl gerek olmaz anlamıyorum ki, ben bile bazen bazı şeyleri sormak gereksinimi duyuyorum. Üstelik ben kızımınla her şeyi konuşmak istiyorum ve neler yaptığını biraz merak ediyorum.

-Neleri merak ediyorsun anneciğim?

-E, şey, örneğin seks hayatın...hâlâ bakire olup olmadığın... Uygar insanlar bunları konuşabilmeli değil mi hayatım? Hatırlıyor musun nasıl yakalamıştım seni, neydi çocuğun adı, o kuafor çırağı ile...

-O zaman çocuktum... Farkında mısın uygarlıktan söz ediyorsun ama, soruların ne kadar ilkel, hem önemsemez gibi yapıyorsun hem de saçma sapan şeyleri merak ediyorsun anneciğim.

Nil bu etabı galip atlattığını düşünüyor, yaptığı akıllıca manevrayla annesini saf dışı bıraktı. Çünkü annesi buna verecek yanıt bulamıyor.

Annesinin, kendisini çok sevdiğinden Nil'in kuşkusu yok elbette. Ama Nil düşünüyor ki annesi, bazı şeyleri yapması gerektiğinden, kurallara uymak için, uygar ve çağdaş bir kadın gibi davranmak adına yapıyor. Aslında doğru söylüyor, cinsellikle ilgili tüm bilgileri, kızının bir sorusu üzerine, e demek vakit gel-

miş diyerek, dokuz yaşındayken filan anlatmıştı . Ondan sonra da görevini yapmış annelerin rahatlığı içinde oturdu yerinde, bu konuda tek bir şey konuşmadı ve sormadı. Yaşamın cinsellik bölümüne dair görevini yerine getirmişti o. Gelelim başka bölümlerine diyordu. Ardından yalancılık ve dürüstlük geldi, onu ahlak kavramları izledi, uyuşturucu, alkol ve sigaranın zararları anlatıldı, sonra kadın erkek eşitliği ...

Nil yaşamı boyunca annem ne der, o beğenir mi, o kızar mı, annem olsa nasıl davranırdı diye düşündü. Nil küçüklüğünden beri annesinin ne kadar hoş bir kadın olduğunu duyarak, bunu bizzat görerek yaşadı. Annesinin yaptıkları, annesinin söyledikleri, annesinin giydikleri, annesinin çalışmaları öylesine olağüstü ki en küçük şeyde bile Nil, ya annem hoşlanmazsa diye gerilime giriyor. Ancak bütün bunlar Nil'in bazen, "annem kızar vazgeçeyim" diye değil, "annem ne derse desin" diye davranmasına neden oluyor. Her şey iyi giderken bir an geliyor, Nil annesinin hiç de hoşlanmayacağını bildiği şeyleri gönül rahatlığıyla yapıyor. Bu ona büyük bir özgürlük duygusu veriyor, sanki o an kendi oluyor.

Nil, annesinin hoşlanmayacağı şeyleri yaptıkça da, bunları annesinden saklamak zorunda kalıyor. Örneğin Nil, diş doktoru ile seviştiğini ve artık bakire makire olmadığını annesine söylemedi. Bundan sonra söyleyebileceğini de sanmıyor.

Nil dışçiden çok korkuyor. Annesi ne denli ısrar ettiyse de benim doktoruma git diye, ille de arkadaşımın doktoruna gideceğim diye tutturuyor.

Hayatında ilk kez yalnız doktora gidiyor. Bugüne dek ya annesi ya da babası ile gidiyordu. Diş doktoruna götürme görevi nedense hep babasının olurdu. Küçükken sallanan dişlerini de babası çekerti.

Dişçi koltuğunda babasını düşünüyor. Neden yaşamından çıktı gitti o, gitmese de artık cumartesi pazar günlerini bile tav-

sattı? O küçük oğlan çocuk, yani kardeşi, onun yüzünden mi acaba?

-Yavrum iyice aç ağzını diyor dişçi... Boyu babasının boyun-da şakakları hafif kırlaşmış, beyaz gömleği tertemiz, ellerinde incecik şeffaf naylon eldivenler. "Annemin doktoru eldiven takmıyor böyle" diye düşünüyor .

-Korkuyor musun yoksa, bana güvenebilirsin hiç acıtmayacağım, ama şurada öyle kocaman bir çürük var ki, çok ihmal etmişsin, acıtmamak için iğne yapmak zorundayım ama iğne de hiç acıtmayacak söz, diyor.

Ağızına fıs fıs bir şey sıkıyor, biraz bekliyor, sonra bu noktaya iğneyi batırıyor, bekliyor, beklerken Nil'e kaç yaşında olduğunu, nerede okuduğunu, nerede oturduğunu, annesini babasını soruyor.

Nil yüzünde dişçinin soluğunu duyuyor, adam çok güzel kokuyor, arada bir durup Nil'e şefkatle bakarak soruyor:

-Acımıyor değil mi yavrum? Nil, ı-ıh diye başını sallıyor. Doktor Nil'in saçlarını okşuyor.

Doktor, işi bittikten sonra elini Nil'in dizine koyuyor.

-Bitmedi, tekrar geleceksin, ister misin gelmek diyor. Nil'in tüm suratı yamulmuş, ağzı çarpılmış gibi, konuşamıyor, ağzını eliyle örterek "bilmiyorum" diye işaret ediyor...

-Konuş yavrum, ağzında bir şey yok, sana öyle geliyor, gelecek misin söyle, diyor. Nil ne diyeceğini bilemiyor, en mantıklı şeyi söylüyor.

-Gerekliyorsa gelirim...

-Elbette gerekiyor yavrum, birkaç küçük çürük daha var, bugün yoruldu diye onları ellemedim, yarın çok dolu ama olsun, gel, Nil evet diye başını sallıyor.

Nil böyle haftada birkaç gün dişçiye taşınıyor. Doktorun iltifatları, saçını okşayışı, ona yavrum diye seslenişi çok hoşuna gidiyor. O kadar ki dişçiye gidemediği günler onu özliyor.

Son gün, akşam geç vakit, ki o gün parlatma ve cila yapılacak, Nil dişçi költüğüne oturduğunda, adam elini omzuna koyup:

-Artık bana güveniyorsun değil mi, diye soruyor.

-Evet, hiç acıtmadınız, diyor Nil.

Sekreter gelip:

-Çıkabilir miyim efendim diye soruyor, dişçi ona başıyla evet işareti yaparken, asistanına da

-Sen de çıkabilirsin yardım gerektiren bir şey yok diyor...

Nil'in dişleri gıcır gıcır parlarken, dişçinin dizleri bacaklarına, dirseği memelerine değiyor. Bu kırkına gelmiş yaşlı adamın kendisinden hoşlanması onu çok mutlu ediyor.

-Sen eminim rejim yapıyorsundur, diyor adam.

-Her zaman, diyor Nil.

-Sakın yapma, sakın, ne kadar güzel olduğunu bilsen, diyor dişçi...

Dişler artık şefkatle doldurulmuş, temizlenmiş, cilalanmış durumda. Şimdi sıra Nil'i elinden tutarak bekleme salonuna, kanepenin üzerine götürmeye geldi.

-İçim genç içim genç, ne yapayım ki içim genç, beni yaşlı bulmuyorsun değil mi? diye soruyor adam.

-Hayır, diye yalan söylüyor Nil...

-Sana âşık oluyorum galiba diyor Nil'i öperken.

Sonra Nil'i okşayıp severken,

-Bu kocaman memelerin, şu tombul kıcın, ah harika harika diye inliyor dişçi. Nil ilk kez şişmanlığının beğenildiğini görüyor, gururlanıyor.

Güzelliğinden emin bir kadın edasıyla, adamın, giysilerini çıkarmasına ses çıkarmıyor, kendini yere, parkelerin üzerine ve dişçinin kollarına bırakıyor.

Adam sevişiyor, Nil ne yapacağını bilemeden yatıyor, yapma demeye kalmadan fena halde canı acıyor.

-Özür dilerim, özür dilerim, nasıl oldu bilmiyorum, o kadar harikaydın ki, ama çok yakında on sekizinde olacaksın, bu senin en doğal hakkın değil mi, kızdın mı bana yavrum? diyor dışçı parkedeki kanı temizlerken.

Nil canının bu kadar acımasına sinirleniyor, yoksa olan bitenden son derece memnun. Yaşamındaki bu değişimi kimseyle, annesiyle bile paylaşmamaya karar veriyor. O artık yetişkin, beğenilen, arzu edilen, hoş bir kadın.

O sırada telefon çalıyor, dışçı telefonu açıyor.

-Birazdan çıkıyorum, tamam aklımda, merak etme, gecikmem canım, diyor.

NİLÜFER KALABALIKTAN KORKUYOR

Hitler konuşuyor... Sanki bütün Berlin o meydana toplanmış. Nilüfer ile Ali kalabalığa karışmamak için meydanın biraz ötesinde dururlarken bir de baktılar ki, insanların tam ortasındalar. Akın akın geliyorlar, giderek artıyorlar. Hitler konuşuyor, bağılıyor, çağırıyor, çok heyecanlı bir konuşma tarzı var, ama kalabalık ondan da heyecanlı gibi. Durmadan alkışlıyorlar, avaz avaz bağılıyorlar. Nilüfer söylenenlerden hiçbir şey anlamıyor, henüz Almanca konuşamıyor, evet, hayır, teşekkür ederim, istemem, bunlardan başka bir kelime bilmiyor.

Ali ile Nilüfer kalabalık içinde yok olmuş, iyice sıkışmış durumdalar. Ali Nilüfer'i kucakladı ama sanki ikisinin de ayakları yerden kesildi. Ali Nilüfer'in arkasında, bir eli göğsünün üzerinden omzuna ulaşmış, kavramış, öteki eli karnının üzerinde, sıkıca tutuyor. Nilüfer biraz korktu, hayatında ilk defa böylesi bir kalabalık içinde bulunuyor, bu kadar heyecanlı bir topluluğu daha önce hiç görmemişti. Hitler ne diyor, halk neden bu kadar heyecanlı acaba?

-Galiba Hitler Almanya'da mecburi askerlik sistemini getirdi, iki yıl mecburi askerlik yapacaklar, çok büyük bir ordusu olmuş, göreceksin bak yakında büyük bir savaş çıkacak, öyle görünüyor, dedi Ali...

Nilüfer bu işe pek şaşıtı. İnsanlar biraz kızgın gibiler ama, hiç de mutsuz görünmüyorlar, savaş kiminle ne için çıkacak?

Nilüfer'in eli karnına gitti, Ali'nin eli karnının üzerinde, o eli kavradı sevgiyle... Şimdi orada çok değerli bir şey var, o değerli şey zarar görmemeli, onun için bir an önce şu hengameden kurtulmaları gerekiyor.

Güçlkle kendilerini kalabalığın dışına attılar... Hitler iyice coştı, onlar yürüdükçe ses de aynı güçte arkalarından geliyordu. Nilüfer savaş çıkmaması için dua etmeye başladı. O ömrü-

nün sonuna kadar Ali ile bu şehirde yaşayabilirdi. Bu şehir güzel, tertemiz, muntazam binaları, balkonundan çiçekler sarkan evleri, sivri kiliseleri, geniş caddeleri var. Nilüfer, Ali'si ve bebeği ile işte hep böyle sessiz, sakin yaşayacak... Burada ya da başka bir yerde.

Şimdilik küçük bir pansiyonda yaşıyorlardı. Bir tanecik odaları vardı. “Bebek doğunca bir başka yere taşınırız” diyordu Ali. “Hem o zaman dersler de bitecek.” “E ama askerlik var” diyemiyordu Nilüfer, artık bir gün bile Ali'den ayrılmaya dayanamayacağını biliyor, o nereye giderse ben de giderim diye düşünüyordu.

Sevgi nedir öğrendi, aşkı tanıdı Nilüfer. Ali de onun için çıldırıyor, bebekten beri daha da çılgınlaştı. Her sabah portakal suları sıkıyor, karısının yatağına götürüyor, hem evde ders çalışıyor, hem de ev işlerini yapıyor. Benim güzel karım, canım, sevgilim diye seviyor, okşuyor. “Bu kadar sevmek çok kötü, seni üzeceğim diye ödüm patlıyor” diyor. Nilüfer de ona sevgiyle bakıyor, yumuşacık elleriyle yanaklarını okşuyor, “sen öyle sanıyorsun ama ben seni daha fazla seviyorum” diyor. Bir alet olsa da sevgilerini ölçebilselerdi ne çıkardı merak ediyorlar, bunu tartışıyorlar, en büyük kavga konuları işte bu. “Ben seni daha çok seviyorum, hayır ben seni daha çok seviyorum” diye birbirlerine bağırıp çağırıyorlar, sonra kıkır kıkır gülererek kucaklaşıyor, neredede olurlarsa olsun sevişiyorlar. Dışarıda yemek yerken bile bakışarak sevişmeye başladılar... Birbirlerine bakarken o anda neler yapabileceklerini düşünüyorlar, sanki şehvetle sevişiyorlar. Birbirlerine dokunmadıkları zamanlar ise özlem dakikaları. Ali'nin birkaç saat süren çalışma seanslarından sonra Nilüfer özlemle kocasının kucağına atılıyor. Aynı odada bulunmaları birbirlerini özlemeyi engellemiyor. Eğer Nilüfer yürüyüşe çıkmışsa ve Ali evde çalışıyorsa, bu artık dayanılmayacak ölçüde bir özlem onlar için, Ali Nilüfer'i camlarda beklemeye başlıyor,

dersini bir kenara bırakıp.

Ali zayıfladı, sararıp soldu sanki, Nilüfer “çok çalışıyorsun” diyor, Ali ise, “sana olan aşkımdan bu hallere” düştüm diye cevap veriyor.

Ama ne yazık ki Ali hasta...

NİLGÜN'ÜN HALASI YILMAZ'A KIZIYOR

Anneannemin ölümü beni oldukça karmaşık duygular içinde bırakıyor. Hayır, hayır, benim yüzümden oldu gibi bir düşünceye hiç kapılmıyorum. Benim yüzümden demek için, kötü bir niyetimin olması gerekir. Gerçi Yılmaz sonraki günlerde, “sizi eve bırakmamı kabul etseydin bütün bunlar başınıza gelmezdi” dedi demesine de , insan bu mantıkla giderse yaptığı çoğu şey için pişmanlık duyması gerekirdi... Çünkü karar verilen her şeyin bir de aksi yönü var; yapmak için karar verirken, yapmamak için de karar verilebilir. O zaman belki de yapmamak daha iyidir diye, hiçbir şeye başlamamak gerekirdi... Yani pişmanlığın ne faydası var?

Benim yüzümden ölmedi anneannem... Ancak bir de şu var, Yılmaz'ın arabasına binmeyi kabul etseydim, belki de ölmeyecekti... Ama bu, benim yüzümden oldu anlamına gelmiyor.

-Tesadüf işte, onunla ilk kez birlikte yürüyecektik, diyorum Yılmaz'a.

-Tesadüf olur mu, kader, bu kadarmış, böyle yazılmış diyor... Ben de soruyorum.

-O zaman neden kıızıyorsun, arabana binmedim diye? Demek ki arabana binmememiz yazılmış alınlarımıza... Duymamış gibi yapıyor, elimi tutuyor, üzülme der gibi.

Düşündükçe işin içinden çıkamıyorum, çok üzülüyorum. Anneannemin o gün ölmesi sanki benimle ilgili bir şey... Sanki ölmeden önce birisinin gelip onunla böyle içten, kalpten konuşması bekleniyordu... Anneannem o gün biraz içini dökmüş, belki de ilk kez şöyle yürekten gülmüştü... Belki de birkaç kez daha böyle konuşabilseydik, o uzun küpeleri bile takardı... Neden hepimiz böylesine kötüyüz, insanları kendi dertleriyle baş başa bırakıyor, onlar için hiç çaba harcamıyoruz? Neden halam da anneannem gibi son derece nemrut ve egoist olduğu halde

seviliyor, itibar görüyor? Üstelik ondan daha yaşlı, kaprisli, hem de rüküş.. Belki de nedeni çok belli, o bize dert yüklemiyor, o bizi eğlendiriyor.

Halama cenaze törenine gelme diyorlar, o yine de geliyor. Bir duvarın üzerine oturmuş, etrafı izliyor. Bugün makyaj yapmamış ve güneş gözlüklerini takmış. Saçları kısa ve permalı, çok seyrelmiş olmasına rağmen boyatıyor, artık boya tutmuyor mu ne o saçlar, çok soluk bir sarı.

-Nasılsın halam diyorum yanına gidip...

-Ah evladım, iyi ki sana bir şey olmadı, ne korktum, ne üzüldüm diyor.

Yakından bakınca yanaklarına allık sürüp sonradan sildiğini anlıyorum, öyle usulünce silmiş ki, belli belirsiz bir pembelik kalmış yine de. Eliyle mantosunun yakasını tutuyor, içinde ef-latun bir bluz var. Dayanamamış yine de renkli bir şey giymiş ama besbelli ayıp olur diye yakasını kapatmaya çalışıyor. Uzanıp elimi tutuyor, ellerinin üzerinde kocaman kahverengi lekeler var, o bunlara çil diyor ama, herkes bunun yaşlılık lekesi olduğunu biliyor. Orta parmağına kocaman bir yüzük takmış.

-Buradan çıkınca seni pastaneye götüreyim mi, diye soruyor...

-Veyahut alışverişe çıkalım, kendime saten bir kombinezon ile külot alacağım, yaka açılınca içinden şık bir şeyin görünmesi güzel duruyor, diyor. Kendimi tutamıyorum, gülmeye başlıyorum... Yılmaz yanıma koşuyor,

-Ne yapıyorsun Nilgün, gülme sesli sesli, böyle bir yerde yapılacak şey mi bu, diyor.

-Ne yapacaktık yavrum, atmış yedi yaşında kadın gitti diye, ömür boyu yas mı tutacaktık, ben onu güldürüyorum diyor halam... Kendimi tutmaya çalışıyorum ama, beceremiyorum, kriz halinde gülüyorum, gözlerimden yaşlar boşanıyor. Bunları söyleyen halam, yetmiş yedi yaşında, nasıl gülmem?

-Üç koca gömdüm ben çocuğum, daha doğrusu üçün birini gömmedim o daha yaşıyor, ama aldığı kadın ona mezar hayatı yaşıyor, beter olsun. Hayat o kadar ciddiye alınacak bir şey değil, bak on altı yaşım daha dün gibi, şimdi gelmişiz kaça, ne varmış gülünmeyecek, dua et ki biz ölmedik, buna memnun ol diye azarlıyor Yılmaz'ı.

Bana dönüyor, daha Yılmaz yanımdan uzaklaşmadan:

-Aman senin şu Yalçın mı Yılmaz mı, şu oğlan da pek kısa canım, çağanoz gibi bir şey, bulamadın şöyle pehlivan gibi bir delikanlı diyor.

-Sus hala, duyacak çocuk, ayıp diyorum... Omuz silkiyor. Belli ki iyice kızmış ona, halam kendisini eleştirenleri hiç sevmez. Eminim artık Yılmaz'ın adını hiç hatırlamayacak ve ona hep çağanoz diyecek.

-Bak sana nasihatım olsun kızım Nilgün, baktın adamı beğenmedin, vakit geçirmeden, yani iyice yaşlanmadan boşanır-sın. Yeter ki hemen çocuk yapma. Senin etrafındaki moruklar boşanmaya pek kötü gözle bakarlar, sen onlara aldırma çocuğum. Bak ben üç kere evlendim, n'oldu? Hiç fena bir şey olmadı. Eğer bu cüce çağanoz adam seni üzerse, çeksin arabasını gitsin kızım, etrafa aldırma, aldırıyorsun da ne oluyor? Bak şu kadına, gencecik yaşta, dağ gibi kadın, ne yaşadı, ne gördü, gitti işte...

Biraz önce yaşlılığından söz ediyordu, şimdi gencecik yaşında gitti, diyor.

Anneannem eller üzerinde arabasına doğru taşınırken, ben halamla kol kola pastaneye doğru gidiyorum.

-Şimdi bana da bir araba çarparmış da ölürmüşüm, vallahi meşhur olursun kızım koluna giren herkes ölüyor diye... Halam sürekli konuşup, kıkır kıkır gülüyor. Anneannemle birbirlerini sevmediklerini, hiç anlaşılmadıklarını biliyorum, ama ölümüne sevinmiş olabileceğini hiç sanmıyorum. Kendi yaşıyor olması

onu bu kadar neşelendiren.

-Biliyor musun halacağım, Stockholm'de Russel Mahkemesi kuruldu. Bertrand Russel Vietnam Savaşına karşı... Sözümü ke-

siyor:

-Oh çok iyi etmiş çocuğum diyor.

Halamın neyi bildiğini, neyi bilmediğini, ne ile ilgilenip, neye aldırmadığını kestirebilmek mümkün değil. Ama onunla her şeyi konuşabilirsiniz. Onun bedeni yaşlanmış, beyni bir genç kız gibi. Eğer vücudu elverseydi neler yapardı kim bilir? Acaba bu durum nasıl bir şey? İnsan bu kadar yaşlanıp, içi genç kalıyorsa, nasıl mutlu olabilir? Ne büyük bir haksızlık bu.

NİL CEZA VERİYOR

Nil gebe kaldığını bir süre anlayamıyor. İkinci ayın sonunda bu olasılık Ebru'nun aklına geliyor. Eczaneden aldıkları ilaç, pozitif çıkıyor. Bunu üç dört kez yineliyorlar, aynı sonucu alıyorlar.

Ebru arkadaşına çok kızıyor:

-Ne kadar aptalsın, bu zamanda gebe kalınır mı hiç, bunca önlem varken, diyor.

Nil de sinirleniyor:

-Bir şeylere karar mı verildi sanıyorsun, hiçbir şey anlamadan pat diye oluverdi işte, zaten çok beraber olmadık ki, belki de ilk seferde olmuştur, şansa bak.

-Benim bu kahrolası zarı koruma nedenim bu işte, bir kere gitti mi iş çığrından çıkıyor, herkesin başına gelen senin de başına geldi , ama bak ben ne denli rahatım.

-Sen de sevişiyorsun ama.

-İlle de her şeyi yapmak gerekmiyor. Annelerimiz bu kadar çağdaş, genç insanlar, söyleyebiliyor muyuz onlara neler yaşadıklarımızı? Gör işte, yapayalnızız, bizimle dertleştiklerini, sorunlarımızı paylaştıklarını, hatalarımıza kızmayacaklarını, çare arayacaklarını söylüyorlar, sonra en ufak bir şeyi fark ettiklerinde kıyameti koparıyorlar. Bir kez, iki yıl önce, on altı yaşındayken, dudağım çürümüştü, saklayamadım, daha doğrusu saklama gereği de duymadım, birisiyle öpüşmüştüm, yalnızca öpüşmüştüm, hiçbir şey yapmadan o kadar uzun süre öpüşünce de dudağım morarmıştı. Annem görür görmez, “ne orospuluklar yapıyorsun sen” diye suratıma korkunç bir tokat patlattı. Oysa ben ona anlatmayı, bir şeyler sormayı düşünüyordum aklım sıra, modern kadın ya. Ondan sonra ona hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey sormadım, şimdi yaşadıklarım, sevişme biçimim doğru mu yanlış mı, zararlı mı, bilemiyorum, ama bir de başıma bekâret, gebelik gibi sorunlar çıksın istemiyorum.

-Aslında anneme anlatabilirim, tokat filan atmaz o.
-Anlat o zaman, o doktoruna götürsün seni.
-Yok anlatmayacağım, duruma kızmayabilir de, adama kıza-bilir, gidip adamı yumruklamaya falan kalkar, rezalet çıkar.
-Adama anlatacak mısın peki?
-Niye anlatmayayım, onunla oldu bu ve beni seviyor...
-Hiç konuşmuyorsunuz ama.
-Haftada bir kez filan gidiyorum, geç vakit.
-Bence ona söyleme, bir daha da arama, adam seni ne arıyor ne soruyor, sevgilin mi yani şimdi bu herif? Ne geziyorsunuz, ne bir yere gidiyorsunuz beraber, akşamüstleri muayenehanesi-ne gidip düzüşüyorsun. Sen bu yaptıklarına sevişme mi diyor-sun, adam belli ki bu işlerin uzmanı...

-Bazen ne kadar kırıcı oluyorsun Ebru...

Birkaç günü küs geçiriyorlar. Sonra bir gün Nil hüngür hün-gür ağlayarak Ebru'yu arıyor. Çünkü dışçı ona, "ne malum bu-nun benden olduğu?" diyor,

-Senden ama, başkası ile birlikte olmadım, diyor Nil de.

-Yavrum biliyorsun ben evli barklı adamını, sen de kocaman kızsın, ayıp bir şey yapmadık, ikimiz de istedik yaptık, neden önlem almadın da şimdi böyle problem çıkarıyorsun? diyor dışçı.

Nil ağlamamak için kendini zor tutuyor, ağlamamayı başarıyor.

-Belki doktor konusunda yardımcı olursun diye düşünmüş-tüm, senden bir şey istemeye gelmedim, diyor. Dışçı ona bir doktorun adını, telefon numarasını yazdırıyor.

-Her zaman gel beklerim, başın sıkışırsa da gel diyor, iki ya-nağından öpüp, kapıyı ardından kapıyor.

Sonra Nil çok ağlıyor, Ebru da onu, adamın yanında hiç ağ-lamadığı için kutlayarak avutmaya çalışıyor. Nil ağlamayı kesti-ğinde, Ebru,

-Yapılan hayvanlıklar cezasız kalmamalı, şu herife haddini bildirmeliyiz diyor. Bu, Nil'in aklına hiç gelmemiştir, ama ceza sözcüğü bile kulağına hoş geliyor. Uzun süre dışıye verecek iyi bir ceza düşünüyorlar. Adam tutup dövme fikri ikisini de çok güldürüyor. Birden aynı anda akıllarına nefis bir şey geliyor:

-Karısına söyleyelim diye bağıyorlar, zafer kazanmışçasına ellerini havada birbirine vurup, dakikalarca gülüyorlar.

Evin telefonunu bulmak hiç zor olmuyor, sıra adreste. Ebru muayenehaneye telefon edip, sekretere, doktorun evine çiçek yollayacaklarını söyleyerek adresi alıyor... Bu kadar kolay olacağını ummamışlardı, bir kez daha birbirlerine sarılıp, havalara zıplıyorlar sevinçten.

Gazetelerden kestikleri harflerle, güzel bir mektup yazıyorlar. Adamın geç vakit iş yerinde genç hastalarıyla neler yaptığını anlatıyorlar. Harfleri yapıştırdıkları dosya kâğıdına hiç dokunmuyorlar, Ebru'nun elinde bir bulaşık eldiveni, Nil'de ise bir yün eldiven var... Kâğıtta parmak izi kalmadığından eminler, zarfın üzerini de parmak izi vardır endişesiyle bezle bir güzel siliyorlar, postalıyorlar. Sıra telefona geliyor, telefondaki kadın, dışının karısı, önce kızıyor, Nil'e hakaret ediyor, ama bir türlü telefonu kapatamıyor ve her şeyi sonuna kadar dinliyor. Nil kim olduğunu açıklamıyor elbette ama, gebe kalıktan, sonradan adamın söylediklerine kadar tüm olan biteni anlatıyor. Kadın zayıf bir sesle, ona inanmadığını, bir daha kendisini rahatsız etmemesini söylüyor, Nil o zaman çok kızıyor ve:

-Kıçındaki fındık büyüklüğündeki beni nasıl gördüm yalan söylüyorsam, diyor, kadın telefonun öteki ucunda sus pus kalıyor, Nil telefonu kapatıyor.

İki genç kız yaptıklarına bayılıyorlar, öylesine mutlu oluyorlar ki, kürtajı bile unutuyorlar.

-Yaşasın, akşam kıyametin kopacağı kesin diye bağıyorlar.

Ertesi gün, buluşup, doktora gidiyorlar. Doktor, evli olmadığını öğrenince:

-Ana babanızdan izin kâğıdı getirin diyor.

Çok sıkılıyor, çok utanıyorlar.

-Dişçinin verdiği adres nerede, diye soruyor Ebru.

-Yırttım attım, üzerimde ona ait hiçbir iz kalsın istemiyorum diyor Nil.

O büyük ağlamadan sonra inanılmayacak kadar dingin. Böylesine huzurlu oluşuna kendi de şaşıyor. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi, artık her şey bitti, o kendini aldatmalar, adamın gerçekten onu çok beğendiğini sanmalar, çok güzel bir kadınmış gibi davranmalar, kendine hiç de yakışmayan cilveler... O adam yalnızca genç ve tombul kız seven ve bunları acımasızca avlayan bir moruk herifti. Nil de resmen avlandı ve işte bitti.

Gerçekleri tüm acımasızlıklarıyla, olduğu gibi kabul edince gerginlikler bitiyor. İnsanın kendini aldatması kadar yıpratıcı bir gerilim yok. Evet insan kendi kendine çok kolay aldanıyor ama, her an aldandığının bilincinde ve kendine küs kalarak. Onaylamadığın bir şeyi mi yapıyorsun, neden kendi kendini aldatarak iknaya çalışıyorsun? Evet bu doğru değil diye diye yap... Sonunda kurtulması daha kolay olur, hem de daha az yara alır insan, en azından kendini aldatmış olmanın verdiği yıpranmayı yaşamaz.

İşte şimdi Nil de, ne denli salaklık ettiğinin bilincinde, hiç de bir aşk yaşamadığının, adamın yalnızca cinsel güdülerini tatmin etmek için kendisini kullandığının farkında, onun için de acı çekmiyor yalnızca kızgınlık duyuyor.

Sonunda izin kâğıdı istemeyen bir doktor buluyorlar. Nil annesine,

-Ben cuma akşamı babamda kalacağım diyor, babasına da hafta sonunda annesi ile kent dışına çıkacaklarını söylüyor. İkisi

birbirleriyle hiç konuşmadıkları için yalanı ortaya çıkmaz diye düşünüyor.

Ebru ile Nil doktordan çıktıklarında içeri girmelerinin üzerinden bir saat kadar bir zaman geçmiş. Bu kadar çabuk kurtulmalarına ikisi de çok şaşıyor. Hemen bir hamburgerciye giriyorlar, okul saatinin geçmesini bekliyorlar, sonra bir taksiye binip, Ebru'lara gidiyorlar. Ebru'nun annesine Nil'in barsaklarını bozduğunu söylüyorlar...

-İlk çocuk aldırılırsa, bir daha hamile kalınmayabilirmiş diyor Nil.

-Hayır hiç böyle bir şey yok diyor Ebru.

Gece, saat daha on olmadan, telefon çalıyor, Ebru'nun annesi:

-Nil, annen telefonda seni istiyor diye bağıyor... Nil ile Ebru korkuyla birbirlerine bakıyorlar, Nil omuzlarını silkiyor, artık belli ki onun annesine yalan dayanmıyor, bitkin ve kabul edilmiş bir ruh hali ile telefonu alıp:

-Söyle anneciğim diyor.

Annesi son derece yumuşak bir sesle:

-Neden babanda değil de orada olduğunun bir açıklaması vardır sanırım, diyor. Nil de aynı yumuşak sesle.

-Elbette var anneciğim, ama izin verersen artık yarın anlatayım, diyor.

-Neyse, iyisin ya, yarın konuşuruz diyor annesi de.

Nil telefonu kapattıktan sonra derin bir iç çekiyor... Kendi kendine söyleniyor,

-Kesin biliyor, kesin her şeyi biliyor, belki`de gidip dişçiyi öldürmüş, tüm delilleri yok etmiştir bile, bu kadın bir canavar...

NİLÜFER ALİ'Yİ MERAK EDİYOR

Taksideler... Çok hüzünlü bir parça çalıyor radyoda. Almanca olmasına Almanca Nilüfer de tek bir kelime anlayamıyor ama hüzünlü olduğunu fark etmesi çok zor değil. Gerçi şu anda çarliston bile çalsa Nilüfer'e hüzünlü gelecek.

Nilüfer hiç durmamacasına ağlıyor... Ali ne yapacağını şaşır-mış durumda. Onu teselli etmesi mümkün değil... Zaten istese de teselli edemez çünkü o da gözyaşlarını içine akıtıyor, kendisi teselliye muhtaç.

Sımsıkı sarıldı karısına Ali.

-Ne olur ağlama, çok kısa bir süre için ayrılıyoruz, birkaç ay sonra geleceğim yanına, şu imtihanı bir vereyim.

-Peki ne zaman iyileşeceksin? diye sordu Nilüfer hıçkırıklarla.

-Bir şeyim yok, iki, üç gün hastanede kalınca geçecek her şey dedi Ali...

-Bu öksürüklerin grip mi, peki niye hapşırmıyorsun o zaman diye sordu Nilüfer... Gülmeye başladı Ali, acaba gerçek mi bu gülüşü diye düşündü Nilüfer.

-Ne şüpheli kızsın, alt tarafı bir öksürük işte, iki gün yatacağım, çıkıp ders çalışacağım, imtihanı vereceğim, atlayıp sana koşacağım, oğlumuzu, ah, pardon kızımızı bağrıma basacağım...

Madem alt tarafı öksürük , o zaman niye hastaneye yatırıyorlar diye düşündü Nilüfer ama bunu sormadı. Kocasını şüpheye düşürmek, üzme istemiyordu.

Nilüfer'in karnını okşamaya başladı Ali.

-Ne kadar kocaman bir kız çıkacak bu kocaman karnın içinden biliyor musun dedi. İlk defa ağlamayı kesmişti Nilüfer.

-Koca bir oğlan da çıkabilir, diye güldü.

-İster miydin oğlan mı kız mı olacağını bilmeyi diye sordu Ali.

-Ah, inanılmaz birşey olurdu bu, o kadar merak ediyorum ki, keşke bir mucize olsa da birisi bunu kulağıma fısıldasa, düşünebiliyor musun, kız olduğunu bileceksin ve ona göre davranacaksın, ona göre elbiseler alacaksın, ona göre renk seçeceksin, harika bir şey olurdu bu....

-Bütün bunlar bir gün gelip, mucize olmayabilir dedi Ali...

-Ne olacak yani, gerçekten birisi kulağıma mı fısıldayacak, rüyamda mı göreceğim?

-Hayır hayır, mesela içine girip fotoğraf çekilebilir, bir gün...

-Aman tövbe de, olur mu öyle şey? diye kıkırdadı Nilüfer...

Taksi, istasyonun önünde durdu. Ali valizi aldı, içeri girdiler. El ele tutuşmuşlardı, Nilüfer ağlıyordu... Ali de ağlıyordu. Ağır ağır yürüdüler, trenin kalkacağı peronu buldular. Ali Nilüfer'i yerine oturttu, valizi yerleştirdi,

-Sakın inerken sen taşıma, bir hamala taşıt, dedi...

-Ağır değil ki, sen gelirken getireceksin diye pek bir şey koymadım dedi Nilüfer. Bir adam bağırdı, galiba tren kalkmak üzere, yolcu olmayanlar insin dedi... Ali son bir kez, Nilüfer'e sıkıca sarıldı, Nilüfer'in kemikleri kırılacak gibi oldu, soluğu kesildi, Ali trenden indi. Nilüfer camdan baktı, Ali'nin ağlayan yüzünü gördü, tren şöyle bir sallandı, hareket etti, Nilüfer, Ali'nin beyaz mendil tutup sallayan elini gördü en son...

Peron gittikçe uzaklaşıyor, Ali'nin uzun paltosu içinde, heyberli görünüşü, ağlayan yüzü ile beyaz mendil sallayan eli gittikçe küçülüyordu.

Nilüfer bu fotoğrafın da beynine kazındığını ve ömrü boyunca bir daha silinemeyeceğini anladı.

Bunu anlayınca yine ağlamaya başladı ve hiç durmadı bir daha.

NİLGÜN'ÜN DÜĞÜNÜ

Yıllardır İstanbul böyle bir düğün görmedi diyorlar. Ben de bu sayede Yılmaz ve ailesinin ne kadar varlıklı olduğunu öğreniyorum. Bu kadarını bilmiyordum .

“İçki su gibi akıyordu, yemekler üç ayrı büfede davetlilere sunulmuştu, bir kuş sütü eksikti. Hanımlar adeta birbirleriyle şıklık yarışındaydı. Güzel gelin, üç metre kuyruklu, güpür dantel gelinlik içinde bir melek gibiydi, yakışıklı damat tek tek tüm davetlilerle ilgilendi. Düğün o kadar muhteşemdi ki, davetliler sahneye gelen şarkıcıyı önce Frank Sinatra sanıp, alkışlamaya başladılar...”

Böyle yazacaktı dedikodu sütunları, hiç kimse gelinin ne kadar sıkıldığını, hatta zaman zaman utandığını, ter içinde kaldığını, yalnızlık çektiğini bilemeyecekti. Annesi babası bile, Yılmaz bile...

Düğün hakkında tüm kararları onlar verdiler. Nerede olacağına, kaç kişi çağrılacağına, orkestraya, düğünden sonra nereye gideceğimize, hatta benim gelinlik olarak ne giyeceğime bile onlar karar verdiler. Dekolte yakalı ve kısa, dar etekli bir model beğenmişken, annem dahil öyle bir itiraz koptu ki, ben de fazla direnmeden vazgeçtim. Gelinliğim uzun kollu, daracık ve uzun etekli... Çok şık, çok pahalı...

Davetliler, daha doğrusu onun tarafının davetlileri sürekli gelip bana bir şeyler takıyorlar, bunu da şöyle bir yukarı doğru kaldırıp, gayet ağırdan alarak, göstere göstere yapıyorlar. Birisi bir para iğneliyor gelinliğin üzerine, arkasından bir başkası, bir başkası daha. Onlar iğneliyor, ben yırtarcasına çıkartıyorum, onlar iğneliyor ben çıkartıyorum... Tuvalet gidip hepsini atıp, üzerine sifonu çekmeyi istiyorum... Neden benim üzerimden bu gösterişe kalkışıyorlar? Kendimi çok fena hissediyorum... Nereli bunlar, hangi yörenin âdeti bu kadar gösteriş? Uzaktan

annemle babam bana bakıyorlar, ikisinin de yüzünde memnun bir sırıtma. Annem de mahçup bir ifade ile gelip, anneannemden kalan kolye ve küpeyi takıyor...

“Hadi git bakalım Nilgün, at şunları kubura” diyorum kendi kendime, yapamıyorum, çok para bu, çok para. O zaman bu paraları çantama koyayım ve kimseye vermeyeyim.

Masaları dolaşırken halamın yanına gittiğimde:

-Kızım sersemlik etme, eğlenmene bak, bu gece senin gecen, hiçbir kız kendi düğün gecesinin tadını çıkartamaz nedense, bari sen farklı ol, eğlen bu gece, sonra iş olacağına varır, aldırma, diyor.

-Aldırmam halacığım sen merak etme diyorum söylediğini anlamış gibi ama düşündükçe çözemiyorum, neden aldırma dediğini...

Çok mutluyum... İstedğim bölümde okumam iyi bir şey. Yılmaz'ın babasını onun fabrikasında çalışmam için ikna edebilmemiz, ise müthiş. Buna Yılmaz bile şaşıyor. “Kız kardeşimin bile fabrikada çalışmasına izin vermedi, sana nasıl razı oldu, hayret ediyorum” diyor. Hayret mayret, okurken beni yanına alacak başka bir iş yeri var mıdır bilemiyorum, yoktur sandığım için de bu iş beni fazlasıyla sevindiriyor. Ben ürün tanıtımı bölümünde çalışacağım, Yılmaz ile bir ilgim olmayacak çünkü o zaten fabrikanın sahibi gibi.

Düğünde son davetliler gidip de odamıza çekildiğimizde annemin sakladığı, içi paralarla dolu çantayı açıp, masanın üzerine boşaltıyorum.

-Bu geceki yevmiyemiz, al bakalım, paylaşır diyorum. Oysa onlar benim hakkım, ben kazandım diye düşünüyordum. Yılmaz gülüyor, paraları önüme doğru itiyor.

-Saçmalama, evin bir eksiğine harcarsın bunları diyor...

-Yok canım, bankaya yatıracağım, ilerde iş kurarken lazım olur diyorum. Yüzünü buruşturuyor, yanıma gelip sarılıyor.

-İstersen şimdi yapacağım bir iş karşılığında bunları hak etmiş olayım, diyorum. Yine yüzünü buruşturuyor.

-Çok ayıp diyor, beni okşamaya başlıyor.

Oysa ben hazır değilim. Evet, çok tuhaf ama hazır değilim. Sevişmeyi, öpüşmeyi o kadar çok seven ben, işte tüm fırsatlar ve özgürlükler ayağımın altına serilmişken, kendimi hazır hissetmiyorum. Başkalarının istediği zamanda ve yerde sevişiyor olmak hoşuma gitmiyor. Bu sevişmeyi onlar tayin ettiler, onlar onayladılar. Düğün bir toplumsal durum, toplu halde eğlence ama bu kadar kişisel bir durumda kendimi onlara teslim etmeyeceğim, onların uygun bulduğu zamanda ve yerde sevişmeyeceğim.

-Ben çok utanıyorum, yapamayacağım diyorum... İnanmıyor.

-Hadi köylü kızları gibi naz yapma, diyor.

-Bu naz değil Yılmaz, çarşafın, yatağın ne hale geleceğini düşünabiliyor musun, yarın kimsenin yüzüne bakamam, utancım-dan ölebilirim diyorum, şöyle bir duralıyor. Bunları onu kandırmak için söylemiyorum, bir arkadaşım anlatmıştı, nasıl kanadığını... Sanırım o da ikna oluyor, utanıyor... Sevişmekten vazgeçmese de, kadın olma mertebesine ulaşamıyorum ailelerimizin tayin ettiği o gece. Çok memnunum... Kendimi topluma, kurallara, yasalara meydan okumuşum gibi hissediyorum.

NİL, ANNESİNİ MAT EDİYOR

Kızların şansı yerinde değil şu sıralar. Geçen yıl pek iyi geçmedi onlar için. Nil'in dişçi faciasından sonra, Ebru da bir aşk felaketi yaşadı.

Üniversiteye girer girmez fena halde âşık olduğu, o kara gözlü, kara bıyıklı çocuk, fena üzdü Ebru'yu... Çünkü kara gözlü kendine hesap sorulmasından hoşlanmıyor.

-Neden geleceğim dediğin halde ne aradın ne de geldin, saatlerce kantinde seni bekledim diyor Ebru.

-Gelemedim işte, haber de veremedim, üstelemesene diyor kara gözlü.

O gün beklerken çok sıkıldığından, merak ettiğiinden ve sevgilisinin böyle bir kabalık yapacağını hiç ummadığından, üsteliyor Ebru. Üsteliyor ki, ondan ikna edici bir şeyler duysun.

-Ama bu, en basitinden bir nezaket kuralı değil midir, insan gelemeyeceğini söylemez mi, varsayalım ki fırsatın olmadı, bari bugün biraz üzölmüş görün, neden gelmediğini söyle ki, ben de anlayış göstereyim.

-Bak nasıl dırdır ediyorsun, şu günü rezil ediyorsun, bana anlayış göstermen gerekmiyor, gelemedim işte, peki, özür de diliyorum, ama hesap sorma bana, seni ikna etmek zorunda değilim, bu huyuna sinir oluyorum.

Sigarasını yakıp, çakmağını güm diye masanın üzerine fırlatıyor kara gözlü. Ebru'nun gözleri dolu dolu oluyor, ne oldu bu adama anlamıyor, oysa her zaman şefkatliydi. Ebru hızla masadan kalkıyor, koşarcasına kantinden çıkıyor, kara gözlü arkasından yetişiyor, Ebru'nun kolundan tutuyor.

-Utanmıyor musun böyle fırlayıp gitmeye, rezil ettin beni herkese diyor,

-Herkese rezil olmak önemli değil, insanın kendi kendisine rezil olması önemli diyor Ebru, kolunu kurtarıp gitmeye çalışı-

yor, adam daha sertçe tutuyor, Ebru bir kez daha silkiniyor, dengesini kaybediyor, merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor.

Ebru'nun ayak bileği iki yerinden kırılıyor.

İşte bu yüzden bu önemli günde, bir yılbaşı gecesinde, iki kız evden dışarı çıkamadılar, güzel yemekler var diye Nil'lere geldiler, yemeği yiyip, Nil'in odasına çıktılar, şimdi de merdivenlerin en üst basamağında oturmuş, aşağısını dinliyorlar. Annesinin operacı arkadaşı çok güzel duygusal bir pop müziği parçası söylüyor. Kızlar hüznle dinliyor, ne kadar yalnız olduklarını, iki tane değersiz, hatta kötü erkek yüzünden başlarına ne kadar kötü saçma sapan şeyler geldiğini düşünüyorlar. Bunları daha önce o kadar çok konuştular, o kadar çok kendi durumlarının yorumunu yaptılar ki, şu anda ikisi de birbirlerinin aklından neler geçtiğini biliyor.

Âşık olmak istiyorlar, kendilerini çok seven, yumuşak, ilgili, sık sık arayan, şefkatli, yakışıklı bir sevgili istiyorlar, bu yaşadıklarını ve bu yaşta böylesine yalnız olmayı hiç hak etmediklerini düşünüyorlar. Sevgi dolu dokunuşları öylesine özlemişler ki, öylesine ihtiyaçları var ki buna.

Saat on iki'ye yaklaştığında, Ebru Nil'in elini tutuyor, Nil de başını Ebru'nun omzuna dayıyor. İkisinin de gözleri nemli, bir süre sessizce müziği dinliyorlar. Saat on ikide Nil başını kaldırıp Ebru'ya bakıyor, Ebru başını eğip, dudaklarını Nil'inkilerin üzerine koyuyor, birbirlerini kucaklıyor, uzun uzun öpüşüyorlar.

Sevgiyle gülerek birbirlerine bakıyorlar sonra, Nil:

-Aşksız, erkeksiz yaşamayı hak eden kızlar değiliz biz, diyor.

-Evet, bu yıl ilk hedefimiz, çok büyük aşklar bulmak olsun, diyor Ebru'da...

Yılbaşının ertesi akşamı, annesi ile tembel tembel evde oturup, geceden kalma yemekleri büyük keyifle atıştırırken, annesi ilgisizce soruyor.

-Ebru'nun sevgilisi var mı, Nil?

-Şu sırada yok, ayrıldılar.

-Kimlerle geziyorsunuz, hep ikiniz berabersiniz?

-Yalnız takılıyoruz bu aralar.

-Neden bir erkek arkadaşınız yok, o da güzel kız?

-Ne bileyim anne, yok işte.

-Yavrum, kötü birşeyler yaşamış olabilirsiniz, sen de sakın o hayvan dışıye takılma, bir kez böyle kötülük gördün diye, tüm erkekler böyle demek değildir, biliyorsun, daha çok güzel aşklar yaşayacaksın. Ben de gidip o dışıyi benzettim zaten. Bunu sana söylemeyecektim ama, dayanamadım.

-İnanmıyorum , anne ne yaptın, neden bana söylemedin?

-O sırada üzgünsün diye sana söz etmedim, adamın işyerine gittim, sekreterinin, hastalarının yanında avaz avaz haykırdım, utanmıyorsun değil mi pis sübyancı, o seviştiğin kız kadar çocuk sahibisin sen de, kendi kızının başına bu gelse ne yapardın, hem benim kızım on altı yaşında, seni polise versen ne olur biliyor musun? diye bağırdım. Masasının üzerinde ne varsa hepsini yere attım, bilgisayarını bile devirdim, yere düştü ve parça parça oldu.

-Anne inanmıyorum, bir de senden sakladığımı için bana kızdın, işte bu yüzden söylememiştim, aynen bunları yapacağını tahmin ediyordum. Beni kendi sorunlarını çözemeyen çocuk konumuna soktun. Niçin on altı yaşında dedin peki?

-Ne bilsin kaç yaşında olduğunu, iyice korksun diye öyle söyledim. Yani Nil'ciğim sakın erkeklere düşman olma, hep kız arkadaşlarınla birlikte olma, bu da sağlıklı bir şey değil, öyle değil mi?

Nil yanıtlamıyor, zeytinyağlı dolmaları birbiri ardından büyük bir iştahla yiyor. Annesi üsteliyor;

-Öyle değil mi kızım, hep kadınlarla birlikte olmak sağlıklı bir şey değil, mutsuz eder insanı, o kadının kitabını okuduk iş-

te, her şeyi büyük bir cesaretle yazmış ama, sonunda kesin mutluluğu buldu mu sanki, tek başarabildiği şey, mutsuzluğu abartmamak, mutsuz olduğu ortamlardan kaçıp gitmek, değil mi kızım?

-Bence hiç de öyle değil anne, insan kimi seviyorsa, kime güveniyor, kimden keyif alıyorsa, onunla birlikte olabilir, ister kadın olsun, ister erkek... Ayıp değil ki bu... Sence ayıp mı? Sen eşcinselleri ayıplıyor musun yoksa? Onları ayıplayan, aşağılayan televizyon programına, bu yaptığınız insan haklarına aykırıdır diye faks çeken sen değil miydin?

-Evet, bendim ama, bu başka, o başka.

-Yok efendim öyle şey olmaz, bir şey ya ayıptır, ya değildir, ya iyidir, ya kötüdür. Sen şimdi diyorsun ki; eşcinsellik kötüdür, çünkü ben ya da kızım böyle bir durumda kalmak istemeyiz, eşcinsellik ayıp değildir, başkaları eşcinsel olduğu sürece... Madem ayıplamıyorsun, sen de ben de eşcinsel olabiliriz anneciğim.

-Ne biçim konuşuyorsun Nil, yani sen eşcinsel olmayı normal mi kabul ediyorsun şimdi, yapabilir misin bunu, yapıyor musun yoksa?

-İçin rahat etsin, öyle bir eğilimim yok, yılbaşı gecesi de beni mi gözetliyordun, Ebru ile öpüştüğümü mü gördün? Bu kadar ilgiliysen, bunun o anki bir temas, bir yakınlık ihtiyacından olduğunu anlamaman gerekir. Ama bir de şu var, topluma karşı eşcinselliği savunan kişi, çocuğu da eşcinsel olursa tepki göstermemeli öyle değil mi, yoksa aksi çifte standart olur ki sen bundan asla hoşlanmazsın.

-İyi iyi her şeyi normal karşılamak modern gençliğin modern düşünceleri herhalde. Size göre her şey olağan, enstest de, uyuşturucu da, çalmak da çırpma da...

-Evet her şey normal, bir amcanın kuzeni ile sevişmek istemesinde ya da bir teyzenin yeğenine âşık olmasında şaşacak bir

şey yok, herkes kendinden sorumludur, koyarsın uyuşturucuyu önüne, kimi içer kimi içmez. İçeni nasıl kınayabilirsin?

-Harikasin Nil, harikasin, ultra modern, çağdaş bir genç kız yetiştirmişim. Hiçbir değer yargısı verememişim, hiçbir şeyin önemi yok, bravo bana, bravo.

-Ay anne sen de karar ver artık ne kadar tutucusun, ne kadar ilerici.

-İnsaf, teessüf ederim sana, ben de tutucu bir anneysem, pes artık. Kötüyü ve yanlış savunmak ilericilik midir? Zaten yararı olmaz ki size...

-Anne şu altmış sekiz kuşağı kompleksinizden kurtulun artık. Kendinizi en farklı, en iyi, en akıllı görmekten vazgeçin. Dünyayı siz kurtarmadınız. Uygarlığı siz kurmadınız. Savaşma seviş dediniz ama bunu yapamadınız, hepiniz bekâretlerinizi kocalarınıza sakladınız, ne öyle ne böyle oldunuz, uyuşturucu kullanmaya cesaret edemediniz ama, şarkılarınızda, şifreler kullanılarak, gizli gizli savundunuz, mutlaka , korka korka birkaç kez denediniz, kendinizi bugünün çok ilerici, çok modern anne babaları sanıyorsunuz ama, içinize işleyen garip bir bağnazlıktan bir türlü kurtulamadınız. Siz arada bir toplanıp kendi aranızda rock'n roll'unuzu yapın, bizim hayatımızı da küçümsemeyin böyle.

Nil artık iyice büyüdüğünü, hatta yaşlandığını hissediyor. Karşısında dünyanın en akıllı kadını ve Nil onu susturuyor. Bu ciddi bir başarı... Anne hiçbir şey söylemeden öylece dik dik bakıyor kızına.

NİLÜFER TRENDE SANCILANIYOR

-Az kaldı dayan evladım, çok az kaldı, kurtulacaksın, yeter ki metin ol...

Böyle diyordu kompartmanda Nilüfer'in başına toplanmış kadınlardan biri. Kimi kolonya ile bileklerini ovuşturuyor, kimi yüzündeki terleri siliyor, kimi su içirmeye çalışıyor, kimi de yüzünü yelpazeliyordu... Trenin içi çok sıcaktı, Nilüfer birden sancılanmıştı, ne olduğunu anlayamıyordu, sancılar o kadar artmıştı ki, dayanamıyordu artık. Yüzünü yelpazeleyen kadın:

-O kadar çok ağladı ki, bu hale geldi işte. Belki de erken doğum olacak, baksanıza karnı ne kadar büyük, nasıl da binmiş bu halde trene? dedi...

-Yavrum, pek de genç, dedi bileklerine kolonya süren kadın. Terlerini silen kadın ise çok acımişti Nilüfer'e.

-Niye yok ki kocası bunun yanında ben anlayamadım, dedi.

-Ben gördüm kocasını, hüngür hüngür ağlıyordu peronda, çok seviyorlar birbirlerini ama, adam okuyormuş daha dedi, Nilüfer'e su içirmeye çalışan kadın.

-Ne olur söyleyin, söyleyin, bunlar ne sancıları, bebek mi geliyor, yoksa başka bir şey mi, siz bilirsiniz, ne olur söyleyin, diye inledi Nilüfer.

Kadınlar suskun, birbirlerine baktılar, onlar da düşünmek bile istemiyorlardı ama, hepsi doğum yapmıştı, evet biliyorlardı, bebek geliyordu.

Tren gara girdi. Nilüfer artık iyice baygın gibiydi... Babasını karşısında görünce öyle sevindi ki, artık başıma kötü bir şey gelemmez diye düşündü... Kadınlar bir ağızdan babasına her şeyi anlattılar... Çok ağladığını, ama kocasının da ağladığını, durmadan ağladığı için çok bitkin düştüğünü, belki de bunun bir erken doğum olduğunu, ama aslında karnının da büyük olduğunu, galiba vaktin geldiğini, bir an önce hastaneye yetişmesi

gerektiğini söylediler.

Hastaneye gidip de ameliyat odasına girdiği an nurtopu gibi bir kızı oldu Nilüfer'in... Zamanlama muhteşemdi. İkin ıkin dediler, ıkındı, hiç korkmadı, hiç acı duymadı, sanki neler olduğunun farkında bile değildi, Ali'yi düşünüyordu. Ali o anda neredeydi, nasıldı, hissediyor muydu acaba bebeğinin doğmak üzere olduğunu?

Kızı kucağına aldığı anda:

-Ali'ye haber verin, onu arayın lütfen, diye yalvardı Nilüfer.

-Aradık kızım, henüz bağlanmadı, dedi annesi.

Kundaktaki kızına bakmaya başladı Nilüfer. Gözleri nasıl da çekik çekik babası gibi. Nasıl da tombul bir kız bu. Acaba Ali oğlan çocuk mu istiyordu? Erkekler oğlan ister derler de, Ali de böyle miydi? Eğer böyleyse, kız olduğu için içi burkulabilir mi? Yoo, Ali asla böyle bir erkek değil, asla. Ali bu tombul kıza bayılacak. Ali çok yakında gelecek, bu kendisi gibi çekik gözlü, tombul yanaklı, şiş karınlı kızı kucağına alacak ve Nilüfer öyle emin ki, Ali o anda, "sevgilim bu bebek sana benziyor" diyecek. Hatta "hayır sana benziyor, hayır sana benziyor" diye kavga bile edecekler. Ah Ali, ah Ali, şu anda ne yapıyorsun? Hadi nişanımızda yoktun ama, kaderimize bak ki, bebeğin doğduğu anda da beraber değiliz... Aynı annem gibi, onun da çocukları babam yanında değilken doğmuş... Bu son olsun Ali'm ne olur, bu son olsun, bir daha mühim günlerde yanımdan uzaklaşma, hiçbir gün yanımdan gitme Ali...

İşte böyle için için haykırdı Nilüfer.

Ertesi gün Nilüfer tarifsiz acılar içinde Ali'ye telefon bağlanmasını bekliyordu.

Ali çok hasta olduğunu Nilüfer'e belli etmeden, gitmesi ve çocuğu İstanbul'da doğurması için öyle çaba harcamıştı ki, iyice yorgun düşmüştü...

O da tarifsiz acılar içinde hastaneden telefon bağlatmıştı İs-

tanbul'a... Bekliyordu.

Telefonlar bağlanamadı.

Ali ertesi gün hastanede öldü.

Telefon yerine bir telgraf geldi, Nilüfer'lerin evine.

NİLGÜN ÇOK BAŞARILI

Çok uzun zaman geçmiş gibi... Oysa daha bir yıl oldu evleneli. Her şey çabucak oldu bitti demek... Halam “acelen nedir kızım, ne yapıyorsun, neden her şeyi bir arada ve bir an evvel tüketmeye çalışıyorsun. Yaşa, yaşamana bak.” diyor. Bir şeyler söylemek istiyor ama acaba ne? Eğer zamanın bol, her şeyi teker teker yap demek istiyorsa, kendisiyle çelişiyor, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar bu yaşına geldiğini de söylüyor. Belki de nasıl olsa ilerde her şeyi yapman gerekiyor, bari bu yaşlarda teker teker, tadını çıkara çıkara yaşa demek istiyordur.

Oysa ben ne yapıyorum? Okurken, çalışıyorum, bir evlilik yürütüyorum ve karnımda bir çocuk büyütüyorum... Yılmaz'ın iş yerinde ürün tanıtımı bölümü benimle birlikte iki kişiyken, bir yıl içinde beş kişiye çıktı. Ürünlerin tanıtımına belki de ilk kez önem verildi. Ürünler tanındıkça bir prestij kazandı, ünlendi, fabrikanın kazancı arttı. Bu söylediklerim inanılmaz geliyor ama, aynen böyle. Fabrikadakiler benimle gurur duyuyorlar.

Bir gün babası Yılmaz'a “şunları sen niye düşünemedin be oğlum?” dedi. Yılmaz bu söze çok sinirlendi ve düşündüğünü, anlattığını, ama kendisinin asla onu dinlemediğini söyledi... “Hadi ordan” dedi yine babası, “bir halt düşündüğün yok, sadece gelip gidiyorsun fabrikaya.”

Yılmaz'ın babası benim çalışmamdan pek memnun ama, ailece sürekli bana hayret ediyorlar. Varlıklı bir erkekle evlenmiş bir kadın olarak üniversiteye gitmeme de, çalışmama da yaptığım herşeye şaşırıyorlar. Yılmaz ile annesi, beni işten çıkartmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Hele bebek beklediğimi duyduklarında söyledikleri ilk şey, hemen istifanı yaz oldu.

Bu bebek yüzünden eve kapanacaksam, bu bebeği doğurmayıveririm olur biter. Bir gün onlara böyle diyorum. “Aman kızım büyük günah işlersin” diyor annesi. Yılmaz'ın tepkisi ise,

“şaka ediyorsun herhalde” diye şaşırmak sadece.

Sinirimi bozuyorlar. Hiç istemediğim halde bebeği aldırarak düşüncesini aklıma sokuyorlar.

Hemen eczaneye gidip, adet söktürücü o haplardan alıyorum. Sadece Yılmaz ve annesinin dediği olmasın diye bu çocuğu istemiyorum.

Kimse bana doğum kontrol yöntemlerinden söz etmedi. Kimse elime bir doğum kontrol hapi vermedi. Sanki istemediğim hiçbir şey başıma gelmeyecekti, sanki ben bir koruma altındaydım... Ne olurdu anneciğim bana doğum kontrolünü hatırlatsaydın, ne olurdu sanki bu konulara hiç yokmuşlar gibi davranmasaydın, bir soru sorduğumda boş gözlerinle, uzaklara doğru bakıp susmasaydın, ne olurdu, ne yapmam gerektiğini sana sorabilseydim, beni böylesine yalnız bırakmasaydın. “Karnını içeri çek, göbeğin büyüdü, dik dur” demekten başka ne yaptın?

Bebek tüm çabalara, atlayıp zıplamalara, haplara karşı direnmiyor. Öyle bir yapışmış ki içime, kımıldamıyor bile. Ben de onu doğuracağım, kendi isteyip de beceremediğim her şeyi ona yaptırtacağım. Dört dörtlük, ideal bir insan olacak o. Güzel, akıllı, becerikli, çalışkan, zeki, dürüst, mutlu... çok mutlu. Bak bebeğim sen içimdeyken, insanlar Ay’a gittiler, Ay’ın üzerine kondular, orada yürüdüler, bayrak diktiler. Kim bilir senin gençliğinde dünya da, senin ülken de ne kadar ileride, ne kadar uygar, ne kadar muhteşem olacak, seni bundan yoksun bırakmaya ne hakkım var?

Kazandın bebeğim, zaten inan hiç istemiyordum senden kurtulmak. Seni kullanarak babaannen ve inanmayacaksın ama, babanla inatlaşıyordum.

Artık kendimi iyi hissediyorum, senin kararlılığın sayesinde ben de karar verdim, bundan sonra seninle birlikte yaşayacağım. Bundan sonra sen, benim etim, tırnağım, gözüm, kulağım

gibi olacaksın. Sensizliğe dayanamam artık.

Neden peki içimdeki bu hüznün, nereye gitti benim canlılığım, neşem?

Son günlerde bir tek şeye gülüyorum, o da halamın evine hırsız girmesine... Az mı tutturdu, artık apartmanda herkesin televizyonu var ben de istiyorum diye... Daha televizyonu aldığıının ilk haftasında Kaçak dizisini seyrederken, yatak odasına giren hırsız bütün mücevherlerini alıp götürdü. Adam oturup odada sigara bile içmiş. Halam durmadan dövünüyor, dövünürken bile, “ah o dizideki doktora da bayılıyorum” diyordu. Nasıl gülmem, nasıl gülmem ben bu halama.

NİL ÇOCUĞA KARŞI

-Sıfırlı yaşlar insana çok önemli gelir Nil, sen nasıl hissediyorsun kendini?

-Kendimi koskocaman bir kadın gibi hissediyorum anne.

-Bazen ben de sana bakıp şaşıyorum gerçekten, olgun bir kadın gibi konuşuyor bu kız diyorum. Benim Yirmi yaşımla senin yirmi yaşımla öyle farklı ki. Evet ben babanla yirmi yaşında evlenmişim ama, kendimi çocuk gibi hissediyordum. Niçin evleniyorum, kiminle evleniyorum, ne düşünme, ne hesaplaşma, ne sorgulama vardı... Ailem memnundu, herkes evleniyordu, Yılmaz iyi ve şefkatli bir erkekti, bana da evlenmek düşüyordu. Oysa siz... İtiraf ediyorum ki, sen şimdi benim yirmi yaşımdan çok daha fazla şey biliyorsun ve çok daha akıllısın.

-Madem böyle düşünüyorsun, neden hâlâ bana çocukmuşum gibi davranıyorsun, nereye gitsem izliyorsun, her dakika merak ediyorsun?

-A, bu başka bir şey işte. Çocuğun olmadan bunu anlayamazsın, benim de bu durum tuhafıma giderdi, ama şimdi eminim, bu, ömrümün sonuna kadar sürecek. Seni hep merak edeceğim ve sen hep benim küçük kızım olarak kalacaksın.

-Ben bu duyguyu tatmak hiç istemiyorum anne. Dünya çok kirlendi, burası ise herhalde dünyanın en kirli yerlerinden biri. Hızla yaşayıp bitirmek istiyorum. Bu kirliliğe bir ortak daha getirmek istemiyorum, kendi yaşadığım acılar, sıkıntılar yeter, bir başkası için bir kez daha üzülmek, kaygılanmak istemiyorum.

-Neden böyle karamsarsın Nil? Bak bu konuda anlaşılamıyoruz. Ben senin yaşındayken öyle neşeli, öyle vurdumduymazdım ki. Ne yaşadın, hangi acıları gördün bugüne dek? Daha dur bakalım, niçin abartıyorsun her şeyi böyle? Sonra şimdiden nasıl çocuk hakkında karar verebilirsin? Çocuk insana ne büyük

bir keyif veriyor, onun verdiği mutluluğu tarif etmek mümkün değil. Bu zevki tatmak çok güzel bir şey.

-Evet ama bu zevki hiç tatmazsan nasıl bir şey olduğunu da bilmezsin, değil mi? Bilmediğin bir şeyi özleyecek halin yok ya. Üstelik bu zevkin yanında çok büyük acılar olduğunu da biliyoruz. Her şeyin ömür boyu istediğin gibi gitmeme olasılığını da görüyoruz. Senin denetiminden çıkıp gideceğini, çok feci şeyler olabileceğini, yaşam boyu acı içinde kalabileceğini de tahmin edebiliyoruz. O zaman neden hiç bilmediğim bir zevk için, çok iyi tahmin edebildiğim acıları yaşayayım ki? İtiraf et anne, ben olmasaydım sen daha özgür, daha rahat, daha dingin bir yaşam sürmeyecek miydin?

-Evet, elbette ki daha özgür, daha rahat olacaktım. Ama sensiz olmayı düşünemiyorum bile.

-Evet ama doğurmasaydın beni tanımayacaktın ki. O zaman çok rahat bensiz yaşayabilecektin. Okul derdi, aşk ilişkileri, hastalık, eşcinsellik, uyuşturucu, şişmanlık, çirkinlik, kaza korkusu, ölüm belası... Her şeyden kuşkuluyor, her şey için üzülüyor musun şimdi?

-Evet her şey için çok üzülüyorum, endişe ediyorum, ama herkes böyle düşünse, dünyada insan kalmazdı... Doğrusu minik bir bebek sevmek isterdim.

-Uygar ülkelerde doğum sayısı çok azaldı zaten. Ve bu düşünce de sana hiç yakışmıyor anneciğim... Sen bebek seveceksin diye, ben yaşam boyu acı çekemem.

-Peki tatlım, bu konuşmalar için henüz çok erken. Aslında sana başka bir şey söyleyecektim. Sıfırlı yaşlar çok önemlidir diye söze başlamıştım. Ben her sıfırlı yaşa girişimde, küçük bir bunalım geçiririm. Fakat sonra o yaşlarım ötekilerden daha iyi geçer. Gerçi daha epey var ama elli yaşı nasıl kaldıracağım, bilmiyorum. Geçen gün bir dergide okudum, kırk yaşından sonra estetik ameliyat yaptırılabilirmiş.

-Anne delirdin mi sen, sana kırk demeye bin şahit ister, şu yüzünün gerginliğine bak, sakın heves etme öyle şeylere.

-Ama ne kadar erken yapılırsa o kadar uzun dayanırmış, korkmasam yaptıracağım ama kötü olursa diye ödüm patlıyor. Neyse, şu sözümü bitiremedim, sen de sıfırlı yaşa giriyorsun diye hoşuna gidecek bir şey düşündüm... Bizim şirketin firmalarından biri, Sting'in Avrupa konserlerinin sponsoru. Biz de Londra'ya seninle gideceğiz ve yaş gününde Sting'i dinleyeceğiz. Rastlantının güzelliğine bakar mısın? Hatta, belki onunla tanışırsın bile....

-Anne inanılmaz bir şey bu. Gerçekten yapabilecek miyiz, gerçekten Londra'da Sting'i mi dinleyeceğim? Rüyalarımın erkeği... Asil, vakur, kibirli ama çok şefkatli.

-Ne matrak kızsın, şefkatli olduğunu nereden biliyorsun...

-Bir söyleşisini okumuştum, çok şefkatli o, anneciğim.

-Ben de hayatım boyunca şefkat peşinde koştum. Ama benim nedenlerim vardı. Babam yaşlıydı ve sevgisini hiç göstermezdi, annem ise yalnız kendini düşünürdü, onun güzelliği, onun giyimi kuşamı, onun mutsuzluğu, onun zavallı yaşamı, onun zavallı kızı... Yani benim geçerli nedenlerim var da, sana ne oluyor kızım, ağzından şefkat lafı düşmüyor? Ben seni büyük bir sevgi, ilgi içinde büyüttüm, şefkat eksikliğinin olmaması gerek.

-Anne ben de bir kadını. Minik bir kaniş köpek gibi, hırpalanıncaya kadar ciyak ciyak havlıyorum karşımdakini ürkütmek için, sanki çok cesurmuşum gibi yapıyorum... Hırpalanıncaya, hemen koşup, masanın altına giriyorum. Sonra başımın okşanmasını bekliyorum orada öylece oturup. Başım okşanıncaya da her şeyi unutup, çıkıyorum masanın altından, ciyak ciyak havlıyorum yine sanki cesurmuşum gibi, yeni bir hırpalanıncaya kadar.

Ya o okşamayı da bulamazsak...

NİLÜFER'İN BEBEĞİNİN ADI

!

Atatürk'ün öldüğü gün... hafta... ay... o evde çok ağlandı. O evde zaten çok ağlanıyordu. O ev bir ağlama eviydi adeta... O yüzden Atatürk için ağlamak bir farklılık, bir yeni acı getirmiş değildi o eve. Ev halkı ağlamalarına daha güçlü, daha sert, daha içten, daha taze ve yeniden devam ediyordu. Önceki sessiz hıçkırıklar, içe atılan gözyaşları, boğuk yutkunmalar yerini avaz avaz bağırmalara, evden dışarı taşan haykırmalara, hıçkıra hıçkırara sicim gibi gözyaşları dökmelere bırakmıştı. Sanki ağlamak artık sıkıcı, çok özel ve kimseyi ilgilendirmeyen nedenlerden kurtulmuş, haklı ve anlaşılabilir bir duruma gelmişti.

Zaten herkes ağlıyordu, onlar da ağlıyordu.

Nilüfer'in annesinin gözlerinin altındaki morluklara birkaç tane yuvarlak, şişkin, sarkık et ilave olmuştu. Et beni değildi bunlar minik, yuvarlak keseciklerdi.

Nilüfer annesi ile karşılıklı ağlaşıırken bir yandan bunlara bakıyor, "annem şimdi otuz sekiz yaşında bu halde ama eskiden güzel kadınmış" diye düşünüyor, bir yandan da elleriyle kendi gözlerinin altını yokluyordu... Artık o da yaşlanmıştı, onun da gözlerinin altı halka halka mosmordu, iyice çirkinleşmişti, o karcıklardan da çıksa hiç önemi yoktu. O, artık sadece Alin için güzel olmak istiyordu. Minik bebeği Alin'in annesini ağlarken görmesine izin vermeyecekti, Alin annesini çok güzel, çok neşeli, çok mutlu görecek. Şu günlerde ağlamasını saklayamıyordu ama ne yapsın, bütün ülke ağlamasını durduramıyordu. Herkesin kulağı radyolara yapışmış, olan biteni dinliyorlardı merakla.

İleride Alin'e anlatacaktı bu büyük acıyı milletçe nasıl göğüslediklerini...

Bebeğin adı Alin olmuştu. Buna Nilüfer karar vermişti. Büyük itirazlarla karşılaşmış, büyük mücadeleler vermişti bu ismi koyana kadar. Mücadele verdiğinin farkında değildi. Nilüfer'in

kararlı olmanın başarıyla ne kadar eş anlamlı olduğundan haberi bile yoktu. Hiç alışık olmadığı şekilde istemiş, karar vermiş, başarmıştı...

Bunu yapması şaşırtıcıydı aslında... Ama yapabilmişti çünkü bu Ali ile ilgili bir meseleydi. Ve belki de artık Ali ile ilgili son meseleydi, bundan sonra Ali'yi kapsayan bir karar alması gerek-meyecekti.

Nilüfer, bebeğine Alin adını koyabilmiş, -kızına seslenirken Alim diyordu sonra yine her şeye boyun eğmişti. Başka çaresi yoktu. Bir şey ya da bir şeyler onunla uğraşıyordu oyuncak gibi. Üzüyor, üzüyor, üzüyor, sonra, birdenbire hiç bitmeyecek izlenimi veren mutluluklar yaşıyordu. Sonra o mutluluklara daha alışmak mümkün olmamışken, acının da acısı var dercesine, ters yüz ediveriyordu her şeyi. Neden böyleydi, neden böyle oluyordu, Nilüfer'den ne istiyorlardı? Neden ona mutluluğu bir yıl bile yaşatmadan elinden aldılar? Ne suç işlemişti Nilüfer? İnsan kendi istediği şeyleri yaşayamıyorsa, kendi dışında korkunç şeyler olabiliyor ve bunları engelleyemiyorsa, o zaman mücadele etmenin anlamı yoktu, hem kimle mücadele edecekti? Mümkün değildi işte o bir şeylerle uğraşmak. Boyun eğmişti yine... Böyle rahattı.

Nilüfer'in bir tek zevki kalmıştı, durmadan Ali ismini haykırmak, Ali ismini fısıldamak istiyordu, Nilüfer ömrü boyunca Ali demekten vazgeçmeyecekti, kızına bakıp bakıp Alim diyordu.

Annesi:

-Alin Alin Alin... O Ali değil, o senin Ali'n değil, Ali öldü ve sen ona bir baba bulmak zorundasın, o çocuk babasız büyümemeli, biz bu çocuğa bakamayız, şuna Ali'm deyip durma, Ali'nin annesine söz vermiştik anneannesinin adını koyacağımıza, ona Hidayet adını vereceğiz demiştik...

İşte o anda Nilüfer kızının adının Alin olmasına karar verdi.

Annesinin haince Alin Alin Alin diye bağırması dışında hiçbir şeyi duymadı. Bebeği kucağında sıkıca kavradı, başını kaldırıp kıpkırmızı gözleriyle annesine baktı,

-Onun adı Alin olacak dedi.

-Onun bir göbek adı bile olmayacak, onun adı artık Alin diye tekrarladı.

O andan itibaren hiç kimse, Nilüfer'in babası bile, onu karından döndüremedi.

Bebeğin adı Alin oldu. Nilüfer artık ömrünün sonuna kadar Ali diyebilecekti gizlenmek zorunda kalmadan, alabildiğince haykırarak.

NİLGÜN YALNIZLIĞI DÜŞÜNÜYOR

Sevgili defterim, seni elime almalı uzun yıllar geçmiş. Oysa neler oldu, neler yaşandı. Seninle birlikte olduğum o gençlik yıllarımda yaşadıklarım bir hiçmiş meğerse. Esas hikâye ile ilgisi yokmuş o günlerin. Onlar sanki bir çimdik, bir küçük örneklemeymiş çaktırmadan yapılan.

Seni tekrar okudum da defterim, biraz hüznlendim, biraz gülmek geldi içimden. O üzüldüğüm, zırlı zırlı acılar çektiğim olaylar nasıl da komik geldi gözüme. Nasıl da önemsizlermiş, üzülmeyi bırak, üzerinde düşünülmeyecek kadar değersizlermiş, gülüp de geçilecek şeylermiş. Ey defterim şimdi sana yazacaklarım bana çok önemli geliyor. Bunca şeyin şu son beş yıl içinde olup bittiğine sen de şaşıracaksın.

Aslında şimdi ne düşündüğünü biliyorum; diyorsun ki bu yazdıklarını da beş yıl sonra okuyunca aynı yukarıdaki satırlarla başlayacaksın yeniden yazmaya. Bu yaşadıkların da birkaç yıl sonra sana değersiz gelecek, ne varmış bunda bu kadar üzülecek? diyeceksin. Yaşamak her saniyesinde kararlar vererek sürmez, aldığın kararlar elinden uçup gidiverir, bakarsın o seni sürüklemiş, şaşıp kalırsın, başka birşey yapamazsın. O zaman bari yıpranmadan yaşa, acılarını uzatma, çabuk bitir.

Böyle düşünüyorsun defterim ama, bir bak bakalım bunlar da mı sıradan hatırlanmayacak olaylar, bir bak bakalım...

Yılmaz delice bir arzuyla oğlan bekliyor ama çok şükür bebeğim kız oluyor. Bebeğin eşyalarının çoğu mavi, demek Yılmaz'ın tarafı daha çok masraf etmiş, çünkü onlar mavi aldılar, biz pembe... Ve pembeler kazandı işte.

Onu kucağıma verdikleri an, hiç de yazdığım senaryoya uymuyor. Oda çok kalabalık, gürültülü, sıcak. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor, fotoğraflar çekiliyor, öyle tutma şurasından tut, elini ensesine koy, flaş gözüne gelmesin... bağıışıp duruyor.

lar. Oda darmadağınık, balonlar, çiçekler, yiyecekler, kocaman oyuncaklar, ayılar, maymunlar... İlgi... ah o ilgi....

Benim düşlerimdeki tablo ise bambaşka; serin, düzgün bir odada, tek başıma yatıyorum, konuklar dışarı çıkmışlar, hemşire bebeği kucağıma koyuyor, hafif bir ses tonuyla nasıl tutmak gerektiğini söylüyor, “sizi bir süre onunla yalnız bırakacağım, belki konuşacaklarınız vardır, on beş dakika sonra gelip alırım” diyor. Sonra onu seyretmeye başlıyorum, aklımdan geçenleri bir bir ona söylüyorum, yanaklarını, ipeksi saçlarını okşuyorum... İçimde bir canlı büyütüp, onu dışarı çıkarmanın büyük heyecanını, tatlı yorgunluğunu sessizce onunla paylaşıyorum.

Odada herkes bir ağızdan bağılıyor, bebeğimin yüzünü seyrederim, nasıl bir kız bu, kime benziyor, iyi bir kız mı olacak büyüyünce, mutlu olacak mı, onu mutlu edebilecek miyim, ona güzel bildiğim her şeyi verebilecek miyim?

-Nilgün, Nilgün, başını kaldır, buraya bak, gülümse... Fotoğraf çekiyorlar. Sırtıma pembe bir lizöz koydular, başıma kırmızı bir kurdele taktılar, aptal kılığımınla aptal aptal fotoğraf makinesine bakıp gülüyorum.

Bunlar, bu insanlar, bu beni çok seven kimseler, düğünde de böyle yapmışlardı, bir saniye yalnız bırakmamışlar, tamamen bana ait olan günün keyfini yaşatmamışlardı, bunlar yalnız kalmanın, kendikendine konuşmanın, tartışmanın tadını bilmiyorlar, bunlar sanırım kendileriyle barışık değiller, birisine ilgi göstermenin koşullarından birinin de onu yalnız bırakmak olabileceğini anlayamıyorlar. Onları anlıyorum ama bir daha bir benzerinin yaşanması mümkün olmayacak bu günümü bana doyasıya yaşatmadıkları için çok kızıyorum. Ne yazık ki yapabileceğim bir şey yok.

Hemşire bebeğimi alıp götürüyor. Başımı yastığa dayayıp, uyur gibi yapıyorum.

NİL ÖĞÜT DİNLİYOR

Stat tıklım tıklım dolu. Korkunç bir yağmur yağıyor. Nil ve annesi, çok erken yola çıktıkları halde, trafik sıkışıklığı yüzünden stada ulaşmadan otomobilden iniyorlar, özel kapıya gelene dek iyice ıslanıyorlar. Sponsor firmanın genel müdürü kuliste, heyecanla Nil'in annesine el sallıyor, İtalyanca bağırıp çağırarak, el kol işaretleri yaparak, onun içerde olduğunu ve beklediğini söylemeye çalışıyor.

Annesi Nil'i senyor Minelli ile tanıştırıyor, hem de bunu İtalyanca konuşarak yapıyor, adam yine bağırıp çağırarak Nil'in yanağını sıkıyor ve telaşla kolundan çekiştirerek, içeri doğru sürüklüyor.

Nil, heyecansız görünmeye çalışıyor, annesine dönüp:

-Sen ne zaman İtalyanca öğrendin ki diye soracakken, kendisini Minelli ile birlikte Sting'in kapısının önünde buluyor.

Esmer, uzun saçlı, güzel bir kadın kapıyı açıyor. Minelli yine aynı avaz avaz ses tonuyla, çok önemli bir iş yapıyormuşçasına, sanki Nil çok mühim birisiymiş gibi:

-Bakın taa nerelerden kimi getirdim, biliyorsun bu cici kız seninle tanışmak için İstanbul'dan kalktı geldi, bütün şarkılarını ezbere biliyor, lütfen ona biraz zaman ayırır mısın? diyor.

Sting hafifçe doğruluyor, gülümsüyor, elini uzatıyor, Nil ile tokalaşıyor, esmer kadın ile Minelli dışarı çıkıp, kapıyı kapatıyorlar.

Nil, Sting ile yalnız kalıyor... Karşıkarşıya... Burun buruna... Göz göze... Elini uzatsa ona dokunabilir... Onu kucaklayabilir... Onu okşayabilir... Öpebilir... Onu boğazlayabilir... Onu bıçaklayabilir... Öldürebilir.

-Otur buraya, diye uzandığı kanepenin ucunu gösteriyor Sting.

Nil oturuyor, şaşılacak kadar rahat, dingin... Hayran olduğu.

adamla yapayalnız... Onu okşayabilir, onu vurabilir... Her şeyi yapabilir... Islanmış saçlarına, buruşmuş ceketine hiç aldırmıyor, kendini tuhaf bir şekilde güçlü hissediyor. Ama görüntüsü içi gibi değil, ürperiyor, gözleri dolu dolu oluyor.

Sting uzanıp Nil'in bileğini tutuyor,

-Mutsuz olman gerekmiyor, çünkü hiç kimse birbirinden farklı değil inan bana diyor.

Nil, Sting sanki tüm yaşamını biliyormuş gibi ve söylediği her şeyin nedenini anlayacakmış gibi, adamın gözlerinin ta içine bakıyor,

-Çok mutsuzum, diyor.

-Ben de mutsuzum, mutluluk nedir ki anlat bana, neyin peşindesin söyle, diyor Sting.

-İşte ben... kendimim... neden mutsuz olmayayım ki, diyor Nil.

Sting uzanıp Nil'in yanağını okşuyor.

-Mutsuz olma, çok güzel, çok sıcaksın... Ne yapmak, ne olmak istiyorsan başarabilirsin. Sen kendini nasıl görürsen, başkaları da öyle görür, ama yeter ki kendini gördüğün gibi ol. Anlıyor musun? Numara yapma... Öyle ol ve öyle görün. Aslında hiç zor değil, iste yeter... Örneğin eğer daha güzel olmak istiyorsan, daha güzel olabilirsin...

Nil gülüyor, elini Sting'in elinin üzerine koyuyor:

-Olacağım, o zaman benimle buluşur musun? diyor...

-Eğer çok istiyorsan, bunu da başarabilirsin, diyor adam.

Kapı açılıyor, esmer kadın içeri giriyor:

-Zaman daraldı, az kaldı, yağmur da dindi diyor.

Nil kalkıyor, Sting'i iki yanağından öpüyor, kapıdan çıkıyor.

Hipnotize olmuş gibi kapının önündeki annesini buluyor. Gülümseyerek ona bakıyor. Annesi heyecanla:

-Ne konuştunuz anlatsana, diye soruyor. Nil:

-Kaçınıcı sınıftasın, ne okuyorsun, kaç yaşındasın, büyüün-

ce ne olacaksın demedi anne.

-Ne dedi peki?

-Beni çok güzel bulduğunu söyledi...

Annesi Nil'e sarılıyor.

-Çok güzelsin tabii, diyor Nil.

-Olacağım diye mırıldanıyor...

-Ne olacaksın diye soruyor annesi...

-Olacağım mı dedim, diyor Nil...

NİLÜFER YEMİN EDİYOR

Odasında oturuyor... On yedi yıl boyunca oturduğu o minik odasında, yatağının üzerinde, bacaklarını ileriye doğru dimdik uzatmış, sırtını yatağın başına dayamış, oturuyor.

Bacaklarının üzerinde bir bebek var, sağa sola sallandıkça keyifleniyor, mırıl mırıl mırıldanıyor. Gözleri süzüldü, birazdan uyuyacak.

Yatağın üzerindeki gazetede Paris Düşüyor yazıyor. Nilüfer Paris'in düşüşüyle ilgili değil, o Berlin'de Tiergarten Parkında Ali ile el ele yürüyor. Kaiser Wilhelm Kilisesinde mutlulukları için dua ediyor. Hitler'in sesi kulaklarında, Ali'nin eli karnında...

Nilüfer'in şu sıralarda en fazla düşündüğü şey neden her şeyin avuçlarının içinden su gibi kayıp gittiği... Neden tutamadığı...

Mutlu bir talebeyken, tatil günlerinde, şu minik odasında bir an evvel okuluna gitme hayalleri kurarken, okul hiç bitmesin isterken, üniversiteye girip giremeyeceğini, girerse ne okuyacağını düşünürken, şimdi aynı minik odada, bacağında bebeğini sallıyor, tek başına.

Nereden kopup geldi okula Ali, evlenmeyi istiyor muydu Nilüfer, âşık olmak yaşanan her şeyin üzerine çıkan bir şey miydi, aşk için bırakıp gitmek doğru muydu sahip olduklarını, aşk kendin olmaktan çıkmak mıydı, aşkı hissedince hemen arkasını dönüp kaçmalı mıydı ondan, aşk mutluluk veriyor muydu, yoksa acısı mı daha fazlaydı, neden insan aşkını koruyamıyordu, Ali ölmeseydi aşkı koruyabilecekler miydi, hiç olmazsa okulunu bitirseydi...

İşin içinden çıkamıyordu bir türlü. Bir karar bir terk edişti, en azından bunu anlamıştı ve ne doğru ne yanlış bunu bilmek mümkün değildi önceden. Yanlış ya da doğru olması da hiç ö-

nemli değildi aslında, nasıl olsa doğru sandıkları da kocaman bir yanlışa dönüşebiliyordu sonradan.

Bebek uyandı, ağlamaya başladı.

-Sustur şu piç kurusunu sustur diyorum sana, şimdi düşüp bayılacağım diye bağırdı annesi...

-Su Alım, sus sus sus diye bebeğin kulağına fısıldadı Nilüfer.

Turgut'un yine o garip krizi tutmuştu, bağırıp çağırıyor, bazen kaskatı kesilip, düşüp bayılıyordu. O bağırmaya başladığında annesi bile korkup, susuyordu. Çok ürkütücü, çok üzücü oluyordu o yaşta bir erkek çocuğu böyle görmek. Çok öfkeliydi. Sadece babası geldiğinde sakinleşiyor, gidince yine eskiye dönüyordu. Annesi çok üzülüyordu. Yoksa annesi kötü bir kadın değildi, deli, yoo, hayır hayır deli de değildi. O çok üzülüyordu, o kadar.

Nilüfer'in dışarı çıkmasına izin verilmiyordu, bir keresinde bakkala gittiğinde, Turgut da annesi ile birlikte, neredede kaldın diye çok bağırmıştı, az kalsın dövecekti ablasını.

Nilüfer kimseyle görüşmüyordu. Bir tek okuldan arkadaşı Neriman Nilüfer'lere uğrayabiliyordu . Nilüfer'e para da vermiyordu annesi, dışarı çıkmadığına ve her şeyini bu evden temin ettiğine göre, para almasının bir sebebi yoktu. Babası evde otursaydı, başka bir şehirde parti ile meşgul olmasaydı, annesi de bu kadar tuhaf olmazdı belki de... Bu sefer savaş yoktu, ordu yoktu ve babası yine yoktu.

-Çorap alacağım gidip, dedi Nilüfer.

-Ne yapacaksın çorabı, görücülere bile çıkmıyorsun, diye cevapladı annesi.

Nilüfer'e para vermemeleri, üstüne başına hiçbir şey almamaları, dışarıya göndermemeleri o kadar önemli değildi belki ama, annesinin daha iki yıl geçmişken, Nilüfer'i evlendirmeye çalışması, Alin'e kızması, ona dayanamaması korkunç bir şeydi Nilüfer için.

“Sustur şu piç kurusunu” lafını çok sık duymaya başlamıştı. Nilüfer koca evin, küçücük odasında kızını kucaklamış oturup duruyordu. Bebeğini kucağına alıyor, onunla beraber sağa sola sallanıyor, sonunda o da uyuyordu. Ağlamaları ise hiç tükenmemişti...

-Sus, sus diyordu annesi. Ağlamasına dayanamıyordu kızının...

-Acı mı bu gördüğün acı mı, sevdiğin ölümler ve seninle ilgilenmeyen yaşayan ölümlerle birlikte olmak ne demek hiç düşündün mü, demişti bir keresinde.

Bir an önce evlensin ve kendi yuvasını bilsin istiyordu annesi. Çocuklu, dul bir kadın olmasına rağmen hâlâ görümlerin geliyor olması büyük bir şanstı ona göre ve henüz güzelliğini koruyorken, yaşı da daha fazla geçmemişken, derhal bir tanesini seçmeliydi. O yirmi yaşındayken dört çocuk doğurmuş, Nilüfer’i de karnında taşıyordu... Evde çocuklu dul bir kadın vardı, eli yüzü düzgündü, dışarı çıkmak, gezmek isteyebilirdi, ve o, Nilüfer’in annesi bunu asla kaldıramazdı...

-Mahallelinin ağzına sakız olamam diyordu. Nilüfer’in ise zaten böyle talepleri yoktu.

Bir gün, o, Nilüfer’in annesi, kızının üzerine yürüdü,

-Kendini ne sanıyorsun da, gelenleri geri çeviriyorsun, ben ömür boyu sana bakamam, diye bağırdı... Çok bağırdı, bağırdıktan sonra uzun süre sesi kısıldı, konuşamadı. Alin çok korktu avaz avaz ağlamaya başladı.

Nilüfer ellerini gök yüzüne kaldırdı, uzun uzun dua etti, kendisini ilk istemeye gelen adamla evleneceğine yemin etti... Kızı üzerine, Alin üzerine yemin etti.

NİLGÜN KARAR VERİYOR

Ondan boşanmaya nasıl karar verdiğimi anlatayım şimdi sevgili defterim sana. Aslında belki de anlatamam çünkü nasıl karar verdiğimi bilemiyorum inan. Sebebini bile bulamıyorum ama boşanıyorum.

Fabrikadaki davranışları nedeniyle olabilir örneğin. Yanında çalışan kişilere öylesine kaba ve buyurgan davranıyor ki... Eminim kimse onu sevmiyor. Bebeğimizle hastaneden çıktığımız o sıcak Haziran günü aklıma geliyor hep... Arabamız büyük bir kalabalığın ortasında sıkışıp kalmıştı, insanlar akın akın ellerinde pankartlarla yürüyorlardı. Büyük çok büyük bir yürüyüştü, meğer Türkiye'nin tüm işçileri o gün yürüyormuş.

Bebekle arabanın içinde mahsur kalmış gibiydik, trafik uzun bir süre açılmamıştı... Biraz korkmuştum doğrusunu istersen. Bebek sanırım insanı ürkek yapıyor. Yılmaz, "pis herifler" demişti nefretle.

O gün hiç üstünde durmamıştım ama, fabrikada Yılmaz'ın davranışlarını gördükçe hep o gün düşer aklıma... Sonra... Bunun üzerinden iki yıl geçmişti galiba, evet evet bebek iki yaşındaydı, o üç genç idam edildiğinde ben ağlarken, "saçmalama" diyerek yanıma gelişi... Hiç üzülmediği gibi adeta sevinişi... Bilemiyorum ki defterim, bunlar bir boşanma nedeni olabilir mi?

Bebekten hemen sonra mı acaba, yo, birkaç yıl geçince, Yılmaz dokunmamaya başlıyor bana. Sevişmelerimiz azalıyor ve sanki bana dokunmadan sevişiyor. Defterim bunu sana anlatmam pek kolay değil, "dokunmadan sevişilir mi?" diyebilirsin ama öyle... Yattıktan bir süre sonra beni hafifçe omzuma dokunarak sırtüstü çeviriyor, üzerime çıkıyor, burnunu boynuma gömüyor, bir süre içime girmek için uğraşıyor, evet uğraşıyor çünkü ben bu duruma hazır değilim ve biraz canım yanıyor ve ney-

se birkaç dakika sonra da boşalıyor. Neden böyle yapıyor bunu anlayamıyorum. Önceleri böyle değildi, değişen ne var bilemiyorum. Bana sormuyor bile ne düşündüğümü, ne duyduğumu, tatmin olup olmadığımı... Bu dokunmadan sevişmeler beni çok rahatsız ediyor, ona hayır diyemiyorum, sanki bu benim görevimmiş gibi geliyor ama artık hiç onunla yatmak istemiyorum, bu yüzden çoğu zaman bebeğin odasında uyuyorum. O da bana bebekten sonra çok değiştiğini söylüyor. Sen de değiştin dediğimde ise, itiraz ediyor, çünkü ev için harcadığı paralar, bana aldığı mücevherler, giysiler hep aynı.

Bilmiyorum ki defterim bu bir boşanma nedeni olabilir mi?

Sonra utaniyorum biraz söylemeye ama, organı pek sertleşmiyor da artık. Kardeşime sordum, “acaba artık beni arzu etmediği için mi sertleşmiyor, çok zorlanıyor” dedim. O da bilmiyormuş. Ama “sevişmeyi sen istemiyorsun, talep ondan geliyor, o zaman sertleşmesi lazım” dedi.

Neyse ne, bunun nedenini aslında pek merak etmiyorum ama sertleşmeyen organıyla içime girmeye çalışması, bunun için kan ter içinde kalıp, uğraşıp didinmesi benim için katlanması çok güç bir durum artık. Ne yapacağımı bilemiyorum o dakikalarda, fark etmemiş gibi davranmam mı daha doğru olur acaba? Yoksa fark ettiğimi belli ederek çözümler mi aramalıyım? Fakat o hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, ben de susuyorum.

Aslında bu bir boşanma nedeni olamaz herhalde defterim, olamaz da eğer beni istemediği için böyle`ise, bu bir boşanma nedeni değil midir sence?

Londra’da gittiğimiz o filmdeki , hani Paris’te Son Tango filmindeki şu meşhur tereyağı sahnesinden tiksinişi ve filme son derece sinir olması da bir boşanma nedeni değildir elbette. Oysa film bana çok ilginç gelmişti.

Sonra hiç boşanma nedeni olamayacak bir yeni durum daha var sevgili defterim, müşterilerle gidilen cuma namazlarına alış-

mıştık ama şimdilerde normal günlerde de namaz kılmaya başladı Yılmaz. Benim inanç tarzım onu sinirlendiriyor. Onun inanç tarzı da beni sinirlendiriyor. Çünkü bu oruçlar, namazlar, camiye gitmeler arttıkça, konuşma biçimi de değişiyor, eğlence şeklimiz zaten iyice başkalaştı. O tanıştığımız diskolar filan yok artık hayatımızda, öyle yavaş öyle hissetmeden oldu ki bütün bunlar. Belki bebek olmasa daha çabuk anlardım bu değişimi ama bebeğim ve işim yüzünden benim de hayatı algılamam biraz geç oluyor sanırım.

İnsanlar inançlarında özgür olmalılar değil mi defterim, o zaman bu bir boşanma nedeni olamaz...

Elimde kalan tek mutluluğum tabii bebeği saymazsan, işim. O da tamamen Yılmaz'ın babasına bağlı, eğer onun gibi babacan bir adam yerine Yılmaz ya da annesi gibi birileri olsaydı, buna da dayanamazdım. Burada bir şeyleri başardım ben, bir şeylerin iyiye gittiğini gördüm, beğenildim. Bu yüzden kendimi iyi hissediyorum. Yılmaz'la annesiye işi bırakmam için elinden geleni yapıyor, babasını da etkilemeye çalışıyorlar. Nasıl direnebiliyorum ben de şaşıyorum. Kolumdan çekip çıkaracak değil ya.

Acaba bu mu boşanma nedenim sevgili defterim...

Yoksa bebek mi boşanma nedenim benim, bebek mi? Onu tutup kaçırmak mı istiyorum yoksa?

Diyeceksin ki neden evlendin bu adamla, onunla hiç eğlenmedin, hiç sohbet etmedin, onu arzulamadın, onunla yalnız kaldığında bir kez bile kahkahalarla gülmedin, onu özlemedin, hatta onu kıskanmadın bile, niye evlendin o zaman değil mi? Belki o kendine güvenli, şefkatli hali cazip geldi, belki gencecik bir adamken, o mantıklı konuşmaları, korumacı tavrı, her şeyi ele alıp benim yerime de karar verme çabaları hoşuma gitti, ne bileyim, parası yüzünden değildir değil mi defterim... Ama o kendine güvenli davranışlarının nedeninin para olduğunu o zamanlar bilmiyordum defterim, daha doğrusu babasının parası

yüzünden olduğunu. Para, babasının olduğu için aslında ne kadar güvensiz olduğunu, bu tavırlarının yapmacıklığını, kendine böyle sahte bir kimlik yakıştırdığını, aşağılık kompleksi içinde yanıp tutuştuğunu o kadar genç yaşta ve onu hiç tanımazken nasıl bilebilirdim?

On sekiz yaşındaydım onu tanıdığım, evlendiğim ise yirmi... Şimdi yirmi yedi yaşındayım, bu aklım olsaydı böyle mi davranırdım? Rahat gezmek, geceleri çıkabilmek, saklanmadan sevişebilmek için evlilik... Olur mu hiç? Olurmuş demek.

Bilemiyorum defterim, eğer kaçabilmeyi başaramazsak, yaşam boyu hapiste çürümüş gibi oluruz. Boğuluyorum artık ve yirmi yedi yaş çok geç sayılmaz, gitmeliyim, kaçmalıyım... Anneannem ve annem gibi olmak istemiyorum ben.

NİL GÜVEN İÇİNDE

Nil'in artık tek bir amacı var... Güzelleşmek. Kendini çok çirkin sanıyor ve güzelleşince tüm yaşamının değişeceğine, birdenbire mutluluğu bulacağına inanıyor. Oysa Nil güzel bir kız. Kiloları dışında hiçbir sorunu yok. O çikolataları, tatlıları yemese, her şey ne kadar kolay olacaktı...

"Ekmekten korkma, bütün kadınlarda bir ekmek korkusu var, ekmek yemeyip abur cuburları mideye indiriyorlar, sonra da niye zayıflamıyorum diye soruyorlar" demişti doktor.

Nil akşamları sofraya oturmuyor. Annesi:

-Et kızarttım, salata yaptım, tam sana göre yiyecekler, neden yemiyorsun? diye soruyor.

-Aç değilim, diyor Nil.

-Yine abur cubur yedin değil mi? diyor annesi.

-Hayır, yalnızca karnım tok diyor. Masaya gelip, ekmeğin ucunu kopartıyor, yemeye başlıyor.

-Kızım rejim yapıyorum diyorsun, ekmek yiyorsun, mantıklı olsana biraz...

Nil annesine ters ters bakıyor.

Nil, bir haftada üç kilo veriyor. Yalnızca ekmek yiyor. Boğazından su dışında başka hiçbir şey gitmiyor. En sevdiği şeyler, kurabiyeler, çikolatalı tatlılar, dondurmalar, börekler, parmesan peynirli makarnalar gözünün önünden geçip gidiyor, hiçbirini canı istemiyor. İstese de yiyemiyor. Annesinin zorla ağzına tıktığı bisküvili çikolatayı hemen gidip çıkartıyor.

Annesi bir şeylerden kuşkulandı, artık eve hiç ekmek almıyor. Nil, aldığı ekmekleri odasında saklıyor. Gece uykusundan uyanıp, dolabında sakladığı ekmekleri yiyor, üzerine su içiyor.

Öteki hafta üç kilo daha veriyor. Yüzü bembeyaz, biraz da halsiz ama, kendinden çok memnun, mutluluğa çok az kaldığına inanıyor.

Üçüncü hafta, dört kilo daha vermişken, yanaklarına sürdüğü allıklar bile yüzünün sarılığını kapatamazken, ama o bembeyaz yüzünü hayran hayran aynada seyrederken, annesi işe gitmiyor.

-Hadi kalk Nil, çıkıyoruz, diyor.

Doktora gidiyorlar. Daha önce nereye gideceklerini söylese Nil itiraz edecek ama, annesi hiçbir şey söylemeden yola koyuluyor, Nil kendini doktorun kapısının önünde buluyor.

-Anne bunu yapamazsın diyor...

-Yaptım bile kızım, yoksa öleceksin diyor annesi gözleri dolu dolu...

Niye ölecekmişim diye düşünüyor Nil. Ne kadar güzelleştiğimi görmüyor mu annem? Kendisi zayıf diye hiç anlamıyor benim çektiklerimi. Olacağım, güzel olacağım, âşık olacağım, onun gibi benim de çevremde erkekler dolaşacak, daracık blucinimi giyip, sevgilimin kucağına atlayacağım. Ben iyiyim, aç kalmıyorum, yiyorum...

Anoreksia Nevroza...

-Ben nerede hata yaptım, ben ne yaptım, ne eksik var Nil, ne sıkıntın var yavrum, niçin böyle yapıyorsun, neden benimle konuşmuyorsun, hastalanacak kadar mutsuz musun, nedir seni mutsuz kılan şey?

Annesi hem otomobili kullanıyor hem de hüüngür hüüngür ağlıyor. Nil hâlâ hasta olmadığını inancında.

-Anne, ben Anoreksia Nevroza değilim, ben iyiyim, çok mutluyum, diyor.

Anne bağırmaya başlıyor:

-Neren iyi, baksana hızla kilo veriyorsun, yalnız ekmele beslenilir mi, bu gidişle öleceksin, üniversiteyi bitiremeyeceksin, çünkü yalnız ekmek yersen, zihninin de durur. Nil yalvarıyorum sana vazgeç, gel şimdi bir kebabçıya gidelim, bir şeyler ye. Bak zaten zayıfladın, n'olursun yapma kızım, kendine gel. Beni

böyle üzmeye hakkın yok.

Nil'in alttan almaya hiç niyeti yok. Kararlı bir şekilde oturuyor.

-Hasta değilim ben, çok iyiyim, bu doktor yanlış tanı koydu diyor.

Annesi hem ağlıyor hem bağılıyor.

-Neresi yanlış teşhis bunun? "Hayalindeki bedene sahip değil, cinsel kimliğinden hoşnut değil, çocukluk dönemine takılıp kalmış, anne ile çok yakın yaşayan kızların, annelerinden kurtulma çabasıdır bu" dedi... Yanlış mı bunlar? Deli kızlar gibisin, yastıklarının altından kurumuş ekmekler çıkıyor, normal mi bu yaptıkların? Sonra ekmek yemeği de bırakacaksın, ne yesen kusacaksın ve öleceksin kızım...

-Ölmeyeceğim, mutlu olacağım diyor Nil.

Evet Nil bitkin, halsiz, ama huzur içinde. Karar vermenin ve yapmanın huzuru bu. Karar vermek ve yapmak kendisini sevmesini sağlıyor, kendisini sevmeyi hak ettiğine inanıyor, hak edilmiş bir sevgi ona güven veriyor, mutlu oluyor.

NİLÜFER YEMİN ETMİŞTİ

Görücü annesiyle birlikte geldi. İki sokak ötede oturuyorlardı ve Nilüfer'i tanıyorlardı. Kızın başına gelen talihsiz olay üzücüydü, ama onun dulluğunun ve bir bebek sahibi olmasının hiç önemi yoktu. Onlar çocukluğundan beri Nilüfer'i biliyorlardı, her zaman kendini bilen , mazbut bir kız olmuştu, iyi yetişmişti. Haydar istiyordu ki, gittiği kasabada doktorluğa başlarken, yanında bir can yoldaşı bulunsun, yani iyi huylu ve güzel bir karısı olsun. Nilüfer'in güzelliğine diyecek yoktu, iyi huylu olduğu da biliniyordu. Almanya'dan dönüp geleli, evden dışarı çıkıp bakkala bile gitmemişti. Haydar da çok efendi adamdı, Nilüfer'i tanıyordu, çok beğeniyordu, çocuğuna da çok iyi babalık edeceğinden kimsenin şüphesi olmamalıydı. Eğer Nilüfer evet diyorsa, yani evet deme ihtimali varsa, yani herhalde tabii, yeniden evlenecekse, yarın öğleden sonra annesi ile birlikte geleceklerdi.

Böyle demişti aracı komşu kadın.

-Buyursunlar demişti Nilüfer'in annesi de.

Görücü, annesi ile birlikte geldi, kapıyı anne açtı, Nilüfer yukarıda Alin'i uyutuyordu. Annesi görücüleri gördüğünde şöyle bir irkildi, misafir odasına buyur etti ve kızına seslenmedi bile, herkese hayır diyen asi kızı, buna evet diyecek değildi ya...

Alin uyudu, Nilüfer yeni ütülediği eski elbisesini şöyle bir düzeltti, saçını taradı, aşağı indi. İçinde evleneceği adamı görmenin en küçük heyecanı yoktu. Beğense beğenmese ne fark edecekti. Annesi evden gitmesini istiyordu, o da her zamanki gibi bu evde yaşamak istemiyordu, evlenmekten başka kurtuluş yoktu ve yemin etmişti kim olursa olsun evlenecekti, kendisi zaten mutsuzdu ve artık mutlu olmayı da amaçlamıyordu. Belki o ve bebeği evden gidince annesi başını dinleyip, biraz iyi olabilirdi.

Önce müstakbel kayınvaldesinin elini öptü, kadın ayağa kalkıp sevgiyle Nilüfer'i kucakladı, iki yanağından öptü. Kadın Nilüfer'i öperken, parmaklarının üzerinde kalkmış, Nilüfer'in yanaklarına ancak yetişebilmişti, bu da Nilüfer'in tuhafına gitmişti, Nilüfer uzun boylu bir kız değildi, bu kadın ona yetişmek için parmaklarının ucunda yükselmişti, bu kadın cüce miydi?

Nilüfer görücüye döndü.

-Hoş geldiniz derken elini uzattı. Görücü ayağa kalktı, Nilüfer adamın gözlerinin içine baktı, adamın boyu annesininkinden uzundu ama, Nilüfer'in adamlar göz göze gelmesi için bakışlarını tam karşısına değil, biraz aşağı doğru yöneltmesi gerekiyordu. Belki de adam tam olarak kalkmamıştır da, yerinde doğrulmuştur diye düşündü hızla... Yeniden baktı, adam tam olarak kalkmıştı ve evet, Nilüfer ona bakarken karşıya ya da yukarıya değil de aşağılara doğru bakmak zorundaydı, yani adamın boyu Nilüfer'den kısaydı... Oldukça kısaydı... Belki de sırtındaki hafif kambur onu böyle kısa gösteriyordu...

Oturdular... Nilüfer dikkatle adamı incelemeye başladı. Güzel bir şeyler görmeye çalışıyordu. Saçları simsiyah ve gürdü, alnının tam ortasından başlıyor gibiydi. Gözleri kocaman, biraz patlak, simsiyahtı, kirpikleri upuzundu. Burnu biraz iriydi, dudakları kalın, dişleri muntazam ve bembeyazdı. Elleri ve ayakları küçücüktü.

Nilüfer işte bu adamlar evlenecekti.

Vazgeçmesi imkânsızdı, çok büyük yemin etmişti... Kızının üzerine yemin etmişti. Kahvelerini içip biraz daha oturduktan sonra:

-Bize müsaade kalkalım, dediler.

Biraz daha oturun diye ısrar etmedi annesi, biliyordu ki ve belki kızı ilk defa haklı olacaktı ki, bu adamlar evlenmesi mümkün değildi...

Onlar gidip de, bir süre sonra aracı komşu kadın geldiğinde:

-Boşuna sorma, kraliçemiz evlenmez, sanki çocuklu dul kadını ömür boyu istemeye gelecekler, bu son görücüdür herhalde, kim alır artık bunu dedi annesi...

Nilüfer oturduğu yerde, dikkatle ellerini inceliyordu, ellerine bakıp duruyordu, hiçbir şey düşünmüyordu. Başını kaldırdı, komşu kadına baktı bomboş kırmızı gözleriyle.

-Evleneceğim, dedi.

-İyi ediyorsun kızım, kendi evini bil, yuvanı kur, biraz boyu kısa ama çok iyi adam göreceksin, pişman olmayacaksın dedi komşu kadın.

-Nilüfer bak, diye söze başladı annesi...

-Evleneceğim dedi Nilüfer.

Öyle sakın, öyle kendinden emin, öyle kararlıydı... Kararlılık onu rahata kavuşturmuştu. Ne önemi vardı boyun posun, kamburun, şunun bunun, kiminle nerede yaşayacağını. Bir Ali daha yoktu, Ali bir daha olmayacaktı. Onun evlenmesi gerekiyordu, kural buydu. İçinde en ufak bir duygu kalmamıştı. Ne düşünebiliyor, ne üzülebiliyor, ne hayal kırıklığı yaşayabiliyor, ne pişmanlık duyabiliyordu. Yemin etmişti, karar vermişti, bu evden kurtulacaktı.

Hem kim bilir belki yine acıların içinden çıkıp gelebilecek bir gün ışığı vardı.

Geçen günler, aylar, hazırlıklar, Haydar ile evin soğuk, büyük misafir odasında konuşmalar, Haydar'ın Alin'i deliler gibi sevmesi, ona hediyeler alması, nikâhta giyeceği elbise, sonradan gidecekleri şehir hiç ilgilendirmiyordu Nilüfer'i. Uyuyor gibiydi hep, Alin'den başka hiçbir şeyi düşünmüyordu. Ali'den sonra bir başka adamla evleniyor olduğunu düşünecek olsa, ölebilirdi acısından. Alin vardı, ölmek istemiyordu.

Ve sonunda zamanı geldi. İçi acımıyordu, canı da acımıyordu, öylece gitti nikâhın kıyılacağı salona, bir başkası için gidiyormuş gibi.

Bir başkası gibi el sıkıştı kısa boylu kambur adamla, bir başkası gibi nikâh mäsasına oturdu, bir başkası gibi kendisine bakanlara gülümsedi, bir başkası gibi kocasına baktı, bir başkası gibi, ne iyi adam beni de Alın'ı de çok seviyor diye düşündü.

Bir başkası gibi olana bitene şaşkındı.

Bir başkası gibi üzölmüyordu.

NİLGÜN FÜSUN'A KIRILIYOR

Bir gece Yılmaz beni şöyle bir sırt üstü çevirip de, hiç dokunmadan, öpmeden, okşamadan üzerime çıkıp sevişmeye kalkıştığında, “yeter yeter” diye avaz avaz bağırarak onu üzerimden itiyorum ve:

-Bir daha asla seninle birlikte olmayacağım! diye haykırıyorum.

Bir daha asla onunla birlikte olmuyorum.

Ayrılmamıza “bizim ailemizde boşanma mümkün değil, hem de küçücük çocuğu olan bir aile, asla olamaz, ne eksikiniz var ki, problem nedir, bir kapris uğruna yuva yıkılır mı?” diye en fazla karşı çıkan kişi Yılmaz’ın annesi oluyor. Aslında üçü de çok şaşırılmış durumda ama, tepkisini en fazla anne dile getiriyor. Üçü de, benden somut bir neden istiyor, ben ise onları tatmin edecek bir neden gösteremiyorum, sonunda bir gün:

-Sevmiyorum artık onu, dokunamıyorum, öpemiyorum diyorum.

Annesi elinden gelse beni parçalayacak. Şaşkınlıktan büyümüş zaten patlak gözleriyle uzun uzun suratıma bakıyor.

-Ne demek sevmemek? diyor.

-Ne demek sevmemek, nasıl olurmuş sevmek, nereden biliyorsun sevmediğini diye tekrar tekrar soruyor.

-Beş sene oldu, bunca zaman sonra ne olsun istiyorsun, diz çöküp ilanı aşk mı etsin, ne istiyorsan yapıyor, çalışmana bile engel olmadı, bebek anneannenin elinde büyüdü, sen çocuk gibi tutturmuşsun bir ‘sevmiyorum, dokunamıyorum’. O senin kocan, birbirinizi seviyorsunuz ki berabersiniz, bunca yıl sonra sevgi hissedilmez ki. Nereye dokunacaksın, neymiş bu dokunamamak? Biz dokunuyor muyuz ki?..

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ona düşündüklerimi anlatmakta zorluk çekiyorum. Yılmaz’a niçin dokunamadı-

ğımı kendime bile anlatamamışım da kocamın annesine nasıl anlatayım?’ Aslında oğlunun da bana dokunmadığını hatta hiç dokunmadan seviştiğini nasıl söyleyeyim? Çalışmana bile mâni olmadı sözüne nasıl karşı çıkayım? Ben onun çocuğu muyum ki benim çalışmam hakkındaki kararı o verecek?

Neyse, ben kararlı olduğum için son derece mutluyum, artık sinirlenmiyorum bile.

-Diz çöküp ilanı aşk etse fena mı olurdu, beş yıl sonra insanların birbirine hâlâ seni seviyorum demeleri garip mi, dokunmadığım adamla nasıl aynı yatağa girebilirim yıllar boyu? Aslında haklısınız, belki de onu hiç sevmedim ben, annem, babam evlenmemi o kadar çok istiyorlardı ki, Yılmaz’ı öyle ideal koca gibi görmüşlerdi ki, hiçbir şeyi düşünmemiştim bile evlenirken, bunu bir zorunluluk gibi görüyordum. Bütün arkadaşlarım evleniyordu, evlenmeyenlere bir özürlü, bir seçilmemiş mal gibi bakıyorlardı. Ben de beğenilmiştim işte, elde kalmamıştım, nefis bir düğün yapmıştım, daha ne isterdim. İşte görünmeyen kurallara, yazılmayan yasalara göre hareket etmenin sonucu... Birbirimizi seviyoruz ki beraberiz diye bir şey yok. Evli çiftler birbirlerine karşı sevgiyle mi dolu? Evliliği mutlaka yürütmek mi gerek? Neden insanlar mutsuz evliliklerin bitmesi için birbirlerine yardım edeceklerine, sürmesi için çabalıyorlar? Neden kötü olduğunu bildikleri bir şeyi destekliyorlar? Boşanmak isteyenlere yardım edilseydi daha akıllıca olmaz mıydı? İstemedenden, istenmeden, sevmeden sevilmeden birbiriyle yaşamamanın çok korkunç olduğunu bilmiyorlar mı?

Bunları söyledim mi, söylemedim mi, yoksa bir kısmını mı söyleyebildim hiç bilemiyorum.

Hâkim, kızımızı bana veriyor. Baba tarafının da “bize verin” diye bir talebi olmuyor zaten.

Yılmaz eşyalarını toplayıp evden çıkıyor.

-Bu büyük bir şans, diyor boşandıktan sonra kalacak bir yer

bulamayan ve büyük maddi sıkıntılar çeken liseden arkadaşım Füsun.

-Demek ilk koca'nın zengin bir herif olması gerekiyor. Paralı adamla üçbeş yıl evli kalacaksın, bir çocuk yaptıktan sonra, ah dokunamıyorum, sevişemiyorum diye boşanacaksın. Ev sana kalacak, araba zaten senin, çocuk için aylık da bağlanacak... İyi ve risksiz bir meslek bu, ne dersin?

Çok kırılıyorum... Füsun bana, tüm bunları planlamışım gibi davranıyor, sanki suçluyum... Söyledikleri aklıma bile gelmemişti, ayrılınca Yılmaz'ın evden gitmesinden daha doğal ne olabilirdi ki? Füsun'a göre Yılmaz'la zengin olduğu için evlenmiştim, mademki evlenmiştim ve bir kızımız olmuştu, onu terk etmemin hiçbir anlamı yoktu, şımarıklığımdan ayrılıyordum. Füsun, şiddete uğramayan kadınların hiçbir sorunu olmadığını düşünüyor. Ama şiddet nereden, kime gelirse gelsin asla dayanamıyor, hayatını şiddetle mücadeleye adadı, bu isimle bir dernek kurmayı bile düşünüyor.

Âşık olarak evlendiği ve her şeye rağmen âşık kaldığı doktor kocasından üç yıl boyunca dayak yemesi ve bunu herkesten saklaması, ısrarla örtbas etmeye çalışması onun kendini hiç affetmemesine neden oldu.

Füsun evlendikten üç yıl sonra, incinmiş bileği, çürümüş gözü, şişmiş dudağı ile lise ve üniversitedeki en yakın arkadaşlarını toplayıp, bir konferans vermişti. Daha önceki dayaklarda oluşan yara ve berelerini nasıl herkesten bin bir yalanla sakladığını, zaten kimsenin de doktor bir kocanın, İngilizce öğretmeni karısını böylesine dövebileceğine ihtimal vermediğini, oysa üç senedir bu dayakları yediğini, her dayaktan sonra ayrılmaya karar verdiğini ama âşık olduğu doktor adamın, nasıl ayaklarına kapanıp, sevgisini, aşkını söyleyip, bir daha yapmayacağına yemin ederek, gitmemesi için yalvardığını, onun da her seferinde inandığını anlatmıştı son derece ciddi bir yüz ve sesle, sanki

uluslararası bir konferansta gibi... Ve hepimizin huzurunda söylüyor ve söz veriyordu ki, artık doktor kocasından boşanacak.

Evet boşanmıştı, dayaktan sonra tutulan rapor mahkemede işe yaramıştı. Ama zorla kiralayabildiği o bodrum katında, neredeyse aç bilaç yaşarken, geri dönmesi için yalvarmaya gelen eski kocasından bir dayak daha yemişti.

Füsün boşandığını duyduğu gün söyledikleriyle beni çok incitiyor. Telefonu kapatmadan önce şunları söylüyor.

-Benim kocam keşke bana hiç dokunmasaydı... Onunla bir ömür boyu oturabilirdim...

O an dehşet içinde anlıyorum ki Füsün hâlâ o adamı seviyor. Eğer dayak yemeseydi, kocası ne yaparsa yapsın, ömür boyu onun kölesi olmaya hazırdı.

Bunu anladığımda, onu suçlamıyorum, sadece anlamaya çalışıyorum. Kadınları anlamaya çalışıyorum, neden kadın ve erkek böylesine farklılar diye durmadan soruyorum?

Bu kadınca aptallıklar, bu kadınca duygusallıklar, aşk diye diye bu heriflere bu kadar değer vermeler, onları da zıvanadan çıkarmalar, aşkı önemsemek adına, beş para etmez adamları hayatın en önemli parçası yapmalar... Sonra küçümsenmek, önemsenmemek, aldatılmak, terk edilmek, şiddet...

Kendine güvensiz kadınlar aşkı gözlerinde bu kadar yüceltiyorlar, aslında yücelttikleri aşk değil, o erkek. Böylece o sıradan erkek hiç de hak etmediği bir ilgi ve beğenilmeye sahip oluyor. O zaman iyice kendini bir şey sanıp, daha beter şapşallaşıyor. Kadınlar aslında aşkın bitişinden korkmuyorlar, bir daha öyle bir erkek bulamayacaklarından korkuyorlar. Çünkü hiçbir zaman kendilerinden emin değiller. En güzel en akıllı kadın bile hiçbir zaman, en çirkin, en salak erkek kadar kendinden emin olamıyor, öyle görünmeyi bile beceremiyor.

Kendime güvenmeyi nasıl sağlayabilirim? Acaba bundan sonra hayatıma giren erkekleri çok fazla önemsememeye, ken-

dimi her zaman onlardan, yani erkeklerden daha fazla beğenmeye karar versem şu andan itibaren , becerebilir miyim?

Sanırım işin sırrı burada... Onları asla kendimden üstün görmemekte...

NİL MEMELERİNİ SEVMİYOR

Nil hiç farkında değil ama ölümden döndü. Bir ara o kadar kilo verdi ki, tek tek kemikleri sayılıyor, adeta kemiklerinin ucundaki o iri bölüm dışarıdan fark ediliyordu. Pantolon giydiği zaman kalça kemikleri iki yandan kocaman kocaman görünüyordu. Gözleri iyice büyümüş, sanki dışarı doğru fırlamıştı. Yüzü o kadar küçülmüştü ki, ağzı kulaklarına kadar uzanıyor gibiydi. Elmacık kemikleri iyice çıkmış, çenesi ufacık kalmıştı.

Kendini iyi hissetse de, bir türlü hasta olduğunu kabul etmese de, öyle halsizdi ki, okula gidemiyordu, otobüs, dolmuş duraklarında bekleyemiyor, taksiye binecek gücü bile bulamıyordu. Yapabildiği tek şey, odasına kapanıp bilgisayarının başında oturmak, oyun oynamak ya da birşeyler yazmaktı.

Nil'in yakınları, annesi, babası, teyzesi, Ebru, bu duruma ne kadar üzülüyor, endişeleniyorlarsa, Nil o denli fütursuzca memnundu halinden. Bilgisayarı bıraktığında aynanın karşısından ayrılmıyor, birbirinden farklı makyaj denemeleri yapıyor, her dakika kıyafet değiştiriyordu. Üç hatta dört beden küçük pantolonlar alıyordu kendine, annesinin en dar blucininin, üzerine bol geldiğini gördükçe sevinçten havalara uçuyordu. Ne pırtlayan gözleri, ne koskocaman ağzı, ne sayılan kemikleri ilgilendiriyordu onu, başarmıştı işte, yapmıştı. Karar vermişti, irade göstermişti, istediği olmuştu. Vücudunda elinin altında hissettiği her kemik, onun kişisel başarısıydı, gücüydü. Kendine bayılıyordu.

Ama sonunda onu hastaneye kaldırdılar. Serumla beslemeye başladılar.

Nil atmış sekiz boyuna uygun gördüğü elli iki kiloya kadar düşmüş, tam yirmi beş kilo vermişti kısacık süre içinde. Annesi şefkatten şiddete neredeyse her yolu denemiş, kızının ekmekten başka bir şeyi yemesini sağlayamamıştı. O da üzüntüden sekiz

kilo vermişti birkaç haftada.

-Eğer Nil iyileşmeseydi, herhalde ikimiz de ölecektik diyor-du yakınlarına.

Psikiyatrist iyi geliyor ve Nil bir gün sanki bir saniye içinde karar veriyor ve birdenbire iyileşiyor. Koskocaman bir elmayı iki saniye içinde büyük bir iştahla yiyip bitiriyor. Annesi bu manzarayı herhalde ömrünün sonuna dek unutamayacak, kızının yaşama döndüğü an bu an işte. Nil'in boynuna sarılıyor, hüngür hüngür ağlıyor.

Nil annesinin son günlerde her şeyi abarttığını, sinirlerinin bozulduğunu, belki de sevgilisiyle arasının iyi olmadığını düşünüyor.

Nil o günden sonra hiç et yemiyor, yalnızca sebze ve meyve ile beslenmeye başlıyor.

-Bu güzelim, sevdiğimiz, okşadığımız, seyrettiğimiz hayvanları yemek vahşet diyor. Aniden vejetaryen olmaya karar veriyor ve oluyor. Annesi buna hiç itiraz etmiyor, çünkü sebze ve meyvelerin yanında yoğurt ve süt de yiyor. Zaten o da kırmızı eti iyice azaltmıştı, yemeyiverir olur biter. Yeter ki kızı iyi olsun.

Nil'in Anoreksia Nevroza'sı biter bitmez, birkaç kilo alıyor. Ancak annesi de o da öyle temkinli davranıyorlar ki, artık Nil'in şişmanlaması olanaksız. Bunca acıdan, bunca tehlikeden sonra, Nil tekrar eski haline dönerse çok yazık olur.

Şimdi Nil'in o kocaman kemikleri biraz örtüldü, gözleri yine kocaman ama, pırtlak değil, ağzı yine kulaklarına kadar geliyor ama çirkin değil. Meğerse Nil'in ağzı da gözleri de büyük-müş de yüzündeki etler yüzünden görülmüyormuş. Kocaman muntazam bembeyaz dişler, etli dudaklar ve büyük bir ağız, kemikli ince bir yüz, çıkık elmacık kemikleri, düz, kemikli ince bir burun, uzun kıvrıkcık saçlar... Uzun bacaklar, minicik bir popo, ince bir bel... Nil gerçekten olağanüstü güzel görünüyor, o da kendini çok beğeniyor ancak mükemmel olmadığını düşü-

nüyor, oysa kusursuz olmak istiyor, isterse bunu başarabilir. Güzelliğin sonu yok diyor ve daha da güzel olmaya karar veriyor. Saçlarına röfle yaptırıyor, upuzun kıvrıcık saçları, artık sapsarı görünüyor. Gözlerinin altını ve üstünü kapkara boyayıp, dudaklarına da kıpkırmızı ruj sürüyor.

Annesi Nil'in bu yeni görünümünden pek memnun değilse de, itiraz edemiyor. Kızı yeniden yaşama döndüğü için o kadar memnun ki, onu tekrar üzecek, hastalanmasına neden olacak bir yanlış yapmaktan çok korkuyor.

Nil, sapsarı kıvrıcık saçları, daracık pantolonları, minicik etekleri, iyice açık yakalı bluzları, topuklu ayakkabıları ile sokağa çıktığında başına bir felaket gelecekmiş gibi üzülmüyorsa da, onun işine karışmanın doğru olmayacağını düşünüyor.

Nil kendisine hayran, mutlu mutlu yaşarken, birden memelerinin küçülmüş ve sarkmış olduğunu fark ediyor. Bunun için öyle üzülmüyor ki, o gece hiç uyuyamıyor. Sabah kalkar kalkmaz, aynanın karşısına geçip, önden, sağdan, soldan memelerine bakıyor. Eliyle yukarı doğru kaldırıyor, iyice bakıyor, sonra altına bir kurşun kalem koyuyor ve ne yazık ki kurşun kalem memenin altına sıkışıp kalıyor, yere düşmüyor. İşte o andan itibaren Nil'in ikinci felaketi başlıyor. Memelerini güzel gösterecek sütyenler arıyor, satın aldığı sütyenler çekmecelerine sığmıyor. Sonunda tüm kadın dergilerini okuyarak, meme ameliyatları hakkında bilgi ediniyor ve bir gün, televizyonda Körfez Savaşını izlerken, gecenin karanlığında zarif kelebekler gibi uçuşan füzele-ri, olağanüstü bir görüntü diye tanımlayan savaş muhabirini dinlerken:

-Neyin var kızım, yine son günlerde nemrutlaştın diyen annesine acı gerçeği fısıldıyor:

-Anneciğim, memelerim sarkmış, ameliyat olmak istiyorum.

-Delirdin mi Nil, bu yaşta göğüs ameliyatı olunur muymuş, ne sarkması, küçük göğüs sarkmaz ki! diyor.

-Bak bakalım sarkar mı sarkmaz mı diye, bluzunu açıp, annesine gösteriyor...

-Evet, biraz aşağıda ama, soğuk duş falan yap geçer, diyor annesi...

Oysa Nil yine çok kararlı, o kadar kararlı ki, eğer memelerini ameliyat ettirmezse, yine hasta olabilir...

Annesi çaresiz Nil ile birlikte doktorun yolunu tutuyor. Doktor eline içi silikon dolu, virj virj kıpırdayan, yuvarlak şeyi almış mıncıklıyor, Nil ile annesine de verip, mıncıklatıyor ve silikonun yararlarından söz ediyor:

-Çok büyük darbeler yemezse patlama riski yoktur, varsayalım ki patladı, bunun da gereğini yaparız, ama büyütme istemezseniz takmadan kaldırırız diyor.

Nil ertesi gün ameliyat oluyor. Memeleri tam istediği gibi dik ve iri bir greyfurt büyüklüğünde artık. Meme başındaki koyu renk yuvarlak bölgenin kenarlarında biraz iz kalıyor ama bu umurunda bile değil, onun için çirkin olan şey, sarkıklıktı, iz kalmasının hiç önemi yok.

Nil şimdi mükemmele ulaştı. O artık yazı bekleyecek ve mini mini bikinileriyle güney sahillerine, yeni aşklara koşacak.

NİLÜFER SONUNDA KONUŞUYOR

Bugün 7 Aralık 1941. Japonlar Pearl Harbor'daki Amerikan deniz üssüne saldırdılar. Japon torpido uçakları Amerikan savaş gemilerine ağır darbe vurdu...

Bugün 9 Aralık 1941. Dün toplanan Amerikan Kongresi Japonya'ya savaş ilan etmeye karar verdi. Oylamada tek red oyunu Amerika'nın 1. Dünya Savaşına girmesine de karşı çıkan, Cumhuriyetçilerin Montana temsilcisi Jeanette Rankin kullandı.

-Jeanette... Jeanette , bu herhalde bir kadın ve görüyor musun sadece kadınlar savaşa karşı. Demek ki Almanya Parlamentosu'nda, Amerika'da, Japonlar arasında da bir sürü kadın olsaydı, bugün bu savaşlar olmayacaktı, dedi Haydar.

Nilüfer dikiş dikiyordu. Bir yandan da koca koca çam ağaçlarının ortasındaki küçük evin, büyük bahçesinde komşunun çocuklarıyla oynayan Alin'e bakıyordu. Hava çok soğuktu, her taraf karla kaplıydı, büyük çocuklar kardan adam yapıyor, Alin de onlara kar taşıyordu.

-Ne diyorsun Nilüfer, kadınlar olsa savaşlar olur muydu diye üsteledi Haydar.

-Olurdu dedi Nilüfer.

-E ama bak bir tek Jeanette Hanım ret oyu vermiş.

Sıkıntıyla içini çekti Nilüfer:

-Ne yapacaklardı peki, adamlar saldırmış, gemileri batırmış, kaç insanı öldürmüştü, oturup ikinci saldırıyı mı bekleyeceklerdi, diye sordu Nilüfer.

-Ben diyorum ki, eğer ülkeleri yönetenlerin arasında kadınlar da çok sayıda bulunsaydı, zaten bu savaşlar olmazdı, dedi Haydar.

-Olurdu, kadınlar da haksızlıklar karşısında tepki duyabilirler, onlar da sinirlenebilirler, sinirlenince vurup kırmak isteyebilirler. Ne farkı var kadın ile erkeğin? Belki de ben, eğer izin ver-

selerdi, okusaydım, senden çok daha iyi bir doktor olurum. Gelip buraya tıkılmazdım, büyük şehrin, meşhur doktoru olurum. Eğer senin okumana izin vermeselerdi, belki de sen, öğle yemeği için eve gelen doktor karına yemek ısıtıyor olurdun. Fırsatlar eşit olsaydı, her şey farklı olabilirdi, ama bu kadınlar savaştı anlamaına gelmiyor, dedi Nilüfer.

Haydar şaşırmıştı. Nilüfer ilk defa tepki gösteriyor, bu kadar uzun ve heyecanla konuşuyordu. Aslında söyledikleri yenilir yutulur gibi değildi ama, Haydar seviniyordu için için. Bu Nilüfer'in iyileştiğini gösteriyordu. Nilüfer içine girdiği kabuktan çıkıyor, yeniden doğuyordu sanki. Belki de artık normal bir kârı kocalık hayatına geçebilirlerdi.

Haydar:

-Kızma hayatım dedi, Nilüfer'in yanına gidip, saçlarını okşadı. Nilüfer geri çekildi, o da şaşırmıştı kendi kendisine, ne demişti, nasıl söylemişti, gerçekten böyle mi düşünüyordu? Aslında gördüğü tek şey vardı, o bir kadındı, sinirleniyor, üzülüyor, kızıyordu, ama hiçbir zaman bağırp çağırıyor, vurup kırılmıyordu. Hiçbir şey yapamıyordu.

-Kızmadım, neden kızayım dedi. Kalktı.

-Alin, Alim, Alin, üşüyeceksin, gel artık diye seslendi kızına.

N ile M arası bir harf yaratmıştı. Öyle bir söylüyordu ki Alim diye, herkes Alin diyor sanıyordu.

Haydar şaşırmıştı ama memnundu. Öylesine yaşamıyor gibiydi ki Nilüfer, bir tepki göstere de ne yaparsa yapsın diye düşünüyordu. Hani kalkıp, Haydar'ın üzerine saldırsa, neredeyse bundan bile mutlu olacaktı adam. Demin saçını okşarken, irkilmişti Nilüfer ama elini itmemişti. Bu da bir şeydi, büyük bir ilerlemeydi.

Akşam olup da, yatağa girdiklerinde, hemen sırtını döndü, ışığı kapattı.

-Allah rahatlık versin dedi kocasına Nilüfer...

-Sana da, dedi adam ve elini Nilüfer'in omzuna koydu. Nilüfer biliyordu bu anın geleceğini. Haydar evlendiklerinden tam bir hafta sonra, yattıklarında, karısını öpmüştü. Öyle bir başını çevirmiş, öyle bir itmişti ki adamı Nilüfer, Haydar da bir daha böyle bir teşebbüste bulunmamıştı. Aynı yatakta yatıyorlardı. Nilüfer ayrı odalarda, ayrı yataklarda yatmayı tercih ederdi elbette ama, konu komşu, eve gelen temizlikçi kadın ne derdi bu duruma? Haydar çok iyi bir adamdı ve onu zor durumda bırakmak istemiyordu. Yatağın ta dibine kadar gidip, orada kıvrılıp, büzülüp, adama değmeden uyumayı başarıyordu. Haydar da, bir kerecik öptüğünde, bir canavarmış gibi itildiğinden beri, kim bilir kaç hafta kaç ay geçmişti, karısına hiç dokunmamıştı bir daha.

Ama işte elini omzuna koymuştu. Şimdi ne yapacaktı Nilüfer? Karılık görevleri diye bir şey var mıydı gerçekten?

Adam elini Nilüfer'in beline kadar indirdi okşar gibi yaparak. Nilüfer kaskatı kesilmiş, yatıyordu öylece. Gözleri kocaman kocaman açılmıştı.

Karılık görevini yapmasa ne olurdu?

Adam Nilüfer'i okşamaya başladı.

Nilüfer'in bedeni buz kesti.

Adam Nilüfer'in geceliğini sıyırdı yukarı doğru, elini bacağının üzerine koydu.

Nilüfer nefes alamayacakmış, boğulacakmış gibi oldu.

Adam elini daha yukarılara çıkardı.

Nilüfer'in gözlerinden sicim gibi yaşlar inmeye başladı.

Adam Nilüfer'i kendine doğru çevirdi yavaşça.

Nilüfer teslim olmaya karar verdi.

Adam pijamasının altını çıkardı, Nilüfer'in eteklerini ta beline kadar kaldırdı, külotunu indirdi...

Nilüfer'e son sözün nedir diye sordular.

Adam Nilüfer'in bacaklarının arasına girdi.

Nilüfer sakın Alim duymasın dedi.

Adam Nilüfer'in yüzünü gözünü, ağzını öpmeye başladı.

Nilüfer'in çenesi kitlendi, dudakları kapandı, ellerini yüzüne götürdü.

Adam Nilüfer'in içine girdi.

Nilüfer elleri yüzünde, bacakları iki yana açılmış, gözlerinden akan yaşlarla yattı hiç kıpırdamadan. Ali'yi aklından kovmaya çalıştı.

Adam şöyle bir gitti geldi.

Nilüfer'in kalbi acıdı, nefret doldu tüm benliğine. Sordular yine son sözün nedir diye. Öldürün onu dedi.

Adam derin bir soluk aldı, inledi.

NİLGÜN NİLGÜN'E İNANIYOR

Boşanmadan bir yıl önce Mudi'yi tanımış olmam ayrılık nedenlerim arasında yer almıyor. Buna eminim. Mudi, bir sanat galerisi açtığımız günlerde bana geldiğinde, Yılmaz'la aramız zaten bozuktu. Boşanıncaya kadar onunla aramda bir imalı söz bile geçmemişti. Mudi'yi çok sempatik buluyordum, o geldiği zaman çok mutlu oluyordum, sekreterim bile ondan ne kadar hoşlandığımı anlamıştı, o aradığında nerede olursam olayım beni buluyordu ama hayır... Onunla flört etmeyi bir kez bile aklıma getirmemiştim.

Karşıma oturur oturmaz:

-Sizin galeride bir sergi açmak istiyorum, hiç boş ayınız var mı acaba?

Böyle demişti Mudi...

Mudi... Mudi... Mudi. Bir yerlerden duymuş muydum acaba bu adı? Öylece bakıyorum suratına.

-Bir kez bir karma sergiye katılmıştım, diyor, "beni tanıyor olamazsınız, ünlü biri değilim ama emin olun ünleneceğim" der gibi bakıyor.

Bakışı bana bir hayvanı hatırlatıyor, bilemiyorum hangi hayvan bu? Kurban edilmeden bir dakika önceki koç bakışı olabilir... Evin camına yüzünü yapıştırmış, soğukta içeri alınmayı bekleyen bir kurt köpeği bakışı da olabilir... Üzerine silah doğrultulmuş bir ceylan bakışı da olabilir... Yani, hep haksızlığa uğramış, hep yalvarır gibi... Hep yardıma, ilgiye muhtaç gibi: Dalgalı saçları yüzünden aşağı dökülüyor, alnından burnuna doğru tel tel, incecik, yumuşacık iniyor... İnsan onun başını okşamak istiyor, insan onun için bir şeyler yapmak istiyor.

-Üzülmeyin sizin için bir şeyler yapacağım, iki ay sonrasına ne dersiniz, çok şanslısınız bir iptal var, onun yerine sizi alabilirim.

Uzun kirpikli kara gözleri sanki iyice kararıyor, seviniyor mu üzülüyor mu, şaşırıyor mu anlayamıyorum.

-İki ay mı, diye mırıldanıyor. Neredeyse ağlayacak.

-Hiç boş zamanınız yok sanıyordum... Gazetede öyle diyor-dunuz...

-Evet yoktu, okumuşsunuz işte... Ama bir ressam iptal etti sergisini, yerimiz boşaldı... Bundan memnun olmanız gerekmez mi? Üzgün üzgün bakıyor yüzüme. Mudi, şimdi ne yaptım da üzdüm seni?

-İki ay sonrasına yetişemem ki ben...

E o zaman neden bana geldin be çocuk, madem dolu olduğumuzu okumuşsun, burada işin ne? Bunu sorarsam üzüleceğini düşünüyorum, sormuyorum. Bir şeyler hayal etti ve geldi, hayalleri gerçek olmayınca da üzüldü işte.

-Belki dokuz on ay sonrası için bir şeyler yapabilirsiniz, diye düşünmüştüm.

-Eh, hayaller her zaman gerçek olmuyor, isterseniz telefonunuzu alayım, eğer yine bir boşalma olursa sizi ararım, bir şeyler yaparız. Bıyık mı bırakıyorsunuz?

Deli miyim ben, neden bu soruyu sordum şimdi? Elini bıyıklarına götürüyor, parmaklarıyla dudaklarının üstünü okşuyor, gülüyor, esmer teninin içinden bembeyaz dişleri görünüyor.

-Beğenmediniz mi, isterseniz hemen keserim diyor.

-Ne demek, ne münasebet, yaşınız çok genç de, öylesine sordum işte, ne alakası var?.. Resmen kekeliyorum...

-Genç değilim yirmi bir yaşımdayım ben, diyor...

-Bana göre çok gençsiniz, tam beş yaş büyüğüm sizden, diyorum.

Başını öne eğerek utanmış gibi gülüyor. Yine içimde saçlarını okşama arzusu uyandırıyor.

-Mudi'nin ne anlama geldiğini anladım sonunda, adınızın ve soyadınızın ilk heceleri değil mi, neden böyle bir şeye gerek

duydunuz, resimlerinize de bu imzayı mı atıyorsunuz?

-Evet bu imzayı atıyorum, bu kadar demode bir isim ve böyle saçma sapan uzun bir soyadınız olsaydı belki siz de aynısını yapardınız, diyor.

-Hiç ortalıkta görünmeyeceğim, herkes birbirine kim bu Mudi, kim bu Mudi diye soracak, yer yerinden oynayacak... Meraklı insanların taklidini yapıyor, kıkır kıkır gülüyor. Deminki dalgın, üzgün, durgun halinden eser yok, gözlerinin içi cıvıl cıvıl, kocaman ağzı sürekli gülüyor.

-Biraz da moody'siniz galiba diyorum... Yani anınız anınıza uymuyor. Bilemem der gibi iki elini yana açıyor.

-Peki ortalık bir an önce birbirine girsin diye elimden geleni yapacağım, size istediğiniz zaman bir sergi ayarlayacağım, gelip resimlerinizi görebilir miyim, diyorum. Yerinde doğruluyor,

-Ah, yoo, yoo... Ben size getiririm, diyor.

-Nasıl getirebilirsiniz ki bütün resimlerinizi?

-Getirebilirim, çok fazla yok çünkü, diyor.

Onu ikinci görüşüm, birinci görüşümden iki gün sonra gerçekleşiyor. Kolunda üç resim, çıkageliyor. Hiç randevu filan almadan, bir de bakıyorum ki kapıdan içeri süzülüvermiş, karşımdaki kanepenin üzerine diziıyor üç resmini.

Yeşiller, kırmızılar, morlar, ilk görüşte bayılıyorum.

-Ne kadar iç açıcı, hiç size benzemiyor, karanlık tabloları sevmem de, bunlar çok güzel diyorum. Şaşıyor:

-Gerçekten beğendiniz mi, diye soruyor.

-Evet gerçekten beğendim diyorum.

-Ama bana benzemediklerini söylediniz ve onları beğendiniz, o zaman siz beni beğenmiyorsunuz. Ne fena, oysa ben size bayılıyorum. Sahiden, fena halde üzülmüş gibi soran gözlerle yüzüme bakıyor. Bu kez ciddi bir iş kadını gibi davranıyorum, seni beğenmez olur muyum hiç, öyle şeker bir şeysin ki, diyecek halim yok ya...

-Siz öteki resimleri de toplayın, oturun çalışın, yıl sonunda güzel bir sergi açalım, herkes kim bu Mudi diye meraklan çıldırın, diyorum. Başını omzunun üzerine doğru eğmiş, iyice kıslmış gözleriyle ta gözlerimin içine bakıyor, gülüyor.

-Hayatımın tek amacı bu inanın, diyor. Onun başını iki elimin arasına almak, göğsüme yaslamak, saçlarını okşamak istiyorum yine. Acaba bu annevari duygulara bebeğimden sonra mı kapıldım diye düşünüyorum?

Ben böyle düşünürken, o resimlerini alıp geldiği gibi gidiyor.

Aradan on gün geçiyor, Mudi'den ses seda yok. Onu merak ediyorum, resim yapmaya başladınız mı diye arayıp sormak istiyorum ama yanlış anlayacağından korkuyorum, kocaman, çokluklu çocuklu kadın benimle ilgileniyor diye düşünebilir. Arada bir, ne düşünürse düşünsün diye elim telefona gidiyor, sonra vazgeçiyorum.

İnsanın en rahat kandırdığı kişi kendisi, çünkü kanmamak için direnmiyor, inanmak istiyor, kandırıldığı için mutsuz olmuyor, aldatılmış insan gibi acı çekmiyor, kanıyor ve bu hoşuna gidiyor. İnsan kendi kendini kandırdığı zaman ortada hiçbir sorun kalmıyor.

Kendikendime samimiyetle soruyorum:

-Acaba ben bu çocuktan, yani Mudi'den hoşlandım mı? Yani bir erkeği beğenir gibi özel olarak ilgileniyor muyum?

Nilgün bana içtenlikle cevap veriyor:

-Hayır Nilgün'cüğüm, neden duyguların özel olsun ki, insan olarak sevdin çocuğu o kadar.

-O zaman niye sık sık aklıma geliyor ve durmadan telefon etmek istiyorum.

-Bu çok normal çünkü o iyi bir çocuğa benziyor, sen de iyi bir insansın ve ona iyilik yapmak istiyorsun, ne var bunda bu kadar düşünecek?

-Daha ilk görüşümde onun saçlarını okşamak, başını iki elimin arasına alarak göğsüme yaslamak istedim.

-Olabilir, sen kocaman kadınsın, o senden kaç yaş küçük, bu duyguları duymak çok doğal.

-Yani o zaman onu arayabilirim, çünkü ona karşı farklı duygularım yok, o da bunu yanlış anlamaz.

-Elbette arayabilirsin, o erkek değil de kadın olsaydı aramayacak mıydın? Doğal olmalısın, başkaları ne düşünür diye yapacaklarından vazgeçme, çünkü sen çok masum düşünceler içindesin...

Nilgün Nilgün'e böyle diyor. Belki Nilgün Nilgün'ü kandırıyor, ama Nilgün kandırılmaya hiç direnmiyor, çok memnun... Ben de Nilgün'e inanıp hemen Mudi'ye telefon ediyorum.

-Merak ettim de ne yaptınız, bir gelişme var mı?

Mudi bir süre öylece susuyor telefonda, sonra kimseye duyurmamaya çalışır gibi, yavaşça.

-Sizi öyle özledim ki diyor. Yüreğim ağzıma geliyor, sanki birileri duyuyormuş gibi çevreme bakıyorum ürkerek, yüzüm de kızarıyor, hissediyorum.

-İyi, görüşürüz yakında diyip, hemen kapatıyorum telefonu. Acaba yeniden Nilgün'ün görüşlerine başvurmalı mıyım?

NİL YAKIŞIKLIYI KOVUYOR

Annesi güneye inmeden önce Nil'in satın aldığı mayolara, şortlara, bluzlara hayretle bakıyor. Nil zaten annesinin bunları beğenmesini beklemiyordu. Kırk yaşını geçmiş bir kadın hâlâ blucinler, taytlar, bez ayakkabılarla dolaşıyor, ipek bluzlarını bile, çok abiye diye yalnızca gece çıkarken giyiyorsa, aldığı mayolar tek parça yüzücü mayoları biçimindeyse, kızının minicik, kırmızı, mor, fırfırlı bikinilerini, uzun topuklu plaj ayakkabılarını, askısız bluzlarını, şeffaf pareolarını nasıl beğenebilir?

Nil, annesi yeni giysilerini beğenmiş gibi yapmaya çabalasa da aslında hiç hoşlanmadığını anlıyor. O da sormuyor bile beğendin mi diye. Yalnızca.

-Senin tarzın değil bunlar, bakmasan da olur diyor. Annesi:

-Yoo, çok sevimli şeyler bulmuşsun, bu kadar frapan giymek benim tarzım değil ama sana yakışıyor, geceleri hâlâ serin olabilir, üzerine kalın bir şey, bir de çorap al diyor.

Yeni nişanlanmış arkadaşları ile birlikte, Nil güney gezisine çıkıyor. Annesi:

-Nişanlı çiftin yanında sap gibi sıkılmaz mısın dese de, Nil aldırıyor.

-Gece de yanlarında yatacak değilim ya, ne sakıncası var beraber gitmenin, diyor.

Uçakta gözlerini kapatmış, son birkaç yılını gözden geçirirken, ilk kez O'nu düşünüyor. O'nun bugüne dek hiç aklına gelmemiş olmasına şaşırıyor. O konser gününden beri bir tek kez bile bir şarkısını dinlememiş olduğunu anımsıyor. O'nu sanki birdenbire terk ettiği eski bir flörtü gibi algılıyor, gülümsüyor...

Acaba şu görünümümde onun etkisi var mı? Şimdi beni görse ne yapar? Anımsar mı o şişman kızı? "Eğer istersen bunu da başarabilirsin" demişti, gerçekten istesem onu görmeyi başa-

rabilir miyim? Bunca zayıflamayı başarabildiğime göre... Kim bilir?

İçinden kıkır kıkır gülüyor, başaramam diyor kendi kendine. Torpille gidilen bir mekân, aptal şişko, kompleksli bir küçük kız, laf olsun diye söylenmiş sözler ve dünyaca ünlü olağanüstü bir adam... Ve sonra onu tümüyle aklından silen bir genç kız... Sanki bir kötülük etmiş gibi...

Sting'ciğim, o gün bana yüz vermemiştin , şimdi olsa daha farklı, daha güleç davranacağından eminim. E, ne yaparsın, günümüzde her şey görüntü ya da para...

Belki de birisi öğretmişti sana neler söylemen gerektiğini...

Uçak şöyle bir sallanıyor, Nil, sanırım ben biraz nankör bir kızım diye düşünüyor.

Otelin havuzunda en güzel turist kızlardan bile daha güzel Nil. Bakışları üzerinde hissettikçe, o en saygılı olanlarla, en yıvışık, yapışkan gözler, bedeninde oraya buraya yapıştıkça, mutlu oluyor, kendisine bakanlara sıcacık, sevimli gülücükler gönderiyor.

Tatil köyünde bir yalnız adam var, havuzda, barda, restoranda, hep tek başına. Kısa boylu, esmer, şık ve bakımlı, her gruba giren, herkesle dost olmaya çalışan bir adam bu. Abartılı hiçbir hareket yapmamasına karşın dikkat çekiyor. Adamın gözleri bakanı irkiltiyor.

Nil barda portakallı kamparisini yudumlarken, birden çok yakınında birinin ona baktığını hissediyor. O adamla göz göze geliyor, bakışlarını kaçırıyor. Adamın, aslında güzel olan yüzünde, yuvarlak ve iyice dışarı doğru fırlamış gözleri tüm dengeyi bozuyor. Hani karikatürlerde korkmuş ya da şaşırmış tiplerin gözleri dışarıda çizilir ya öyle. Profilden baktığı zaman, adamın gözleri bir topun yarısı gibi dışarıda. Nil rahatsız oluyor, üzülüyor. Kırmızı topuklu ayakkabıları, kırmızı mini eteği, askılı minik kırmızı çiçekli beyaz bluzu ile oturduğu bar sandalyesinde

de, güneşte hafifçe yanmış bedeni ürperiyor, odasına çıkıp ka-
zağını almaya üşeniyor.

Birden yanıbaşında bir ses duyuyor,

-Benden korkuyor musunuz?

Nil yerinde sıçırıyor, yanında garip gözlü adamı görüyor.

-Neden korkacakmışım sizden, diyor.

-Gözlerimden diyor adam...

-Gözlerinizi fark bile etmemiştim, diyor Nil ama hemen bu
yalanına pişman oluyor, farketmemesi olanaksız çünkü.

-Peki o zaman neden bana öyle ilgiyle bakıyordunuz, herhal-
de tipimi çok beğendiğinizden değil, şu gözlerimi fark etmeme-
niz mümkün mü, diyor adam.

Nil artık yalanını sürdürmek zorunda.

-İnanın fark etmemiştim, size her yerde rastlıyorum, dikkati-
mi çektiniz, hep yalnızsınız, merak ettim diyor.

-Peki size inanmış olayım, ama şimdi gözlerimi gördünüz...

-Evet gördüm, çok tuhaf, diyor Nil de.

-Şimdi korkmuyor musunuz peki?

-Şu korkmak lafını kesin artık, neden korkacakmışım ki si-
zin fırlak gözlerinizden?

-Çok tatlısınız, isterseniz hemen yanınızdan gidebilirim, yal-
nız mısınız?

-Yo, gitmeyin, şimdilik yalnızım, arkadaşlarım odalarında.

-Bir buzlu viski, lütfen diyor adam, Nil de kamparisini taze-
liyor...

-Hadi anlatın diyor Nil. Yakışıklı, uzun saçlı, kulağı küpeli
genç barmen, anlamlı bir şekilde Nil'e bakıp, başını iki yana
sallıyor...

Adam bunu fark ediyor...

-Gelin havuzun kenarında oturalım, diyor.

-Hadi diyor Nil şezlonglara uzandıklarında.

-Çok kısa aslında. Bir sabah uyandım, aynaya baktım ve yü-

zümü böyle gördüm. Evet bir sabah uyandım, akşam normal bir erkek olarak yatmışken, sabah aynada bu fırlak gözlerimi gördüm. Düşünebiliyor musunuz bu ne demek? Anlayabiliyor musunuz? Sizin kadar olağanüstü güzellikteki bir kız, bir anda gelen bu çirkinliğin ne olduğunu anlayabilir mi? Ya da belki çok iyi anlayabilir?

-Demek bir sabah uyandınız ve yüzünüzü böyle buldunuz? Yavaş yavaş olmadı yani?

-İnanmayacağınızı tahmin ediyordum. Hayır yavaş yavaş olmadı, bir sabah aynaya baktım ve gözlerimi böyle gördüm. Hani derler ya, rüyadayım sandım, gerçekten daha uyanmadım sandım, içgüdüsel bir hareketle dönüp yatağıma baktım... Yatağım boştu elbette. Anladım ki ben yatakta değilim, ben aynanın karşısındayım ve rüya görmüyorum. Bu anı anlatamam ki size...

-İnanılır gibi değil yaşadığınız ama ben bilirim pek çok şeyi, kendinden memnun olmamayı, saklanmak arzularını bilirim, anlatın...

-İşte böyle o günden beri her sabah aynaya baktığımda o ilk günün şokunu yaşıyorum, hiç ama hiç alışamadım, her gün yeniden ağlıyorum, her gün yeniden dipsiz bir kuyuya düşüyorum. Ve görüyorsunuz, hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorum.

-Acaba öyle mi davranıyorsunuz? Hep ortalıktasınız, sanki her zaman her yerdesiniz, bana da gelip, benden korkmuyor musun diye sordunuz? Siz hep bu gözlerinizle , onları hiç unutmadan yaşıyorsunuz.

-Siz olsaydınız unutulabilir miydiniz kendinizdeki bu çirkinliği, yokmuş gibi davranabilir miydiniz gerçekten?

Nil kendi kendine mırıldanıyor:

-Unutamazdım, yokmuş gibi davranamazdım. Ben de ölümlerden döndüm çirkinlik yüzünden.

-Ne, ne dediniz, duyamadım, ölümden mi döndünüz diyor adam hayretle.

-Evet, ölümden döndüm, öyle çirkin bir kızdım ki ben, kimsenin bakmadığı, takmadığı, kullandığı, sonra bir kenara attığı...

-Şaka ediyorsunuz diyor adam.

-Şaka etmiyorum diyor Nil ve anlatıyor her şeyi, kim bilir kaçınıcı viski ve kamparilerini içerken.

Sonra adamı elinden tutarak kaldırıyor şezlongtan, el ele gecenin karanlığında yokuş yukarı yürüyorlar, minik evin kapısını açıyor Nil, adamı elinden tutarak içeri sokuyor. Yatağın üzerine oturuyorlar, Nil adamın yüzünü okşuyor, hafifçe gözlerinden öpüyor. Adam.

-Sevgilim beni hemen o gün terk etti diyor.

-Bilirim terk ederler, gösteriş çok önemli, ama ben seni terketmeyeceğim, çünkü sevgilim değilsin, diyor Nil.

Öpüşüyorlar, Nil adamı gerçek bir sevgiyle sımsıkı kucaklıyor, adam Nil'i şefkatle öpüyor, öpüyor.

-Lambayı kapatayım, diyor.

-Hayır kapatma, diyor Nil.

Sevgiyle sevişiyorlar.

Nil sabah uyandığında, yanibaşında bir not buluyor...

-Yanımdan gittim, çünkü her sabah aynaya yalnız bakmak istiyorum, yazıyor kâğıtta.

Nil biraz buruk ama mutlu hissediyor kendini. Adamın, bana acıdığın için mi seviştin gibi sözler söylememesinden son derece memnun. Çünkü buna ne yanıt vereceğini bilmiyor.

O gün adamı hiçbir yerde göremiyor, gittiğini anlıyor. Onu bir kez daha seviyor ve yaşadığı gece için hiç pişman olmuyor.

Sıcacık güneşin altında, kumların üzerinde yatarken, tam da bikinisinin üstünü çıkarmışken, yanibaşında.

-Ne haber, ben bugün izinliyim, diye bir ses duyuyor. Dönüp bakıyor, uzun saçlı, yakışıklı barmen.

-İyi, diyor Nil de.

-Ne yaptın sen dün gece o börtlekle? diyor barmen. Nil anlamazlıktan geliyor.

-Börtlek de ne, diyor.

-Börtlek işte, hani gözleri börtlemiş adam...

-Ne yaptımsa yaptım sana ne, diyor Nil.

-Herkes kaçıyor adamdan, sen saatlerce konuşuyorsun, sonra ortadan kayboldunuz, yoksa...

-Sana ne diyor Nil, sinirlenerek.

-Çok güzel kızsın ama iyilik meleği değilsin herhalde, herkes sana hayran, sen gidiyorsun kimlerle vakit harcıyorsun.

-Sıktın ama, kafa mı buluyorsun, ne demek istiyorsun? diyor Nil.

-Bazı kızlarda sakat merakı vardır, içlerindeki kompleksten, aşağılık duygusundan gelir bu. Hep üstün olmayı isterler, iyilik yaparlar bunun için, lütufta bulunurlar...

-Psikiyatrist bir barmen, çok iyi diyor Nil...

-Evet psikoloji okuyorum ben diyor barmen.

-Çok yakışıklısın ama senden hiç hoşlanmıyorum, diyor Nil.

-Hoşlanıyorsun ama yakışıklılar genç kızlara acı çektirirler, senin gibiler de bundan kaçır, gider börtleklerle olur işte, diyor barmen.

-Çek git yanımdan sıktın ama, diyor Nil.

-Beni beğenmiyor musun, diyor barmen.

-Eğer seni hiç tanımasaydım, yanıma gelip konuşmasaydın, seni beğenebilirdim, çünkü yakışıklısın. Ama tanıyınca sıfırlanan insanlardansın işte. İncelik, duyarlılık, sevimlilik, zekâ pırıltıları, çekicilik, hiçbir şey yok sende. Yalnızca yakışıklısın ve artık şunu öğren, aptal erkekler on para etmez. Sen git yaşlı kadınlardan para alıp, onlarla düzüş, o zaman ruha ihtiyaç yok işte.

-Terbiyesiz, sanki sende ruh var diyor barmen. Kalkıp gidiyor.

Ya yakışıklılığına kapılıp bununla beraber olsaydım diye düşünüyor Nil.

Kendinden hoşnut gülüyor, ısınmış vücuduyla, denize atlayıp, uzun uzun yüzüyor.

NİLÜFER BİRAZ RAHATLADI

-Alin bak babanın resmini görmüş müydün? Ben de unutmuşum bunu, zarfın dibinde kalmış, bulunca öyle hoşuma gitti ki. Bu Berlin'de parkta. Çimenlerin üzerinde uyuyakalmıştı baban. Çok çalışıyordu, yorgundu, sanırım o günlerde de hastaydı. İnanmayacaksın ama hastalığı neydi bilmiyorum. Veremdi diyorlar. Sormadım ki. Zaten anneannen de ağlamalarıma çok kızıyordu. Bir gün, zırlamasana ölmüş işte diye bağırmıştı bana. Ben ise öldüğüne inanmak istemiyordum. Sen yeni doğduğun için bana söylemiyorlardı. Kime benziyor dersin baban burada? Humphery Bogart'a benziyor mu? Benzemiyor çünkü baban daha yakışıklı. Bogart pek o kadar yakışıklı değil. Ne zaman istersen babanın resimlerine bakabilirsin, ben her gün bakıyorum. Acaba bana biraz kızgın mı bakıyor ne dersin? Haklıdır, haklıdır, ne kadar kızsak haklıdır. Ama elimden bir şey gelmezdi Alin. Baban bunu anlamayacaktır. Baban esareti anlamazdı. Kölelerin, esirlerin mücadele etmeleri gerektiğini düşünürdü. Eğer kurtulmak için mücadele etmiyorlarsa, o zaman yaşadıklarını hak etmişlerdir diyordu. Haklıydı. Yanlış olan benim, kimse değil. Eğer ben kendimi köle gibi görüyorsam, öyle yaşıyorsam, bu kimsenin yüzünden değil. Sebebi benim. Demek ki ben bunu hak etmişim Alin.

Allah sana bunları yaşatmasın bebeğim. En korkunç kâbusları bile hayal etsem, bu yaşadıklarımı akla getiremezdim. Hiç istemedim, nefretle, midem bulanarak... Bundan daha korkunç bir şey olamaz Alin... Nefes alamıyorum, yay gibi geriliyorum, bütün vücuduma kramplar giriyor, öleceğim sanıyorum Alin. Alim ne olur beni affet. Bilmiyorum ki başka çarem var mı? Hayır diyebilir miyim? Kaçabilir miyim?

Onun ne kabahati var ki? O da bir insan, bir erkek. Ne dersin hâlâ güzel miyim ben? Annem hep, güzeller şanssız olur derdi.

Ben bu kadar istemezken, bir erkeğin istemesi normal mi? İstemeyen bir kadınla nasıl olur? Bu iki kişilik bir şey değil midir? Biz sevişmiyoruz , o sevişiyor. Ben ıstırap çekiyorum, o zevk alıyor. Söylemek istemiyorum aslında o iyi bir insan ama, hayvanca bir şey değil mi bu? Bahçedeki kediler gibi... İstemeyen hayvanı köşeye sıkıştırıp... Ben de köşeye sıkışmışım, bu belli değil mi? O zaman neden anlayış göstermiyor? Kimselere soramıyorum, kim haklı, ben ne yapmalıyım? Bu benim görevim mi? Erkekler neden bu kadar anlayışsızlar veya hepsi böyle mi? Alın kendimi çok yaşlı, bitmiş, mahvolmuş hissediyorum. Yirmi iki yaşından sonraki ömrüm, hep burada, onunla, böyle mi geçecek?

Aslında bu adamın suçu yok bebeğim, suçlu olan benim...

Evet... İşte bu güzel adam senin baban...

Nilüfer suçlu mu, yanlış mı, kabahatli mi, aptal mı karar veremiyordu. İçinden bir ses ona, “ne anneni, ne babanı, ne kocanı suçla, onlar ne yaptılar ki, insana ancak kendisi yardım edebilir” diyordu. Akılsız olmadığını biliyordu, peki neden aptal gibi davranıyordu?

Nilüfer kendi kendisine nasıl yardım edeceğini bir türlü bulamadı. Haydar’dan yardım istedi.

Haydar’ın elini göğüslerine götürdüğü o an, hızla yataktan fırladı, dizlerini büküp, geceliğini ayaklarının altına soktu, yastığın üzerine büzülerek oturdu.

-Haydar, anlamıyor musun, ben iyi değilim, mutlu değilim, istemiyorum. Niçin bu kadar anlayışsız davranıyorsun? Halimi görmüyor musun? Beni bırak Haydar, ben gitmek istiyorum artık, dedi.

Haydar da yatağın içinde oturmuştu, eliyle alnına vurdu.

-Bunu beklemiyordum, ne aptalım, ne aptalmışım, dedi.

-Aptal değilsin, anlamıyorsun, anla biraz, ne olur bana yardım et, ben yapamıyorum, sen yap, ne olur beni bırak Haydar, dedi Nilüfer.

Haydar'ın gözleri doldu, yaşlar akmaya başladı, Nilüfer şaşkıncı, o ağlamıyordu ama kocası ağlıyordu.

-Bunu yapamam, bunu benden isteme, ne istersen yaparım ama seni bırakamam. Sen benim bir daha asla bulamayacağım kıymetli bir şeysin hayatımda. Yapma Nilüfer, bunu yapma. Gitme, beni bırakma. Yanında senin gibi biri yatarken hangi erkek dayanabilir, ne olur söyle. Peki istemiyorsan dayanmaya çalışacağım ya da bırak dokunmadan yapayım, seyredeyim.

Haydar hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Nilüfer bir erkeği, hem de iyi bir erkeği, kendisine hiçbir fenalığı dokunmayan bir erkeği, kocası olan erkeği böyle üzüp ağlattığı için, yine kendisini suçlu hissetti.

-Ağlama, sen de bunu yapma, bana yardım etmeni istemiştin, sen iyi bir insansın, dedi.

-Ne istiyorsan söyle onu yapayım, sen ne istiyorsan yap. Yeni arkadaşlar bul, gez, toz, İstanbul'a gidelim, orada oturalım, sen istediğin kişilerle beraber ol, her istediğini yap... Anlıyor musun, istediğini yap, ben her şeye razıyım, yeter ki benimle ol, beni terk etme dedi Haydar.

-İstediklerimi yapamadığım için mutsuz değilim ki ben, hiçbir isteğim yok ki hayatta. Ben istemediklerimi yaptığım için kötüyüm, istemediğim şeyleri bana yaptırtma ne olur, dedi Nilüfer.

-Söz veriyorum bir daha sana dokunmayacağım, ne istersen onu yapacaksın, kiminle istersen onunla olacaksın, ama ben sensizliğe dayanamam, dedi Haydar.

Nilüfer o an derin bir nefes aldı. Hiç olmazsa artık ona dokunmayacaktı, bu da bir şeydi, belki bu bir mücadele sonunda elde edilmiş bir haktı.

Yataktan kalktı, Alin'in odasındaki kanepede kıvrılıp uyudu. Biraz içi ferahlamıştı.

NİLGÜN KIZINA ANLATIYOR

Hiç kimse bana, boşandın diye işten ayrılman gerekmez, başarılı olduğun bu iş yerinde kal, devam et demiyor. Davanın sonuçlandığı gün odamı boşaltıp çıkıyorum, arkadaşların veda partisi isteğini de reddediyorum. İş yerinden ayrılmak, Yılmaz'dan ayrılmaktan daha zor gibi. Bir yüksekokul dönemimi, bir mezuniyet yılımı geçirdim ben bu işyerinde. Okulda göremeyeceğim pek çok şey öğrendim. Başarıyı tattım, kendine güvenin ilk tohumlarını attım, okul arkadaşlığından farklı dostlukları, düşmanlıkları tanıdım. Burası ilk işim, ilkler niçin önemliyse insanın hayatında, işte burası da o yüzden hiç aklımdan çıkmayacak..

Aslında Yılmaz da benim ilk kocam... Ama işyerimle ilgili duyduğum hoş şeyleri onun için duyamıyorum. Tuhaf ama sanırım ilk kocam ilk işyerim gibi hayatımda önemli bir yer tutmayacak, ancak aklımdan çıksa da hayatımdan hiç çıkamayacak.

-Baban artık bizimle oturmayacak.

-Kiminle oturacak?

-Yalnız oturacak herhalde, belki de babaannenle oturur.

-Bunu babaannem mi istedi?

-Hayır o istemedi, babanla ben karar verdik.

-Neden?

-Birbirimizi eskisi kadar sevmiyoruz, çok kavga etmeye başladık, ayrı yaşarsak daha mutlu oluruz diye düşündük.

-Onu bir daha görmeyecek miyiz?

-Göreceğiz elbette, niye görmeyelim,

-Babam bu akşam gelmeyecek mi?

-Gelmeyecek.

-Hani görecektik? Ne zaman gelecek?

-Söyledim ya kızım, o artık başka evde yaşayacak, hafta sonları gelip seni görecek, birlikte gezersiniz...

-Hafta sonu ne demek?

-Hani cmartesi pazar oluyor , biz çalışmıyoruz ya. İşte o iki kocaman gün baban gelip seni alacak, gezeceksiniz.

-Sen de gelirsın bizimle.

-Ben gelemem kızım, boşandık dedim ya.

-Boşanmadınız, ayrıldınız.

-Tamam işte aynı şey, ayrıldık, onun için siz ikiniz gezeceksiniz.

-Olsun gene de gelirsın, ne ayıp...

Küçük kız beş yaşındaki çocuktan umulmayacak bir olgunluk gösteriyor. Ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum, ağlayıp zırlayacağını sanıyordum. Oysa hiçbir tepki göstermiyor. Acaba ne düşünüyor? Yüzünden ne hissettiğini anlamak mümkün değil. Sanki bu haber onu hiç etkilememiş gibi, belki de hiç aldırmıyor, yok, yok, sanırım durumu pek anlayamadı.

Babasının onu almaya geldiği ilk gün, yalnızca bir kez bana dönüp soruyor.

-Sen de geliyor musun?

-Hayır diyorum. Gelmeyeceğimi anlayınca, hiç ısrar etmiyor, umursamaz bir şekilde omuz silkip, kapıdan çıkıp gidiyor babası ile beraber.

Bu gidip gelişlerde Yılmaz içeri girecek diye dm patlıyor. Onunla beş dakikalık bir konuşmaya bile dayanabileceğimi sanmıyorum. Oysa çok kısa bir süre önce onunla aynı yatakta uyuyordum, onunla sevişiyordum, gezmeye gidiyordum. O benim kocamdı, ben onun karısıydım. Herkes bize tek bir vcutmuşuz gibi davranıyordu, öylesine yakın sayılıyorduk. Oysa şimdi bambaşka insanlarız, birbirimize iyice yabancıyız, birbirimizden hiç hoşlanmıyoruz, görmek bile istemiyoruz.

Acaba kaç evlilik var böylesi kötü ama boşanmadan sürüp giden?

Küçük kız omzunu silkip kapıdan çıkıyor, aynı anda telefon

alıyor. Evdeki yalnızlığının tadına varayım, bırakın bir süre beni ne olur, bırakın. Bacaklarımı kurbağalar gibi açıp, yatağının bir ucundan öteki ucuna kadar yayılarak yatmanın keyfini ıkartayım, bırakın. Gecelerimi sofra kurmadan yediğim bir tabak kıymalı makarna ile geirebileyim ne olur bırakın, canım isterse kızıma da kendim gibi sahanda yumurta yedireyim, müziği sonuna kadar açıp dinleyeyim, Joan Baez'ı Bob Dylan'ı avaz avaz bağırtayım, televizyonu hiç amayayım, kahve fincanları kirlenmiş, orada duruversin, kaldırmayayım, öylece hiçbir şey yapmadan oturabileyim. Ne olur bırakın beni bir süre, aramayın.

-Alo, buyrun.

-Nilgün... Nilgün... Siz misiniz?

-Evet benim, kimsiniz?

-Nilgün ben Mudi... Nerelerdesiniz? Günlerdir sizi arıyorum, ıldıracaktım meraktan.

-Hangi günlerdir Mudi, iki gün önce konuşmuştuk ya.

-Evet ama, işten ayrıldığınızı sylememiştiniz, dm patladı.

-Söylemiştim, unutmuşsunuz, evin numarasını da o yüzden vermiştim ya.

-Ah, olabilir, unutmuşum, sizinle konuşurken öyle heyecanlanıyorum ki, gözüm sizden başka kimseyi görmediği için, öteki her şey birer ayrıntı. Neyse, bir resmim bitmek üzere, çok heyecanlanıyorum, görmek ister miydiniz?

-Nasıl göreceğim Mudi?

-Ne olur gelir misiniz? Ne olur? Siz bu resmi görmezseniz bitiremem. Mahvolurum.

-Neden mahvolacaksınız ki? Hem artık resimlerinizi görmem gerekmiyor, çünkü şu anda hiçbir galeriyle ilişkim yok.

-Ah, evet...

-E, o zaman?

-E, o zaman... Yine aklıma karıştırdınız, ben sizi galeri için istemiyorum, siz artık benim resim meleğim oldunuz, galeri

günü vererek hayatıma bir anlam getirdiniz, gördüğünüz resimlerimi beğendiniz, beni hırslandırdınız, artık siz görmeden benden resim çıkmaz. Ne yapıyorsunuz şu anda?

-Şu anda... Şu anda. Babası kızı aldı, ben de evde...

-Tamam işte tamam, yalnızsınız, işiniz yok, ne olur gelin Nilgün, ne olur...

Kargacık, burgacık sokaklarda arabayı park edecek yer bulamıyor, dolaşıp duruyorum. Sinirden patlayacağım. Mudi'ye bir an önce gidemezsem, tüm resim hayatı duracak sanıyorum. Ona gitmeli ve onun ünlü bir ressam olması için elimden ne gelirse yapmalıyım. Mademki onun resim meleği olmuşum, bu görevimi ondan esirgememeliyim, bir gence sanat adına yardım etmek kutsal bir şeydir.

Zili çaldığımda heyecandan ölecek gibiyim, hiç anlayamıyorum neden bu kadar kalbimin çarptığını, müthiş bir resim göreceğim, içime doğuyor, heyecanım da bundandır.

Mudi kapıyı açıyor. Elimi avuçlarının içine alıp, uzun uzun sıkıyor, ta gözlerimin içine bakıp:

-Geldin işte, geldin diyor. Biraz utanıyorum, elimi ellerinden kurtarıp, içeri giriyor ve soruyorum:

-Nerede resim?

-Dur biraz dur, bir şey iç, otur iki dakika diyor, mahçup mahçup.

Benim de dizlerimin bağı çözülmüş gibi, aptal aptal yüzüne bakıyor, oturuyorum.

-Hava güzel diye sobayı yakmadım, elektrikli ısıtıcı da var.

Soğuk değil diyorum, etrafa bakmaya başlıyorum. Bir büyük L salon burası, siyah ve kırmızı renkler var, başka hiçbir renk yok sanki. Renkler insanı boğuyor, heyecanlandırıyor.

Birden sıcak bastı, ceketimi çıkarıyorum. Mudi'nin beyaz gömleği siyah kadife pantolonunun dışında, düğmeleri açık, hafif kıllı göğsü görünüyor. Vücudu zayıf ama adaleli... güçlü.

Yüzü de bir bebek gibi ama ne kadar erkeksi.

-Bu saatte içki istemezsin değil mi, bir kahve yapayım.

Kahvelerle kanapeye yanıma oturuyor. Kahveden ağzım yanıyor, neden bu kadar telaş ediyorum ki.

-Ah, çok sıcakmış diyorum, sanki yeni yapılip ikram edilmiş bir kahvenin soğuk olma ihtimali varmış gibi. O da şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor.

-Sıcak mı, ağzın mı yandı diyor. Yüzüme bakıyor, elini ağzıma getiriyor, parmaklarının ucuyla dudaklarımı okşuyor. Gözlerim, ağzım, burnum yüzümün her noktası bir tarafa kaymış gibi hissediyorum, kendimi toparlamaya çalışıyor, elini yakalıyorum, şimdi parmakları dudaklarımın üzerinde hareketsiz, eli elimin içinde, öylece bakışıyoruz, her bir tarafa kayıp giden yüzümü toparlayabildiğimi sanmıyorum.

-Hadi resmine bakalım diyorum, Ağzımdaki elini çekiyor, elimden tutup beni kaldırıyor, salonun öteki ucuna geçiyoruz, burada bir yatak var, bir de tual...

-İşte, diyor utangaç bir çocuk gibi başı önünde.

Karşımda duran fon, kırmızı boya ile çaprazdan ikiye bölünmüş, çaprazın bir tarafında siyah eşarp gibi bir şey uçuşuyor, öteki tarafında da kadın memesine benzeyen flu bir şey var. Resim bitmemiş, hatta başlanmamış bile.

-Bu ne Mudi? diyorum üzülmesin diye sesimi doğal çıkartmaya çabalayarak...

-Seni görmediğim zaman çizemiyorum, diyor.

-Ama bana bitti demiştin, buraya bitmiş resmi görmeye...

-Ne olur sus sus sus... Üzme beni.

Yüzümü elleri arasına alıyor, sıcacık nefesini duyuyorum, kara gözleri gözlerimin ta içinde, dudakları, ah o dudakları benimkilere deydi deyecek. Mis gibi kokuyor.

Dudakları dudaklarıma dokunacak kadar yakın, nefesi nefesimde.

-Sus, beni mahçup etme artık diyor... Sustum diyecekken ağzı dudaklarımın üzerine kapanıyor. Dudakları, o güzelim ağzı, o güzelim dişleri... Yumuşacık dudakları şefkatle ağzımı, burnumu, gözümü, kulağımı okşuyor... Sonra canım yanıyor, dişleri beni acıtıyor.

-Yapma Mudi yapma, diyorum.

-Neden diyor ve bırakıyor. Gözlerim kaymış, çarpılmış gibiyim, bedenim kasılmış, bacaklarımın arası sıtırsıklam. Şimdi bana hiç dokunmuyor, öylece bakıyor.

-Mudi yapma diyorum tekrar, sanki bir şey yapıyormuş gibi. O yine:

-Neden diyor. Beni böyle bırakırsa, bana tekrar dokunmazsa çıldıracağım sanıyorum. Bıraktı işte, dokunmuyor. Ona dokunmak için delice bir arzu duyuyorum, ellerim yumruk olmuş, iki yanımda. Ona doğru bir adım atıp, avucumu göğsüne dayıyorum, sonra öteki avucumu... Ellerim beni fark etmiyor gibi, göğsünden sırtına doğru kayıyor. Yüzümü ona doğru kaldırıyorum, gözlerimi kapatıyorum... Ağzım şimdi onun ağzının üzerinde. Geri geri beni yatağa doğru yürütüyor, eteklerim yukarı sıvanmış, üzerime yatıyor, pantolonunun önünü açıyor, dudakları hep dudaklarımın üzerinde, külotumun içinde eli ve şimdi artık o da içimde ve ben öleceğim diye düşünürken, derin, güçlü bir soluk alıyor, boşalıyor.

Yüzünü boynuma gömüyor.

-Üzgünüm, üzgünüm, seni çok istemiştım, hep böyle değişimdir, diyor.

Hep öyle olmadığını, on dakika sonra, bir saat sonra, iki saat sonra yeniden yeniden görebiliyorum. Ona sımsıkı sarılıp, hiç konuşmadan, hiç kıpırdamadan yatıyorum uzun uzun. İçime girmesi yetmiyor, onu tümüyle içime almak istiyorum, o, ben olmazsam yok olacak, bitecek gibi geliyor bundan böyle.

NİL DÜĞÜNE GİDİYOR

Ebru evleniyor. Cem, üstü açık spor arabası, rüzgârda uçan sarı saçları, bir doksan boyu ve gece eğlenceleriyle Ebru'nun aklını başından aldı. Nil artık Ebru'yu eskisi gibi sık göremiyor. Görüştikleri zamanlarda da kavga ediyorlar nedense.

Nil mutlaka Cem'in bir kusurunu bulup söylüyor.

-Bu ne kadar kaba bir çocuk, diyor.

Ebru sinirlenince de, onun gerçekleri fark edemediğini, hiçbir şey yaşamadan birisine kapılıp gittiğini, on dokuz yaşındaki bir kızın evlenmesinin doğru olmadığını, kendisini dinlemesi gerektiğini çünkü ondan iki yaş daha büyük olduğunu söylüyor.

Nil, Cem'den hiç hoşlanmadığı için Ebru artık akşamları çıkarken, onu çağırıyor. Ama Nil bundan ötürü hiç üzgün değil. Zaten çıktıkları zaman çok sıkılıyor. Ebru ile Cem hep sarmaş dolaş oturuyor, her dakika öpüşüyorlar. Cem'in gösteriş budalası, zengin arkadaşları da Nil'e hiç sevimli gelmiyor.

Annesi bir gün, niçin artık Ebru ile çıkmadığını soruyor kızına.

-Anne, çok sıkılıyorum, çünkü çok salak sevimsiz şeyler hep si diyor Nil,

-Konuştukları tek şey para, otomobiller, uzak yolculuklar, geçen bayramda bir grup Mauritius'a gittiler, bir başka grup Fouquet adalarına, birileri de Singapur'a gidip alışveriş etti. Çok güzel yorganlar, yatak takımları varmış... Dünyadan haberleri yok, hiçbir şey konuşmuyor, tartışmıyorlar, zaten umurlarında bile değil. Erkekler futbol konuşuyorlar, kızlar alışveriş, ev eşyaları ve moda. En büyük eğlenceleri de dedikodu dergilerinde görünmek... Arabalarının içinde fotoğrafçılara yakalanıyorlar ya, öyle eğleniyorlar ki o zaman...

Annesinin içinden, peki sen neyle ilgileniyorsun kızım? diye sormak geçiyor,

-Peki Ebru mutlu mu, bildiğim kadarıyla o da okuyan, akli başında bir kızdı.

-Çok mutlu görünüyor, ama ben çok üzülüyorum, yeni açılan en lüks kulüpleri, restoranları izleyip, oralarda görünüp, en pahalı içkileri içmek akli başında birini ne kadar süre tatmin edebilir ki?

Nil annesinin yüzündeki mutlu ifadeyi fark ediyor. O da ol-
dum olası bu tür çevrelerden kaçmıştır çünkü.

Etkilemek için durmadan mal varlığını açıklayan, yatlarından, katlarından, otomobillerinden, özel uçağından söz eden adamın eline alelacele kendi mal varlığını yazdığı kâğıdı tutuşturarak, -tabii çoğı yalandı görgüsüz adamı nasıl rezil ettiğini büyük bir keyifle anlattığını anımsıyor. “Bazılarını unuturum diye yazdım. Eğer sizi ilgilendiriyorsa benim de bunlarım var. Özel uçağı yok ama, tüm uçaklar emrimde, dünyada gitmediğim yer kalmadı” demiş. Nil bu davranıştan adamın hiç etkilenmediğine emin ama, annesi çok gururlanmıştı bu yanıtından dolayı.

Annesi öylesine mükemmel ki, Nil onu içinden eleştirirken bile rahatsız oluyor. Ama nedense bu tür insanları sevmemesine annesinin memnun olması hiç hoşuna gitmiyor. Bu çelişkili duygularını çözemiyor. Hem onun istediğı gibi olmak istemiyor, hem de annesinin gözüyle iyi bir şeyler yapıp ondan onay almak hoşuna gidiyor.

Annesi bir süre sessiz kalıyor ve birden:

-Canını sıkma kızım, yaşamın boyunca bu tür insanları göreceksin, tüm dünyada bu böyle, birbirine benzeyen, aynı duyguları, beyinlerine enjekte edilmiş benzer düşünceleri, hiç sorgulamadan, kesin doğrularmış gibi kayıtsız şartsız benimseyerek yaşayan insanlar bunlar. Sorgulayanlar, farklı düşünenler, yani sıradan olmayanlar kim bilir yüzde beş midir, nedir. Belki biz de onlar arasındayız ve kendimiz gibi olanları zor bulduğumuz

için, mutlu olmamız o denli kolay değil. Ama ben en azından huzurluyum, aynada kendime büyük bir sevgiyle bakıyorum... Sen de böyle yap. Hem görüyorsun dünya hızla değişiyor, hiç aklına gelir miydi koskoca Sovyetler Birliği'nin bir gün içinde yıkılacağı... İnsanlar da böyle değişime uğrayacaklar işte.

Nil arkadaşlarını eleştiriyor ama, Sovyetler Birliği'nin dağılması pek umurunda değil. Bunu annesine belli etmek istemiyor.

-Ya, anneciğim ne müthiş bir olay değil mi? diyor ilgilenmiş gibi.

Bütün bunlar hikâye, önemli olan , istediği erkeği nasıl bulacak Nil? Annesi bile ne aşklar yaşadı, tümü de hüsrarla biten. Erkekler... Bana hesap sormacılar, ben özgürlüğüme düşkünüm, bağlanamam, üzerime düşmecilerle, karşısındakine hesap sormayı en doğal hakkı sanan, sahip olmaya çalışan erkekler... İkisinin ortası yok mu acaba? Durmadan okuyup, ciddi ciddi konuşanlarla, yalnızca gazete okuyup, hiçbir şey düşünmeyenlerin arasında bir tür yok mu? Alabildiğine seven, bunu rahatça belli eden, bugün ne yapıyorsun sorusuna bana hesap sorma diye tepki göstermeyen, en kötü huyları söz konusu olduğunda bile, ben böyleyim değişemem diye kükreleyen, erkekçe komplekslerinden arınmış, kendisiyle dalga geçmeyi bilen, esprili....

Ebru'nun düğün töreni çok görkemli oluyor. Gelinliği öylesine uzun kuyruklu ve kabarık ki, rahatça yürümesi, masaların arasında dolaşması mümkün değil. Kızlar, büyük otelin gelince ayrılan odasında bir araya geliyorlar. Nil, incecik askılı, uzun yırtmaçlı, daracık siyah tuvalet giydi. Saçları beline kadar geliyor, bilekten bağlı, ince yüksek topuklu ayakkabılarıyla, upuzun boylu görünüyor. Ebru Nil'i görürgörmez,

-Bu ne biçim kıyafet, diyor.

-Ne var kıyafetimde diyor Nil. Gülüyor ama yumruk yemiş

gibi sersemlemiş hissediyor kendini.

-Bilmem` fazla `abartılı değil mi diyor Ebru.

-Değil diyor Nil. Ağlayacağını anlıyor, Ebru

- Ayakkabımın altına senin de adını yazdım diyor.

-İyi ettin diyor Nil ve sessizce odadan çıkıp gidiyor.

Okul arkadaşları aynı masada oturuyorlar, otelin büyük bahçesi tıklım tıklım dolu, tüm şehir orada gibi. Fotoğrafçılar da neredeyse davetliler kadar fazla. Peri masalı gibi düğün diye başlık atacaklar, kuş sütünün bile eksik olmadığı düğünde şampanyalar su gibi aktı, güzel gelinle, yakışıklı damat, balaylarını Bali adalarında geçirecekler diye yazacaklar mutlaka.

Nil içkiyi biraz fazla kaçırıyor, Ebru masaların arasından zorlukla geçerek onların yanına geliyor, Nil, Ebru ile Cem'e yalnızca:

-Mutluluklar dilerim, diyor. Sonra kendini piste atıyor ve çılgınca dans ediyor. Güzel olduğunu bilmesi ona sonsuz bir keyif veriyor. Ama bunca güzelliğe karşın kendini öyle yalnız öyle yalnız hissediyor ki, ya eve gidip yorganın altına sığınacak, ya da işte şimdiki gibi çılgın danslar edecek. Ellerini başının üzerine kaldırmış, bir o yana bir bu yana poposunu kıvrırken, kocası ile sarmaş dolaş dans eden Ebru ile göz göze geliyor.

Ebru ona sanki kızgın kızgın bakıyor.

Nil de Ebru'ya dilini çıkarıyor.

GİDECEĞİM DİYOR NİLÜFER

Nilüfer, kaç yıl geçti, iki mi üç mü, hesap bile edemiyor, sadece çok mutsuz olduğunu biliyordu. Çünkü hiç hak etmedikleri halde başkalarını üzdüğünü düşünüp kendini suçlu hissediyordu. Eve dönse annesi çok üzülecekti. Kocasını da belki acısından intihar ederdi. Ama onunla yaşarken de kocasını hayli üzüyordu. O iyi adamı, Haydar'ı üzdüğü için de kendini suçlayıp duruyordu. O bir erkek, ihtiyaçları var, karısının görevi de bu ihtiyaçları gidermektir diye düşünüyor, Haydar'ın kendisine dokunmasına izin vermediği için yanlış yaptığına inanıyordu. Haydar'a iyilik yapmak istiyor, zaman zaman dişini sıkıp ona dokunmayı, sevişmesine izin vermeyi düşünüyordu. Ama olacakları düşününce bunları yeniden yaşamayı göze alamıyor, daha düşündüğü an kaskatı kesiliyordu.

Bir gün çat kapı Neriman geldi.

Yakında evleniyormuş... Ailesiyle bir hafta sonu gezisine çıkmışlar. O da Nilüfer'e sürpriz yapmak istemiş.

Bir gün abisiyle Park Otel'e gitmiş, bir hariciyeci gelecekmiş ve Nilüfer'i tanıştıracaklarmış. Çünkü artık evlenme yaşı gelmiş de geçiyormuş. Hariciyeciye beklerlerken, yan masada oturan erkeklerden biri gelip Neriman'ı dansa kaldırmış. Öyle sevimli bir gençmiş ki, abisi de hayır diyememiş. Bir kere daha dansa kaldırmış... Sonra hariciyeci gelmiş ama o genç yine gelip Neriman'ı dansa kaldırmış. Bu üçüncü dansta benimle evlenir misin diye sormuş. Tabii Neriman hemen evet diyememiş, çok şaşırılmış. O zaman yarın öğle yemeği yiyelim, bunu konuşalım demiş. Neriman, beni sizinle öğle yemeğine bırakmazlar demiş. Genç adam, o zaman ben size geleyim demiş, Neriman hayır diyememiş.

Babası, gelsin ama, serseri bir tipse kesinlikle olmaz demiş. Ama tanıdıktan sonra herkes onu çok beğenmiş ve hemen ev-

lenmeye karar vermişler, önümüzdeki ay nikâhları varmış.

-İnanır mısın, babam onu o kadar sevdi ki, birkaç defa dansa gitmemize bile izin verdi. Hiç aklına gelir miydi böyle bir şey?

Nilüfer bir rüya dinler gibi dinledi arkadaşını. Neriman sordu:

-Sen nasılsın peki, nikâhına geledim, damadı göremedim, mektupların pek neşeli değil, anlat bakalım...

Kapı çaldı. Nilüfer kalkıp kapıyı açtı.

-Erken geldin bugün dedi.

-Hasta yoktu da ondan, dedi Haydar.

-İşte damat bu, dedi Nilüfer.

Neriman baka kaldı. Ayağa kalktı, önünde duran adamın elini sıktı. Neriman oldukça uzun boylu bir kızdı ve Haydar onun omzuna bile gelemiyordu.

-Ben sizi rahatsız etmeyeyim, dışarı çıkacağım, dedi Haydar.

-Böyle bir şey beklemiyordun değil mi? dedi Nilüfer.

Neriman kekeleyerek,

-Yani bilmiyorum, doğrusunu istersen, iyi adam herhalde, sen mutluysan mesele yok diyebildi.

Uzun zamandır hissiz gibi dolaşıp, ağlamadığı için hiç üzülmediğini sanan Nilüfer hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

-Mesele var Neriman, çok mesele var, ben nasıl mutlu olabilirim. Hep aklımda Ali ve yatağında bu adam...

-Ayrıl kardeşim o zaman, hemen ayrıl dedi Neriman.

-Evlenince ayrılmak kolay mı, adam iyi bir insan, annem ayrılırsam çok üzülür, Alin ne yapacağını şaşırır, buraya alışmış gibi...

-Sen delirdin mi kardeşim? Yaşadıkların sana ait, sadece sana ait. Ne annen, ne kocan, ne kızın anlayabilir bunu. Dönüşü de yok, tekrarı da. Bu insanlar senin mutsuz olduğunu bilmiyor mu? Senin için bir şey yapıyorlar mı? Herkes kendini düşün-

yor, sen hariç. En önemli şey sensin, bunu unutma. Sen kendini düşünmezsen, seni başkaları niçin düşünsün? Başkalarını kısa bir süre için üzebilirsin, sonra her şey çabucak unutulur gider. Ama kurtulmaya çabalamadıkça senin acıların hiç bitmez. Yapma Nilüfer kardeşim. Sana elimden gelen yardımı yapayım, madem mutsuzsun hemen ayrıl bu adamdan, dön evine, bilmiyor musun ki, hayat sürprizlerle dolu...Yine güzel günler gelebilir.

Nilüfer dikkatle dinledi. Her duyduğunu kafasının içine not etti. Utanmasa bir kâğıt kalem alıp yazacaktı.

-İnsanın parası olmaması ne kötü, dedi.

Neriman gittikten sonra, yatak odasına geçti. Bavulunu çıkardı, içine Alin'in ve kendisinin elbiselerini tıktırdı. Eğer şimdi bunu yapmazsa, yine ertelerse, bir daha asla yapamayacaktı, bunu biliyordu. Neriman istediği adamla evlenecekti, artık onu arayamayabilirdi. Bir daha böyle bir konuşmayı onunla kimse yapmayacaktı, o şimdi inanmıştı, onun aklı yatmıştı, ona bir cesaret gelmişti, ama cesareti hemen kaçıp gidebilirdi...

Haydar girdi odaya.

-Ne oluyor Nilüfer diye bağırdı çaresizlikle.

-Gidiyorum dedi Nilüfer.

Haydar karısının kolunu tuttu, bavulun kapağını kapattı sertçe.

-Hiçbir yere gidemezsin, burası otel mi? diye haykırdı.

-Gidiyorum, dedi yine Nilüfer...

Eğer o anda aynaya baksaydı, annesine evleneceğim dediği andaki yüzünün aynısını görecekti.

Kapıyı kapattı Haydar, bir de kilitledi. Kapının önünde dikildi. Küçücük boyu, cılız vücudu, çaresiz yüzü ile çok tuhaf duruyordu.

-Gitmeyeceksin, dedi...

Öldüremez ya beni diye düşündü Nilüfer, hiç korkmadı.

-Gideceğim, dedi tekrar.

-Gidemezsin, burası senin yuvan, ben de kocanım dedi adam.

-Gideceğim dedi Nilüfer.

Yüzü sertleşti Haydar'ın,

-Git de görelim o zaman dedi.

Nilüfer korkmuyordu. Neden bu insanlar bana yardım etmiyor diye düşünüyordu. Ben onlara yardım ettim, ben hep onların istediklerini yaptım diyordu.

-Eğer beni bırakmazsan kendimi öldüreceğim, dedi Nilüfer.

Aslında bu bir gün bile aklına gelmemişti. Eskiden sık sık ölümü düşünürdü ama şimdi Alin vardı ve onu asla bırakamazdı.

Haydar karısının yüz ifadesinden korktu. Ağlamaya başladı. Yalvardı. Önünde diz çöktü, karısının dizlerine sarıldı. Nilüfer:

-Gideceğim diyordu sadece. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, boş boş bakıyordu, durmadan gideceğim diyordu.

-Peki, şimdi karanlık bastı, yarın trene biner gidersin, bir müddet annenin yanında düşünürsün, şimdi bırak bunları, söz veriyorum yarın seni trene bindireceğim, dedi Haydar.

Bavulu kapattı, Alin'in odasına gitti, hiç uyumadan yarını beklemeye koyuldu Nilüfer.

Gidecekti, biliyordu.

NİLGÜN KATIR KIZ'A KIZIYOR

Son bir yıl içinde, Mudi'nin, içinde bir çarpık kırmızı çizgi, bir uçuşan eşarp, bir de flu bir kadın memesi olan resmi bir türlü bitemiyor. Mudi o bitmeden başka bir resim yapmaya başlıyor. Bu resmin fonunu baştan aşağı kırmızı boyuyor, içine koskocaman bir çift siyah göz çiziyor.

-Artık hep seni çizeceğim, diyor.

-Benim gözlerim siyah değil diyorum, derin derin gözlerimin içine bakıyor.

-Ben siyah görüyorum diyor.

Mudi inşaat mühendisi olmak yolunda ileri adımlar atmadığı için, yani fakülteyi bitirmek gibi bir çabası olmadığından ailesi onun için ödediği parayı kesiyor, "paraya ihtiyacın yok, gel bizimle otur" diyorlar. O bir sanatçı, kalabalık bir evde nasıl üretken olabilir? Geri dönmüyor ve kirayı paylaşmak için evine bir arkadaşını almak zorunda kalıyor.

Belki de bunun için Mudi yine bu günlerde bunalımda, hiç gülmüyor, gözleri her an ıpslak, ona nasıl yardım edeceğini bilemiyorum. Bazen şu resimlerini bitirmesi için yalvardığım bile oluyor.

Bir gün, ortadan yok oluveriyor. Tam üç gündür Mudi'den ses seda yok. Telefon elimin bir parçası gibi oldu, dakikada bir onu arıyorum. Defalarca evinin önünden geçip, pencerelerine bakıyorum, üç kez kapısını çaldım. İkinci günün sonunda telefona arkadaş çıkıyor, yolculuktan yeni döndüğünü ve onu hiç görmediğini söylüyor. Ailesinin telefonunu buluyorum, sanki beni tanıyorlarmış gibi, sanki sesim kırk yaşındaki kadın sesiymiş de oğullarından yaşlı olduğumu anlayacaklarmış gibi, biraz incelterek, Mudi'yi soruyorum.

-Bilmiyorum ki, merak etme dedi ve gitti diyor annesi... Buna inanamıyorum, her gün buluşup sevişirken, ayrı olduğumuz

zamanlarda günde üç beş kez telefonda konuşurken, yapacağı her şeyi, atacağı her adımı bana danışırken, bu tatile gitmek ne olabilir? Beni terk ettiğini düşünüyorum, peki ama neden böyle kaçarcasına, buna bir anlam veremiyorum. Çok üzülüyorum, üç günde üç kilo verdim, hiçbir şey yiyemiyorum, sanki nefes alamıyorum, dokunsalar ağlıyorum, bensiz ne yapacak diye düşünüp duruyorum.

-Benden bile genç, ne ressamı, o yaşta kim sanatçılığı yakalamış da, bu çocuk ressam olacak, yirmi yaşındaki erkeği nasıl bu kadar ciddiye alabilirsin, bulmuştur bir başka kadın, çekmiş gitmiştir diyor kardeşim.

-Yirmi iki yaşında oldu o diyorum.

-Ne fark eder ki, okula gitmiyor, mühendis olmuyor ressamım diyor, resimlerini bitirmiyor, bir gün ayaklarına kapanıyor, ertesi gün ortadan kaybolmuş, büyümüyor o, çocuk kalıyor. Sen geldin yirmi sekiz yaşına, kocaman bir çocuğun var, hiç oturup düşünmüyor musun ne kadar saçmaladığını?

Yirmi altı yaşındaki kardeşim, okuduğu kitaplar nedeniyle kendini alim sanıyor, her konuda söyleyeceği bir şeyler mutlaka var. Yeni çıkan her kitabı bir gece içinde okuyor. Upuzun etekleri, yelekleri, Hint işi ipekli elbiseleri, uzun kıvrırcık saçları, on parmağının onuna birden taktığı gümüş yüzükleri ile o bir çiçek çocuğu. Yirmi iki yaşındaki Mudi'yi küçük görüyor, bana uygun bulmuyor, söylediklerinin ne kadar tutarsız olduğunu fark etmiyor bile, kırk yaşındaki kocasına öyle âşık ki, bu durumda bir tuhaflık görmüyor. Gümüş takılar yapıp, yazları Bodrum sokaklarında bunları satan, kırışmış upuzun saçları ve ince uzun vücuduyla bir çiçek adamı o da. Kış geldiğinde kişiliğine uygun bir iş bulamadığı için bomboş oturup kardeşimin çeviri yaparak kazandıklarıyla yetinen bir çiçek adamı. Üniversite diplomalarını, mastırlarını, yurt dışındaki okullardan aldığı takdir belgelerini asacak bir duvarları bile yok artık, onlar iyice

önemsizleşmiş, katlanmış, kaldırılmış. İnsanın ne yapması gerektiği değil, yapmak istediğini yapması önemlidir diyor. Kardeşimle beraber, bir de iki yaşındaki kızları Çiçek ile kaldırımlarda oturup, gümüş takılarını satarken çok mutlu oluyorlar ve bu kız aramızdaki on altı yaş nedeniyle, Mudi ile ilişkimizi eleştiriyor.

-Bunları sen mi söylüyorsun, sende 16 yaş büyük kocanla aşk yaşayan sen, benden altı yaş küçük sevgilimle mutsuz olacağımı mı söylemeye çalışıyorsun? Gerçekten bizi eşitsiz bir ilişki olarak mı görüyorsun?..

-Yoo, yo, eşitsizlik ne demek, aşk her şeyden önemlidir, hani çelişkili bir çocuk da, sen üzülme diye konuşuyorum diyor.

Mudi'nin kayboluşunun altıncı akşamı, kızı yine anneme bırakarak o kargacık burgacık sokaklara , camında ışık var mı diye bakmaya gidiyorum. Ve işte, ışığı görüyorum, belki arkadaşısıdır diye düşünmeyi akıl edemedim, aval aval pencereye bakarken, park etmiş bir arabaya vuruyorum. Onun spotları benim farlarımı kırılıyor. Çıkan gümbürtüye arabanın sahibi koşuyor. Bağırmaya başlıyor.

-Tamam tamam haksızım, buyrun kartımı, ya da hemen ödeyeyim... Adam anormal bir rakam söylüyor. Bunun çok fazla olduğunu anlamak için otomobil stop lambaları hakkında bilgi sahibi olmak gerekmiyor. Adam içinde bulunduğum duruma dua etmeli, başka bir zaman olsa, "ne kadar kötü park etmişsiniz, siz kusurlusunuz" diye az uğraştırmazdım onu. Neyse birkaç kuruş daha iniyor, parayı alıp evine dönüyor. Ben de Mudi'ye telefon etmeyi düşünüyorum ama etrafta açık hiçbir yer yok, telefon etmem mümkün değil, kapısını çalmaya karar veriyorum, o yoksa arkadaşısı evdedir, onunla konuşurum...

Kapıyı Mudi açıyor, hiç şaşırmış görünmüyor.

-Bekliyordum diyor. Görüntü, dekor, oyuncular, öykü, tümü bir Amerikan filmi gibi, Mudi'nin arkasında, salonun orta

yerinde bir kız duruyor. İlk hareketim hemen kapıya doğru dönüp:

-Ben gidiyorum, demek oluyor.

-Hayır gel.

-Bırak kolumu, gidiyorum.

-Neden gidiyorsun, gel içeri.

Salonun ortasındaki kız domuz gibi bana bakıyor. Saçlarını tek bir örgü ile örmüş, kapkalın, upuzun, beline kadar bırakmış, kâkülleri gözlerine kadar iniyor. Daracık blucini, upuzun bacaklarını daha da uzatmış gibi, mor kazağı belinde bitiyor, memeleri o kadar büyük ki, kazağın altı beline oturmamış, bir karış kadar açık duruyor. Kızın sanki gözleri de mor, bana tepeden, mor mor bakıyor.

Boyum bir altmış yedi çıkmıştı okuldayken ama kız bana o kadar uzun geliyor ki, insan yaşlandıkça boy kısalır derler, demek ki eksilmişim biraz diye düşünüyorum. Anlamıyorum ki, ben nasıl böyle ufacık kaldım? Bunlar mı çok uzun, ben mi çok kısayım?

Hay Allah, gelmez olsaydım, kapıyı çalmaz olsaydım...

Kız on sekiz yaşında var yok ve ben bu katır kızın yanında kendimi çok yaşlı ve çok küçük hissediyorum.

Mor gözlü katır kız, ne işin var burada der gibi bakıyor, Mudi tuhaf bir şekilde rahat, ben ne işim var burada der gibi duruyorum.

-Otursana, diyor Mudi.

Hem çekip gitmek istiyor, hem doğal davranmaya çalışıyorum. Çekip gitmem doğal bir davranış olmayacağına göre, ne yapmalıyım peki?

Sesime aldırılmaz, hatta biraz şuh bir hava vermeye çalışarak:

-Tanıştırmayacak mısın bizi şekerim diyerek, kendimi güm diye kanepeye atıyorum. Altımdan ciyak diye bir ses çıkıyor, yerimden sıçrayıp, üzerine oturduğum plastik ördeği alıyorum.

İkisi de kıkır kıkır gülüyorlar. Ne yapıyorum ben, bir hiç uğruna, bir sersem herif uğruna arabamı çarptım, iki salağın dalga geçtiği bir duruma düştüm, cücelik kompleksine girdim, sinirimden öleceğim ve kızım öksüz kalacak. Mudi kızın adını söylüyor, başında ya da içinde S geçen bir şey, dinlemediğim için anlamıyorum.

Mor gözlü katır S, ellerini kavuşturmuş bakıp duruyor. Benim sinirimi bozuyor. Kovboy filmlerindeki gibi ona vurmak, çamurlar içinde yuvarlanarak onunla dövüşmek istiyorum ama bu kızla, olacak şey değil...

Ben onu dilimle ezeceğim ama şimdi...

-Nerelerdeydin hayatım, neden bana haber vermedin, ben senin sevgilin değil miyim diyorum? Ah, dediğim anda pişman oluyorum, onun sevgilisiysem , bana haber vermeden çekip gitmesi benim için iyi bir puan değil ki. Mor gözlü S:

-Ah, sevgilisi misin? diyor... “Bundan hiç haberim yoktu” der gibi Mudi’ye bakıyor. Neden bu kadar şaşıyor?

-Haklısın aslında ama beş altı gün merak edilecek bir şey değil ki, diyor Mudi...

Neyse sevgilisi olduğuma itiraz etmiyor. Artık çekip gitmek istemiyorum, gidip de onu şu katır kızla bir arada bırakamam. Mudi bize şarap sunuyor. Tek tük konuşmalardan hiçbir ipucu alamıyorum, kim bu kız, nerede tanıştılar, niçin bu evde? Sonunda kız pes ediyor, birisine telefon edip, gelip kendisini almasını söylüyor. On dakika sonra kapıda bir korna sesi duyuluyor, kız elimi bile sıkmadan, defolup gidiyor.

-Mudi sen bir hayvansın! diye bağıriyorum.

-Hani asla telefon etmeden gelmezdin diyor. Üstüne saldırıp onu parçalamak istiyorum. Nasıl bu kadar rahat olabilir, nasıl beni bu kadar hiçe sayabilir? Bu çocuk kesinlikle çift kişilikli.

-Telefon etseydim ne olacaktı, gelme mi diyecektin, kızını dolaba mı sokacaktın, kim bu kız, nerelerdeydin, niçin bunca za-

man beni aramadın?

-Ah sevgilim çok bunaldım, birden seni üzdüğümü anladım, biraz rahatla, soluk al, bir süre benden kurtul diye adaya gidi-verdim, teyzem var ya orada.

-Tamam gidebilirsin, ama neden bana haber vermedin, meraklan çatlardım. Teyzesinde olduğunu söylemesi içimi rahatlatıyor. Sonra birden katırı hatırlıyorum.

-Bu kız kim peki? Mudi beni kucaklıyor.

-Keşke gitmeseydim, keşke yapmasaydım, bir insan bu kadar özlenir mi? diyor. İşte o koku yine, sert, sıcak, yumuşak o koku. Yüzümü elleri arasına alıyor, işte yine o sıcacık dudaklar, bütün yüzümü yalıyor yutuyor sanki. Kulağımdaki ağzı, belke-miğimden ensemde bir sıcaklık yayıyor. Bluzumu çıkarıyor, öpüyor öpüyor. Yalnızca öperek, tüm vücudumda dolaşılıyor, hiç durmadan, yavaşça, sertçe, okşayarak, acıtarak her yanıma öpüyor. Bu zevk insanı çıldırtabilir. İnlemelerimi stop lambasına onca para ödediğim adam da duymuştur eminim.

-Mudi seni çok seviyorum ne olur beni üzme, diyorum.

-İsteyerek olmadı, ben de seni çok seviyorum, diyor öperken...

Gözlerimi kapatıyorum yine, katır kızın canı cehenneme.

NİL SINAVDA

Sabaha karşı saat beşte Nil'in telefonu çalıyor. Arkadaşı sınav sorularını ister misin diye soruyor. İstemez mi hiç?

Birden cin gibi oluyor, hemen bilgisayarını açıyor, telefonu kulağı ile omzu arasına sıkıştırıyor, soruları hızla yazıyor. Teşekkür edip kapatıyor. Sonra da uyku tutmuyor.

Annesini mutfakta iki diyet bisküvi arasına koyduğu bir kibrit kutusu büyüklüğündeki beyaz peynirini yerken buluyor.

-Hayrola neden erken kalktın? diye soruyor annesi.

-Uykum kaçtı, diyor Nil. Bir bardak süt koyuyor, sıkıntıyla dolaşıyor mutfakta.

-Anne, sabaha karşı çalan telefonu duydun mu, diye soruyor.

-Duymadım diyor annesi.

-Hayrola kızım, deli dana gibi dolaşıyorsun, bir şey mi oldu, kim aradı o saatde?

-Bir arkadaşım aradı, yarınki sınav sorularını verdi diyor Nil.

-Nasıl öğrenmişler ki diye soruyor annesi.

-Daha önce de yapmışlardı. Okula çilingir getiriyorlar, öğretmenler odasının kapısına anahtar yaptırıyorlar, gece odaya girip, soruları alıyorlar.

Annesi şaşkınlıkla bakıyor kızının yüzüne. Ne diyeceğini bilemiyor.

-Çilingir nasıl giriyor okula, bu işi herkesin gözü önünde nasıl yapıyor?

Nil, işte annem böyledir, olayın önemini unuttur, ayrıntısını merak edip en abuk sabuk soruları sorar diye düşünüyor.

-Canım, çilingirin alnında çilingir yazmıyor ya, yapıyor işte.

-Soruları alıyorlar diye nasıl bu denli rahat söyleyebilirsin kızım, almıyorlar, çalışıyorlar.

-Peki anne, çalışıyorlar, ama sonuçta bu çok önemli bir sınav

ve sorular elimde işte.

-Ne yapacaksın peki şimdi?

-Ne mi yapacağım, bugün oturup güzelce bu soruları çalışacağım, sence ne yapmalıyım?

İçinden ilkeli annesinin ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalışıyor. “Unut bu soruları, hiç haber almamış gibi, her zaman nasıl çalışıyorsan öyle yap” diyebilir. “Bu tür arkadaşlarla görüşmemelisin, onlar düpedüz hırsız” da diyebilir. “İyi çalış, ama bir daha böyle şeylere tenezzül etme” diyebilir. Ama belki de “aman dert etme tatlım, keşke her sınavın sorularını çalıp öğrenseniz” de diyebilir... Yok canım, bunu diyebilir mi? .

-Bari ezberleme, iyi öğren. Sınavdan sonra da öteki bölümleri çalışırsın diyor annesi. Zor durumda kaldığı, dürüstlüğüne uyacak bir şeyler bulamadığı belli.

Nil rahatlıyor.

-Çalışmaz mıyım hiç anneciğim, bu çok zor bir sınav ve soruları da herkese vermiyorlar, bana güven duyup aradılar, bu çok önemli bir şey değil mi sence? diyor.

-Ya öyle, bu yüce duygular karşısında gözlerim yaşardı diyor annesi de.

Nil’in yetiştiremeyeceği düşüncesiyle vazgeçtiği bir sınavdı bu... Ama elbette bu fırsatı değerlendirecek. O gün hiç kalkmadan gece yarısına dek çalışıyor. Zor bir sorunun yanıtını ise, bir kâğıda yazıp, cebine koyuyor.

Sınav saatinde sorular bir bir geliyor. Aldıkları soruların aynı hepsi de, ne çalıştılsa, onlar bunlar, Nil çok keyifleniyor, bundan daha şahane bir şey olabilir mi?

Kâğıtta yazılı soruyu en sona bırakıyor. Sınav kâğıdının altına sakladığı cevap kâğıdını hafifçe dışarı doğru çekip okuyor ve yazıyor. Artık bitirmek üzereyken, başucunda asistanı fark ediyor. Asistan Gürol kâğıtlara bakıyor önce, sonra Nil’in gözlerine... Nil kıpkırmızı oluyor. Her şey bitti mahvoldum diye dü-

şünürken, adam Nil'e sırtını dönerek tam önünde duruyor uzun bir süre, öyle soğuk, kasıntı bir adam ki bu, Nil olan bite- ne inanamıyor, adam sanki kopya çekmesini bitirmesini bekli- yor. Nil bitiriyor, cevap kâğıdını cebine koyuyor, kalemi bırakı- yor... Asistan önünden çekiliyor.

Acaba gördü mü, gördüyse neden bir şey demedi, yoksa önünde durarak rahat kopya çekmesini mi sağladı, eğer böyley- se bunu neden yaptı? Nil gün boyunca bunu düşünüyor. Rüya- sında asistan Gürol'u görüyor, büyük bir kürsünün arkasında, milyonlarca kişinin önünde el ele duruyorlar, Gürol mikrofonu alıyor ve, "şimdi size bu okulun değil, tüm ülkenin en akıllı, en çalışkan, en başarılı kızını tanıtacağım" diyor. İzleyiciler çılgın- ca alkışlıyorlar. Nil selam vermek için öne doğru çıkacakken, birden yalınayak olduğunu fark ediyor, kımıldamadan duruyor, Gürol cebinden iki kırmızı ayakkabı çıkartıp Nil'e uzatıyor. Nil bunları giyip, sahnenin ortasına gelerek, kendisini alkışlayan halka selam veriyor ve Don't cry for me Argantina şarkısını söy- lemeye başlıyor. Şarkı bittiğinde, Gürol ona sarılıyor, hararetle öpüşüyorlar. Ve halk onları çılgınca alkışlıyor.

Nil uyandığında öpüşmenin tadı dudaklarında, Gürol'a âşık olduğunu anlıyor.

Ertesi gün sabahın köründe daracık blucinini beyaz body'si- ni giyip, siyah kazağını beline doladığı gibi, soluğu okulda alı- yor. Gürol'u odasında buluyor, nefes nefese odaya giriyor.

-Merhaba, sınav sonuçları belli oldu mu Gürol Bey? diyor. Güzel ağızlı, güzel dişli, güzel burunlu, güzel gözlü ama son de- rece soğuk ve ifadesiz yüzlü asistan, ince telli gözlüklerinin ar- dından Nil'e şaşkınlıkla bakıyor. Nil olduğu yerde kalıyor. Gü- rol,

-Senin sınav sonuçları için böylesine heyecanlanmana gerek yok sanıyorum, eminim iyi geçmiştir, diyor. Nil anlamazlıktan geliyor.

-İyi geçti de çok önemli ya bu sınav, merak ettim diyor.

-Ne zamandan beri ertesi gün sınav sonuçları açıklanıyor? diyor asistan.

-Olur ya, olamaz mı? diyor Nil de gülmesini tutamayarak.

-Bundan sonraki de önemli, şimdi otur da ona çalış diyor genç adam.

-Beni çalıştırır mısınız? diyor Nil. Sanki gerçekten öpüşmüş-çesine heyecanlanıyor adama bakarken, dudakları onunkilere dokunmuş gibi yine canı istiyor. Sanki dün gece rüyasında olanlar gerçekmiş de, adam da olanları anımsıyormuş gibi biraz utanıyor ve kırıtıyor.

-Anlamadığın yerleri sorabilirsin diyor asistan.

-Ben kitaplıkta çalışıyorum, sakın bir yere ayrılmayın, sora-çağım diyor ve hızla odadan çıkıyor Nil.

Gerçekten de yarım saatte bir Gürol'un yanına gidip anlamadığı yerleri soruyor. Defalarca anlatıyor adam da. Ve mutlaka çalışması gereken birkaç sayfayı söylüyor.

Akşam Gürol odadan çıkarken, Nil geliyor yanına:

-Herşeyi mükemmel şekilde çalıştım ve öğrendim öğretmenim diyor. Gürol gülmeye başlıyor.

-O zaman öğretmen öğrencisine bir hizmette bulunsun, onu evine bıraksın diyor. Nil'in evi Gürol'un evine göre oldukça ters bir yerde ama, asistan zaten o tarafa gideceğini söyleyip, Nil'i evinin kapısına kadar bırakıyor. Nil inerken.

-Belki yarın da anlamadığım yerler olur, sorarım diyor.

-O zaman telefon numaramı vereyim de ara bari, diyor adam...

-Söyle diyor Nil, aklımda tutarım....

Numarayı durmadan tekrar ederek, eve koşuyor, hemen bir yere yazıyor. Annesine telefon açıyor,

-Anne âşık oldum, sen de bu kez bayılacaksın ona diyor.

NİLÜFER RESİM YAPIYOR

Annesi kapıyı açıp da karşısında elinde bavulu, Nilüfer ve Alin'i görünce pek de şaşırmadı. Sanki bunu bekliyor gibi görünüyordu.

-Geçin içeri, dedi sadece.

Babası kucakladı kızını.

-Emeklilik size yaramış babacığım dedi Nilüfer.

Alin dedesi ile oynarken, o hemen yukarı odasına çıktı. Hiç sevmediği bu ev ona cennet gibi gelmişti.

On gün sonra Haydar geldi. Nilüfer'in babası ile misafir odasına girip, uzun uzun konuştular. Bir ay sonra Haydar yine geldi, yine babası ile misafir odasına girip uzun uzun konuştular. Babası Nilüfer'e,

-Boşanmak istediğinden emin misin kızım, bak kaç gün geçti, artık iyice düşünmüşsündür, dedi.

-Çok eminim babacığım, dedi Nilüfer de.

Haydar son gelişinde, babası ile konuşması bitip, misafir odasından çıktığında, Nilüfer'i görmek istedi. Nilüfer aşağıya indi, odaya girdi. Haydar'ın gözleri dolu doluydu. Nilüfer Haydar'ın yüzüne bakamadı, şu anın bir an önce bitmesinden başka düşüncesi yoktu.

-Çok üzülüyorum ne olur ağlama, dedi Nilüfer. Aslında Haydar için üzülüyordu, öylesine sıkılıyordu ki o an, üzüntüsü kendineydi.

-Sen benim üzüntümü bilsen, izin ver son defa sana sarılayım, dedi Haydar.

Nilüfer'e sınıksıkı sarıldı, Nilüfer öylece durdu. Bitiyor, geçecek, geçecek diyordu içinden, bu bir dakikalık dokunmaya bile dayanması mümkün değildi artık. Haydar yanaklarından öptü Nilüfer'in.

-Elveda karıcığım, seni çok sevmiştim, bunu hiç unutma de-

di. Gözlerinden yaşlar akararak odadan çıktı gitti.

Nilüfer o geceden sonra çok uzun bir süre, tek kişilik küçük yatağında, tek başına yatmanın tadına vararak, istediği gibi Ali'sini düşünerek, yine ağlayıp sızlayan, dırdırlarına başlayan annesine hiç aldırmayarak, sadece kızı ve babası ile konuşarak o evde iyi vakit geçirdi.

Nilüfer o evde kaç yıl daha geçti, kaç yaşına geldi hiç bilmiyordu. Resim yapmaya başlamıştı. Karaya vuran dalgaları öyle bir resmetmişti ki, buna annesi bile şaşırmıştı. Annesinin resim öğretmeni arkadaşı Nilüfer'in resimlerine bayılıyor, bu kızı mutlaka dışarı bir yerde burs bulup, resim okuluna göndermek lazım diyordu. Hatta göndermeden evvel, bir sergi açsın istiyordu. Nilüfer ise resimleri yaptıktan sonra, sağa sola hediye ediyordu.

-Evet güzel yapıyor doğrusu ama, sergi falan olmaz, ele güne rezil oluruz, diyordu annesi.

Bir resmini Neriman'a gönderdi Nilüfer. İçine de, "sevgili kardeşim, evliliğin hayırlı olsun, gelemedim, bir hediye de gönderemedim, bu resmim sana en içten tebriklerimdir" diye yazdı.

Neriman teşekkür etmek için aradığında çığlık çığlığa bağıyordu:

-Nilüfer, o ne harika resim öyle, bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum, ne olur devam et, ne olur bunları biriktir, bir sergi aç, böylece kurtulursun, bir ressam kadın olursun, dedi.

Nilüfer telefonu kapattıktan sonra, bir sergi açmaya karar verdi. Sergi açacaktı, resimlerini satacaktı, ünlü olacaktı, ona ressam Nilüfer Hanım diyeceklerdi. Hayali bile müthişti, neden bunu daha önce akıl edememişti?

Ama hayali gerçek olamadı Nilüfer'in. Annesi:

-Kaldır şu boyaları ev pis kokuyor, saçma sapan şeylere para harcıyoruz, resimleri koyacak yer yok demeye başladı.

Annesi bir neden bulup, her gün ama her gün bağıırıyordu. Bir gün Nilüfer'in yeni başladığı resmi kapıldığı gibi yere çaldı, üzerinde tepindi, sonra da çöpe attı. Nilüfer artık sergi açamayacağını biliyordu. Zaten içinde pek bir heves de kalmamıştı. Nereden girmişti içine sergi açmak düşüncesi ki?

Turgut içiyordu. İçtiği zaman babasının korkusundan eve gelmiyordu. Ama babası yokken eve gelip, kıyametler koparıp, annesinden para alıyordu. Annesi de kuzu kuzu oğluna istediği parayı veriyor, bunu da babasından saklıyordu. Nilüfer ise, annesinden Alin'e çukulata almak için bile para isteyemiyordu. Babası ne veriyorsa onunla idare ediyordu.

Nilüfer başka bir hayat hiç düşünmüyordu, kurtuluş diye bir kelime bilmiyordu, hayatı böyle bir şey sanıyordu... Sanıyordu ki, insanlar öylece oturur, hayat da yaşanır biterdi. Kendi istekleri doğrultusunda bir hayat, kendi yönettiği bir hayat olabilir miydi? Aklına bile gelmiyordu bu. Oysa Haydar'dan ayrılmayı başarmıştı. Bunu kendi isteği , kendi kararı ile yaptığıının farkında değildi.

Bir gün eve bir kadın geldi. Nilüfer'i Tarık Bey'e istedi. Tarık Bey çok zengindi, yakışıklıydı, çöpsüz üzümdü. Hiç kimsesi yoktu. Bundan daha iyi bir kısmet olamazdı.

NİLGÜN ZİNYAYI ANLATIYOR

Evimiz boya kokmaya başladı, çünkü Mudi artık günlerini bizim evde geçiriyor. Kızım o kadar iyi anlaşıyorlar ki, gece yarısına kadar oynuyorlar. Bir gece, kızımın isteği ile evine dönmeyip, bizde yatınca Mudi, olanlar oldu, şimdi haftanın altı gününü içerdeki küçük odada yatıyor . Küçük kız uyuduktan sonra sessizce yanıma geliyor, sessizce sevişiyoruz her gece ve sabah ben işe gitmek için uyanırken o koşa koşa küçük odasına gidiyor, uykusunu bölmeden tekrar uyumak için.

Kızım ona özeniyor ve nefis resimler yapıyor, o çok büyüdü, gelecek yıl ilk okula başlayacak ve öyle görünüyor ki Mudi'den daha önce sergisini açacak. Mudi henüz her iki resmini de bitirebilmiş değil, bu arada bir üçüncüye başladı, tüm ressamlık hayatında üçü bitmiş, üçü de yarım tam altı adet eseri var.

Onun benimle oturmasını isteyen benim. Evet küçük kız istedi gece bizde kalmasını ama ben hayır deseydim bu mümkün olmazdı. Evet dedim çünkü bir kez daha altı günlük kaybolma ve bir katır kız olayı yaşamak istemiyorum. Onu çok seviyorum. Mutlu olmak tek amacım, üzüntüden kaçıyorum. Üzüntüden kaçmak için de onu üzecek hiçbir şey yapmıyorum. Mor gözlü katır S çok uzun süre aklımdan çıkmadı. Ben Mudi'ye böylesine sevgi dolu davranırken, onu evinde bir kızla yakalamak dayanılır gibi bir şey değildi. Hele ardından hiçbir açıklama yapmaması, hele bu olayın öylesine tüm gizemiyle ortalıkta kalması... Bunu içimden atmam pek kolay olmuyor. Ta ki kendimce bir yöntem bulana dek.

Bir akşam Mudi'ye uğradığımda, kapıyı arkadaşı açıyor. O da ne, sanki karşımda The Graduate'den fırlamış Dustin Hoffman duruyor.

-Bilmiyor musunuz Mudi annesine gitti bu akşam, diyor.

-Bilmiyordum, bir bardak su içebilir miyim? Mudi'den inti-

kam almak fikri o anda aklıma geliyor, onun annesine gideceğini nasıl da unutmuşum... Acaba o akşam o eve plan program yapıp mı gittim, gerçekten hatırlamıyorum.

Genç adam suyu getiriyor, kanepeye oturuyorum, onunla konuşmaya, daha doğrusu onu konuşturmaya başlıyorum. Oldukça romantik bir çocuk, Mudi'den daha büyük görünüyor, yirmi beş yaşında olduğunu öğreniyorum, ben de kendimi iki yaş küçülterek yirmi altı yaşında olduğumu söylüyorum. Hava iyice kararıyor, bir ucuz şarap getirip, içer misiniz diye soruyor. Kısa sürede bir şişe şarabı bitiriyoruz.

Dustin'e çok benzediğini söylüyorum, mahçup , gülümsüyor, sanırım bu mahçup görünümlü erkekler çok ilgimi çekiyor, onların ilgisini çekince büyük bir başarı elde etmiş gibi hissediyorum kendimi nedense.

Dustin'in yanına sokulup, kulağına:

-Ben de Ann Bancroft'a benziyor muyum dersin, diye soruyorum. Gözlerinin içine bakarak, saçını okşamaya başlıyorum. Şu yaptığımı inanamıyorum, böyle şeyler yapan bir kadını daha önce görmemiştim ama, filmlerdeki o şuh, seksi kadınlara benzediğim kesin.

-Ann Bancroft'dan çok daha etkileyicisin deyip, bana sarılıyor, öpmeye başlıyor. Yeni bir beden, yeni bir ağız, yeni eller, yeni kollar... Deli gibi öpüşüyoruz. Birbirimizin yüzünü, saçını okşuyor, yüzünü, gözünü, ağzını öpüyoruz. Sanki âşıklar gibiyiz. O kadar güzel ki. Sonra ellerimiz bedenlerimize kayıyor, bedenlerimiz yay gibi gerilmiş, sepsert. Bluzumun altından okşamaya başlıyor, sonra bluzumu ve sutyenimi çıkartıyor, okşuyor, öpüyor, ben de pantolonunun fermuarını açıyorum, elimi içeri sokuyorum. O da eteğimi çıkarmaya çalışıyor, rahat çıkar-sın diye hafifçe popomu yukarı kaldırıyorum.

Oh! Aman Tanrım, ne yapıyorum ben? Birden doğruluyorum, Dustin'in zevkten çarpılmış yüzünü ellerimin arasına ala-

rak, gözlerimi kocaman kocaman açıp, şaşkın şaşkın bakarak soruyorum:

-Dustin, biz ne yapıyoruz, Mudi duysa ne kadar üzülür... Derin bir soluk alarak doğruluyor.

-Özür dilerim, nasıl oldu böyle, birden, ben de bilmiyorum diyor. Toparlanıyorum.

-Çok tatlısın, ben de özür dilerim, bunu unutalım lütfen, kimseyi incitmeyelim diyerek, kaçarcasına evden ayrılıyorum. Filmlerde de böyle olur. Bu gibi durumların yorumunu hiç yapmazlar, konuşmadan, tartışmadan sahneyi bitirirler, hemen kaçıp gidiverirler.

Pişman olmaya çalışıyorum, beceremiyorum. Mudi bunu öğrenirse çok üzülür, zaten bugünlerde Mao'nun ölümü ile iyice keyifsiz, evet duyarsa çok kızar, hatta beni terk edebilir, gidip de onun ev arkadaşını baştan çıkartmak oldukça ciddi, katmerli bir suç. O zaman çok mutsuz olurum, bu yaptığımı değer miydi diye çıldırırım belki. Değmezdi, çünkü onu çok seviyorum. Peki o zaman bunu niçin yaptım? Bunu bilemiyorum... Ya da biliyorum da kendime açıklamak istemiyorum. Ancak bu yaptığım çok işime yarıyor, günlerdir dırdır eden ben, o günden sonra Mudi'ye sitem etmekten vazgeçiyorum, katır kız da hiç aklıma gelmiyor. O beni üzecek bir şey yaptı, ben de onu üzecek bir şey yaptım. Gerçi o bunu bilmediği için üzölmüyor ama ödeştik işte. Artık ona kızmaya hakkım yok, çünkü ben de yaptım. Sanırım kendimi rahatlatmak için, "ben de suçluyum, onun için sevgilime dırdır etmeyeyim, boş yere tartışıp, kötü günler geçirmeyeyim" diye, yani üzölmemek için, Dustin'i kullandım. Acaba o ne hissetmiştir, canı sıkılmış mıdır? Öff, bir de bunu dert etmeye hiç niyetim yok. O da orada güzel bir vakit geçirdi, ne var bunda? Ya Mudi'ye söylerse... Yoo, yo, bunu yapmayacağını anlayacak kadar tecrübeli bir kadınıam.

Mudi evimizin kedisi gibi oldu, artık kızım gibi onu da ge-

celeri yalnız bırakıp bir yerlere çıkamıyorum. Onunla birlikte çıkabildiğim yerler ise çok kısıtlı. Bu durumun Yılmaz'ın ailesi tarafından duyulmasını istemiyorum. Mudi benden genç olduğu için, onunla sinemaya bile gitsem rahatsız oluyorum. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyor. Oysa bunun nesi yanlış? Mudi benden değil altı, yirmi altı, otuz altı yaş bile büyük olsa bunun hiçbir sakıncası, hiçbir çekinilecek yanı olmuyor da, benden altı yaş küçük olunca neden tuhaf oluyor? Bunu anlayamıyorum. Anlayamıyorum v  utanıp sıkılmakta devam ediyorum.

Bir pazar akşamı kızım babasından dönüyor ve hemen soruyor,

-Anne, zinya ne demek?

-Zinya da ne? Bilmiyorum kızım ne demek.

-Sen zinya yapıyormuşsun anne... Babam çok kızgın.

-Ne? Ben zinya mı yapıyormuşum, ne bu kızım, baban neye kızıyor anlamadım.

-Sen zinya yaptığın için çok kötü bir kadınmışsın ve benim seninle beraber olmamam gerekirmiş.

-Zina... Zina o kızım, zinya değil. Mudi'yi mi anlattın ona tatlım?

A lamaya ba lıyor.

-Anlatmayacaktım ama biliyor gibiydi, bir Şeyler sordu, ne diyeceğimi bilemedim, sorunca söyledim, ama küçük odada yattığını da söyledim.

-Seni benden alacağını mı söyledi o da... A lıyor, gözlerini ovu turuyor, hıçkırarak.

-Onunla oturmak istemiyorum, senden ayrılmak istemiyorum, zinya yapma ne olur diye bağırıyor.

-Zina diye bir Şey yok kızım, öyle bir Şey yok. İnan bana ben kötü hiçbir Şey yapmıyorum. Zina evliyken olan Şeye denir, burada zina yok, baban yanlış söylemiş kızım ama aslında zina di-

ye de bir Şey yok. Bu bir suç değil. Bir anlaŐmanın bozulması, boşanmaya' neden olan durum... Burada bu bile yok... Kızım nasıl anlatayım sana bunları, ortada suç yok...

Öylece bakıyor yüzüme, çocuk aklıyla benim suçlu olmadığımı anlıyor, sımsıkı sarılıyor boynuma. Gözlerim doluyor, evet ben suçlu değilim ama, Yılmaz kızımızı benim elimden alabilir.

NİL KAZANIYOR

-Anne, şu kalemi al, gözlerimin üzerine yazı yazacaksın...

-Gözlerinin üzerine mi, delirdin herhalde Nil.

-Anne lütfen, hadi.

-Kızım kırmızı dudak kalemi ile gözüne ne yazacağım?

-Seni seviyorum yazacaksın.

-Saçmalama Nil, yazamam, sınava gidiyorsun, ne demek oluyor bu şimdi?

-Şu demek oluyor anneciğim, Gürol'a mesaj vereceğim.

-Mesajı gözkapığından mı alacak?

-Evet bir filmde görmüştüm, gözümü kapatınca, seni seviyorum diye okuyacak,

-Ah, çok nefis bir fikir bu gerçekten ama, beni bu çocukluklarına alet etme lütfen, hem de kendin biraz yaratıcı ol, filmlerde gördüklerini taklit edeceğine...

-Bir dene anne, hadi. Sen yapmazsan başkasına yazdırırım...

-Peki otur şuraya, s e n i s e v i, sığmıyor kızım, seviyorum gözkapığına sığmıyor.

-Eyvah, ne yapacağız şimdi?

-Off, bırak bu saçmalıkları Nil, bir kâğıda yaz eline tutuştur daha iyi...

-I love you yaz, o sığar.

-Dur şunu söyleyim... I l o v e y o u... Sığdı işte.

-Ötekine de yaz.

-Nasıl gezeceksin peki böyle, adın deliye çıkacak?

-Güneş gözlüğü takacağım, o tam önüme geldiğinde çıkartıp, gözlerimi kapatacağım.

-İyi yap bakalım, adam da birden çarpılıp, sana âşık olacak ya da ne deliler var deyip, bir daha suratına bakmayacak.

-Olabilir, ben de bu kumarı oynayacağım.

Nil güneş gözlükleriyle anfide oturuyor, sorular arasında

Gürol'un mutlaka çalış dediği bölüm de var. Çok iyi çalıştı ve sınavla ilgili hiçbir kuşkusu yok. Ama bu kez de Gürol'a gözkapıklarını nasıl göstereceği konusunda endişeli. Öyle heyecanlı ki bildiği soruları bile yazmakta zorlanıyor. Gözü adamın üzerinde, iki sözcük yazıyor, ona bakıyor, Gürol da inadına hep ön sıralar arasında dolaşıyor, onun bulunduğu sıraya yaklaşıyor. Zaman zaman Nil'e doğru yürüyor, sonra birden geri dönüyor. Nil oturduğu yerde kıpır kıpır, soruları yanıtlıyor ama, yanlış mı doğru mu farkında değil. Ne aksilik, Gürol niçin bugün Nil'in yanına gelmiyor?

Oh, sonunda adam Nil'in iki sıra yakınına kadar geldi. Galiba ona bakıyor. Nil telaşla elini gözlüklerine götürüyor, tam çıkartmak üzereyken Gürol geri dönüyor, ön sıralara doğru yürüyor.

Nil'in kalbinin çarpıntısı sanki koca salonda duyuluyor. Heyecandan çok, umutsuzluğun çarpıntısı artık bu.

Artık sınav süresi bitmek üzere. Nil ağladı ağlayacak, son soruyu da yazmaya çabalıyor. Birden tam yanibaşında bir karaltı fark ediyor. Gürol Nil'in tepesine dikilmiş dikkatle kâğıdına bakıyor. Sınav kâğıdının altında, bir başka kağıt arar gibi. Nil bu fırsatı kaçırmıyor, otomatik bir şekilde, gözlüklerini çıkartıyor, hızla başını yukarı doğru kaldırıp, gözlerini kapatıyor, öylece duruyor. Gürol'un yüzündeki ifadeyi görmek için çıldırıyor ama bunun için gözlerini açması gerek. Acaba hâlâ bakıyor mu, şaşırdı mı, kızdı mı, gülüyor mu? Gözleri saatlerdir kapalı gibi geliyor ona, oysa içinden saysaydı, ancak altıya kadar gelebilirdi.

Gözlerini açıveriyor ve görüyor ki, Gürol hâlâ ona bakmakta, ama Nil bakışlarından hiçbir anlam çıkartamıyor. Adam tövbe Yarabbim dercesine başını iki yana sallıyor ve...

-Deli deyip, gidiyor.

Nil kara gözlüklerini takıyor, sınav kâğıdını Gürol'a verip, koşarak anfiden dışarı çıkıyor.

Eve girdiğinde, annesi;

-Ne sonuç verdi yazılı gözkapakların diye soruyor.

-Hiç, hiçbir sonuç vermedi, zaten son dakika yanıma geldi, oysa ben ne düşler kurmuştum, ikide bir yanıma gelecek, ben de her seferinde gözlerimi kapatacaktım, gülüşecektik, o da bir kâğıt parçası tutuşturacaktı elime, ben de diye. Bana sinir oldu, gülmedi bile, deli dedi ve gitti yanımdan.

-İnsan yaşamı boyunca durmadan senaryo yazar Nil. Kendisinin sürekli başrolde olduğu, öteki rolleri yine kendisinin dağıttığı senaryolar yazar. Ama ne yazık ki çok enderdir yazdığı senaryoların gerçekleştiği, hele bire bir gerçeklik, bu mümkün değildir. Çoğu hiç senaryoya uymaz. Ve yaşananlar, yazılan senaryodan ne denli sapsa o denli mutsuz olur, bunalıma girer insan. Onun için kendi kişiliğine uymayan senaryolar yazmayacaksın, kıvıramayacağın rolleri oynamaya kalkışmayacaksın. Gerçekleşebilecek senaryolar yaz ki, mutlu olasın. Ya da güçlü ol, zor senaryoları gerçekleştirmeye çalış ama başaramayınca üzülme, kendini yıpratma, komplekslere kapılma. Bugün de neşeli bir senaryo yazmıştın ama pek neşeli oynayamadın, ya da karşıdaki başrol oyuncusu yanılttı... Üzülme yavrum, bekle bakalım biraz.

Annesi çok önemli bir konuşucudur, harika düşünür, harika konuşur, etkileyici ve inandırıcıdır ama ne yazık ki söylediklerinin çoğunu kendisine uygulayamaz. Hatta bazen o denli sıkışır, o denli çözümsüz acılar çeker ki, ne yapması gerektiğini kızına sorar. Kızı da ona der ki:

-Anneciğim varsay ki bu yaşadıkların benim başıma gelmiş olsun, sen de bana ne öğütler vereceğini düşün, sonra da o öğütleri uygula...

Annesi de kızına der ki:

-Sana derdim ki, bu herif için üzülmek, ondan telefon beklemek, onun için ileriye dönük düşler kurmak koyu bir enayi-

lik, ileri derecede salaklık. Hemen harekete geç, onu terk etmeye bak ve yeni birini ara... Ama kendim söz konusu olunca kendi söylediklerimi uygulayamıyorum. Görmüyor musun iki gündür kulağım telefonda. Sanki o herif için değermiş gibi... Onun için sen benim dediklerimi yap, yaptıklarımı yapma.

Telefon çalıyor, Nil telefonu açıyor, bir erkek sesi:

-Deli kız, amacın neydi bunu yaparken çok merak ettim, diyor.

Nil'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. Sesinin titreşmesini ve kekelemeyi önlemek için, şöyle bir gırtlığını temizliyor. Madem böyle bir şey yapabildin, o zaman yaptığına uygun davran, ona göre cesurca, çılgın bir şeyler söyle, en azından kekeleyip, geveleme. Ama annem, kendine uyan rolleri seç, yoksa komik olursun dememiş miydi? Evet ama eğer yapabildiysem, bu bana uygun rol demek değil midir? Sürdürebilirim o zaman...

-Sen ne anlamışsan amacım odur, diyor Nil. Ve sürdürüyor:

-Gözümün üzerine, bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın, evet diyorsan sıraya iki kez vur, yazamazdım herhalde, onun için kısa bir cümle bulmam gerekiyordu.

-Çok tatlısın, keşke bunu yazabilseydin, ben de sıraya iki kez vururdum.

Randevulaşıp telefonu kapattıktan sonra, elleriyle yüzünü kapıyor, zıp zıp zıplıyor, vaaaaauvv diye büyük bir çığlık atıyor ve hemen telefona sarılıyor:

-Anne, kazandım, başardım!

NİLÜFER YENİ EVİNDE

-Çocuklu kadınsın kızım, üstelik iki koca gördün. Bak eskisi gibi görücüler gelmiyor kapımıza. Gelenleri de gördün, birisi çocuğunu bırakmanı istedi. Evlen bu adamla. Yaşını başını almış biri. Varlıklı, yakışıklı. Çocuğuna iyi bakar, kurtulursun, sen de pek genç değilsin artık dedi annesi. Sesi sıcacık, yumuşacıktı.

-Peki dedi Nilüfer de. Öyle ya, yirmi altı yaşına gelmişti, Tarık Bey ise kırk yedi yaşındaydı. Boylu poslu güzel adamdı. Zengindi. Kafkaslardan kopup gelmişlerdi, babası padişahın maiyetinde görev yapmıştı. Ama padişahlık bitince çalışmayı gururuna yedirememiş, malı mülkü satarak yaşamıştı... Konaklar, yalılar hep satılmış, satılincaya kadar da evin çocukları dadılarla büyütülmüştü.

Doğrusu Tarık Bey kendine güvenli, hoş adamdı.

Sekiz Mart'ta evlendiler. Alin, kabarık etekli organize elbiseyle annesinin nikâhında zıp zıp zıpladı. Aslında sekiz yaşında olmasına rağmen çok durgun, akli başında bir kızdı ama, o gün nedense pek neşelendi. Tarık'ın arabası onu çok mutlu etmişti. Yeni babasının kucağına oturuyor, direksiyonu tutup, araba kullanmaya çalışıyordu.

Nilüfer'in eşyalarını arabaya yükleyip, karşı kıyıdaki eve gittiler. İki katlı, bahçe içinde, güzel bir evdi bu. Alin çok sevdi, Nilüfer de.

Tarık Bey, Nilüfer'e bayılıyordu.

-Ben hayatımda senin gibi güzel bir kadın görmedim diyordu. Nilüfer de güzelleştikçe güzelleşiyordu. Yeni dostları ona hayrandı.

Nilüfer her hafta Beyoğlu'na çıkıyor, kupon kumaşlar alıyor, bunlara modeller çiziyor, Madam Kalyopi'yi eve kapatıp, dikişler bitinceye kadar yollamıyordu. Şapkaları artık dolaplara sığ-

mıyordu. Şapkasını takıp, yeni elbisesini giyip, dışarı çıktığında, komşul r camlardan sarkıyorlardı Nilüfer Hanım acaba bu-
gün ne giymiş diye.

Annesinin     karnını düşünüp, kendinde de olmasın diye her sabah jimnastik yapıyordu, karnı çıkacak diye  d  patlıyordu. Herkes ona bayılıyordu ve o da bundan dolayı çok mutlu oluyordu.

Bir gün Tarık Bey:

-Çok fazla Beyoğlu'na gitmeye ba lamadın mı? Ne böyle, süslenip p slenip, çıkıp gidiyorsun. Bunlara artık bir son ver. Sen evli bir kadınsın.  ıktı ın günlerde de, saat be ten önce eve gel, dedi.

Tarık Bey'e göre minicik bir kızla, gencecik bir kadın öyle kendi kendine dola mamalıydı. Yanlarında ya ya lı ba lı biri ya da bir erkek olmalıydı. G r mcesine söyleyebilirdi, onunla gezebilirdi.

Bir ak am, saat be  buçukta eve geldiğinde Tarık çok gergin bir yüzle karşıladı onu.

-Ben sana ne demiştim, nerede kaldın, bir daha böyle bir şey istemiyorum, dedi.

-Vapuru kaçırdım, dedi Nilüfer.

-Ne demek vapuru kaçırdım, ona göre hareket et, ka ırmazsın,  u be  para etmez şeyleri almak için mi bunca eziyet? dedi Tarık Bey.

-Bu çok pahalı bir kumaş, kupon, dedi Nilüfer.

-Kupon mupon, evden vakitli  ık, vakitli gel. Böyle kısa kollu elbiselerle de çıkma bir daha sokağa.

-Kısa kollu değil ki bu, yarım kollu dedi Nilüfer.

Tarık Bey ters ters baktı.

-Bana göre kısa kollu bu ve bir daha da giyme dedi.

Belli etmeden omzunu silkti Nilüfer.

- yi, bir daha giymem, dedi.

NİLGÜN KIZIYLA TARTIŞIYOR

Yılmaz ve ailesi, yani kızımın babası, babaannesi ve dedesinin, bugüne dek kızımı elimden almak için hiçbir girişimde bulunmamaları harika bir şeydi. Hafta sonları birlikte olduklarında da hiçbir sorun çıkmıyordu.

Ne yazık ki bu mutluluk uzun süremiyor, Yılmaz dört haftadır kızımı gelip almıyor. Birkaç kez çok işi olduğundan söz ediyor, son aradığımda ise, onu görmek istemediğini, zaten evlenmek üzere ve bu nedenle de çok yoğun olduğunu, bir daha benim gibi bir kadının sesini bile duymak istemediğini söylüyor.

-Bu yaşadığın ahlaksız hayat yüzünden ben onu senden alırdım ama dua et ki evleniyorum ve o fevkalade asil insanı bu bayağı mevzularla üzmem istemiyorum. Belli ki senin kızın da senin gibi bir şey olacak, onu da görmesem bir kaybım olmaz, diyor.

Kendimi savunmaya kalkıp, “ben ahlaksız değilim, sevdiğim insanla beraberim sadece” demek onur kırıcı geliyor birden. Hem bunları söyleyebilen birisi, bu savunmayı ciddiye alıp, “ha, o zaman tamam, haklısın” diyecek değil ya. Ne kadar korkunç bir adam olduğunu söylemek de bir işe yaramaz eminim. Ne diyeceğimi düşünürken, küt diye suratıma kapatıyor telefonu.

Ondan tiksiniyorum, benden nefret edebilir ama bir baba çocuğunu görmeden nasıl yaşayabilir? Üstelik bir de, çocuğu bahane ederek, ayrıldığı kadının hayatına müdahale etmek istiyor. Bir erkekle birlikte olmayı ayıp sayıyor, annesini bir başka erkekle gören küçük kızın da kirleneceğini düşünüyor. Ona göre boşanmış çocuklu kadınların ölene kadar asla başka bir erkekle birlikte olmamaları gerekiyor. Belki evlenmeleri koşuluyla buna izin verebilirler. Gençecik kadınlar, bir daha cinselliği, aşkı, sevgiyi tatmadan ölüp gitmeli onların koyduğu namus kuralları adına.

Benim kızım beni ayıplamıyor, benim kızım kötü bir şey

yapmadığımı biliyor, benim kızım babasından geldiği günler bir tuhaf oluyor, benimle oturduğu günlerde değil.

-Anne babam beni niye görmüyor artık?

-İşleri çokmuş ondan.

-Onun her zaman işleri çoktu ama beni görürdü, sonra beni babaanneme bırakır, akşam alırdı.

-Yani seni buradan alıp babaannene mi bırakırdı?

-Evet bazen yapardı, ben de onunla televizyon izlerdim.

-Üzülme kızım, erkeklerin işleri çok önemlidir, zaman zaman hayatlarındaki her şeyin önüne geçebilir.

-Ama bir keresinde eşarplı bir kadın gördüm, akşam onunla eve geldiler, sonra beni alıp buraya getirdi babam.

-Nasıl bir eşarp tatlım?

-Başına eşarp takmış bir kadın, hani Emine Hanım gibi, ama o Emine Hanım gibi yaşlı değil, senin gibi bir kadındı ama başında eşarp vardı. Acaba o kadın bana kızmış olabilir mi, babam beni o yüzden görmüyor olabilir mi?

-Yok canım, neden sana kızsın ki?

-Babam bana dedi ki, gel ablanın elini sık, öpsün seni...Ben de ellerimle yüzümü kapadım, ağladım, olmaz çirkin o, dedim.

-Hiii... Çok ayıp etmişsin, çirkin değildir, çirkin bile olsa bu ayıp bir şey değildir ve böyle insanların yüzüne söylenmez.

-Biliyorum söylenmez, onu Allah yarattığı için öyle, çirkinlik onun suçu değil, ama niye Allah öyle yaratıyor anne? Madem yaratıyor niye herkesi güzel yapmıyor? Acaba babam beni bu cumartesi alır mı anneciğim?

-Kızım biraz daha sabret ne olur. Babanın işleri çok fazlamış, belki de o kızla evlenir, seni görecektir zaman bulamaz. Üzülme, biraz bekle.

-Evlenirse çocuğu olur mu anne?

-Olur.

-Tabii canım, niye olmasın?

-E o zaman beni hiç almaz.

Kızım acı çekiyor. Kafası iyice karışık. Babası onu son kez aldığıında, benim ne kadar kötü bir kadın olduğumu anlatmış. Yabancı erkeklerle evlenmeden beraber olan kadınların cehenneme gideceğini ve cayır cayır yanacağını söylemiş. Evleneceği eşarplı kızı göstererek bir bu hanıma bak, bir de annene bak, iyi düşün, hangisi sana daha güzel geliyor diye sormuş.

Kızım babasına demiş ki:

-Annem bana daha güzel geliyor. Babası da ona demiş ki:

-İyi sen şimdi git, biraz büyüyünce eğriyi doğruyu anlarsın ama sana tavsiyem sakın annene benzeme.

-Anne niye sana benzemeyeceğimi anlayamadım, sen o kadar güzelsin ki diyor .

-Bence de sen bana benze yavrum, ben hem güzelim hem de çok iyiyim, diyorum.

-Cayır cayır yanmazsın değil mi anneciğim, o cehennem nerede, bizi oraya mı yollayacaklar? Mo da oraya gitmiş.

-Mo da kim kızım?

-Gazetede resmi vardı, hani tombul yanaklı adam. Babam cehenneme gider bu, dedi.

-Aa, evet Mao öldü... Cehenneme mi gidecekmiş o da? Baban mı karar veriyormuş kimin nereye gideceğine? Mao'yu baban sevmiyor olabilir ama çoğu insan da seviyor, belki gitmez cehenneme.

-Biz gider miyiz peki, nasıl bir yer orası, ateşler mi varmış?

- İşte öyle bir yer... Oraları kötü insanları korkutmak için, biz iyi insanlarız çocuğum, bizim oralardan korkmamıza gerek yok, hiç düşünme bunları sen.

Soruları nasıl cevaplayacağımı tam olarak bilemiyorum. Kendi düşündüklerimi mi anlatmalıyım, yoksa toplumun genel doğrularını mı, hangi cevap hangi yaşta verilir acaba, bunu nasıl anlayacağım?

Belli ki artık kızım babasız yetişecek, şöyle anlı şanlı bir baba imajı olmayacak yanında. Acaba bu gerekli mi, acaba ille de anne baba birlikte mi olmalı, çocuklar büyüyene kadar? Bunları hiç bilemiyorum. Okuduğum kitaplarda ne yazıyorsa onu uyguladım. Yüzükoyun yatır dediler, yüzükoyun yatırdım, ağlarsa kucağına alma dediler, çatlayıncaya kadar ağlattım, çok fazla yasak koyma dediler, koymadım. Bilmiyorum ki başka ne yapmam gerekiyor?

-Anne, Mudi'nin pipisini gördüm, çok kocaman.... Bunları söyleyerek üzerime atılıyor kızım. Emine hanım:

-Tövbe Yarabbim diyerek mutfağa kaçıyor. Kızım yine bağırarak.

-Hiç bu kadar kocamanını görmemiştim anne, diyor.

Şimdi düşüp bayılacağım, içimden kriz halinde gülme dalgaları geliyor, acaba doğru mu duydum? Şu anda duyduğum şeylerin hangisi daha önemli?

-Daha önce başkalarınınkini de mi gördün? Yavrum nereden biliyorsun da kıyaslıyorsun başkalarıyla, daha önce ne gördün ki? Yani diyorum ki... Artık dilim dolaşıyor, kekeliyorum.

-Aaaa, sana söylemedim mi ben, yuvadaki çocuklarınınkini gördük, bir gün ıslanmışlardı ve öğretmenimiz onların üstünü değiştiriyordu, biz de baktık.

-Eee... Peki... Bugün...

-Mudi'yi banyoda gördüm, perdeyi çekmemişti anneciğim, ben de çışımı yapmak için içeri girdim ve gördüm.

-Perdeyi çekmemiş olabilir, birisi duş yaparken banyoya girilmez. Çok ayıp etmişsin.

-Ama sen yaparken giriyorum.

-Ben senin annenim, biz çok yakınız birbirimize, o bir yabancı.

-Yabancıysa neden bizim evimizde kalıyor?

-O bir misafir, kalacak yeri yok bugünlerde, ondan bizde ka-

lıyor. Hem biz onu sevmiyor muyuz? Yavrum, bir daha kapıyı vurmadan girme sakın.

-Neden peki öyle?

-Çok ayıp kızım, çok... Mudi'nin elleri, ayakları, kafası, boyu, başka her şeyi de o yuvadaki çocuklardan büyük değil mi, o zaman, o'su da büyük olacak elbette...

-Tamam anladık, o zaman ötekilerinki de büyüyecek.

Konuşmamız iki yetişkin tavrıyla tartışmaya dönüşüyor, ikimizin de tavırları büyükler gibi ancak ikimizin de sözleri geri zekâlılar gibi... Ben yine kendimi çaresiz hissediyorum. Bu olay ciddi bir olay mı? Bunu bir pedagoga danışmam gerekir mi? Kendi keyiflerimi bir kenara koyup, artık tamamen kızım için yaşamam daha mı doğru? Peki ama benim hayatım hiç mi önemli değil, ben artık onun doğrularına göre mi yaşamalıyım? Onun doğrusu ne, benimki hangisi? Bunu nasıl bulacağım? Ben ne olacağım?

NİL GÜROL'LA TATİLE ÇIKIYOR

Gürol'un işi olmadığında, Gürol eğer yorgun değilse, Gürol'un keyfi yerindeyse, Gürol'un canı istiyorsa buluşuyorlar. Buluştuklarında çok hoş vakit geçiriyorlar, adamın ağır yapısı ile Nil'in çılgınlıkları eğlenceli bir zıtlık oluşturuyor.

Gürol sözünde duran bir erkek, buluşacakları günleri hiç atlatmıyor, randevularına tam saatinde geliyor, ama buluşmayacakları zamanlarda Nil'i hiç aramıyor. Nil dayanamayıp aradığında ise çok soğuk konuşuyor, arandığından ötürü hiç memnun olmamış gibi davranıyor. Nil, çat kapı onun evine gidemiyor, Gürol bunun çok ayıp bir şey olduğunu söylüyor. Nil, "seni saçında bigudiler, yüzünde kremlerle yakalarım diye mi korkuyorsun" dediğinde Gürol hiç gülmüyor.

Nil'in tüm yaşamı Gürol'a göre ayarlandı. Onunla buluşacakları günlerde tüm programlarını iptal ediyor. Böyle kaliteli bir adam bulmuşum, ona canım feda diye düşünüyor. Annesi bir gün kızına, "davranışlarını doğru bulmuyorum. Bir erkek her şeyini ona göre ayarladığını anladığı anda sana olan heyecanını yitirir. Çünkü artık seni elde etmiştir ve küçümsemeye başlar. Kendi programlarını bozma kızım, bozsan da bunu ona belli etme. Farkındaysan her şeye o karar veriyor. Bir gün de sen işim var desene. Bu kadar edilgen olmak doğru değil, karşındaki sevgisini, saygısını kaybedersin, hiç gereği yokken kendini üstün görmeye başlar, bana inan, çünkü ben de bu hataları çok yaptım" diyor. Nil ise, içinden nasıl gelirse öyle davranmanın doğru olacağı inancında, içinden onun kölesi olmak geliyorsa, olabilir. Önemli olan yaşadığı andan duyduğu mutluluk, yarının ne önemi var?

Nil, Gürol'u durmadan kucaklıyor, her dakika "seni seviyorum" diyor ve soruyor:

-Beni seviyor musun Gürol?

Gürol ciddi bir ifade ile başını sallıyor.

-Söylesene, neden söylemiyorsun, öyle sevgi dolu bakıyorsun ki, beni sevdiğini biliyorum ama bunu söylememen biraz tuhaf, hadi söyle beni seviyor musun?

-Evet diyor adam sıkıntılı bir ses tonuyla.

-Hiç yakışmıyor böyle olmak sana, sen kompleksli bir erkek gibi davranmamalısın, diyor Nil.

-Seni seviyorum dememek ne zaman kompleks belirtisi oldu küçük hanım? Neden beni yönlendirmeye çalışıyorsun? O küçücük beyninle bana görevlerimi hatırlatıyorsun. Sıradan kadınlar gibi davranıyorsun, beni yapay davranmaya zorluyorsun. Mutluysan mutlusundur, bana güveniyorsan, güveniyorsundur, daha fazlasını isteme, yaşadığın anların tadını çıkar. Neden bütün kadınlar birbirine benziyor Yarabbim?

Küçücük beyninle ve beni yapay davranmaya zorlama sözleri Nil'in canını sıkıyor biraz. Eğer ne demek istiyorsun diye sorarsa ortamın iyice kötüleşeceğini anlıyor, yutkunuyor, sormuyor. Şaka yapmıştır diye düşünüyor. Gürol böyle bir lafı ciddi olarak söyleyecek bir erkek değil diyor kendi kendine. Yapay davranmaya zorladığını söylemesi ise, seni sevmiyorum anlamına gelmiyor herhalde. Bazı erkekler işte böyle katı oluyor ama, hiç sevmeden yalnızca yatıp kalkmak uğruna durmadan aşk ilan eden erkeklerden daha doğru olmalı bu davranış. Nil biraz rahatlıyor. Aslında çok kırıldı, hatta gözü yaşlarla doldu, ama ağlamamayı becerdi. Ortada kırılacak bir şey olmadığına karar verdi, o, ciddi, ilkeli bir erkek.

Birden Nil'in kulağında bir ses çınlıyor, "ah bu kadınlar, bu salak kadınlar, en akıllısı bile en aptal erkeğin karşısında neden böyle özverili ve kişiliksiz davranır? Neden hep kendilerini haksız, onları haklı görme eğilimindedirler ve üzülen hep kendileri olur. Neden hep kendilerini suçlama halinde yaşarlar?" Kimin olabilir bu ses, elbette annesinin... Nil boş ver gibi bir hareket yapıyor.

Annesi kalın botları, taytının üzerine sarkmış uzun bol bluzu, at kuyruğu saçları ile kapıdan girdiğinde, ince topuklu ayakkabılı, mini etekli, kısacık dapdar bluzlu kızı onu heyecanla karşılıyor.

-Tatile çıkıyoruz birlikte diyor.

Annesi televizyonun karşısına oturmuş bile, iki erkeği alt ederek, yine erkekler tarafından ülkesinin ilk kadın parti başkanı ve başbakanı seçilen kadının zaferini kutluyor gülümseyerek.

-Hayret bir şey şu kara bıyıklı maço erkekler nasıl bir kadına oy verdiler memnunlukla... Nil bağılıyor:

-Bu hava için şu botların biraz tuhaf değil mi anneciğim, biz tatile gidiyoruz güneye, sen karakışta gibi dolaşıyorsun, bu ne kıyafet böyle?

-Daha hazirandayız ve hava serin, sen de bakıyorum Marilyn Monroe gibisin, biraz daha yaşına göre giyinsen ne iyi olur.

-Herkes gibi mi olayım istiyorsun, botlar, kocaman kazaklar, uzun etekler, pantolonlar...

-İnsan böyle giyinerek de seksi olabilir, ille de açılıp saçılmak gerekmez diyor annesi.

-Kalbimi kırıyorsun anneciğim, ben seksi olmak için böyle giyinmiyorum, içimden taşıyor, kendimi buluyorum ve sen beni hiç dinlemiyorsun, ben tatile gidiyorum.

Annesi Nil'e hiç aldırmayarak, on bininci kez, kadın başbakanı ellerini havaya kaldırmış, selam verirken izliyor, kanallar arası zapping yaparak. Tümünde aynı görüntü, her cins insan bir kadın başbakana sahip olmanın getirdiği uygar görüntünün keyfini yaşıyor. Herkes sevinç içinde, demek bu maço memlekette herkesin özlemi bir kadın tarafından yönetilmekmiş.

-Anneciğim dilerim çok başarılı olur da kadınların yüzünü kara çıkartmaz, biliyor musun ben güneye gidiyorum, diyor Nil.

-Şimdiye dek başımızda olan erkeklerden daha kötü olamaz,

ama o bir kadın, en azından yumuşaklığı ile farklı olacaktır diyor annesi, tatil sözünü duymuyor bile...

Nil sinirleniyor:

-Nedir benim bu çilem, biraz benimle ilgilensene anne, diyor.

-Duydum kızım, Gürol'la çıkıyorsun herhalde, beyfendi karar verdiler demek? diyor annesi.

-İkimiz karar verdik, diyor Nil.

-Master tezin için Londra'ya gitmeyi planladığını sanıyordum, diyor annesi.

-Herhalde yarın gidecek değilim, diyor Nil.

-Sende bu köle ruhu varken zor gidersin bu gidişle, diyor annesi de.

NİLÜFER'İN ÇOCUKLARI

Evlendiklerinden tam bir yıl sonra gebe kaldığını anladı Nilüfer. Oysa neler yapmıştı hamile kalmamak için. İçine ilaçlar, üzerine limon sıkılmış pamuklar, kinin hapları koymuştu çocuk tutmasın diye.

Niçin çocuk istemediğini bilmiyordu. Tarık Bey ise, bir erkek çocuk için deliriyordu.

-Bir veliaht istiyorum, işimi ona öğreteceğim, ona bırakacağım diyordu. Oysa Alin de onların çocuğuydu, Tarık Bey'e baba diyordu, birbirlerini seviyorlardı. İşini Alin'e bırakamaz mıydı? Bırakamazdı herhalde, bir kıza onca iş nasıl emanet edilebilirdi?

Üç ay adetten kesilip de, doktora gittiğinde gebe olduğu haberini aldı. Karnı büyüdükçe aile büyükleri çocuğun cinsiyeti hakkında fikir yürütmeye başladılar. Bir altın yüzüğü ipe bağlayıp, karnının üzerinde tuttular, yüzük daireler şeklinde dönmeye başladı,

-Kız geliyor, oğlanda yüzük sağa sola sallanır dediler.

Ablası Tarık Bey'e

-Kız olacak, bak karnı yuvarlak, yüzü de çirkinleşti, her tarafı şişti, kız annenin güzelliğini alır, dedi. Tarık Bey sinirlendi,

-Bırakın bu zamanda bu hurafelerle uğraşmayı, kim bilebilir ne geleceğini, benim çocuğum erkek olacak, dedi.

Ama onun, başında sapsarı buklesiyle, pembe yanaklı, koca gözlü, ciyak ciyak bağırان nur topu gibi bir kızı oldu.

Tarık Bey günler boyunca kızını kucağına almadı. Nilüfer kocasının istediğini veremediği için çok üzgündü. Sarı bukleli kızının keyfini çıkaramıyordu. Kız çocuk doğurarak, kocasını hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine çok üzülüyor, suçluluk duyuyordu. Tarık'tan özür dilemek istiyordu ama artık özür dilemek ne işe yarardı, olan olmuştu, Tarık işini bu kıza bırakamayacak-

tı. Tarık yine yalnız kalmıştı. Evde üç kız olmuşlardı...

Eve gelir gelmez tıp ansiklopedisini açıp okudu. Aklında bir şeyler kalmıştı, ama emin olmak istiyordu, suçlu o muydu? Okudu ve anladı ki, çocuğun cinsiyetini anneler değil, babalar tayin ediyor. Gülümsedi. Bunu Tarık'a anlatamazdı ama artık o biliyordu ki suçlu değildi. Tarık'tan gelen kromozomlar bu çocuğu kız yapmıştı. Oh, iyi ki de kız yapmıştı, öyle tatlı bir kızdı ki bu...

Alin kardeşini çok seviyordu, ona hizmet için etrafında koşturup duruyordu. Tarık'ın ablası bir gün:

-Bak üvey kardeşi ama nasıl da seviyor, dedi.

-O üvey değil, aynı karından çıktılar, aynı kanla, aynı sütle beslendiler, dedi Nilüfer.

-Baba ayrı olunca üveydir kızım, kan bağı yok demektir, dedi Görümce.

-Olur mu hiç, ne kadar saçma, babanın hangi emeği var bu çocuğun üstünde, babalar tohumlarını atıp, gittiler, ben onları besledim, büyüttüm, doğurdum. Babaların her yerde bilmedikleri birer çocukları olabilir, ama annelerin bilmedikleri çocukları olamaz, dedi Nilüfer.

-Aman ne saçmalıyorsun yavrum, kanun böyle diyor, bunlar üvey kardeş, neden itiraz ediyorsun, ayıp değil ki bu, dedi Görümce.

-Bana göre onlar öz kardeş, dedi Nilüfer.

Çok kızmıştı, gözleri dolu dolu olmuştu, dudakları titriyordu. Görümce onu üzme aklının ucundan bile geçmediği halde, gelininin kalbini kırdığı için üzüldü. Parmağındaki yüzüklerden birini çıkarttı, ona uzattı.

-Bunu takar mısın, rengi üzerindeki elbiseye çok uydu, dedi.

Nilüfer koca taşlı eflatun yüzüğü aldı, böyle bir şeyi takmasına imkân yoktu, ama ayıp olmasın diye parmağına geçirdi.

-Teşekkür ederim, çok iyisiniz dedi. Altmış yaşına gelmiş ka-

dının böyle yüzükler takması, olacak şey değildi...

Bir gece bebek aniden hastalandı, üç gün üç gece ölümlerden döndü. O hasta olduğu müddetçe Tarık Bey, saçını başını yoldu,

-Kızım, yavrum, Allahım onu bana bağışla, ona bir şey olursa kendimi öldürürüm diye başında oturup dualar etti. Nilüfer sessizce gülümsedi. O kızının iyileşeceğini biliyordu, kocasının kız bebeği böylesine sevmesi onu çok memnun etmişti.

İki sene sonra Alin'e bir kardeş daha geldi. Sapsarı kafalı bir kız bebek daha...

NİLGÜN'ÜN ABLASI ŞİŞMANLADI

Babam ne zaman bir tartışma çıksa, ne zaman aileden birine sinirlense, “ah kalbim” diyerek göğsünü tutar, kolunu ovuşturur, kendini kanepeye atardı boylu boyunca. Tartışma hemen o an kesilir, biz de heyecanla etrafına doluşurduk elimizde kolonyalarla. Evde yetişkin dört kadındık artık. Kendisinden yirmi bir yaş küçük annem, genç bir kız olmuş ablam, iyice serpilmiş olan ben ve kardeşim onun sorumluluğu altındaydık. Hepimiz onun sözünden dışarı çıkamazdık, Tanrı buyruğu gibiydi onun kararları, annemiz için bile böyleydi. Ona direnmek aklımıza bile gelmezdi, ancak çok istediğimiz bir şeyi yasaklarsa, o zaman, yalan söyledik.

O bizi mutlu etmeye çalışırdı, evimize bir gün koca bir aletle gelmişti, TK Grundig 124... Bu alet uzun süre evimize neşe getirmişti, sokaktaki arkadaşlarımızla evde toplanır, herkesin sesini alır, taklitler yapar, şarkılar söyler, sonra dinlerdik, ne kadar eğlenirdik. Bir gün de saç kurutma makinası ile çıkagelmişti, bizim sokakta bu makinaya sahip tek evdik ve arkadaşlarımız saçlarını kurutmak için bize gelirlerdi.

Babama göre hiçbir eksikimiz yoktu, demek ki mutluyduk. Ama bir şeyler vardı mutlu olmadığımız, ne olduğunu dördümüzün de keşfedemediği...

Annemizin biriciği ablamız evlendiğinde:

-Kurtuldu demişti annemiz. Oysa kardeşim ve ben çok üzül-müştük ablamız evden gidiyor diye. Evet odası bana kaldığı için biraz sevinmiştim ama, bu, evden gittiği için üzülmediğim anlamına gelmiyordu elbette.

Görücü usulü ile evlenip, mutlu olunabilirmiş demek. Yıllardır hiç flört etmeden evlendiği kocasıyla öyle aşk dolu yaşıyorlar ki, inanılır gibi değil. Oğullarıyla, o dağ başındaki evde, sakın, sevgi dolu oturuyorlar. Annem sık sık onlara gidiyor. Gü-

zel kızının şişmanlamasına çok kızıyor. Ablamız iki çocuktan sonra tombul bir kadın oldu ama buna ne kendisi ne de kocası aldırıyor. Annem ise karalar bağıyor. O güzelim, incecik kızın bu hallere düşmesi onu çok üzüyor. Çünkü annemin hayatta en önem verdiği şey güzellik. Sahip olduğu ve kendi iradesiyle sürdürebildiği tek şey güzelliği, her şeyini elinden alabilirler, her şeyini engelleyebilirler ama, güzelliğini asla. O da bunu korumak için elinden geleni yapıyor.

Ablama her gidişinde zayıflama listeleri götürüyor, evde hamur işleri pişmesini yasaklıyor ama nafile, ablamız şişmanladıkça şişmanlıyor... Annemiz ise incecik. İki sokağa çıktıklarında herkes anneme dönüp bakıyor, erkekler ona laf atıyor. Bu ablamın umurunda bile değil. O tombul ve çok mutlu.

Annem bizi görmeden yaşayabilir ama, bu ilk gözağrısı kızını görmese ölür, bundan eminim. Belki de ona baktıkça hep o büyük aşkını, ilk kocasını hatırlıyordur. Babamı hiçbir zaman sevmemiştir. O zaman sevdiği adamdan olma kızını, ablamızı bizden daha fazla sevmesi ya da onunla bizden daha fazla ilgilenmesi doğal... Evet doğal.

Ablam evinde babasının resmini çerçeveleyip duvara astı, ama kırk yılda bir babamızla birlikte evlerine gittiğimizde o resmi oradan alıp, kaldırıyor. O babamı seviyor, üzülmesini istemiyor.

Babam geçenlerde yine kolunu ovuşturarak kendini kanepenin üzerine atmış. Annem ve ablam yanındaymış ve pek oralı olmamışlar... Ama bir de bakmışlar ki babam o kanepeden kalkmıyor, sesi soluğu da çıkmıyor...

Ne yazık ki babam bu kez gerçekten kalkamıyor ve felç oluyor.

Ben o günlerde Bir Mayıs gösterisinin korkusunu içimden atamamıştım henüz. O gün, o hengâmeden kurtulmak için nasıl koştuğumu, nasıl onlarca kişi bir apartmanın minicik sahan-

lığına sığındığımızı, nasıl kurtulabildiğimizi korkuyla, acıyla hatırlıyorum. Tam otuz dört kişi öldü. Mudi ile benim bir yara bile almadan kurtulmamız bir mucizeydi. Belki de ilk kez ölü-mü bu kadar yakınımnda hissetmiştim. Tam yanibaşımdaki genç vurulmuştu.

Eve geldiğimde o koca adamın bir tarafı tutmuyordu, ağzı çarpılmıştı ve hiç konuşamıyordu.

Beni gördüğünde gözleri gülüyor ve seni seviyorum diyor.

Ben de ona gözlerimle, evet diyorum, ben de seni seviyorum babacığım, sana çok kızdım ama hep sevdim. Bize iyilik etmek istiyordun sen. Güçlü Tarık Bey, evdeki güçsüz, korunmaya muhtaç kadınlara tek başına sahip çıkmaya çalışıyor, onların başına kötü bir şey gelmemesi için uğraşıyordu. Yorgunsun babacığım, geç bile geldi bu felç sana, yine iyi dayandın.

Ne olurdu kartal gibi üzerimize kapanacağıın yerde, bıraksaydın bizler de uçsaydık ve sana yardım etseydik, senin yükünü omuzlarından alsaydık....

Babamız bir ay sonra ölüyor.

Onun ölümüne üzülmeye fırsat bulamadan, annemize acı-maya başlıyoruz. Annemiz alışveriş bile edemiyor. Kasaba, ma-nava gidip bir şey alamıyor. Ne kaç paradır, ne kadar alınır ha-beri yok. Telefon, su, elektrik faturalarını nereye yatıracağını bilmiyor, elektrikleri, telefonu kesiliyor. O zaman iyice panikli-yor, ağlıyor. Elinde kalan parası ay sonu gelmeden tükeniyor, parayı idare edemiyor. Annemiz elli yedi yaşında eve kapandı, hasta, aciz bir kadın oldu.

Babamızın koruyucu kanatları onun üstünü bu kadar kapat-masaydı, babamız izin verseydi onun dünyadan haberdar olma-sına, annemiz şimdi bu kadar perişan olmazdı.

İyilik etmek isterken, onarılamaz kötülükler eden bu erkek-ler...

Nur içinde yat babacığım.

NİL TATİLİ YARIDA KESİYOR

Denizin kenarında, bir tahta masada ve tahta iskemlede, baş başa oturuyorlar, şarap içiyorlar. Tatlı bir rüzgâr esiyor. Gürol seni seviyorum demese de sevgiyle bakıyor.

Nil kırmızı şalını boynuna dolamış, yırtık blucini ile ayakta, Gürol'un asistanlık yaptığı profesörün ders anlatışını taklit ediyor, Gürol çok eğleniyor.

-Şu halinle hiç o kadına benzemiyorsun ama, aynısını yapıyorsun, aferin sana, hem bu denli seksi olup, hem de o yaşlı kadına benzeyebilmek büyük bir başarı, bravo, diyor.

Nil sevinç içinde, çünkü Gürol belki de ilk kez ona böylesine içten iltifat ediyor... Birden, gecenin içinden:

-Merhaba, nasıl da yakaladım sizi, diye bir ses duyuluyor.

Esmer, kısacık saçlı, bol bir pantolon giymiş, pantolonun üzerine, dizlerine kadar uzanan bol bir bluz ve onun da üzerine blucin ceket giymiş bir kız çıkıveriyor ortaya.

Gürol kıza oldukça salak gözlerle bakıyor. Şaşkınlıkla:

-Serpil, ne işin var senin burada? diyor.

-Burada olduğunuzu duydum aradım ve buldum işte, diyor kız.

Nil yavaşça yerine oturuyor, oldukça rahatsız bu durumdan. Sıkılacak bir şey yok, Gürol'un bir arkadaşı gelmiş, onu bulmuş, ne var bunda, diyor kendikendine. Ama kızın ve Gürol'un yüzündeki gergin ifade fark edilmeyecek gibi değil. Kız çok doğal, çok neşeli davranıyor, ancak belli ki böyle görünmek için ciddi çaba gösteriyor. Gürol ise arkadaşını görmekten hiç memnun değil. Baş başa eğlenceli bir yemek yerken, bir başkasının ortaya çıkmasına bozulduğunu sanıyor Nil.

-Oturmaz mısın diyor Gürol, Serpil'e. Oturuyor genç kız. Bu kadar genç bir kızla nasıl arkadaşlık edebilir Gürol, diye düşünüyor Nil.

-Ben bir rakı alayım diyor Serpil. Hava mı serinledi, Nil mi üşüyor? Nasıl da gergin ortalık. Neden peki, neden böylesi yoğun bir gerilim var ortada? Küçük bir kız gelmiş, romantik ortamın içine etmiş, hepsi bu...

-E, anlatın bakalım, nerede kalıyorsunuz, ne zaman geldiniz, diye soruyor Serpil. Nil'in gıkı çıkmıyor, Gürol bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama yüzü bembeyaz, sanki büyük bir acı çekiyor.

-Bir şey mi oldu Gürol diyor Nil. Gürol yanıtlamıyor.

-Bu kadar canciğer arkadaşız da biz sizinle, bu yolculuğundan neden haberim olmadı benim... Nil'den de hiç söz etmedin bana, neden Gürol diye soruyor Serpil. Sesi canlı ancak gözlerindeki hüznü farkedilmeyecek gibi değil. Sanki ağlamasını zor tutuyor.

-Bilmem ki gerek var mıydı? diyor Gürol...

Serpil rakısından bir yudum alıyor, sanki elleri titriyormuş gibi geliyor Nil'e. Kalkıp annesine telefon etse mi acaba?

-Gerek vardı tabii, insan yakın arkadaşlarından bir şey saklamamalı, sana benden bahsetmiş miydi peki Nil? diye soruyor.

-Hayır hiç söz etmedi, değil mi Gürol, hiç adını anmadın Serpil'in diyor Nil.

-Hadi kalkalım, geç olmuş diyor Gürol.

Otelin önünden geçerlerken, Gürol:

-Nil sen gir otele, ben Serpil'i bırakıp, gelirim diyor.

-Hayır, hiç gereği yok, ben giderim diyor Serpil.

-Olur mu öyle şey, ortalık sarhoş dolu, diyor Gürol da.

Nil otele girip, odasına çıkıyor. Soyunurken, neden hemen otele geldim ki, Serpil'i ikimiz bırakabilirdik diye düşünüyor. Gürol'un bu davranışı onu çok kızdırıyor. Eğer olanak olsaydı, şu anda derhal ışınlanıp, evine giderdi ama buradan kalkıp gece yarısı evine dönmesi pek mümkün değil. Kaçıp başka bir otele gidebilir, ama niye yapsın ki bunu?

Anahtarı kapının üzerinde bırakarak, soyunup yatağa giriyor. Bir tuhafılık var bu işte de, ne olabilir, olsa olsa eski sevgilisi olabilir, bunda da üzülecek bir şey yok, diye geçiriyor içinden.

Uyuyamıyor, ikide bir kalkıp saate bakıyor, tam iki saat sonra Gürol geliyor, Nil uyur gibi yapıyor, iki saat boyunca ne yaptığını sormamak için kendini zor tutuyor, ama sormuyor. Gece boyunca ikisi de uyur gibi yapıp, uyuyamıyorlar.

Ertesi gün Nil güneşlenirken, Gürol güneşlenmeyi sevmediğini söyleyerek ortadan kayboluyor. Bir sonraki gün, daha uzun bir süre kayboluyor, döndüğünde Nil'in vitrinde görüp beğendiği tişörtü getiriyor. Nil hiçbir şey sormamakta ısrarlı, sıradan bir kadın gibi davranmayacak.

Sıradan bir kadın gibi davranıp, Serpil'in kim olduğunu, niçin onu görünce neşesinin kaçtığını, iki gündür nereye gittiğini sormuyor ama, bir an önce eve geri dönmek istiyor. Neden merak ettiği şeyleri sormak sıradan kadınlık oluyormuş diye düşünmeyi de akıl etmiyor.

Gürol, geri dönmek arzusuna hiç itiraz etmiyor. Tatili yarıda kesip, dönüyorlar evlerine... Nil:

-Sence ne olabilir? diyor annesine.

-Bilemiyorum ki, bir yıldır berabersiniz, bir başka kız daha olsaydı, anlamaz mıydın? diye soruyor annesi.

-Anlardım tabii, böyle bir şey olamaz ama, ortada bir tuhafılık olduğu kesin, diyor Nil.

-Dediğin gibi eski sevgilisidir, diyor annesi.

Telefon çalıyor, Nil açıyor.

-Nil sen misin, ben Serpil, diyor telefondaki ses.

NİLÜFER DANS EDİYOR

Berlin... Berlin... Berlin... O güzelim şehir ikiye bölündü. Hangi taraf, kimin elinde kaldı acaba? O parka ne oldu kim bilir? Bir kere daha gidebilseydi Berlin'e...

-Oh olsun, Almanlara oh olsun, dedi Tarık Bey...

Nilüfer duymadı... Üst kata çıktı, çamaşırlarının arasında sakladığı zarfı çıkardı. Ali'nin resimlerine bakmaya başladı. Göğsüne bastırdı onları. Yüzü kızarmıştı, kocasına ihanet ettiğini düşünüyor, suçluluk duyuyordu. Ondan gizli yaptığı tek şey buydu, arada bir çamaşırlarının arasından Ali'nin resimlerini çıkartıp, doyasıya bakıyordu. Acaba bu bir ihanet miydi?

Tarık Bey'e göre bu, çok ciddi bir ihanetti. Tarık Bey'e göre kocadan gizli yapılan her şey büyük bir suçtu. Kadınlar kocalarından gizli ve onlara sormadan hiçbir şey yapmamalıydılar... Ama kocalar yapabilirlerdi. Ancak bu da bir namus çerçevesi içinde olabilirdi. Kocalar karılarını rencide etmemelilerdi. Bunun tek yolu da kadınlara hiçbir şey belli etmemektir. Bunun için, Tarık Bey, her akşam vaktinde eve gelirdi. Gelirken elleri hep dolu olurdu, evin mutfağında hiçbir gün, hiçbir şey eksik olamazdı. Evde hizmetçi vardı ama, yemekleri Nilüfer'in yapmasını isterdi. Doğrusu Nilüfer de çok güzel yemek yapıyordu.

Bazı akşamlar arkadaşlarının evindeki davetlere katılıyorlardı. Bu davetlerde Tarık Bey, gecenin adamı oluyor, hoş espriler yapıyor, kadınlarla dans ediyordu. İlk dansı mutlaka Nilüfer'le yapıyordu, ondan sonraki danslar ise öteki kadınlarla oluyordu. Tarık Bey sanki o kadınları mutlu etmekle görevlendirilmişti. Her birine ayrı ayrı iltifatlar ediyordu. Nilüfer'e göre çok sıradan hatta çok çirkin bir kadın bile, Tarık Bey'in iltifatlarına mazhar oluyordu. Kocasını bunu bir huy edinmişti, iltifat edecek hiçbir şey bulamasa, ayakkabılarının ne kadar güzel diyordu. Aslında bu iyi bir yöntemdi, kadınlar iltifatlara bayılıyordu,

kendilerine güzel sözler söyleyen adamlar onlar için çok makbuldu, Tarık Bey'in karşısında kırtıp duruyorlardı. O da, hiç önemli olmayan birisine, yani çirkin bir kadına bile çok önemliymiş ve çok güzelmış gibi davranıyor, onlar da, o an, kendilerini özel bir kadın gibi görüyorlardı. Bu yüzden Tarık Bey, kadınlar arasında çok ayrıcalıklı bir erkek durumuna gelmişti. O da bu durumu fark etmişti ve artık iltifatlarını durdurması mümkün değildi. Belli ki kadınların kocaları onlara hiç iltifat etmiyordu. Onların hepsi birer güzel söz açıydı. Zaten Tarık Bey de kendi karısına iltifat etmiyordu.

Bir akşam, yine danslı bir davette, Tarık Bey'in dans ettiği kadının kocası, Nilüfer'i dansa kaldırdı:

-Çok güzelsiniz ama, çok mahzun görünüyorsunuz, sanki parmaklıklar arasında hapis gibi yaşıyorsunuz, dedi.

Tarık Bey bunu iyi ki duymadı, duysaydı herhalde adama saldırır onu boğarak öldürürdü. Tarık Bey'in karısına böyle laflar edecek adam, cezalardan ceza beğenmeliydi.

Tarık Bey bu lafları duymamıştı ama, karısının dans ettiğini görmüştü. O an dehşete düştü, gözlerinin önünde bir erkek Nilüfer'e, onun karısına, dokunuyordu, inanılır gibi değil ama, elini tutmuştu ve burun buruna dans ediyorlardı. Hemen dansı bıraktı, vahşileşmiş bir yüz ifadesiyle onlara doğru yürüdü, sıkıca adamın bileğini yakaladı, karısından kurtardı, Nilüfer'i hafifçe geriye doğru itti, adama doğru dönerek.

-Ne yaptığını sanıyorsun sen? dedi.

-Dans ediyorum, dedi adam .

-Bana sordun mu, benden izin aldın mı diye bağırdı Tarık Bey.

-Sen bana sordun mu benim karımla dans ederken, dedi adam.

Tarık Bey çok kısa bir süre bocaladı, böyle bir şey nedense hiç aklına gelmemişti. O neden soracaktı ki, herkesin karısı

dans ediyordu işte, kocaları izin veriyordu ki kadınlar da dans ediyordu, ama Tarık izin vermiyordu, bunu bilmiyor olamazlardı...

-Ben buna izin vermiyorum dedi Tarık Bey.

Adamın karısı yaklaştı,

-Nilüfer'in dans etmesi için sizin izniniz lazım değil Tarık Bey, kendisinin isteyip istememesi yeterli dedi.

-Yok canım, öyle mi, sana sormadık, o benim karım, yalnız benimle dans edebilir, dedi Tarık Bey.

-İyi vallahi, siz başka kadınlarla dans edeceksiniz, Nilüfer yalnız sizinle, böyle iki taraflı bir anlayış da hiç duymamıştım, dedi kadın.

-Duy o zaman, dedi Tarık.

-Herkes nasıl davranacağında serbesttir, ben karıma dans ettirtmiyorum, o kadar...

Sessizce duran Nilüfer'i yavaşça kolundan tuttu, çekti, çıktılar.

-Bir daha görmeyeyim böyle bir şey dedi.

-Melek doğru söyledi, sen nasıl dans ediyorsun başka kadınlarla, üstelik durmadan iltifatlar da ediyorsun...

-Adamlar adam olsun da ettirtmesin dedi, Tarık Bey...

-Ben de istemiyorum o zaman başkalarıyla dans etmeni, dedi Nilüfer...

Ters ters baktı Tarık Nilüfer'e...

O arkadaşlarıyla ondan sonra hiç görüşmediler. Zaten uzun bir süre danslı toplantılar da yapılmadı. Tarık Bey karısına o kadınla görüşmesini yasakladı. Ama Nilüfer'le Melek hep görüştüler. Nilüfer'in Ali'nin resimlerine bakmaktan başka, kocasından gizlediği ikinci şey de bu oldu.

NİLGÜN ÇOCUK İSTEMİYOR

Mudi'nin üç resminden biri satılıyor. Üçü de benim evimde asılı. Bir gün genel müdürümle eşi bir akşamüstü içkisine bana geliyor, resimleri çok beğeniyor. Ben de diyorum ki:

-Onlar bana ait değil, isterseniz satın alabilirsiniz, o da alıyor.

Mudi eve geldiğinde haberi duyunca sevinçten çılgına dönüyor.

-Ben bu parayı alamam, alamam, bu senin! diyor.

-Saçmalama Mudi diyorum, resmi sen yaptın, para neden benim olsun? Al şunu...

Yüzü kızarıyor, utana sıkıla parayı alıyor.

-Şu resimleri de bitireyim de sergimi açayım, diyor.

Hangi sergini açacaksın , üç yıla yaklaştı birlikteyiz, yalnızca tamamlanmamış üç resmin var. Umursamazlığına ve tembelliğine, bir kimlik bulmuşsun, ressamım diyorsun, her resim yapan ressam mıdır, hangi çalışmanla sergi açacaksın, kendini kandırıyorsun, sadece soluk alıp veriyorsun, yani bir çeşit yaşıyorsun diyemiyorum, bunları duyunca nasıl üzüleceğini biliyorum. Öyle iyi bir insan ki, onu üzmeye korkuyorum.

Ertesi akşam eve döndüğümde nefis bir sofraya hazırlanmış. Evin içi çiçeklerle donatılmış. Kanepenin üzerinde süslü püslü paketler var.

-Resmin parasıyla şahane bir gün geçirelim istedim diyor.

Salonun ortasında donmuş gibi duruyorum. Bu çocuk deli mi? Bu çiçekler bile kim bilir kaç para tutmuştur?

-Paketleri açsana, diyor.

Birinden kızımın sevdiği marka ayakkabılar çıkıyor, birinden bana bir bluz, ötekenden bir şal...

-Kendine ne aldın peki diyorum.

-Bir şeye ihtiyacım yok benim. Kalan parayla da yarın çok

şık bir yere gidip yemek yiyeceğiz, kızı annene bırakabilirsin değil mi? diyor.

Hiç sevinemiyorum, hatta şaşkınlıkla fark ediyorum ki içim sıkıntıyla doluyor. Mudi hiçbirimize benzemiyor. Onun önem verdikleriyle, hiç aldırmadığı şeyler bizlerden farklı. Birkaç yıldır benim evimde oturuyor, benim yemeklerimi yiyor, benim gitmek istediğim yerlere gidiyor, onun gelmemesi gerekiyorsa, hiç sesini çıkartmıyor, gelmiyor. Ben ne dersem o oluyor. Parası bazen hiç yok, bazen bir yerlerden buluyor. Parası yokken hiç umursamıyor. Varken de umursamıyor, işte bugünkü gibi onu hemen keyfince harcayıp bitiriyor. Hiçbir şey için karar vermiyor, hiçbir şeye aldırıyor. Benim dışımda önemsedığı bir şey yok gibi. Bana tapıyor. Bana öyle bir bakıyor, öyle bir okşuyor ki, sanki o anda dinsel bir tören yapıyor.

Resim parasını alıp da, bir günde harcadığından beri çok neşeli. O hüzünlü hali gitti, durmadan gülen biri oldu. Elinde gazete kıkırdayıp duruyor.

-Biz de bir tüp bebek yapalım mı seninle, düşünebiliyor musun, tüpün içinde büyüyen bir bebek, daha neler yapacak bu insanlar bakalım diyor.

-Saçmalama, bebek tüpün içinde büyümüyor, orada dölle-nip ana rahmine konuyor diyorum.

-Hayır, hayır, neden adına tüp bebek desinler o zaman, bu bebek tüpün içinde büyüyor, diyor.

Gülmeye başlıyorum,

-Bebek büyüdüğüce tüp de mi büyüyor acaba diyorum.

-Yoo, işte bu olamaz, çünkü kendi kendine büyüyen bir tüp icat edememişlerdir henüz diyor, sonra da:

-Ne olur bir çocuğumuz olsa diyor ciddi bir yüzle.

-Kim bakacaktı o çocuğa Mudi, sen mi? diyorum.

-Evet sen çalışıyorsun nasıl olsa, ben de hem resimlerimi yapar, hem de ona bakardım diyor.

Yüzüne bakıyorum, şaka yapmıyor.

-Saçmalama o-kadar da salak değilim diyorum.

Düşünüyorum sonra, o kadar da salakım. İlk tanıştığımız günlerde böyle bir şey olsaydı, yani hamile kalsaydım, belki de doğururdum. Onunla olmak, ona dokunmak, onu okşamak, tek vücut olmuş gibi sarılıp onunla uyumak öylesine keyifliydi ki , bir çocuk da doğurabilirdim aşkımız için.

Ah şu kadınlar ne salak şeyler. Daha tanımadıkları adamlara âşık oluyorlar, âşık olunca da onlar için yapmayacakları şey yok. Çocuk bile doğuruyorlar. Sonra adamı tanımaya başlıyorlar. Bakıyorlar ki hiç de o sandıkları adam değil bu. Beğenmedikleri onlarca şey çıkıyor ve kadınlar bir süre bunları görmemeye çabalıyor. Ancak bu mümkün mü? Yaşıyor ve görüyorlar, sonra adamı değiştirmeye uğraşıyorlar, beceremiyorlar... Aşk bitiyor, acılar başlıyor. İlk üç beş ayda duyulan âşk gerçek değil çünkü, sadece bir ihtiyaç, bir arzu... Ayrılıyorlar. Aşklarının meyvesi çocuk ise tümüyle kadına kalıyor. O âşık olup da sonradan beğenmedikleri adam ortadan yok olup gidiyor. Acılı, sorunlu o korkunç güzel meyve yaşam boyu kadının çilesi oluyor. Tek başına, yokluklar içinde iyi bir insan yetiştirmek için uğraşıp duruyor. Çocuk ise, birçok anneli babalı arkadaşının arasında kendini eksik hissederek mahzun yaşıyor. İşte benim kızım... Çocuklarıyla ilgilenmeyen baba o kadar çok ki...

Mudi'den çocuk istemediğime göre, ona olan aşkım bitmiş mi acaba?

Yok canım, bir çocuk doğurmayacak kadar akıllandım, büyüdüm ben artık. Otuz yaşındayım, yirmili yıllar bitti, belki böylece gençlik de bitti. Belki de artık beni eskisi gibi beğenmeyecekler. Genç kız ya da genç bir kadın değil, hanım oldum ben artık, hanımefendi diyecekler bana bundan böyle.

Ben otuz yaşında bir hanımefendiyim ve bu yaşımda beni böylesine seven bir erkekten hoşnut değilim. Bir daha böyle

bir sevgiyi nasıl bulurum?

İyi düşün Nilgün, iyi düşün diyorum. Artık otuz yaşında bir hanımsın sen, elindekilerin değerini bil.

Bilemiyorum ki elimdekilerin değeri nedir?

NİL İNTİKAM ALACAK

Nil ile Serpil akşamüstü bir kafede buluşuyorlar. Birbirlerine karşı oldukça soğuklar ama samimi olmaya çalışarak el sıkışıp öpüşüyorlar. Serpil yine bol bol ve kat kat giyinmiş, kısacık saçları jöleyle arkaya doğru yapıştırılmış, Nil'in röfleli saçları belinde, minik askılı bluzu üzerinde, Serpil dondurma Nil yalnızca sütlü kahve ısmarlıyor, içine tatlandırıcısını atıyor...

-Buna ihtiyacın var mı diyor Serpil.

-Hem de nasıl var, bu bedene gelene dek çektiklerimi bir bilsen diyor Nil.

-Ben de hep bu kilodayımdır, yerim yerim bir türlü şişmanlayamam diyor Serpil.

-En imrendiğim kişiler işte senin gibi olanlar, diyor Nil.

-Seni niye aradım? Aslında çok düşündüm seninle konuşup konuşmamayı , çünkü bir şeyler anlatacağım ve üzüleceksin, ama ben öylesine üzüldüm ki, senin de üzülmen gerektiğine karar verdim ve esas üzülmesi gereken kişiye ancak böyle ceza verebileceğimizi anladım, diyor.

-Gürol'a mı, diyor Nil.

-İyi bildin Gürol'a, Nil, ne yazık ki bunu söylemem gerekiyor, biz tam üç yıldır onunla beraberiz.

-Üç yıldır mı diye inanamayarak soruyor Nil.

-Evet üç yıldır ve biliyorum ki sen de bir yıldır. Yani bir yılı ikimizle birlikte geçirmiş.

-Peki sen bunu biliyor muydun? diye soruyor Nil.

-Hayır bilmiyordum, ama kuşkulanmaya başlamıştım, bir arkadaşından tatile çıktığını öğrenince, dedektiflik yapmaya karar verdim, o küçücük yerde onu bulacağımdan emindim ve kalktım geldim. Anımsıyor musun, bir gece ona telefon etmiştin, sanırım, neden böyle garip, soğuk konuşuyorsun diye sormuştun, o da, soğuk değilim, çok yorgunum, hemen yatacağım

demişti, işte o gece ben yanımdaydım. Kiminle konuştuğunu sorduğumda, önce sana ne dedi, sonra Ahmet'le konuştum, rahatladın mı diye alay etti. Oysa o ses tonuyla bir erkekle konuşulmaz. Kadınlar bunu hisseder. Sonra ikide bir ortadan kayboluyor, evine gitmemi istemiyordu, oysa ilk yıllarda bende onun anahtarı vardı, sanırım senin ortaya çıktığın günlerdi, temizlikçi kadına vereceğim diye bir bahaneyle aldı, sonra da geri vermedi...

Nil çok şaşkın, çok kızgın, üzülmemeye çalışıyor, üzülmemesi gerektiğini kendine telkin ediyor, gülmeye çalışıyor.

-Ben hiçbir şey anlayamadım, çünkü çat kapı evine gidilmesini istememesini, telefonda soğuk konuşmasını, sorulara yanıt vermemesini onun kişilik özellikleri sanıyordum, diyor.

-Öyle hava veriyordu kendine ama değildi işte, gördüğün gibi ikimizi de fena halde aldattı, bir gün bana Nil dedi biliyor musun, Nil de kim dediğimde, off, saçmalama der gibi baktı. Bir şeyler sormaya kalktığımda, bıktım bu kadın kıskançlıklarından gibi mimikler yapardı. Ben de hep kendimi aşırı kuşku-cu olduğum için suçlardım. O karşılaştığımız gece beni otele götürdü ve benimle yattı. Öylesine şefkatli sevgi dolu davrandı ki, etkilendim, sanki tüm kabahat sendeymiş gibi, senden nefret ettim ve o anda onu affettim. Müthiş bir şehvetle seviştik o akşam... Ertesi gün yine geldi, yine seviştik. Oysa öyle pek seks meraklısı biri değildir. Sanırım bu durumdan tahrik oldu. Seninle de sevişmiştir herhalde...

-Evet benimle de büyük bir heyecanla sevişti, boynumu çürüttü. Oysa öküz herif doğru düzgün ereksiyon bile olamaz, yapana kadar uğraşır durur, tanıştıktan sonra günlerce sevişmedi benimle, önce tanımam gerek, sevmem gerek deyip durdu, normal bir erkek böyle midir, hemen saldırır kadına, yapar ne yapacaksa... Senle de böyle miydi Serpil?

-Evet, aynen böyleydi, neden bizi böylesine etkiledi peki?

Ama vücudunun başka organlarını çok güzel kullanırdı. Ereksiyon olmadığı zaman, eli, dili, harikaydı. Zaten öyle derler, küçük penisliler ve ereksiyon sorunu olanlar, nefis oral seks yaparlarmış, kadını öyle bir tatmin ederlermiş ki, kadının umurunda bile olmazmış ereksiyon falan... Neyse birdenbire adamı harcamaya başladık, ne düşünüyorsun Nil?

-Hiçbir şey düşünemiyorum, o kadar kızgınlım ki ...

-İster misin bizi burada bir arada görsün, diye gülüyor Serpil.

-Çok isterim, diyor Nil de.

Hep annesinin arkadaşlarından duyardı Nil, evli bir adam, bir başka kadınla berabermiş, ona ev tutmuş, ondan çocuğu olmuş, yıllarca bu şekilde karısının haberi olmadan yaşamış... Birbirinden habersiz kadınların öyküsünü duydukça, ne aptal şeyler diye onları küçümserdi. Bir yıl boyunca ne aptal şey olmuştu işte o da.

-Ne aptalmışız, dedi yüksek sesle.

-Ben ondan ayrılmaya karar verdim, ama bir kadın dayanışması yaparak, seni de haberdar etmek istedim. Aşkımız uğruna, ikimizin de hiç suçu olmadığı halde birbirimizi hırpalamaya gerek yok, diye düşündüm. Eğer beni terk edip seninle çıksaydı bir sorun yoktu elbette ama yalanlarla ikimizi de aldattı, o bir sahtekâr, yalancı erkek için neden birbirimizle rekabet edelim, neden yeryüzündeki tek erkek oymuş hissini verelim ona? Değer mi, sen ve ben ondan çok daha değerliyiz, o zaman ona, bizi üzme şansını vermeyelim. Bizim derneğe bu durumda, aldatılmış, terk edilmiş, kapının önüne konmuş, bir saçma sapan erkek yüzünden hırpalanmış, örselenmiş çok kadın geliyor. Onlara yardım etmeye çalışıyoruz. Şimdi biz de bu duruma düşmeyelim. Kendi kendimize yardımcı olabiliriz biz, aptal kadın olmayalım.

-Ne kadar da dürüst, ilkeli bir adam rolünü oynuyordu di-

yor Nil, kendi kendine mırıldanır gibi.

-Oynarlar, en akıllı geçinenimizi bile kandırabilirler , çünkü biz kanmak istiyoruz, çünkü nedense hepimizde ‘suçlu olan benim’ kompleksi var, çünkü biz onları olduklarından daha önemli bir yere koyuyoruz, hiç hak etmedikleri zirvelere çıkarıyoruz, onlar da gerçekten kendilerini bizden yukarıda görüyorlar, aşk bizim için çok önemli, âşık olduğumuzu sandığımız kişiyi, yüce biri gibi görmek istiyoruz, kendimizi kandırıyoruz önce, sonra onları da inandırıyoruz... Suç bizde, inan.

-Bok herif diyor Nil. Kahve fincanını, Serpil’in dondurma kadehine vuruyor...

-Mutluluğumuza Serpil’ciğim... İntikamımız acı olacak, hazır ol Gürol, diyor.

İkisi de oldukça dertli ve ikisi de bu üzüntülerini uzatmak niyetinde değil. Birkaç intikam planı yapıyorlarsa da hiçbirini yeterli bulmuyorlar. O gece biraz düşünüp, ertesi gün yine buluşmaya karar veriyorlar.

NİLÜFER'İN KARDEŞİ

-Gel bakalım şöyle epey oldu görüşemedik senle karıcığım, dedi Tarık Bey.

Nilüfer'i kendine doğru çekti, geceliğini yukarıya doğru sıyırdı.

-Çıkart şunu, dedi.

-Çocuklar uyanacak, dedi Nilüfer.

Tarık Bey sinirlendi.

-Başlatma şimdi çocuklara, onlar yüzünden doğru dürüst bir şey yapamıyoruz zaten.

-Ama duyuyorlar, uyanıyorlar, dedi Nilüfer...

-Hadi dedi Tarık Bey, sabırsızlanarak ve sertçe bir ses tonuyla..

Elli üç yaşında adam nasıl bu kadar sık sevişebiliyor diye düşündü Nilüfer. Yaşlı diye evlenmişti oysa... Yaşlı adamla bir bakıma kafasını dinleyecekti. Tarık ne biçim yaşlıydı? Nilüfer peki dese, sık sık başı ağrımasa, neredeyse her gün her gece sevişecekti...

Baktı ki kocası kararlı, yani öyle bir hale gelmiş ki artık onu durdurmaya imkân yok...

-Bir dakika dedi, telaşla banyoya koştu , içine o haplardan iki tane koydu, çocuk olmasından çok korkuyordu, o korkunç kürtajlar onu çocuktan bile daha çok ürkütmüştü, güya fazla kürtaj olan kadınlar gebe kalmazlardı. Hiç böyle bir şey yoktu, Nilüfer neredeyse her seferinde gebe kalıyordu. Tarık Bey'e kalsa doğurmalıydı, itiraf etmiyordu ama elinden gelse erkek çocuk olana kadar doğurtacaktı Nilüfer'i. Ama besbelli oğlan olmayacaktı. Kusur Tarık'taydı oğlan doğurtamıyordu işte. Hem artık Nilüfer de otuz iki yaşındaydı ve bu yaştaki bir kadının doğurması da pek kolay değildi herhalde...

Yatak odasına geldi, sırtüstü yatağa uzandı, Tarık geceliğini

çıkartırken de hiç kıpırdamadı. Yine çıplaklığından utandı. Tarık Bey Nilüfer'in üzerine çıktı, abandı.

-Buraya biraz krem sürmeliyiz, dedi.

Ali'yle kreme ihtiyaç olmazdı diye geçti Nilüfer'in aklından, acaba yaşılanıyorum da ondan mı oluyor diye düşündü.

Kocasıyla sevişirken Ali'yi düşünmesi onu utandırdı. Yasak mı, günah mı, neyse ne, ama çok yanlış bir şey yaptığını düşündü.

Krem sürüldü, iyi oldu, Nilüfer'in canı acımıyordu o zaman. İnliyordu Tarık Bey, Nilüfer'in hiç sesi çıkmıyordu.

Yan odadaki çocuk ağlamaya başladı. Büyük kızdı bu, çok tuhaf ama neredeyse her seferinde ağlamaya başlıyordu bu kız.

-Anne anne diye bir yerine bir şey batmış gibi bağıırıyordu yine. Onu duyan küçük kız da ağlamaya başladı. Nilüfer karanlıkta güldü rahatça.

-Allah belanızı vermesin diye bağırdı Tarık Bey, Nilüfer doğrulmaya çalıştı.

-Dur dedi adam soluk soluğa. Hızlı hızlı gidip geldi. Hırıltıyla inledi, sarsıldı... Karısının üzerinden indi, Nilüfer hızla kalktı, geceliğini giydi, alelacele külotuyla silindi, çocukların yanına koştu... Küçük kızı kucakladı, büyük kızın yatağına oturdu.

-Yok bir şey çocuklar, yok bir şey, bakın ben buradayım, hadi uyuyun, dedi onlara sevgiyle.

Banyoya gitti, soğuk suyla donarak yıkadı bacaklarının arasını. Gelincik sigarasını yaktı, en zararsızı bu, diyorlardı. Gazetelerde sigaranın zararları üzerine yazılar çıkmaya başlamıştı. Akciğer kanseri yapıyormuş. Acaba doğru muydu bu? Omzunu silkti, ne yapalım kaderim neyse o olmayacak mı, sigara içsem de aynı şey, içmesem de, alnıma ne yazılmış bilmiyorum ki dedi...

Odaya döndüğünde Tarık Bey uyuyordu. Bir süre horultula-

rı dinledi Nilüfer, sonra kocasını dürtü hafifçe, Tarık'ın horlaması kısa bir süre için kesildi, Nilüfer bu kısa süre içinde uymaya çalıştı.

İyi olmuştu, yine kısa sürmüştü.

Sabah Tarık Bey'in ılık sütünü getirdi yatağa. Pantolonunu ütüledi, ceketini, gömleğini, kravatını koydu sandalyenin üzerine, karın jimnastiğini yaptı yere yatıp, gözlerinin kenarını siyah kalemle boyadı, rujunu sürdü. Mutfığa girdi yemek yapmak üzere. Tarık Bey saat on'a doğru çıktı evden, onbir'de Turgut aradı.

-Geliyorum, kızları hazırla, onları gezdireceğim, dedi. Tam gelme diyecekken Nilüfer, telefonu kapadı yüzüne.

Elleri kolları dolu dolu geldi Turgut, bir dolu oyuncak getirmişti çocuklara...

-Dayıcığım, dayıcığım, yaşasın yine geldin diye kucağına zıpladı büyük kız.

-Sen kaç yaşında oldun kız, ağırlaşmışsın iyice dedi Turgut.

Parmaklarıyla dört işareti yaptı büyük kız.

-Ben de büyüdüm dedi küçük.

-Eniştemizin gitmesini bekledim, iyi yaptım değil mi? dedi Turgut...

-İyi yaptın dedi Nilüfer üzüntüyle.

-Alin sen büyüdün, onun için sana bebek almadım, bak sana kırmızı papuçlar getirdim, giy bakalım ayağına olacak mı, dedi Turgut. Alin sevgiyle dayısına sarıldı, ayakkabıları giydi, biraz büyük geldi.

-Olsun küçük gelmesinden daha iyi, dedi Nilüfer.

Bu Nilüfer'in Tarık Bey'den sakladığı üçüncü şey oluyordu. Kocas, Nilüfer'in kardeşi ile görüşmesine izin vermiyordu. Turgut alkolik, aylak herifin tekiydi ve bu eve gelmesini, çocuklarla görüşmesini istemiyordu. Turgut birkaç kere sarhoşken evden ablasını aramış eniştesinden büyük bir azar işiterek telefonu kapatmıştı.

Turgut elektrik mühendisi olmuştu, içki içmediği zamanlarda geçici işler buluyor, iyi para kazanıyor, ailesine hediyeler alıyor, sevgilileriyle geziyor, en lüks otellerde kalıyor, çok zengin bir hayat yaşıyordu. İçki içtiği dönemlerde ise, annesinin evine gidiyor, kavga çıkartıyor, evdeki gümüşleri alıp satıyor, en izbe otellerde sefil bir hayat sürüyordu. Sanki iki kişi gibiydi. İçkili olduğu zamanlarda kardeşinin eve gelmesini Nilüfer de istemiyordu. Çünkü o, içkiliyken bambaşka biri oluyordu, annesi haklıydı, saldırgan, küfürbaz, kavgacı, tehlikeli... İçkisizken de, yakışıklı, iyi kalpli, sanki bir melekti...

Turgut üç kızı aldı, pastaneye götürdü...

Eve geldiklerinde benzi sararmıştı, terliyordu.

-Neyin var kardeşim, kötü görünüyorsun, dedi Nilüfer.

-Kimseye söyleme ama hastayım ben abla, senin kocanın öldüğü hastalık bu, dedi Turgut.

Nilüfer ağlamaya başladı, kardeşinin boynuna sarıldı.

-Ne olur içmesen, ne olur içkiyi bırakıp, tedavi olsan dedi...

-Mutlu olan insan var mıdır acaba şu koca dünyada? Anla artık beni ablacığım, onların kurallarına göre yaşamak istemiyorum ben. Ben babam gibi savaşa katılarak yaşayamazdım, benim düşmanım yoktur, düşmanımın kim olduğunu başkası tayin edemez zaten. Ben, sabah işe yetişip müdürümün önünde iki kat eğilip, ceketimi ilikleyemezdim, benim üstüm yoktur. Bana layık görülen kadınla evlenip, onunla birlikte olmaya mecbur olamam ben, başka kadınlara âşık olmayı yasaklayamam kendime. Hayatımı günlere, saatlere bölemem . Ölüm her zaman başucumuzda, bu tür sıradanlıklarla, bize dikte edilen hayatı yaşamaya çalışarak ölümü bekleyemem ben. O nasıl olsa gelecek ve gelene kadar da istediklerimi yaparak mutlu olmaya çalışacağım dedi Turgut bir solukta. Birden sustu, yorulmuş, nefes nefese kalmıştı. Gözleri dolu doluydu...

Hepsini öptü teker teker, gitti.

Nilüfer Alin'e Turgut'un geldiğini babasına söylememesini tembihledi. Küçüklere tembihleyemezdi elbette, anlamazlardı.

Bu gece onları babalarından uzak tutarsa, yarın nasıl olsa unutulardı. Peki ya oyuncakları nasıl açıklayacaktı? Tarık oyuncakların farkına bile varmazdı.

-Ah canım kardeşim, canım kardeşim, ne olursun iyi ol diye dua etti arkasından.

NİLGÜN'ÜN ANNESİ

Annem öldü...

Annem öldü...

Annem öldü...

Annem öldü...

Annem 1979 yılında öldü...

Annem yalnızca 1937-38 yılları arasında yaşadı.

Annem bu bir yıl içinde yaşadığını anladı.

Annem bu bir yıl içinde mutluluk nedir tattı.

Annem bu bir yıl içinde sevişti, öptü, öpüldü, okşadı, okşandı.

Annem bu bir yılı yaşadığı için, öteki yıllarına katlanabildi.

Annem bu bir yılı yaşamasaydı, sonraki yaşadıklarına katlanamazdı.

Annem bu bir yılı yaşadığı için sonraki yaşadıklarının ne kadar katlanılmaz olduğunu anladı.

Annem hiç savaşmadı.

Annem sevmek nedir bildi, o sevgiyi içinden hiç atmadı, çoğalttı, biriktirdi.

Bir daha öyle sevemeyeceğini anladı, boyun eğdi.

Aklı boyun eğmesine dayanamadı, isyan etti.

İsyanı içinde kaldı, gözlerine yansdı.

Gözleri hiç gülmeden baktı, belki de sevmeden baktı, seviyormuş gibi yaptı.

Başkalarına göre ne yapması gerekiyorsa onu yaptı.

Hep güzel kaldı, aynaya bakarken mutlu oldu.

İçindeki sevgiyi öylesine büyütmişti ki ve öyle kıskançtı ki o sevgiye karşı, başka kimselere bölüştüremedi.

Sevmediği kocası öldü, kızları birer birer evden gitti.

O yapayalnız kaldı.

Yapayalnız kaldığında özgürleşeceğini sanıyordu.

Özgürleşemedi.

Özgür olmanın ne demek olduğunu unutmuştu.

Onun için karar verecek birilerinin olmaması onu şaşırttı.

Ne yapacağını bilemedi.

Annesi gibi hiç durmadan ağlayamadı.

İçine gömdüğü sevgisi, dışarı atamadığı sevgisizliği içinde bir yerlerde toplandı, yumak oldu, büyüdü, akciğerine yerleşti.

Ölmeden önce dedi ki, acaba orada onu görebilecek miyim?

Göreceksin anneciğim dedim, sonra biz de yanına geleceğiz.

Sorduğu babam değildi, O'ydu. Bir gün çamaşır çekmece-sinde fotoğraflarını gördüğüm O.

Güle güle anneciğim dedim, bundan sonra çok yalnız kalacağım, belki daha önce söyleyememiştim ama, seni o kadar çok seviyorum ki.

Beni duymadı.

Gözyaşlarım avurtları çökmüş, sararmış yüzüne aktı.

Yine çok güzeldi.

NİL İNTİKAM ARIYOR

-Üç yıl az buz bir zaman değil, yazık olmuş, anladığımı kadarıyla akıllı bir kız bu Serpil değil mi, diyor Nil'in annesi...

-Evet, tam senin beğeneceğin bir kız, sade, spor, feminist... Ama yalnızca ona yazık olmadı anne, bir yıl da az buz bir zaman değil.

Nil'in ağlamaktan gözleri kıpkırmızı, saçlarını başının üzerinde şöyle bir toplamış, ayağında yün çorapları, üzerinde sabahlığı,

-Beni bu hale koyan o hayvan herif şimdi en yakışıklı haliyle dolaşıyordur yeni avlar peşinde.

-Hiç kötü bir halin yok kızım, öyle güzelsin ki, bir Fransız filmi karesi gibisin. O daha bir şey bilmiyor, onun için yeni avlar peşinde değildir. Şimdi sen üzülmeyi bırak da, intikamını düşün.

-Sen hiç terk edildin mi anne? Benim yerimde olsan ne yapardın?

-Canım terk edilmeyen insan var mıdır? Terk edilmesem bile aldatıldım.

-Sen aldattın mı peki?

-Şimdi burada bir kavram kargaşası var. Aldatmak ne demek sence? Bir başkasıyla yatmak mı yalnızca? Eğer bir başkasıyla yattığını birlikte olduğun kişiye söylersen bu aldatmak sayılır mı? Aldatmak sanırım, onun istemediği bir şeyi yapıp, yapmadığını iddia etmek, yalan söylemektir.

-Yani sinemaya gidip de gitmedim demek gibi bir şey, öyle mi? Lafı karıştırma böyle saçmalayıp, sen aldattın mı?

-Evet çok âşık değilsem ve onun beni aldattığını anlamışsam, ben de başkasıyla beraber oldum ve ona söylemedim. Bu bir tür ceza. Ama çok âşıksam yapamıyorum, zaten o zaman beni aldattığına da ihtimal veremiyorum. Hadi gel senin Gürol'a nasıl

ceza vereceğini bulalım. Aslında senin de onu aldatman bir ceza ama, bence 'bu, ilişkiye devam edeceksen iyi bir ceza olur, hem onu terk edip, hem de arsız arsız ben de seni aldattım demenin etkileyici bir yönü yok. Ah, ben bir film görmüştüm, Elizabeth Taylor ile Michael Caine oynuyordu. İkisi çok kavga eden bir karı kocaydı ve adam karısını aldatıyordu. İki kadın öyle bir şey yaptılar ki... Adam vurgun yemiş gibi oldu.

- Vaauuuv, biliyorum, biliyorum, harika bir fikir bu anne, harika, acaba Serpil kabul eder mi? Nil elini kaldırıp kuvvetle annesinin avucuna vuruyor.

-Kızım sakın böyle bir şey yapmayın, çok iğrenç, ayıp, pişman etme beni aklıma geleni söyledim diye. Ben seninle büyük bir kızmışsın gibi konuşuyorum, aklını başına topla.

Annesi gerçekten sinirleniyor, kaşlarını çatmış, kızgın kızgın bakıyor ve avaz avaz bağırıyor.

-Lütfen Nil, biraz sağduyulu, mantıklı ol, çocuk değilsin artık, sakın böyle birşey yapma kızım, sapıtma, bir gün ikiniz pat diye adamın karşısına çıkın yeter.

Oysa Nil aklına taktı bir kez. Onu böylesine üzen bir adama verilecek böylesi olağanüstü , şok edici bir ceza bulmuşken... Eğer Serpil benimserse bunu yapacak ve bu yaşamı boyunca unutmayacağı en heyecanlı an olacak...

-Peki anne, yapmayacağım diyor... Yalan söylüyor.

Serpil'le aynı kafede buluşuyorlar. Nil hiç zaman geçirmeden, filmi anlatıyor. Serpil hayretler içinde ve merakla başını sallayarak Nil'i dinliyor. Bittiğinde, uzun süre suskun kalıyor, tuhaf şekilde gülümsüyor...

-Yapabilir miyiz bunu? diye soruyor.

-Bundan daha fazla etkilenebileceği bir şey olur mu sence? Annem ikiniz karşısına çıkın diyor, işte çıktık bir kez, etkilendi mi, tam tersine tahrik oldu, ikimizle de sevişti... Ah, düşündükçe sinirleniyorum, o gururlu, ağırbaşlı, soğuk edalı herif aynı

günde oteller arasında dolaşıp, iki kişiyi böyle idare etsin... Ve biz iki aptal kadın , bile bile onun istediklerini yapalım. Hani iyi sevişse yararlandık diyelim... İnanamıyorum, çıldırıyorum.

-Bırak şimdi bunu, yapalım mı anlattıklarını acaba, bunu duyduktan sonra adamı çıldırtacak başka birşey gelmiyor aklıma, hadi gel yapalım.

-Peki bizi nasıl bulacak? Nasıl basılacağız yani? Öyle plan yapmış gibi olmayalım.

-Bir gece bana geldiğinde... Anahtarla içeri girer ve...

-Canım hangi gece pat diye gelecek, ne bileceksin? Varsayalım ki geliyor, her gece hazır, onu mu bekleyeceğiz? Randevunuz olduğu gece gelsin ve bizi görsün...

-Ama onunla randevumuzun olması demek, bile bile yakalandığımız anlamına gelir.

-Doğru, doğru... Ne yapalım peki?

-Ne yapalım biliyor musun, randevumuz olduğu gece birisi ona telefon etsin ve bir saat daha önce beklediğimi söylesin, hem ihbar gibi olur...

-Tamam varsayalım ki erken gelmedi, o zaman da geldiği anda yakalar, zaten bire bir inanması şart değil, önemli olan o anda hissettikleri...

-Tamam, çak... Sağ ellerini birbirine vuruyorlar, bu müthiş planın ayrıntıları üzerine konuşuyorlar.

Randevu gerçekleştiğinde Serpil, Nil'i arayacak ve hemen buluşacaklar.

NİLÜFER İLK DEFA HEYECANLANDI

Nilüfer Alin'e güzel bir elbise dikti. Beli sıkıca oturmuş, etekleri kabarık, yuvarlak yakalı, yarım kollu. Alin on beş yaşında ilk defa bir arkadaşının doğumgünü partisine gidecek. Bunu Tarık Bey'den sakladılar. Önemli bir imtihan var, ders çalışması gerek dediler. O da kaşlarını çattı, uzun uzun düşündü, evi, adresi, ailenin kim olduğunu sordu sonra gidebilir dedi.

Ertesi gün Nilüfer ile Alin giyindiler, süslandılar.

-Biz gidiyoruz dediler.

Tarık Bey kömürlüğün kapısını boyamakla meşguldü. Her hafta sonu kendisine böyle işler icat eder, sonunda beceremez, bir adam çağırır bozduğu şeyleri tamir ettirirdi. Üstü başı yeşil boya içinde kalmıştı.

Çatık kaşlarıyla baktı onlara.

-Nereye gidiyorsunuz? dedi.

-Söylemiştik ya, Alin ders çalışmaya gidiyor.

-Sen mi götürüyorsun, dedi Tarık.

-Baktım senden bir hareket yok, boya yapıyorsun, bari ben götüreyim dedim.

Tarık Bey, uzun uzun düşündü, boyaları bırakamadı, kalkıp temizlenmeye, giyinmeye üşendi.

-Unutmuşum dedi, götür ama çabuk gel, akşam ben gider alırım.

Evi kolayca buldular, zili çaldılar. Kapıyı uzun boylu, yakışıklı bir adam açtı, kırk yaşında ya var ya yoktu.

Gülerek, -ne kadar da güzel dişleri vardı.

-Hoş geldiniz buyrun içeri dedi.

Nilüfer durakladı, biraz da yüzü kızarmıştı, yüzünün kızardığını fark edince iyice utandı, saklamaya çalıştı, çalıştıkça daha çok kızardı.

-Gelin lütfen, bir soluk alın diye üsteledi adam.

-Ben Alin'i bırakmaya geldim, girmeyeyim, dedi Nilüfer.

-Lütfen dedi adam, daha kimse gelmedi, ben de çıkıyordum zaten, gelin bir kahvemizi için.

Bir kadın geldi koşarak,

-Ah, ben de sizi çok merak ediyordum, Alin'i tanımıştım ama sizi görememiştim bir türlü, herkes sizden bahsediyor, güzelliğinizden, şıklığınızdan, bir kahve için girin, tanışmış oluruz, dedi kadın.

Nilüfer içeri girdi. Bu tombul kadınla, bu yakışıklı adam nasıl evlenmişler, adam bu kadını nasıl beğenmiş, belki de evlendikten sonra şişmanlamıştır, ne yapsın o da katlanıyordur, dedi içinden.

Salonda göbekli, saçsız bir adam duruyordu. Evin kızı da koşa koşa geldi, Alin'in boynuna sarıldı.

-Tanıştırayım dedi tombul kadın, bu eşim, göbekli adamı gösteriyordu, bu kayınbiraderim, yakışıklı adamı gösterdi, bu da kızımız, on altı yaşına basıyor bugün.

Nedense Nilüfer'in içi rahatladı, yakışıklı adamın tombul kadının kocası olmadığını öğrenince sevinmişti.

Kahvelerini içtiler, o sırada iki genç kız daha geldi. Yakışıklı adam Alin'e döndü,

-Ne kadar güzel bir kızsın, tıpkı annene benziyorsun, dedi.

Alin babasına benzediğini biliyordu ama, hangi babasına? İşleri karıştırmamak için sustu, teşekkür etti.

Tombul kadın.

-Hakikaten söyledikleri kadar varmış, çok güzelsiniz, dedi.

Nilüfer'in güzelliğinden başka hiçbir şeyi olmadığından bunları duydukça havalara uçuyordu sevincinden.

Yakışıklı adam.

-Başka çocuğunuz var mı, diye sordu.

-Evet iki tane daha var, dedi Nilüfer. Yerinden kalktı.

-Ben gideyim artık, akşam babası gelir alır Alin'i dedi.

Ben de çıkıyordum zaten, sizi gideceğiniz yere bırakayım dedi yakışıklı adam.

-A, tabii ne iyi olur dedi tombul kadın.

Nilüfer'in kalbi hop etti, ödü patladı. Böyle bir şey yapamazdı. Yabancı bir erkekle otomobile binemezdi. Biri görürse, Tarık duyarsa. Hoppa kadınlar gibi... Yapamazdı bunu.

-Hayır lütfen, başka bir yere uğrayacağım, kendim giderim dedi yalvarırcasına.

-Olur mu hiç, hazır araba varken, dediler hep bir ağızdan.

Arabaya bindiler.

Nilüfer heyecan içinde.

Ya biri görürse...

Ya Tarık'ın kulağına giderse, nasıl yaptım bunu?

Nilüfer suçluluk duygusundan ölecek. Oturduğu koltukta büzüldü kaldı.

Adamı beğendiğini düşünmek bile istemiyor. Ne yazık ki çok beğendi çok. Kendi kendine bunu itiraf etmemeye, hiç ama hiç düşünmemeye çalışıyor, çalışıyor ama beceremiyor, beyni hoşlandın işte hoşlandın diye direniyor. Nilüfer çok gergin, çok üzgün.

Düşünüp duruyor. Nereye gideceğini söylese, nerede inse arabadan? Tenha bir yer mi seçmeli, kalabalık mı?

-Nereye götüreyim sizi dedi adam.

Ah işte o soru...

-Çarşıya diyiverdi Nilüfer.

-Hangi çarşıya dedi adam.

Nilüfer bunaldı, terledi, ellerini ovuşturmaya başladı.

-Neden bu kadar gerginsiniz diye sordu adam.

-Gergin değilim, şu ilerde ineyim ben dedi Nilüfer.

-Yo, çok gerginsiniz, benimle bu arabada olmak canınızı sık-tı sanırım, peki sizi şu yakındaki mağazaların orda indireyim, dedi adam.

Saat kaç oldu? Tarık hemen dön demişti. Nasıl gidecek eve? Ne diyecek Tarık'a?

-İnanılmaz güzelsiniz, insanı çarpıyor güzelliğiniz. Keşke evli olmasaydınız. Keşke şimdi sizinle Boğaz'a gidip bir yemek yiye-bilseydik. Ama bunun lafı bile nasıl ürkütüyor sizi, bakın. Keş-ke mutlu olsaydınız. Öyle bir hüznün var ki gözlerinizde.

Herkes böyle diyor Nilüfer'e. Herkes onun mutsuzluğunu görüyor. Gider gitmez ilk işi aynaya bakmak olacak. Ne var ki gözlerinde?

-Şurada ineyim ben, dedi Nilüfer. Arabayı kenara çekti adam,

-Güle güle Nilüfer, sizi ve şu gözlerinizi asla unutmayacağım bana, inanın, dedi.

-Ben de demek cesaretini gösterdi Nilüfer, ama içinden.

Adam kadının elini tuttu, sıktı, bırakmadı, uzun uzun Nilü-fer'in gözlerinin içine baktı, elini öptü, bıraktı.

Nilüfer artık kaçması gerektiğini düşündü.

-Allahısmarladık dedi, hızla indi arabadan.

Koşa koşa taksi aramaya başladı...

Keşke boğazda bir yemek yiyebilseydik... Keşke mutlu olsay-dım... Keşke evli olmasaydım...

Eve geldiğinde Tarık Bey, suratını asmış oturuyordu.

-Nerede kaldın? diye sordu sert bir sesle.

-Bir kahve içtim onlarla, çok iyi insanlar dedi, Nilüfer yu-muşak bir sesle.

Kocasını aldatmış bir kadının coşkulu huzursuzluğuyla yu-karı kata çıktı hemen, aynanın karşısına oturdu, uzun uzun kendini seyretti, gözlerindeki hüznü aradı, bulamadı. Gözleri pırıl pırıldı, mutlu bakıyordu.

Hemen soyundu, mutfığa girdi, yemek yapmaya başladı.

Ali'den sonra ilk kez yüreği böyle çarpıyordu. İlk kez böyle gülümsüyordu kendi kendine.

Neydi bu, neydi? Nedendi?

Tarık'ın en sevdiği yemekleri yaptı o gün.

İyi ki sabah soğan doğramamışım, dedi keyifle.

NİLGÜN İSPANYA'DA

Halkla ilişkilerini yaptığımız firma İspanya'da bir kongre düzenliyor. İstanbul'dan gidecek konuklarla biz ilgileneceğiz. Kalabalık bir grup Barselona'ya uçuyoruz.

Bu İspanya'ya ilk gidişim. Onların halkla ilişkiler grubu her gün bir gezi hazırlamış. Gündüzleri o sıcakta şehri geziyoruz, akşamlar ise saat on'dan sonra başlıyor, sabahlara kadar sürüyor.

Arena ağzına kadar dolu. Pikadorlar, matador ve boğa, insanları büyülemiş gibi. Büyük bir zevkle, heyecanla izliyorlar boğanın kılıç darbeleriyle yaralanmasını, her darbeden sonra simsiyah derisinden süzülen kıpkırmızı kanları. Belli ki bu boğa ölecek. Akıllı bir hayvan değil ve ağır. Ancak bir rastlantıyla düşmanına çarpıp onu devirebilir. Kılıcın her saplanışında, hayvanın vücudunda her delik açılıp, kanlar boşaldığında keyifle oley diye bağırırlar.

-Ne değişmiş gladyatör devrinden beri, hani insanlar uygarlaşmıştı diyorum.

Yanımda oturan halkla ilişkiler müdürü Fernando,

-Bu bir hayvan, boks yaparken insanlar birbirlerini yaralıyorlar diyor.

-Bokstan hoşlandığımı kim söyledi size, zavallı bir hayvanla eğlenmek daha mı akıllıca? diyorum.

Düş kırıklığı içindeyim. İnsanlar her devirde, her zaman, her koşulda aynı. Onlar çok aptal ve özünde vahşi. Hiçbir şey değişmeyecek, dünya hiçbir zaman bizim istediğimiz gibi olmayacak. İşte hâlâ öldürmek alkışlanıyor, çözüm savaşta, işte hâlâ ırkçılar şurada burada, içimizde, ayrı görüşteki insanlar birbirlerini yok etme peşinde... Şu uygar görünümlü, yakışıklı İspanyol bile belli ki bu vahşetten hoşlanıyor.

Oyun bitince yani ölüm gerçekleşince zavallı boğa, bir atlı

arabayla arenanın hemen yanındaki mezbahaya taşınıyor. Kanıyla, canıyla savaşıyor, öleceği kesin olan ve dövüş seyircilerinin hiçbirinin onun tarafını tutmadığı o görkemli boğa burada kesiliyor, füme etler halinde dükkânlara gönderilmek üzere hazırlanıyor.

Fernando:

-Akşam sizi hoşlanacağınız bir yere götüreceğim, bu sıkıntıyı unutacaksınız. Hem bu kadar üzülmeye gerek yok, çünkü biliyorsunuz bu hayvanlar zaten kesiliyor diyor.

-Hiç olmazsa bir vuruşta öldürülüyor, böyle kanırta acıta, işkenceyle değil herhalde, diyorum.

-Size hak veriyorum ama, çoğu kişi bundan hoşlanıyor, gördünüz işte diyor.

-Sorun da burada zaten diyorum, sorun sizin bile hoşlanmanızda.

-Hayır, bana haksızlık etmeyin, ben hiçbir zaman buraya gelip de boğa güreşi izlemem, ama ben bir İspanyol'um, buna alıştım...

Fernando çok üzülüyor onu suçladığıma, kırıncı kırıncı bakıyor gözlerimin içine:

-Akşam bunu telafi edeceğim, söz, diyor.

Kolunu okşuyorum affettim der gibi.

Karanlık izbe bir kulüpteyiz. Dün geceki turistik gazinodan çok farklı bir yer. Yalnızca İspanyollar var, gönüllerince eğleniyorlar. Sahnede yan yana dizilmiş sandalyelerde dansçı ve şarkıcılar oturuyor. Sırayla kalkıp dans ediyorlar. Boğa güreşindeki vahşetin aksine coşkulu, tutkulu, romantik, acılı, sevinçli, şehvetli olağanüstü bir dans bu... Şarkı söyleyen adam ve kadının sesi inanılmaz güzellikte. Kısık, boğuk, yanık. Sözlerini anlamasanız da, insanı hüzünlendiriyor.

Bir ayrılık şarkısı olduğunu anlıyorum.

-Evet ayrılık şarkısı, diyor Fernando, sesini duyurmak için

ağzını kulağıma yaklaştırıyor, fısıldıyarak şarkının çevirisini yapıyor:

-Bu gece son gecemiz, ayrılacağız, ne olurdu bir gecemiz daha olsaydı, sana doyamadım, seni tanıyamadım bile, diyor.

-Çok hoş, kadın niye kalmıyor bir gece daha? diyorum.

-O çalışan bir kadın, hayatı programlanmış, gitmesi gerek, diyor. Yüzüme doğru eğilip soruyor:

-Öyle değil mi?

İçtiğim Sangria'lar beynimi dondurmuş gibi. Yumuşacık, kadife gibi kayıp giden bir içki bu, öyle hoş bir tadı var ki, birbiri ardınca deviriyorsunuz kadehleri. Sangria yüzünden ne dediğini algılayamıyorum. Ne demek istiyor? Otuz yaşını geçince beyin çalışmaz mı oluyor artık?

-Bilmem, öyle mi? diyorum.

-Bak bu şarkının sözleri de çok güzel, gel anlatayım diyor, ağzını kulağıma yaklaştırıyor, nefesi kulağıma gıdıklıyor, ensemdede bir ürperti hissediyorum.

-Neden anlamıyor gibi yapıyorsun seni sevdiğimi? İki gün yetmez mi bir kadına tutulmaya? Kaybedecek vaktimiz yok, gel kollarıma. Bu bizim son gecemiz. Bir dahaki sefere kadar bir bütün olalım, hiç ayrılmayalım.

Başım dönüyor. Bu bizim son gecemiz gerçekten. Uçağımız bu sabah sekizde kalkıyor.

Acaba Fernando bu sözleri uyduruyor mu? Demin ne demişti, o bir çalışan kadın, hayatı programlı, onun için gidecek gibi bir şey.

Elimi tutuyor:

-Hadi dans başladı, diyor.

Kıvrak, hareketli müzik iyice başımı döndürüyor, Fernando çok güzel dans ediyor. Beni döndürüyor, kollarının arasında sıkıştırıyor, uzaklara fırlatıyor, sonra kendine çekip sımsıkı kucaklıyor.

Nefis bir erkek, nefis bir müzik, dönen bir baş, kadife gibi bir içki, her anında kucaklaşılan çılgın bir dans... Hiç bitmese, hayat böyle sürüp gitse.

Beni göğsüne bastırıyor, yine ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

-Bu şarkı diyor ki, böyle bir duygu bir daha ele geçmez, hayır dersin pişman olabilirsin, sana dokunduğumda uçuyor gibi oluyorum, hadi gel ne olur?

Evet oldukça sarhoşum ama bu sözleri uydurduğundan eminim artık, ben de kendime gelmeliyim ve salak bir kadın gibi görünmekten kurtulmalıyım.

Ona iyice yaslanıyorum, boynuna sarılıyorum, burnumu boynuna sokup kokluyorum. Hiç böyle erotik bir koku duymamıştım. Yoksa koku değil de atmosfer mi erotik?

Beni kendinden uzaklaştırıyor, dans etmeyi kesmiyorum, biraz uzakta bana aşkla bakarak el çırpıyor. Ah o el çırpma... Ah o erotik el çırpmaları... Bir kaç kez avuçlarını sertçe birbirine vurup, sonra okşarcasına iki elini birbirine sürtüyor...

Herkes el çırpıyor, ben tek başıma dans ediyorum. Kollarımı yukarı kaldırıyorum, omuzlarımı titretiyorum, kalçalarımı iki yana sallıyorum yavaşça, dönüyorum, el çırpıyorum... Türk, Yunan, Arap, İspanyol karışımı bir dans bu. Ya çok tuhaf, ya çok harika. Yaşasın halkların birbirine karışmış kültürleri...

Artık yorgunum, ter içindeyim, saçlarım sıırılsıklam yüzüme yapışmış... Müzik bitiyor, pisttekiler beni alkışlıyor. Fernando beni kucaklayarak pistten indiriyor.

-Harikasın, müthişsin, diyor.

Masamızda kalan son birkaç kişi de kalkıyor, biri:

-Dört saat sonra havaalanında olacağız, hadi yatalım, diyor.

Asansörde herkes ineceği kata basıyor, Fernando en üst kata... Ben ise beşinci düğmeye.

İkide ve üçte asansör duruyor, iniyorlar. Şimdi üç kişi kaldık. Benimle birlikte beşinci katta kalan adam ve biz. İnme is-

temiyorum, ne yapacağıma karar veremiyorum, inmezsem, adam hakkımda ne düşünecek? Ne düşünürse düşünsün, başkaları yüzünden istediklerimi yapamayacak mıyım? Ama ayıp değil mi, ben bir iş kadınıyım, üstelik iş için buradayım. Kim oluyor ki bu adam onu bu kadar önemsiyorum? İnsan üç beş saniyede bu kadar çok şeyi nasıl düşünebilir? Asansör beşinci katta duruyor, adam kenara çekilip bana yol veriyor.

Fernando, bir son dakika hamlesi yaparak:

-Bir içki içelim mi üçümüz diyor. Asansörün kapısı kapanıyor, yukarı çıkmaya başlıyoruz. Fernando bana bakıyor, sıkıntıdan çıldırabilirim. Adam da bizimle birlikte geliyor, korkunç bir şey bu.. Asansör çatıda duruyor. Adam:

-Ben iniyorum odama, karım şimdi telefon eder ve beni bulamazsa kuşkulandır, fena bir olay atlatmıştık da, yani bir kere yakalanmıştık da, onu şüphelendirmek istemiyorum, diyor gülererek.

Neredeyse sevinçten boynuna atlayacağım, yaşınsın kıskanç kadınlar.

-Bravo size diyorum, işte kadına duyulan saygı budur...

Fernando,

-Bir Sangria daha diyor cam kenarındaki masaya otururken.

-Hayır, bu kez bir Margarita, diyorum.

-Tekila çarpar ama, diyor.

-Çarpsın, diyorum omuzumu silkerek.

Bir şeyler anlatıyor yine kulağıma eğilmiş. Bu kez şarkıları çeviriyor olamaz; çünkü müzik, enstrümantal. Biraz konuşması peltekleşmiş, İngilizcesinden hiçbir şey anlayamıyorum artık. Zaten dinlemiyorum da... Eli bacağımanın üzerinde, ben de onun kolunu tutuyorum. Margarita bitiyor.

-Gidelim artık diyorum: Kalkıyoruz. Asansör beşinci katta duruyor. Hüzünlü bakışlarla:

-Hoşçakal Fernando diyorum.

-Güle güle, diyor o da.

Bir oyun oynuyoruz, sanki bu oyunu oynamamız gerek. Sanki oynamazsak her şey çok kaba ve sıradan olacak...

İniyorum, o da iniyor arkamdan. Elimden anahtarı alıp odanın kapısını açıyor. Öpüşmeye başlıyoruz, çılgınlar gibi, âşıklar gibi öpüşüyoruz, aceleyle giysilerimizi çıkarıyoruz.

Öpüyor, öpüyor, öpüyor... Ayaklarıma iniyor, tek tek ayak parmaklarımı öpüyor, onları yalıyor, emiyor, bedenimde öpülmedik nokta bırakmıyor. Belimin ortasındaki o nokta, nasıl bir öpüş bu, nasıl içimi titretiyor, ensem böylesine duyarlı olduğunu bilmiyordum... Dizimin arkasındaki girinti, avuçlarımın içi... Popomu hafifçe ısıtıyor. Bedenimin her noktası ayrı bir tat alıyor. Bedenimi ilk kez farkediyor gibiyim.

-Ne kadar güzelsin, ne kadar güzelsin... Saçların, gözlerin, ağzın, memelerin, karnın, işte şuran, bacakların, olağanüstüsün. Neden bugüne dek tanışmadık. Sen gidince ben ne yapacağım? Senin özlemine nasıl dayanacağım? Bir daha ne zaman beraber olacağız? Aşk bu işte, aşk böyle aniden gelir, seni seviyorum diye soluk soluğa konuşuyor öpmeyi, okşamayı sürdürürken...

İspanyolca konuşmaya başlıyor:

-Türkçe konuş sen de, diyor...

-Seni seviyorum Fernando, harikasin, mükemmelsin, diyorum kendi dilimde.

Okşamaları, öpmeleri hiç bitmiyor, yumuşak değil artık, bedenim acıyor, bu acı beni zevkten öldürebilir, Fernando sevişmenin noktasını koymuyor. Kaç saat sonra bilemiyorum, ter içindeki bedenlerimiz şimdi artık iç içe...

Zaman geçiyor, geçiyor, artık çok yorgunuz, Fernando beni sımsıkı kucaklıyor, kemiklerim kırılacak gibi, soluksuz kalıyorum, sona yaklaşırken ağzını ağızımdan çekip, bir kez daha

-Seni seviyorum, diyor inleyerek.

Birbirimize sarılıyoruz, Fernando uyuyor. Ben düşünüyorum. Telefon çalıyor. Sıçrayarak uyanıyorum, Fernando'nun üzerinden eğilip telefonu açıyorum.

Kim olduğunu algılayamadığım bir ses:

-Hepimiz aşağıdayız, otobüs kalkıyor, seni bekliyoruz, diyor.

Ah, gitme vakti gelmiş...

-Siz beni beklemeyin, ben yetişirim, diyorum.

Fernando kedi gibi kıvrılıp, mırıldanıyor.

-Kalk, çabuk kalk, toparlanmalıyım, uçağı kaçıracağım diyorum. Mahmur kalkıyor. Hızla valizi toparlıyorum, odada ve banyoda ne bulursam valizin içine atıyorum, duş yapmaya zaman yok. Giysiler, ayakkabılar, deodorant, allık, diş macunu yığılıyor valizin içine. Fernando valizi alıyor, aşağıya iniyoruz, taksi istiyor resepsiyondan. Taksiye binmeden elimi sıkıyor, yanaklarımdan öpüyor.

-Güle güle diyor... Gözlerinin içine bakıyorum, sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi ifadesiz, sanki restorandan çıktık, iki iş arkadaşı gibi vedalaşıyoruz.

Takside makyajımı tazeliyorum... Son dakikada uçağı yetişiyorum, en arkada tek başıma oturuyorum. Hiç kimseyle konuşmak istemiyor canım. Kendimi hâlâ o yatakta hissetmek istiyorum.

Uçak sallanıyor, hiçbir şey umurumda değil, başımı arkaya yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum, bacaklarımda, karnımda onun ıslaklığı, birbirine karışmış terlerin kokusu, tekrar tekrar onu yaşıyorum.

Valizleri beklerken, karısı telefon edeceği için bizimle oturmayan adam, pis pis sırtarak bakıyor:

-İyi miydi? diyor.

İçim nefretle doluyor, ağzının ortasına bir yumruk patlatmak istiyorum.

Bir an ne iyi miydi, hiçbir şey olmadı ki diye açıklama yap-

mak geçiyor içimden ama, bunun çok saçma olduğunu düşünüyorum ve kendime hâkim olamayarak:

-Çok iyiydi, diyorum. Bu yanıttan yüz buluyor:

-Ne buldun o sıska adamda? diyor. Bu kez gözünün ortasına bir yumruk patlatıyorum içimden.

-Çok iyi sevişiyordu, bu yetmez mi? diyorum.

Yumruk yemiştin daha beter oluyor, bir şeyler geveleyip arkasını dönüp gidiyor.

Verdiğim yanıtlardan çok memnunum ama sinirimi yatıştıramıyorum, hıncımı alamadım, arkasından koşup:

-Kim bilir sen ne kadar kötüsündür, suratından belli, fahişelerle yatmandan belli, diyorum.

Yüzü bembeyaz oluyor, çeneşi kasılıyor, öyle bir bakıyor ki yüzüme, şimdi o bana bir yumruk atabilir. Aceleyle bavulumu almaya dönüyorum.

Yaptığımdan çok memnunum, sinirim biraz geçti. Ama aptal adam aklına gelip de, iyi ya da kötü olmanın görüntüyle ne ilgisi varmış, fahişelerle yattığımı da nereden çıkardın? demedi.

Eve gittiğimde Mudi kapıyı açıyor... Ah, onu nasıl da unuttuğum, sıkıca bana sarılıyor:

-Çok özledim! diyor.

Onu evde bulmak canımı sıkıyor, şu anda en son görmek isteyeceğim insan o.

-Bırak Mudi diyorum, bezgin bir sesle.

O hüznü bakışları, ağır hareketleri, durmadan peki canım demesi sinirime dokunuyor.

Bir zamanlar bunlardan çok hoşlanıyordum ama ben?

Demek aşk bitti, hoşlandıklarım katlanılamaz şeyler oldu...

Odama kapanıyorum. Hemen duş alıp Fernando'dan, onun kokularından, sıvılarından kurtulmalıyım.

Fernando beni hiç aramıyor. Ben ise üç gün üç gece hep onu düşündükten sonra, birden unutuveriyorum. Aslında olmayan

bir şeyi varmış gibi düşünüp, beklemek, düşler kurmak aptalca bir şey.

O, az rastlanabilecek bir erkek. Ona bir kez olsun rastlamak büyük bir şans... ya da büyük bir şanssızlık. O, beraber olduğu kadınlara , beraberliğin her saniyesinde aşkı yaşatmak için yaratılmış bir erkek... Belki o da o anda öyle yaşıyor, öyle mutlu oluyor, numara yapmıyor, ama o an bitince kendi gerçeğine dönüyor, oyun bitiyor ve kadının hiçbir önemi kalmıyor. Çok hoş bir erkek türü ama yalnızca tek gecelik aşklar için. Kadın için harika bir şey böyle bir erkeği tanımak... Salak değilse tabii.

Gracias Fernando, Gracias... Ama eğer bundan sonraki sevişmelerimi beğenmezsem, bunun tek sorumlusu sensin, senin gibi bir usta zor bulunur çünkü.

NİL'İN İNTİKAMI

Nil'in annesi kızına, "üzülme deymez, yaşamın boyunca çok üzülecek olaylar, çok büyük aşklar yaşayacaksın, her acı, her aşk sana, bu en önemlisi, en büyüğü duygusunu verecek, en sonuncusu en şiddetli gelecek, her ayrılıkta bu son bu son, bir başkası olamayacak, işte yapayalnız kaldım diyeceksin ve yine yeni bir şeyler yaşayacak, işte bu en mükemmeli diye düşüneceksin. Onun için üzüntünü abartma, acının üzerine yatma, geçiştirmeye çalış, üzülerken geçirdiğin her ana yazık, çünkü nasıl olsa geçecek, o zaman bir an önce unutmaya bak" gibi öğütler vererek şoku hafif atlatmasını sağlamaya çalışıyorsa da, Nil'in çektiği acı öyle küçümsenecek gibi değil. Neyse ki sürekli düşünen, hareket eden bir kız da çok fazla hırpalanmıyor.

Serpil'i ise dernek çalışmaları kurtarıyor. Derneğe gelen kadınların öyle büyük acıları var ki, Serpil, yaşadıklarının, onların yanında hiç önemi olmadığını düşünüyor.

İki kızın da görünüşleri, giyimleri, yaşam biçimleri birbirine hiç benzemiyor ama, Gürol için hissettikleri tıpatıp aynı. Her ikisi de bir erkek tarafından böylesine üzülmeyi hak etmediğini düşünüyor. Olayla gülüp eğlenmeyi, dalga geçmeyi istiyor, beceremiyorlar. Uzun süre aldatılmış olmak gururlarını kırıyor. Kayıtsız şartsız güvenebilecekleri, kendilerini öylece bırakabilecekleri bir aşk yaşamının olanaksız olduğunu düşünmeye başladılar. Doğal davranmak, yalansız yaşamak en büyük arzuları, ancak aşkta numaralar ve yapaylıklar olduğunu keşfettiler, canları sıkılıyor. Bundan sonra kuşkucu ve numaracı mı olsunlar, yoksa aynı saf inançlarıyla, aynı doğallıklarıyla mı yürüyüp gitsinler, bir türlü karar veremiyorlar.

Beklenen telefon sonunda geliyor. Serpil:

-Bu akşam Gürol bana geliyor, hadi hemen gel, ama istersen şimdi ona telefon edip sen de bu akşam buluşmak istediğini

söyle, bakalım ne diyecek, diyor.

Bu öneri Nil'e çok cazip geliyor, artık ok yaydan çıktı, Gürol'u ne denli üzerse, kendi üzüntüsü o denli azalacak gibi geliyor. Ondan alacakları intikam, yaşamındaki en büyük avuntu.

Hemen Gürol'a telefon ediyor:

-Bu akşam sinemaya gidelim mi? diye soruyor...

-Yok gidemeyiz, diyor Gürol.

-Neden, n'olur gidelim, film üç haftadır oynuyor, bu hafta biterse kaçıırız, diye üsteliyor Nil.

-Gelemem çünkü kardeşimin evleneceği kızla tanışacağız bu gece, diyor adam.

-O zaman haklısın hayatım, elbette buluşamayız, diyerek telefonu kapatıyor.

Nil oldukça şaşkın. Öteki sevgilisiyle buluşmak için yalan arayan bir erkeğin, kardeşinin evleneceği kızla tanışmak gibi bir yalana başvurması doğal mı? Neden daha sade, daha sıradan bir şey uydurmaz? Yalanın inandırıcı olması için böyle beklenmedik ve sıradışı bir şey mi olması gerekiyor? Evet öyle gerekiyor, çünkü Nil, Serpil'i bilmeseydi, bu yalana kayıtsız şartsız inanırdı.

Uzun uzun düşünüyor, bütün vücuduna, saçlarına parfüm sürüyor, en şık iç çamaşırlarını, en seksi giysilerini giyiyor, çıkıyor.

Serpil kapıyı açar açmaz bir ıslık çalıyor:

-Ne kadar şıksın, ne güzelsin, diyor. Serpil de oldukça şık ve güzel. Nil, seksi giysileri içinde, son derece çocuksu, Serpil lahana gibi kat kat ve çocuksu giysileri içinde son derece seksi görünüyor.

-Ellerin buz gibi, diyor Serpil.

-Feci heyecanlıyım yüzümüze gözümüze bulaştırmayalım da bu işi, diyor Nil.

-Bilemiyorum, Gürol'u bir arkadaşım aradı ve yedi yerine

beşte buluşmak istediğimi duyurdu... Beşte gelirse ne âlâ, gelmezse nasıl olsa yedide gelecek, kapıyı çalacak ve ben kapıyı açmayacağım, o da anahtarıyla girecek, yeter ki biz rolümüzü sonuna dek oynayabilelim.

Nil yüzünü buruşturuyor, sapır sapır elleri titriyor.

-Aman vazgeçmeyelim, n'olur Nil, onun o andaki yüzünü görmek hayatımın amacı oldu adeta.

-Saat kaç? diye soruyor Nil.

-Dört buçuk, haydi gel hazırlanalım, diyor Serpil.

Rahat davranmaya çalışıyorlar, utanmıyor gibi görünmeye çabalıyorlar ama oldukça tedirginler, soyunurken bir kez bile birbirlerine bakamıyor, gülüp eğlenmeye, espri yapmaya çalışıyorlar, beceremiyorlar.

Nil, tanga şeklinde minicik ipli bir külot ve daracık atlet giymiş, Serpil ise çok şık ve seksi siyah dantel külot, sutyen takım giymiş. Nil sonunda dalga geçerek havayı yumuşatacak bir şey buluyor:

-Hiç senden bu kadar seksi iç çamaşırları beklemezdim, dışın bambaşka, için bambaşka, diyor.

-Başkadır, seksi görünen kadınlar yatakta seksi olmayabilirler, çok çocuksu ve kapalı olanlar da yatakta müthiş olabilirler, diyor Serpil.

Nil, acaba ben yatakta nasılım, bir kadın yatakta nasıl iyi olur, nasıl iyi sevişir diye düşünüyor için için.

Saat beşe yaklaşıyor. Şimdi yatağa girecekler, kapı çalınınca Serpil açmayacak, Gürol anahtarla içeri girecek, ikisini yatakta sevişirken yakalayacak ve şok geçirecek. Acımasızca aldatılan iki genç kadının, aldatan erkek için planladıkları ceza işte böyle.

Serpil yatağa giriyor, ardından da Nil, çarşafı üzerlerine çekiyorlar.

-Kapı çalınır çalınmaz soyun, üzerime yat, diyor Serpil.

-Öyle üst üste olmak mı gerekiyor, kadınlar da aynı erkekler

gibi mi sevişiyor, diye soruyor Nil.

-Sevişme sevişmedir, tabii ki aynı şeyleri yapıyorlardır, diyor Serpil.

Nil, Serpil'in zaman zaman görmüş geçirmiş bir kadın gibi davrandığını farkediyor, bu yaşında nasıl böyle olabildiğine biraz şaşıyor.

-Çırılçıplak olalım, üzerimizde örtü filan da olmasın, onun için şimdiden çıkartalım gel, diyor Serpil...

Üzerlerindeki ikişer parçayı da çıkartıyorlar, nefes nefeseler, garip bir duygu içindeler, heyecanlandılar, biraz da korkuyorlar, tuhaf bir şekilde gerginleşen havayı yumuşatmak için durmadan konuşmaya çalışıyorlar.

-Hiç böyle bir film görmedin mi? diye soruyor Serpil.

-Yarım yamalak bir şeyler görmüştüm, iki kadın öpüşüyorlardı, diyor Nil.

Kapı çalıyor, Nil Serpil'in üzerine çıkıyor, boylu boyunca yatıyor.

-Öp beni, diyor Serpil, Nil Serpil'in dudaklarına dudaklarını dokunduruyor, kapı bir kez daha çalıyor, Serpil Nil'e sımsıkı sarılıyor, heyecandan ölecek gibiler, kalplerinin çarpıntısı birbirlerine karışıyor. Serpil dudaklarını uzatıyor, hırsla, uzun uzun öpüşmeye başlıyorlar, memeleri birbirlerinin üzerinde eziliyor, Kapının ardından gürültüler geliyor.

-Odu gibi durma, biraz kıpırdayalım diye fısıldıyor Serpil ve Nil'i altına alıyor, sımsıkı kucaklıyor, yüzünü öpüyor, Nil Serpil'in saçlarını okşuyor, gürültüler kapının önünden uzaklaşıyor, Nil'in eli Serpil'in poposunda, Serpil'in eli Nil'in memesinde, fotoğraf çektirir gibi hareketsiz duruyorlar...

Serpil yavaşça:

-Herhalde kapıcıydı, diyor.

Nil nefes nefese, Serpil'in gözlerine bakamadan.

-Boşa mı gitti bütün bunlar? diyor.

Serpil Nil'in üzerinden aşağı kayarak:

-Neden boşa gitsin, eğleniyoruz işte, diyor.

Nil yatağın içinde oturuyor.

-Çok tuhafıma gitti, sinirim bozuldu yapamayacağım galiba, diyor Nil.

Kulakları zil sesinde, çarşaf boyunlarına kadar çekilmiş, yatağın içinde oturuyorlar.

-Aksilik oldu gelen kapıcı olmasaydı, şimdi her şey bitmişti, vazgeçme n'olur, diyor Serpil.

Kapı çalınıyor, Nil'in elleri titriyor, Serpil:

-Sen yat diye fısıldıyor, kapı yine çalınıyor, Nil'in gözünün önüne annesi geliyor, bunu söylerse kadının kalpten gideceğini düşünüyor, elleri buz gibi hep titriyor, Serpil telaşla:

-Sarıl bana diyerek Nil'i dudaklarından öpmeye başlıyor. Bir erkeği öper gibi, gerçek gibi öpüyor.

-Ne kadar güzel öpüyor, bari öper gibi yapsa, ama o zaman inandırıcı olmazdı diye geçiriyor içinden Nil, o da öpmeye başlıyor. Çarşafı üzerlerinden attılar, Serpil elini Nil'in memesine koydu, Nil de Serpil'in poposunu okşar gibi yapıyor. Gerçekmiş gibi durmadan öpüşüyorlar. Serpil'in ağzı, Nil'in göğüslerine doğru iniyor.

İçerden Gürol'un sesi duyuluyor.

-Serpil, neredesin yavrum? diye bağılıyor.

İki kız sımsıkı birbirlerine sarılıyor, gözlerini kapatıyorlar. Odanın kapısı vuruluyor, açılıyor, çırılçıplak iki kız şehvetle öpüşüyor, Gürol boğuk bir sesle:

-Bu ne be, diye bağılıyor.

Kızlar birden duruyor ve hayretle Gürol'a bakıyorlar. Serpil:

-Aman Allahım, saat kaç diyor şaşkınlıkla. Nil:

-Aaa, Gürol, diyor...

-Allah belanızı versin! diyerek odadan çıkıyor Gürol.

Kızlar birbirlerine sarılıp, sessizce ama kahkahalarla, uzun u-

zun gülmeye başlıyorlar. Yatağın içinde tepinip duruyorlar. Gürol'un o andaki yüzünü gördüler ya, bu haz onlara ömür boyu yeter. Yüzü bembeyaz oldu, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi kocaman açıldı, bir eli de ağzındaydı, sesi öyle boğuktu ki...

İçerde kapılar vuruluyor, buzdolabı açılıyor, kapanıyor, Nil ile Serpil sessizce gülüyor, gülüyor... Nil,

-Sen doğuştan oyuncusun, neydi o saat kaç diye sorman, harikaydın, diyor Serpil.

-Senin aaaa demen de çok hoştu, bunlar hiç planda yoktu, iyi oldu, diyor.

-Nerede acaba, gitmiş olabilir mi? diye fısıldaşıyorlar. Serpil kulağını kapıya dayayıp salonu dinliyor, Nil gözünü anahtar deliğine yapıştırmış, bakıyor...

Yavaşça giyiniyorlar, Gürol'un gelmesi ve planlarının olağanüstü mükemmellikte işlemesiyle aralarındaki gerginlik bitiyor.

Nil'in suçluluk duygusu yok olup gidiyor. Serpil'le öpüşürken aldığı umulmadık zevki bir anda unutuyor. Serpil.

-Sanırım gitmedi, içerde oturuyor, diyor... Nil:

-Hadi gel evden çıkıp gidelim, onu öyle bırakalım diyor.

İkisi birden odadan çıkıyorlar, Gürol oturmuş önünde kola bardağı, bir elinde anahtarlar, sigara içiyor.

Serpil:

-Biz ıkıyoruz, anahtarları şuraya bırak, sen de ık git, diyor.

Nil de:

-Bay bay, diyor gülerek...

ıkıyorlar.

NİLÜFER LOKUM GİBİ

-Boğulacak gibi oluyorum, nefes alamıyorum, öleceğim hat-
ta, çıldıracağım gibi geliyor. Kapalı yerlerde kalamıyorum, ev-
deyken bile mutlaka camları açıyorum. Sokağa çıktığımda he-
men geri dönmek istiyorum, düşüp bayılacağım sanıyorum, de-
di Nilüfer arkadaşı Melek'e.

-Canın sıkılıyor dedi Melek endişeyle, Tarık Bey'le mutlu ol-
duğunu sanmıyorum. Yaptığın tek şey çocuklarınla ilgilenmek,
acaba bir ruh doktoruna gitsen.

Nilüfer sinirlendi:

-Ne demek ruh doktoru, dedi, ben akıl hastası mıyım? Bir
yerlerimde bir şeyler var belli ki, belki kalbim rahatsız, belki
tansiyon hastasıyım.

Melek arkadaşını kırmak istemedi:

-Her ruh doktoruna giden akıl hastası değildir, bunu sen de
biliyorsun, o zaman bir doktora git, belki tansiyonun inip çıkı-
yordur. Ama kabul et ki dışarı çıkınca bayılacak gibi olmak fa-
lan, bunlar pek normal şeyler değil .

Nilüfer Melek'in haklı olabileceğini anladı, bu da pek hoşu-
na gitmedi, konuyu değiştirmek istedi.

-Şu adamın güzelliğine bak dedi gazeteyi göstererek, çocuk-
lar gibi resimlerini kesip saklıyorum.

-Ah evet, Marlon Brando, dedi Melek hayranlıkla. Rıhtımlar
Üzerinde filminden... İşte böyle erkekler de var, ama bu bizden
genç biraz.

-Benden dört yaş daha küçük... Biz artık ihtiyarladık değil
mi, dedi Nilüfer üzüntüyle.

Tam otuz dört yaşındaydı, tam otuzdört. Melek ise pek söy-
lemiyordu ama otuzdokuzuna gelmişti. Otuz yaşını böylesine
aşmış olmak çok etkiliyordu Nilüfer'i. Çocukları olmasa bıra-
kıp gidecekti kendini, belki de ölecekti. Nefes alamıyordu. Pen-

cereleri açıp derin derin solumaya çalışıyor, bir türlü beceremiyordu, bir yerlerde tıkanıyordu nefesi.

Hayat bitmişti işte...

Üç tane beğendiği erkek olmuştu bütün hayatında. Üç tane erkeği düşünmüş, üç tane erkek üzerine günahkâr hayaller kurmuş, üç tane erkekle Tarık Bey'i aldatmıştı.

Ali, o yakışıklı adam, Marlon Brando.

Şu çocuklar bir büyüse, bir büyüse... O zaman kurtulacaktı her şeyden.

Neden?

Nasıl kurtulacaktı? Nereye gidecekti? Yine o ağlayan annesinin evine dönmek mi? Üç tane kızla hem de. Zaten annesi bunu kabul etmezdi.

Çocukları büyüyünce onlara her şeyi anlatacaktı. Onlar için katlandıklarını bir bir söyleyecekti. Sizin için saçımı süpürge ettim, sizin için babanıza katlandım, sizin için işte gözlerim böyle mutsuz bakıyor, anlıyorsunuz değil mi sizi nasıl sevdiğimi diyecekti. Onlar da sevgiyle annelerine sarılacak, artık babamı terk edip, bizimle yaşayabilirsin anneciğim, biz sana bakarız, diyeceklerdi. A, evet ona birilerinin bakması gerekiyordu.

Peki ya, keşke böyle yapmasaydın anneciğim, bizim için bu fedakârlıklara katlanmasaydın, biz nasıl olsa büyüyecektik derlerse...

-İhtiyarlamak da ne demek, daha kırkına gelmedik, genç sayılırız, böyle düşünme sakın, dedi Melek.

-Bak gözlerimin kenarlarına, dedi Nilüfer.

Tarık Bey onu aile doktoruna götürdü.

-Ruh doktoru da neymiş, kim söyledi sana bu saçmalığı dedi.

-Kendim düşündüm dedi Nilüfer.

Doktor Nilüfer'in hiçbir şeyi olmadığını söyledi, nefes açıcı bir ilaç verdi.

Tarık Bey doktordan çıktıklarında:

-Turp gibisin maşallah, turp gibi, lokum gibisin, dedi.

Bunlar Nilüfer'in evlendikleri günden beri duyduğu ilk güzel sözlerdi. Lokum gibi benzetmesi hoşuna gitti. Uzanıp kocasının elini tutmak istedi. Yapamadı.

Bugüne kadar hiç el ele tutuşmamışlardı.

NİLGÜN KORKMUYOR

Mudi'ye dokunamıyorum. Beni öpmesine bile izin vermiyorum. Yanıma yaklaştırmıyorum, sevişmiyorum.

Zaman zaman, genç adam, sevişmesi gerek, ona bu kötülüğü etmemeliyim diye düşünüyorum, yapamıyorum. İstmeden sevişmenin nasıl bir şey olduğunu yaşadım daha önce, o korkunç anları biliyorum, bunu bir görev sayan aptal kadınlar gibi olmak istemiyorum. Mudi'yle sevişmiyorum.

Öpüşmek barometre gibi, bir erkeği sevip sevmediğinin belki de tek göstergesi. Onun dudaklarının dudaklarıma dokunmasına katlanamıyorum.

Ben artık onu sevmiyorum.

Ne oldu peki? Bunu bulamıyorum. O bayıldığım, dokunmadan duramadığım, beni öperken kendimden geçtiğim erkek, ne oldu da bana böylesine itici gelmeye başladı? Ne oldu da çok sevimli bulduğum huyları bugün bana kötü geliyor?

Yalnızca ihtiyaç duyduğum aşkı yaşamak için mi onu seviyor kılmıştım kendimi? Neyse... Artık onu sevmediğimi biliyorum. Her gün bunu ona söylemek için planlar yapıyorum. Bir türlü söyleyemiyorum. Onunla birlikte olmak benim için ağır bir sıkıntıya dönüşmüşken, sevmediğim adama acı çektirmemek için, ayrılmak istediğimi söylemeyip kendi mutsuz yaşamımı sürdürüyorum.

Herkese, yapmak istediğin şeyi hemen yap bitir, istemediğin durumları uzatma diye öğütler verirken, kendim tam tersini yaşıyorum.

Niçin böyle yapıyorum, bilemiyorum.

Mudi değişen bir şey yokmuş gibi davranıyor. Öpüşmüyorum, öpmüyor, sevişmiyorum sevişmiyor. Geceleri ona arkamı dönüp yattığımda, yay gibi gerilmiş bedeniyle, bana sarılıyor, bırak dediğimde çekiliyor. Onun patlamasını, bana sitem etme-

sini, soru sormasını bekliyorum, yapmıyor. Çaresiz kadınlar gibi, katlanıyor.

Karar vermek ve yapmak mutluluktur demez misin sen, Nilgün hadi yap diye düşündüğüm o gecelerden birinde, nihayet:

-Mudi, neden hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun, ilişkimizin bittiğinin farkında değil misin? diyorum.

-İlişkimizde bir şey yok. Yorgunsun diye düşünüyorum diyor.

-Daha ne olsun ilişkimizde Muharrem? diyorum.

İrkiliyor, o sevmediği adını ilk kez söylüyorum, sanki bu, aramıza şaşılasi bir yabancılık sokuyor.

-Birbirimize dokunmuyoruz, sevişmiyoruz, belli ki bir şeyler var, neden sesini çıkartmıyorsun?

-Sen sevişmiyorsun, sen dokunmuyorsun, ben seni çok seviyorum, diyor.

Her şeyi kabullenerek, erkeğin her yaptığını benimseyerek, istemediklerine katlanarak ve bunu yalnızca o erkeğe yaranmak, sevgisine layık olmak için yapan kadınlar, tam tersine o erkeğin küçümsemesine neden olmazlar mı? Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Kendini sevdirmek için, kendinden vazgeçmek belki de karşısındakinin saygısını yok edecek tek şey.

Bu konuşma akşamdan akşama yineleniyor. Mudi ısrarla:

-Ben seni seviyorum, bu geçecek, diyor.

Yedinci akşam:

-Geçmeyecek Mudi, görüyorsun geçmeyecek, bu konuşmalara dayanamıyorum, sinirlerim bozuldu diye bağıriyorum. Neyse ki kızımın uykusu çok ağır.

-Bağırma böyle, gitmeyeceğim, bu geçecek diyor.

İlk kez içime bir korku düşüyor. Hemen kalkıyorum, bütün dolapları, çekmeceleri açıp, bulduğum torbalara onun eşyalarını doldurmaya başlıyorum, bir yandan da hüngür hüngür ağlıyorum.

-Evet güzel günler yaşadık ama bu sıkıntıyı çekmeyeceğim, gideceksin, belki dediğin gibi geçicidir, o zaman tekrar beraber oluruz, lütfen olay çıkarma diye yalvarırcasına konuşuyorum.

Yanıma geliyor, arkamda sessizce durup, sertçe saçlarımı kavriyor, yüzümü yüzüne çevirip, dudaklarımdan öpüyor. Aynı sertlikte başımı çeviriyorum, dudaklarımı kaçıyorum, saçlarımı bırakmıyor, canım acıyor, o yumuşacık, sıcacık gözleri deli gibi bakıyor.

-Bırak şu torbaları! diyor.

Saçlarımı elleri arasında, güçlkle eğilip, çekmecedden çamaşırlarını çıkartmaya çabalıyorum.

-Ciddisin sen, diyor.

Başımı iki yana sallayarak:

-Bırak bırak, canımı acıyorsun, diyorum.

Daha sıkı tutarak, daha kötü bakarak:

-Ben seni seviyorum diyor. Ağlamaya başlıyorum.

-Böyle sevgi olmaz, bak bana acı veriyorsun, durumu güçleştirme, bu bize yakışmaz, sana yakışmaz, sen bir sanatçısın, diyorum.

-Ben bir bok değilim, kandırma artık beni, ben sanatçı filan da değilim, senin yanında benim ancak ben, diyor.

Bakışlarından korkuyorum, bu melek gibi adamın bir kötülük yapması olanaksız ama yine de korkuyorum, silkinip, saçlarımı elinden kurtarıyorum. Yanımdan gidiyor, doldurduğum torbaları kapının yanına koyuyorum. Birden yanımda beliriyor, elinde kocaman ekmek bıçağı... Gülüyor. O bembeyaz dişleri ile, bir zamanlar hayran olduğum dünya tatlısı dudakları ile, o eski günlerdeki gibi gülüyor. O an ondan nefret ediyorum, korkmalı mıyım yoksa sinirlenmeli mi, bilemiyorum. Keşke karar vererek korkuyu önleyebilse insan, bir gün gelip de Mu-di'den korkacak mıydım ben?

-Ne yapacaksın o bıçakla? diyorum.

-Sen hiç çaresizlik nedir bilir misin, Boğaz Köprüsüne gide-
mem ya atlamak için, şimdi kendimi öldüreceğim, diyor.

Ciddiye alınacak bir durum değil bu Nilgün, diyorum ken-
di kendime.

-Git bunu kendi evinde yap, başıma iş çıkartma, diyorum.

-İşte sorun da bu ya, sen beni hiçbir zaman ciddiye almadın
ama şimdi almak zorunda kalacaksın diyor, bıçağı gırtlığına da-
yıyor.

Ne yapacağım ben şimdi, ne yapmalıyım? Panikleme Nil-
gün, ama her şey olabilir... Her şey olabilir... Dünyada olmaz
diye bir şey yoktur.

Ona sevgiyle bakmaya çalışıyorum.

-Lütfen Mudi, çocukluk etme, bize yakışmıyor bu durum,
bir süre kafamızı dinleyelim, lütfen üzme beni, bırak şu bıçağı,
ayıp, diyorum.

-Beni terk etmeyeceksin değil mi? diyor.

Ne demeliyim, ne demeliyim? Bütün bunlardan sonra bir
gün bile onunla birlikte olmaya dayanamam. Hayır dersem
gırtlığını keser mi gerçekten? Keserse ne olur? Şu anda kapı çal-
sa, telefon çalsa ...

Evet desem, bu anı kurtaracağım, peki ya sonrası? Gözyaşla-
rım yine akmaya başlıyor.

-Bir süre, ne olur bir süre ayrılalım, kendimize gelelim.

Bıçağı indiriyor, aniden ağlamaya başlıyor o da.

-Sen ciddisin, artık beni sevmiyorsun, ölmem bile umurun-
da değil, diyor.

Ona acıyorum, acımak sevgiyi yok edici bir şey, acımanın
içine küçümsemek, kollamak duyguları giriyor, bu da saygıyı
yok ediyor, sevgi başkalaşıyor, duygular garip biçimde boyut
değiştiriyor. Onu kucaklıyorum, saçını okşuyorum.

-Biraz anlayışlı ol, ne olur? diyorum.

Saçlarımı kavırıyor yeniden, buz gibi olmuş yaşlı gözleriyle

bıçağı boynuma dayıyor:

-Herhalde kendi ölümüne üzülürsün, o zaman önce sen öl, ardından ben, diyor.

Yo, bu gerçek olamaz, bir zamanlar çok sevdiğim bu dünya tatlısı adam bunları yapamaz, bunlar koca bir şaka, şaka... Öylesine şaşkınım ki, korku denen duyguyu unutuyorum.

-Komik olma, şimdi kıpırdayacağım ve bir kaza olacak, çek şunu boğazımdan.

-Beni hep komik buldun değil mi, hiç adam yerine koymadın, ressam bile olmadığımı biliyordun, küçük bir çocukla oynar gibi oynadın, resimlerimi beğeniyor numarası yaptın, bana ressammışım gibi davrandın.

-Sen bir ressamsın, saçmalama, çek şunu boğazımdan. Bu bıçakla adam öldürülmez, tabanca kullanmalısın.

-Beni hiç ciddiye almadın, işte şimdi de almıyorsun. Görürsün bakalım öldürülür mü öldürülmez mi? Kalpsiz pis bir kadınsın sen, aşka da inanmıyorsun, boktan bir herif gibisin, ruhsuzsun, insanları kullanıp kullanıp atıyorsun, beni atamayacaksın, diyor.

Bıçağın ucunu çenemin altında bir yere saplıyor, büyük, ciddi bir acı duyuyorum. Galiba bu sahne şaka değil artık, inanılmayacak bir gerçek bu yaşadıklarım. Bu deli adam beni öldürecek besbelli.

Duygularımın korkuyla ilgisi yok. Bunları yaşadığım için öylesine sinirliyim, öylesine kızgınım ki kendime, vücudum zangır zangır titriyor, kendime olan sinirim, kızgınlığım, pişmanlığım korkmamı engelliyor. Kendimden nefret ediyorum.

-Seni çok seviyorum, diyor fısıltıyla, bıçağın dokunduğu yer çok acıyor. Artık inanmam ve ciddiye almam gerek durumu, çünkü bıçağın ucu boynuma saplanıyor.

Düşünüyorum, durmadan düşünüyorum, beni öldürebilir mi? Mudi bunu yapabilir mi? Kızım odasından çıkıp beni yerde

kanlar içinde yatarken görebilir mi? Bir aşk öyküsü gerçekten böyle bitebilir mi? Gazetelerde okuduğumuz aşk cinayetleri aynen böyle mi oluyor?

Korkmalıyım. Korkmalıyım ki kurtulmalıyım...

-Bırak, bırak, bırak, hayvan herif bırak, diye bağıryorum. Öyle bir bağırtı ki bu, camlar çerçeveler yıkılacak sanıyorum.

-Anne! diye bağırarak kızım kapıda görünüyor. Mudi'nin saçlarımdaki eli gevşiyor, ondan kurtulup, koşarak kızımın yanına gidiyorum, ne gördüğünü bilemiyorum,

-Bir şey yok yavrum, tiyatroculuk oynuyoruz, gel seni yatırıp diyerek onu kucaklıyorum, boynuma sarılıyor, yatağına götürüyorum. Onu öpmek için eğildiğimde, geceliğinin yakasının kan içinde olduğunu fark ediyorum, önce ona bir şey oldu sanıyor, heyecanlanıyorum, birden elim boynuma gidiyor, ellerim kanlanıyor... Boynum kanıyor... Ne kadar kanıyor, niçin kanıyor, damarım kesilmiş olabilir mi, kan kaybından ölebilir miyim, hastaneye gitmeli miyim?

Dehşet içinde banyoya koşuyorum, çenemin altındaki minik sıyrıktan kan süzülüyor, ellerim titreyerek musluğu açıyor, kanı yıkıyorum, üzerine havluyu koyup, bastırıyorum, kan duruyor.

Mudi banyoya giriyor:

-Defol git! diye bağıryorum avaz avaz.

-Özür dilerim, özür dilerim, nasıl yaptım ben bunu, hiçbir şey hatırlamıyorum, nasıl yapabildim bunu, senden ayrılma fikri beni çıldırttı, seni çok seviyorum, sana yalvarıyorum diyor, bana sarılmaya çalışıyor.

-Çekil, çekil, hayvan, dokunma bana, defol git diyorum bu kez fısıltıyla.

O ağlıyor, durmadan özür diliyor, boynumdaki yaraya bakmaya çalışıyor, kolonya buluyor, sürmek istiyor, elleri titriyor.

-Git çabuk, git diyorum, onu iterek banyodan çıkartıyorum.

Deminki Mudi gitmiş, bambaşka biri gelmiş. Ağlıyor, yalvarıyor, özür diliyor.

-Vur bana vur, ne yaptıysam sen de yap, vur, parçala beni, o ben değildim, başka biriydi, inan hiçbir şey hatırlamıyorum diyor.

Kapıyı açıyorum, onu iterek dışarı çıkartıyorum,

-Birazcık insanlığın varsa, sakın kapıyı çalma, git, yoksa polis çağıracağım, diyorum... Kapıyı kapatıyorum.

Bir süre kapının önünde tir tir titreyerek bekliyorum. Geri gelmiyor.

Sabaha dek koltukta oturuyorum. Duyduklarım sinir ve utanç. Ben böyle bir şeyi nasıl yaşayabilirim duygusu beni mahvediyor. Oysa ben utanılacak bir şey yapmadım.

Aşk nedir, sevgi nedir, bir erkekle kadının beraberliği ne kadar ciddiye alınacak birşeydir, hiç tanımadığın birini sevmenin anlamı nedir, hiç tanımadığın birisiyle yıllarca birlikte olup, hayatındaki en yakın ilişkiyi yaşadıktan sonra, o adamın bambaşka bir yönü ortaya çıkarsa, yaşadıklarından pişman olmanın şaşkın mutsuzluğu nasıl yürekten söküp atılabilir?

Birine bayılıyorsun, hayran oluyorsun, seviyorsun ama hiç farkında değilsin ki onu hiç tanımıyorsun... Ve belli ki tanımayaya imkân yok.

Sevmeyecek miyiz peki, böylesine yakın olmayacak mıyız?

Belki de ben insanları tanımaya uğraşmıyorum. Belki de benim için anlık güzellikler önemli...

Hayır, hayır, kendimi suçlamam doğru değil, kim olsa Mudi gibi birinin bunları yapacağını düşünemezdi. Demek ki herkes, her zaman, her şeyi yapabilir...

Ah biz sersem kadınlar, aşkı nasıl da abartıyoruz, aşkı abarttığımız için o hiç değmeyecek erkekleri nasıl da yüceltiyoruz gözümüzde, nasıl da hep iyi yönlerini görüp, kötülükleri görmezden gelmek için çabalıyoruz.

Bundan sonra âşık olmak mı, asla...

Sabaha dek sinir ve utanç içinde oturuyorum.

Bu yaşadıklarımı kime anlatabilirim diye düşünüyorum, kardeşime bile anlatamayacağımı anlıyorum.

O zaman bu utanç içimden hiç çıkmayacak.

Ne yazık ki oldu bir kere.

Yanlış olan ben miydim, işte bunu hiç bilemeyeceğim.

Mudi'nin, kapı önündeki ters dönmüş terliğini özenle düzeltiyorum.

Babam, ters dönmüş terliğin üzerine şeytan oturur derdi.

NİL YİNE CEZA VERİYOR

-Ah anneciğim, ne kadar üzgünüm, nasıl yapar bunu o adam, nasıl yapar?

Nil neredeyse ağlayacak.

-N'oldu kızım, kim ne yaptı? diyor annesi.

-Kurt Cobain intihar etti, bilmiyor musun? Hem de av tüfeğiyle.

Annesi, Cobain'in adını bile duymamış olmanın verdiği suçluluk duygusuyla, onu tanıyormuş gibi yaparak:

-Ah, bilmiyordum kızım çok üzıldüm diyor.

Teyzesi kocasından boşandı, Nil'in umurunda bile değil, şu anda onun için önemli olan bu adamın ölmesi diye üzüntüyle düşünüyor annesi. Acaba o da Elvis öldüğünde bu denli etkilenmiş miydi? Yo, böyle bir şeyi hiç anımsamıyor.

-Birazdan teyzen gelecek, çok üzgün diyor.

-Aman iyi oldu o kendini beğenmiş heriften ayrılması diyor Nil.

-Öyle deme ama, kendinden çok genç biri için terkedilmek acı gelir insana diyor annesi.

-Kendinden genç olmasa acı gelmeyecek mi, ne saçma şey bu. Kadını mal gibi görüyorsun bak, genç kadın yaşlı kadından iyi midir, taze midir, neden böyle olsun? Duymasın bak feminist arkadaşların böyle düşündüğünü. Onun genç sevgilisi ne oldu peki?

-O çoktan bitti, kendi yaşında bir kızla beraber şimdi.

-Yaş, yaş, yaş. Ne denli önemli bu sizin için. Kaç yaşındasın sen şimdi? Kırk altı mı? Sevgilin kaç yaşında? Otuz dokuz mu? Ne önemi var yaşın be anneciğim. Şu haline bak, vallahi ben-den bile güzelsin. İnsan kimi severse, o en iyisidir. Kırk yaşına geldiğin zamanki bunalımını anımsıyor musun?

-Hiç de bunalmamıştım, saçmalama.

-Bunalmıştın, sevgilinden yeni ayrılmıştın ve yaşamın bitti gibi geliyordu sana. Aynanın karşısında oturup, ellerinle yanaklarını yukarı doğru çekiyordun, dergilerde ne kadar estetik konusu varsa okuyordun. Gizli gizli doktorlarla buluşup konuştuğundan bile kuşkulaniyorum. Sonra yaşgününde bir doğumgünü armağanı bulmuştun, o Al Pacino'ya benzeyen adam. Yakışıklı değildi ama ne kadar seksiydi. Hayatımın en nefis günleri bunlar diyordun. Kırk yaşında bunları yaşamak müthiş diye anlatıyordun herkese. Artık aynanın karşısında endişeyle yüzüne bakmaz olmuştun.

Annesi gülümsüyor. Aslında kızının söyledikleri doğru. 8 Mart'ta halkla ilişkiler uzmanı olarak yaptığı konuşmayı anımsıyor. Kadınlık durumu üzerine anlattıklarını ama aslında çoğunu kendi yaşamında beceremediğini... Politikacı, gazeteci, yazar kadınlarla birlikte konuşmuştu, iyi de alkış almıştı. Annesini anımsamıştı o gün, kurtuluş diye evlendiği 8 Mart gününün nasıl kölelik sözleşmesine dönüştüğünden, oysa şimdi 8 Mart'ın kadınların kurtuluşu için kutlandığından dem vurmuydu. Annesi kurtulamamıştı... Sıcak, samimi bir konuşmaydı bu ve çok beğenilmişti.

-Bana biraz işinden söz et, diyor Nil'e. O adamla aran nasıl?

Yüzünü buruşturuyor Nil, işinden ayrılmayı düşünüyor ama bunu annesine söyleyemiyor. Annesi için iş başarısı öylesine önemli ki...

Bankanın müdürü Nil'e âşık oldu. Nil ise ona hiç yüz vermiyor. Beğenmesine beğeniyor da, evli erkeklerle çıkmaya hiç niyeti yok. Hem de aynı işyerinde.

Adam her gün Nil'i odasına çağırıp konuşuyor. Mutlaka bir iş konusu buluyor konuşacak.

Annesi, yüz vermezsin olur biter demişti ama, Nil yüz vermedikçe adam çıldırıyor. Çeşitli bahanelerle ona minik armağanlar alıyor, son armağanı kocaman bir ayı. Bazı akşamlar

Nil'e telefon ediyor, Nil artık adamı resmen tersliyor. Geçenlerde , Nil'i odasına çağırdı ve:

-Çalışmandan memnun değilim, seni bir şubeye göndereceğim, dedi.

Oysa Nil Genel Müdürlükte çok başarılı, şubeye gitmek istemiyor.

Son gün adam Nil'i yine odasına çağırıyor ve:

-İstifa etmeni istiyorum, diyor.

Nil niçin istifa etsin?

-Neden, diye soruyor Nil.

-Öyle diyor adam, seni gözümün önünde görmek istemiyorum.

Nil istifa etmeye niyetli değil ama bu ortamda çalışmak da çok ağırına gidiyor. Adam bütün gün oturduğu odanın camlarının ardından Nil'e bakıp duruyor. Nil, acaba bir neden bulup beni kovabilir mi diye düşünüyor, bilemiyor. Annesine söylese belki bir çözüm bulabilirdi ama, onun dışçıye yaptıklarını anımsadıkça, bundan ödü patlıyor. Kendisine yapılan haksızlıklara karşı mutlaka bir ders bulup verdi bugüne dek, bu adamın dersini vermeyi beceremiyor.

Ertesi gün işe gider gitmez, masasında bir zarf buluyor. Başka bir şubeye atandığını bildiriyor bu zarf ve hiç bir gerekçe yok içinde.

Nil, zarfı alıp müdürün odasına giriyor.

-Niçin yaptınız bunu bana? diyor.

-Senden memnun değilim, diyor adam.

Şu düzgün, genç adamın, bunları yapacağı kimin aklına gelir diye düşünüyor Nil. Bankada başarılı, toplum içinde seviliyor, karısı ile arası iyi...

Annesi olsa ne yapardı acaba? Belki de bir yerde adama randevu verir sonra karısına yakalattırırdı... Yok, yok, bu gibi cezalar annesine göre değil, bunlar Nil'in tarzı ama bunu yapmak

pek içinden gelmiyor bu kez.

-Bu gece'boşum, buluşalım? mı diyor Nil, annem de İngiltere'de.

Bunu nasıl akıl ediyor?

Adam duralıyor, şaşalıyor.

-Sonunda cici kız oldun işte, diyor.

Nil gülerek omzunu silkiyor.

-Ver o kâğıdı diyor adam, özenle yırtıyor Nil'in gözlerinin içine bakarak, çöpe atıyor.

-Kaçta, nerede? diyor fısıldayarak. Yeni işyerlerinde bölmele-
rin üzeri açık, kimse gizli bir şey konuşmıyor.

-Allah belanızı versin diyor Nil aynı fısıltıyla. Gördünüz mü, sizinle yatmadığım için beni buradan attığınız çıktı işte ortaya. Sizin deyiminizle bir kere verseydim, burada çok başarılı olacaktım ve hiçbir yere gönderilmeyecektim değil mi?

Adam zor durumda, kekeliyor.

-Saçmalama Nil, çıkacaktık bir akşam, ne var bunda, biz dost değil miyiz?

Nil olay çıkarmak istemiyor, bunun için kendini artık yaşlanmış buluyor.

-Dünyadaki son erkek olsanız, size vermeyeceğim, ruhu bu kadar iğrenç bir insana tırnağımın ucunu bile veremem. Şimdi gideceğim ve bu aşağılıklığı yanınıza komayacağım.

Adam rahatlamış görünüyor.

-Elinden geleni ardına koma, hiçbir şey yapamazsın, ben bu bankanın en başarılı insanıyım, senden memnun olmamak da bir müdür olarak benim hakkım diyor. Sanki biraz önceki zârfı yırtıp atan adam o değil.

-Pislik! diyor Nil ama bunu Polis Akademisi'ndeki zenci polis kız gibi dolu dolu söyleyemiyor, bağıramadığı için, eve gince bir prova yapacak, aynı onun gibi söyleyebilmek için.

Çekmecelerini topluyor.

Arkadaşlarıyla vedalaşıyor.

M¼d¼r¼n odasının ¼n¼nden geçerken ani bir hareketle elindeki ayıyı içeri doğru fırlatıyor, ayı g¼m diye m¼d¼r¼n kafasına çarpıyor, adam koltuğunda sendeliyor.

amların ardındaki m¼d¼r¼n hali Nil'in çok hoşuna gidiyor. ¼stelik bunu herkes g¼rd¼ , hayretle bakıyorlar, bazıları kırdıyor.

Bu bir cezaydı işte diyor Nil, karar vermeden, aniden oldu ama pek iyi oldu.

-Hoşçakalın diye bağırıp, çıkıp gidiyor.

Yine kendinden çok memnun. Eğer bu cezayı aniden akıl etmeseydi, her şey içinde kalacaktı, mutsuzluğu hiç geçmeyecekti...

şimdi neredeyse neşesinden çığlıklar atacak. ¼stelik yaptığını, bu kez annesi de beğenecek.

NİLÜFER GALİP

-Eskici geçerse, şu elbiseleri sat, dedi Tarık Bey.

-Ama bunlar daha yeni, dedi Nilüfer.

-Olsun, iyi gitmedi bana, satıver ama iyi pazarlık et, dedi Tarık Bey.

Yeni bir elbise için para verirken beni inim inim inletiyor, aldığım her şeyi pahalı buluyor, çocuklara ayakkabı almak için bile haftalarca uğraştırıyor, kendi yeni elbiselerini eskiciye satıp, yenilerini yaptırıyor diye için için söylendi Nilüfer.

-Ne bu kurabiyeler, kekler, birileri mi geliyor, bugün kabul günün değil ki, dedi Tarık Bey.

Yutkundu Nilüfer, söylese bir türlü, söylemese bir türlü. Pat diye geliverir eve, öğrenir nasıl olsa, cesaretini topladı, bir nefeste:

-Arkadaşlar gelecek, oyun oynayacağız, dedi.

-Ne oyunu? dedi Tarık Bey.

-Bezik oynayacağız.

Tarık Bey sinirlendi, bu da nereden çıkmıştı şimdi? Bu da ne demek oluyordu?

-Bir kumarın eksikti, dedi kızgınlıkla.

-Kumar değil bu, parasına oynamıyoruz dedi Nilüfer.

Tarık Bey düşündü. Kızıp kızmamaya karar veremedi. Kızarsa oynamaz mıydı, bundan emin olamadı.

-Peki dedi, ama sakın masanın üzerinde para görmeyeyim.

Parasına oynuyorlardı. Üstelik bazen konken de oynuyorlardı. Azıcık bir parayla oynuyorlardı ve böyle daha heyecanlı oluyordu. Para kaybeden kişi çok sinirleniyordu, birbirleriyle ciddi kavgalar ediyorlardı. Nilüfer oyun arkadaşları içinde en sinirli olanıydı. Yanına kızı bile gelse, çekil uğurumu kaçırıyorsun, diye onu kovuyordu.

Bu heyecan, para kaybetmek ya da kazanmak Nilüfer'in hoşuna gidiyordu.

Nilüfer artık sayamıyordu, bu kocasına söylediği kaçınıcı yalan. Yalancı bir kadın olmuştu ve bundan hiç hoşnut değildi.

Eskiciye seslendi, sıkı bir pazarlıkla iki takım elbiseyi sattı. Belki bunun bir miktarını oyun parası yapabilirdi, Tarık Bey'e eksik söyler, olur biterdi. Yüzü kızardı, kendini çok kötü buldu ve böyle bir şey yapmamaya karar verdi.

Eskici:

-Şu cebinden çıkanları al abla dedi.

Bir gözlük kılıfı ile birkaç kâğıt parçası verdi.

Nilüfer buruşmuş kâğıt parçalarını çöpe atmadan önce, şöyle bir baktı... Okudu. Yine baktı, yine okudu... Kâğıtların birinde, hesap, kitap, küçük notlar, ötekinde ise, "Gülperi, saat üç olur mu, geleceğim unutma" yazıyordu. Yazı da Tarık Bey'in yazısıydı.

A, evet, bu yazı onundu. Peki Gülperi kimdi? Yoksa Tarık Bey Nilüfer'i aldatıyor muydu?

Nilüfer bugüne kadar böyle bir şeyi aklına getirmemiş olmasına çok şaştı. Bir gün bile kocasını işyerinden aramayı, akşam bir yere gittiğinde nerede olduğunu sormayı, sabah şık giyinip çıkarsa, nereye gideceğini merak etmeyi, ceplerini karıştırmayı, hiç böyle şeyleri akıl etmemişti. Zaten Tarık Bey çok ender olarak akşamları çıkardı. Çıkarsa da gittiği yeri karısına söylerdi. Peki ama bu Gülperi kimdi?

Kâğıdı katladı, minik çantasına koydu özenle. Gülperi'yi unuttu, arkadaşları için bir de bisküvili, çikolatalı mozaik pasta yaptı. Tabakta kalan çikolatalı sosu kaşıkla sıyırdı, kızına verdi.

Eskiciden aldığı paranın yarısını oyun için ayırdı, kazandı, neşelendi.

Arkadaşları gitti, Tarık Bey geldi.

Onun yüzünü görür görmez yüreğine bir ok saplandı, Gülperi'yi hatırladı. O, Marlon Brando'yu beğendiği için bile suçluluk duysun, kocasına ihanet ediyormuş duygusuna kapılsın,

kocas1 ise Gülperi'ye buluşmak için notlar yazsın...

Tarık Bey, ayakkabılarını çıkardı, terliklerini giydi, koltuğuna oturdu,

-Bir kahve içirim, dedi.

Nilüfer kahvesini getirdi, Tarık Bey,

-Eskici geçti mi, sattın mı elbiseleri? diye sordu...

Nilüfer eskiciden aldığı paranın yarısını pat diye kocasının önüne attı.

Tarık Bey paraları saydı, şaşırdı,

-Bu kadara mı sattın, enayi misin sen, kazıklamış adam seni, diye bağırdı.

Nilüfer kendinden geçmişçesine,-artık dünya umurunda değildi, bu kadar da haksızlık olmazdı:

-Gülperi kim? diye bağırdı.

Tarık Bey bir süre öylece baktı. Donmuş gibiydi, Nilüfer de tir tir titriyordu. Aynı soruyu bir kere daha soracak gücü yoktu, eğer Tarık Bey cevap vermezse, konu kapanıp gidecekti, Nilüfer tekrar böyle bağırıamazdı, kendi sesinden ürkmüştü.

-Gülperi kim? diye zayıf bir sesle soruyu tekrarladı Tarık Bey.

Bunu duyunca Nilüfer çıldırdı, eline aldığı bitmiş kahve fincanını yere çaldı.

-Ben sana sordum, Gülperi kim? dedi.

-Delirdin mi, ne yapıyorsun, tanımıyorum, dedi adam.

Koşa koşa çantasını aldı, açtı, kâğıdı gösterdi.

-Bu senin yazın değil mi? diye sordu.

Tarık Bey gözlüklerini taktı, kâğıda uzun uzun baktı.

-Bilmem ki, değil herhalde, dedi.

-Kendi yazını tanımıyor musun? dedi Nilüfer. Hesap kâğıdını çıkarttı.

-Bak ikisi de aynı yazı, dedi.

Tarık Bey aptal aptal kâğıda bakmayı sürdürdü.

-Bu benim yazım değil, dedi.

Aldatılmış olmak, aptal yerine konmaktan iyidir.

-Beni aptal mı sanıyorsun? diye bağırdı Nilüfer. Bağırırken de porselen vazoyu çiçeklerle birlikte yere attı.

-Bu yazı benim değil dedi Tarık Bey. Bağlanmış gibi hiç kıpırdamadan koltuğunda oturuyordu.

Nilüfer'in sesi artık ciyak ciyak çıkıyordu ve bu sefer, koltuğun yanında duran telefona elinin tersiyle bir vurdu, telefon yere düştü.

-Bu yazı senin yazın ve Gülperi kim?

-Gülperi diye birini tanımıyorum, atma şunları yere bir kaza çıkacak şimdi.

Tarık Bey şaşılacak bir sakinlik içindeydi. Bu bir sakinlik değildi elbette, kâğıdı cebinde unuttuğu için kendi kendine kızıyor, ne yapacağını düşünüyordu. Nilüfer, bağırmasını sürdürdü. Bağırırken büyük bir keyif alıyordu, bunu fark etmişti ve bağırdıkça bağılıyor, eline geçen her şeyi yere attıkça atıyordu.

-Sen beni aldatıyorsun, ben bunu hak ettim mi, diye sordu çılgık çılgına. Sorduğu anda aklından şimşek gibi Ali, yakışıklı adam ve Marlon Brando geçti. Küçük bibloyu atacakken, sehpa paya bıraktı.

-Yeter artık karıcığım, uzatma, böyle bir şey yok. Senin gibi birini niye aldatayım, her akşam aynı saatte eve gelmiyor muyum, dedi Tarık.

-Bu işler gece yapılır diye bir kural mı var? dedi Nilüfer.

Verdiği cevaptan çok hoşnut olmuştu, bu işler gece yapılır diye bir kural mı vardı hakikaten?

Süt dökmüş kedi gibi hiç kıpırdamadan oturan Tarık Bey'in hali Nilüfer'e öyle keyif veriyordu ki, elinde olsa evdeki her şeyi kırıp geçirecekti.

-Ben bir şey yapmadım, dedi Tarık.

Nilüfer birdenbire bitti tükendi. Gerçeği gördü. Hangi erkek

böyle bir durumda, evet karıcığım, Gülperi ile seni aldatıyorum, derdi.

Şöyle bir baktı kocasına.

-Kötü bir adammışsın sen, dedi. Ava Gardner edasıyla, -en sevdiği artist oydu- arkasını döndü, odadan çıktı.

Galipti, kazanmıştı. İlk defa kocasının karşısında kendisini yenik hissetmiyordu. İlk defa kayıtsız şartsız haklıydı...

İlk defa böyle bağırabilmenin, ilk defa tabak çanak kırabilmenin, ilk defa tepkisini gösterebilmenin iç huzurunu taşıyordu benliğinde.

Yatak odasında, saatlerce ağladı. Ağlıyordu ama mutsuz değildi.

NİLGÜN'ÜN HALASI HASTA

Muharrem şokunu öyle bir gecede atlatmam mümkün değil. Ona Mudi bile diyemiyorum artık, düşünürken. O bir kısaltılmış isim, bir sevimlilik simgesi.

O ise artık benim için zavallı bir canavar...

Boynumda minik bir yara bandı, sessiz evimde öylece oturuyorum,

-Ne oldu burana anneciğim? diyor kızım. Benim tombul, kıvırcık, güzel kızım...

-Sivilcemi patlattım, kanadı, sakın sen böyle bir şey yapma emi, diyorum.

-Mudi nerede peki? diye soruyor...

Bu bir sezgi mi yoksa olan biteni gören bir küçük kızın samimi sorusu mu? Doğru olmak mı gerek yoksa yalanın yararlarının arkasına saklanmak mı?

-Birbirimizi kırdık, gitti, diyorum.

Telefon çalıyor. Oh, nihayet zamanında çalan bir zil...

-Olanlar oldu işte ama adamın eli yüzü düzgün, belki sonu iyi olur, diyor kardeşim heyecanlı bir sesle.

-Ne oldu, kimin sonu iyi olacak? diyorum.

Kardeşim çok şaşıyor.

-Ciddi olamazsın, haberin yok mu gerçekten? diyor.

-Canım sıkkın, ne olur uzatma ne oldu? diyorum.

-Çüş! diyor kızgınlıkla, darbe oldu, ordu yönetimi ele aldı...

-Anne, telefonu kapat, babamı arayacağım, diyor kızım.

Telefon elimde dilim tutulmuş durumda, hayretle kızıma bakıyorum. Kaç yıl oldu kim bilir birbirlerini aramayalı, nereden çıktı şimdi bu? Babası onu yıllardır, bir kez arayıp sormadı ki...

-Hey Nilgün şok geçiriyorsun galiba, üzülme belki de iyi olur, hiç olmazsa şu savaş diner, ölümler biter, diye bağıyor kardeşim.

-Kusura bakma telefonu kapatmak zorundayım, kızım babasını arayacakmış diyorum.

-Ne, ne diyorsun derken kardeşim, telefonu kapatıyorum.

-Babanı mı arayacaksın? Nereden çıktı şimdi bu yavrucuğum? diyorum.

-İçimden geldi, merak ediyorum, geçen gün eve gelen tamirciyi ona benzettim, az kalsın babam sanıyordum, içim hop etti, arayacağım işte diyor.

On yaşındaki çocuk neler söylüyor? Öyle kararlı bakıyor ki, bunu yapacağını anlıyorum. Zaten buna izin vermememin doğru olmayacağına inanıyorum.

-Yarın arasak, bak ordu gelmiş, bugün çok karışık bir gün diyorum.

-Hayır bugün arayacağım anne, çok merak ediyorum beni neden aramıyor, beni hiç merak etmiyor mu?

Çaresiz kabul ediyorum, telefon numarasını bulup, bir kâğıda yazarak eline veriyorum:

-Hadi ara bakalım diyorum. Numarayı okuyarak telefonun başına gidiyor, o sırada telefon çalıyor, kızım açıyor, bana uzatıyor, hiç tanımadığım bir ses:

-Nilgün Hanım siz misiniz, ben halanızın komşusuyum, oldukça rahatsız, sizi istiyor, diyor.

-Hemen geliyorum diyorum.

-Ama nasıl geleceksiniz, sokağa çıkma yasağı var, diyor.

Dışarıda kıyamet kopuyor, bu kıyameti unutmuş gitmişim, boynumdaki yaranın şokunu atlatamamışken, kızım babasını aramak istiyor ve doksan yaşındaki halam hastalanıyor.

Telefonu kapatıp yine kızıma uzatıyorum.

-Hadi ara babanı, diyorum.

Heyecanla numaraları çeviriyor.

-Gökhan Bey'i rica ediyorum diyor, gülümseyerek bekliyor.

Küçücük kız karşımda rol yapıyor, belli ki bu gülümsemesi

sahte, kendini güçlü hissetmek istiyor, bu işin böyle olması gerek diye düşünüyor ya da beni rahatlatmak için gülüyormuş gibi yapıyor. Dudakları öyle gergin, gözleri öyle keskin ki hiç de gülebilecek soğukkanlılıkta değil, ama gülüyor.

Acaba babasıyla konuşmayı Gökhan Bey diye mi sürdürecekt, merakla izliyorum.

-Baba, merhaba, nasılsın, benim anladın mı? diyor.

Tanıdın mı demeye dili varmıyor, anladın mı diyor. Sözcükleri ne güzel kullanıyor. Onunla gururlanıyorum, gözlerim yaşıyor.

-Evet babacığım, bi sesini duyayım istedim, belki seni görürüm diye düşündüm diyor. O anda yüzü kaygıyla geriliyor. Yanıtı alınca yine gülüyor, bu kez içten bir gülümseme bu.

-Tamam baba, bu durum düzelsin, gelir beni alırsın, a evet kardeşimi de çok merak ediyorum, diyor.

Telefonu kapattıktan sonra bana bakıyor.

-İzin verirsin değil mi onunla görüşmeme, gelecek cumartesi beni alacak, diyor.

-Ne demek izin vermek kızım, çok memnun oldum, o senin baban, kırgın olmanız hiç doğru değildi zaten, diyorum.

-Ben kırgın değildim ki, o, sana kızgındı diyor. İçinden babasını affetmeye hazırlanmış, mantıklı nedenini de bulmuş, bana kırgın olduğu için kendisini aramadığını düşünüyor, bunu haklı buluyor.

Halam... Halam... Halama gitmem gerekiyor. Karakolu arıyorum, halam ölüyor diye yalvarıyorum, polisler geliyor, beni halamın evine götürüyorlar. Evden çıkmadan çağırdığım ambulans geliyor, halamı hastaneye götürüyoruz.

Boynundaki eflatun taşlı kolyeyi, elmas taşlı yüzüklerini hemşireyle birlikte çıkartıyoruz.

-Ayağındakini de çıkartın diyor genç kız.

-Ayakkabıları ayağında değil diyorum.

Başıyla ayaklarını işaret ediyor, hafiften gülerek,
-Bakın diyor.

Halamın sağ ayak bileğindeki ince zinciri görüyorum.

Çıglıklar atarak gülesim geliyor. Şu son birkaç günkü mutsuzluğum içinde beni artık hiçbir şeyin neşelendiremeyeceğini düşünürken, halamın ayağındaki zincir beni çılgınca bir mutluluğa uçuruyor. Yüreğim neşeyle, içim huzurla doluyor. En önemlisi umutlanıyorum yeniden, yaşamak ne güzel.

Halamın zincirli ayak bileğini okşarken:

-Bu şimdilik kalsa ne olur diyorum hemşireye. Sanki beni anlıyor, ama yanıtlamıyor.

-Nilgün gel kızım diyor halam fısıltıyla. Yanına gidiyorum, zincirli ayak bileğini bırakıp.

-Hiç üzülme, senin bile bilmediğin ne aşklar yaşadım ben, birinden daha yeni ayrılmıştım ama, hak etmişti suratsız herif diyor.

İçimdeki neşe dışarı taşıyor, gülmeye başlıyorum, elini tutarak:

-İyi etmişsin halacığım, oh olsun pis herife diyorum.

Gülüyor. İçeri doktorlar, oksijen tüpleri, bir sürü alet giriyor, oda doluyor, çıkmamı işaret ediyorlar.

-Hiç üzülme diyor, elimi sıkmaya çabalayarak...

Kızımınla birlikte bekleme salonundaki kanepenin üzerinde uyukluyoruz sabaha dek.

Halam, sabah olduğunda ölüyor.

İlk kez bir insanın ölümü içimi umutla dolduruyor.

NİL İYİLEŞİYOR

Aylar var Nil'in yüzü hiç gülmüyor, hiçbir şeyle ilgilenmiyor, hiçbir şeyi düşünmüyor, aldırıyor. Nil'in eli her dakika kulağının altında, orada bir yerlere bastırıyor, elini boğazının üzerinde dolaştırıyor.

-Yine ne var kızım? diyor annesi.

-Şurada bezeler var, bak aynı şişkinlik karnımda da var, bu korkunç bir şey anne, seni üzmemek istemiyorum ama, bu bir felaket.

-Nedir o? diyor annesi.

Nil son derece üzgün bir ifadeyle:

-Görmezlikten gelme, bu bir lenf kanseri olabilir, kulak altındaki şeyler karında da olursa, öldürücü bir hastalık bu, diyor.

-Nereden öğrendin bunları, diye soruyor annesi.

-Sağlık ansiklopedisinden, diyor Nil.

-O ansiklopedileri veren gazetenin Allah cezasını vermesin. Ne halt ettin de kuponları biriktirdin diyor annesi.

-Bunun ansiklopediyle ne ilgisi var anne, gel kendin bak, nasıl şişlikler var boğazımda.

Annesi kızgınlıkla başını sallıyor.

-Geçen hafta da karnın şişmişti, rahminde ur var sanıyordun, hani arkadaşımın başına gelmişti ya, bunu duyunca aniden senin de karnın şişmişti. Ne oldu, doktor gaz, dedi.

-O zaman bir şey olmaması demek, bugün de hiçbir şey yok olduğu anlamına gelmiyor, diyor Nil.

-Peki daha önce de kolun ağrıyordu muydu, elektro çektiirmedik mi, kalp hastası oldun diye, hiçbir şeyin çıkmadı.

-Anne ne demek istiyorsun sen? Yalan mı söylüyorum? Ağrımayan şeye, ağrıyor mu diyorum? Al işte tut şuraları, minik minik şişlikler var ve lenf kanseri böyle başlarmış.

Nil ağlamaya başlıyor, son günlerde hiç makyaj yapmıyor, saçlarını sımsıkı toplamış, çok bakımsız ama öyle güzel ki...

Annesinin içi acıyla doluyor, öyle bir çocuk yetiştirecekti ki hiç sorunu olmayacaktı, dünyanın bir tane kızı olacaktı o, herkes örnek diye onu gösterecekti, akıllı bir kadındı, üstelik kızını tek başına, kimsenin müdahalesi olmadan, kendi ilkeleri doğrultusunda yetiştiriyordu, mükemmel biri olacaktı onun kızı...

Oysa onun kızının sorunları hiç bitmiyor. Koskoca kadın oldu, Nil kadar sorunlu bir hayat yaşamadı.

-Öleceğim anne ben kanser oldum, diyor.

-Tamam, yarın kulak buruncuya gideceğiz, kanser olmuşsan o zaman üzülürüz, şimdiden ağlamanın bir yararı yok, diyor annesi.

Nil'in ağlaması artıyor, bacak bacak üzerine atmış sürekli ayağını sallıyor.

-Sen beni hiç ciddiye almıyorsun, umurunda bile değilim, diyor.

Doktor Nil'e hiçbir şeyi olmadığını söylüyor, o küçük, önemsiz bezelerin nedenini anlatıyor.

-Karnınızda bir şey göremiyorum, hem ne ilgisi var bunların birbiriyle, o bezelere durmadan dokunuyorsanız, sertleşir, kalıcı olabilir orada, ama isterseniz bir de tahlil yaptıralım iyice anlayalım hiçbir şeyiniz olmadığını, diyor.

Doktordan çıktıklarında annesi:

-Gözünaydın, gördün mü hiçbir şeyin yokmuş! diyor.

Nil'in doktordaki rahatlığı kaybolmuş gibi,

-Ne malum bu adamın iyi bir doktor olduğu, diyor endişeyle.

-İyi bir doktormuş, arkadaşım önerdi, diyor annesi.

-Ünlü değil, adını hiç duymamıştım, diyor Nil.

-Üstelik bu kulak burun boğazcı, kanser uzmanı değil ki, diye yineliyor endişesini.

-Deli misin nesen sen, sinirimi bozuyorsun, adam birşey görseydi seni hemen başka bir doktora gönderirdi.

-Kan tahlili istedi ama diyor Nil, bundan bir anlam çıkartmıyor musun?

Annesi ne yapacağını, ne diyeceğini şaşıyor.

-Senin kaçık olduğunu anladı, kan tahliline bak da iyice emin ol hasta olmadığın, diye düşündü adam.

-Bence öyle değil diyor Nil, gözleri dolu dolu, adam kuşkulandı, kan tahlilinde hasta olduğumu göreceksin, ona göre davranacak...

Tahlil sonuçları ertesi gün belli olacak. Nil:

-Asla ben gidip alamam, orada kötü bir şeyler çıkacak, ben buna dayanamam diyor, bunu söylerken titriyor.

Annesi tahlil sonuçlarından hiçbir şey çıkmayacağından emin, yine de hafif endişelenerek laboratuvara gidiyor, hiçbir şey olmadığını öğreniyor, Nil'i de alıp doktorun yolunu tutuyorlar. Doktor Nil'in sapa sağlam olduğunu yineliyor.

Nil üç günde kendine geliyor. Biraz neşeleniyor. Dördüncü gün alnında ve ensesinde çıkan iki büyük sivilce yüzünden AIDS oldum diye tutturuyor.

-AIDS'i kan tahlili yapılırken iğneden kaptım, diyor.

Annesi:

-Kan alınırken yeni iğne açılıyor, bunu görmedin mi? diye soruyor...

Gidip test yaptırıyorlar, temiz çıkıyor.

Nil bir hafta sonra lösemi'den kuşkuluyor, çünkü son on gün içinde iki kilo verdi, üstelik kendini çok halsiz hissediyor.

Annesi:

-Durmadan hastalık düşündüğünden hiç yemek yemiyorsun, canın sıkılıyor, elbette kilo vereceksin, halsizleşeceksin, ayrıca daha geçen hafta kan tahlili yaptırtmadık mı, kan hastalığı en iyi kan tahlilinden çıkmaz mı? diyor.

-O on gün önceydi diyor Nil, bugün iyi olduğum anlamına gelmez, dün hastalanmışsam ne olacak?

-Senin acilen bir işe girmen gerekiyor, sıkıntıdan kendine döndün, bir şeyle ilgilensen, kendinle uğraşacak zaman bulamazsın diyor annesi.

-Şu halimle nasıl çalışırım, böyle hastayken, anne beni hiç anlamıyorsun diye ağlıyor Nil.

Ertesi gün psikiyatriste gidiyorlar. Annesinin bir zamanlar hastanede yatarken tanıyıp sevdiği doktor bu... Çok zor, yalvar yakar randevu alabiliyor annesi.

-Kızım görüyor musun herkesin bir psikiyatristi var artık, gençlerin çoğu gidiyorlarmış, ne güzel, diyor.

Nil'i çok zor ikna ediyor, sonunda:

-Peki, bu doktor da sana benim ölmek üzere olduğumu söyleyecek, rahatlayacaksın, diyor Nil...

Tedavi sürdükçe Nil'in iyiye doğru gittiğini, makyaj yapmaya başlamasından ve alışverişe çıkmak istemesinden anlıyor annesi. Bir hafta geçsin de Nil yeni bir şeyler almak istemesin, bu mümkün değildi hastalanana dek. Neyse alışveriş etmek istediğine göre Nil iyileşiyor.

Nil, terk edilmekten korkuyor. Küçükken babasının onu hiç aramamış olması Nil'e bu duyguyu verebilir. Annesinin çok hoş, çok ilgi gören bir kadın olması da Nil'e bu duyguyu yaşatabilir. Nereye gitseler, annesi büyük ilgi görüyor, Nil bir kenarda, terk edilmiş gibi annesine gösterilen ilginin bitmesini bekliyor. Şanssız aşk maceraları da Nil'e terk edilmişlik duygusu yaşatabilir. Nil'e yalnızlık, terk edilmişlik duygusu verecek öyle çok şey var ki yaşamında.

Aslında kim yalnız değildir? Herkes, herkes tarafından her an terk edilebilir. Bunu düşünerek yaşamak kadar acıklı bir şey olabilir mi?

İnsanın kayıtsız şartsız sahip olduğu tek şey bedeni, ölene

dek bedeni onu hiç terk etmiyor, aslında ölünce de terk etmiyor. Bu nedenle insan, hayatında bir sorun çıkınca, bedenine dönüyor, bedeniyle ilgilenmeye başlıyor, bedeni için üzülüyor...

Doktorla konuşmalarından bunları anlıyor Nil.

O da, herkes gibi terk edilmekten korkuyor.

Ama o, hastalanarak, bu duyguyu kendi bedenine yöneltiyor.

Terk edilmek herkesin başına gelebilir.

İnsanı terk etmeyecek hiç kimse yoktur... Evet, herkes, her şeyden vazgeçebilir.

İnsanı bir tek kendisi terk etmez. Bir tek kendinden vazgeçemez insan.

O yüzden insan kendine iyi bakmalıdır.

Nil, iyileşiyor.

NİLÜFER KALTAK KANÇO'YU MERAK EDİYOR

Tarık Bey'in şaşkınlığı nedeniyle sakın görüldüğü o an ve o sakinlik nedeniyle Nilüfer'i sevindiren galibiyet duygusu uzun sürmedi. O güne kadar içine attığı, düşünmeye bile fırsat vermediği o sorular, beynine çakıldı kaldı.

Ben şimdi ne yapacağım? Ne yapmalıyım? Böylesine mutsuz, böylesine sevgisiz üstelik bir de aldatılmış, bu adamla nasıl beraber olacağım? Beraber olmazsam ne yapabilirim? Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey beceremiyorum. Sadece yemek yapmasını, biraz da dikiş biliyorum. Beş kuruşum yok. Oyun parasını bile, evin mutfak masrafından ayırıyorum. Üç çocukla ben...

Nilüfer'in aklına bu sorular takıldı ama, biliyor ki hiçbir şey yapmasına imkân yok. Hiçbir şey yapamaz bundan sonra, hiçbir şey.

O artık ömür boyu, bu evde Tarık Bey'le yaşayacak. Gülperi de olsa yaşayacak, Ayperi de. Onun alnına bunlar yazılmış, silecek gücü yok ve eğer yazılmışsa gerçekten, silemez de zaten.

Nefesi daralıyor, soluk alamıyor, bayılacak, ölecek gibi oluyor... Ama bir yandan da rahatladığını hissediyor.

Tarık Bey evden çıkarken,

-Bana para bırak diyor kararlı bir sesle. Tarık Bey bırakıyor.

-Bugün Günseli'ye gideceğiz bezik oynamak için diyor, Tarık Bey sadece:

-Geç kalma, diyebiliyor.

Tam üç ayrı kumaş aldı elbise diktirmek için, Madam Kal-yopi ile eve kapandılar, bir haftada elbiseleri diktiler, Tarık Bey hiç sesini çıkarmadı, nedir bu çula çaputa para harcıyorsunuz demedi.

Bu arada Alin'e bir de ayakkabı aldılar.

Bir gece Nilüfer yemek bile yapmadı, çaydan artakalan keklerle, bir kahvaltı sofrası hazırladı, Tarık Bey, ben bunlarla nasıl

rakı içirim demedi, bir dilim beyaz peynirle, rakısını kendi kendine içti masada.

Nilüfer'in nefes darlıkları azalmıştı, kendini daha özgür hissediyordu ve bu yeni durum onu rahatlatmıştı.

Sevişmekten de kurtulmuştu bir süredir. Tarık Bey, kavga-
dan bir hafta sonra elini Nilüfer'in kalçasına koymuş, geceliğini yukarı sıyırmak istemişti.

-Hayır dedi Nilüfer ciddi bir kararlılıkla, geri çekildi kocası. Sadece bundan kurtulmak bile yeterdi. Yeniden başlayana kadar, -çünkü pek uzun süre duramazdı Tarık Bey- Nilüfer başını dinleyecekti işte.

Bir gün büyük kızın odasında oynarken birisiyle konuştuğunu duydu. Hızlı hızlı, heyecanla, durmadan konuşuyordu. Yavaşça odanın kapısına gitti, eğildi baktı, altı yaşındaki kızı, yatağın üzerine bağdaş kurmuş, ileri geri sallanarak konuşup duruyordu.

-Kaltak Kanço, Kaltak Kanço, seni cezalandıracağım, neden gittiğin yerleri bana anlatmıyorsun, ben sana her şeyi anlatıyorum, sen benim en iyi dostumsun, n'olur beni yalnız bırakma, seninle yarın gideceğiz ve pastanede dondurma yiyeceğiz. Sen en güzel elbiselerini giyeceksin, ben de o pembe elbisemi giyeceğim. Parmağıma yüzükler takacağım, başıma da şapkamı. O uzak yerlerde neler gördün? Ben okula gitmeyeceğim biliyor musun, bunu ilk defa sana söylüyorum, uzak bir yere gidip, orada çalışacağım. Ne yapmayı düşünüyorum biliyor musun, şoför olacağım, otobüsleri kullanıp, onlarla her yeri dolaşacağım, belki de otobüsü kaçırmam ve seninle istediğimiz yerlere gideriz. Belki kardeşimi de alırız, o daha çok küçük ama olsun, sen ona da iyi bakabilirsin, bebeğimi ona verdim ben, saçını yoldu ama ben hiç kızmadım, biraz saçını çektim, o da ağladı ama olsun bu bir cezaydı, o da bebeğin saçlarını yolmuştu, hiç olmazsa ben onun saçlarını yolmadım...

Küçük kız, kapı gıcırdayınca annesini fark etti. Sustu. Nilüfer gülerek baktı kızına, oldukça şaşkın ve endişeliydi ama, bunu belli etmedi.

-Ne yapıyorsun yavrum, dedi.

Kız hiç istifini bozmadı, dünyanın en doğal şeyini yapıyor-muşçasına:

-Kaltak Kanço'yla konuşuyorum, dedi.

-Kaltak Kanço da kim?

-Benim arkadaşım, dedi küçük kız.

-Adı biraz garip değil mi? Kaltak ne demek biliyor musun?

-Biliyorum, o iyi bir adam ama.

-Kaltak Kanço adam mı?

-Evet, benim arkadaşım.

Nilüfer ne söylemesi, ne sorması gerektiğini bilemedi. Hani nerede bu adam diye sormalı mıydı acaba?

-Peki nerede bu Kaltak Kanço, ben göremiyorum, dedi.

-Ben görüyorum dedi küçük kız, elleriyle odayı işaret ederek.

-Burda, orda, her yerde, hep benimle, dedi.

Nilüfer perişan olmuştu. Acaba küçük kız deliriyor muydu? Bu bir akıl hastalığı olabilir miydi? Ne yapmalıydı şimdi?

Kızını kucakladı.

-Bırak şimdi Kaltak Kanço'yu biraz benimle konuş hadi, dedi...

-Seninle konuşamam dedi küçük kız, Kanço babamla kavga etmiyor, seni de seviyor, ben ne istersem yapıyor, beni dinliyor, bana çok güzel şeyler anlatıyor.

Nilüfer, kızını kaptığı gibi randevu bile almadan doktora götürdü.

Doktor.

-Bu çok akıllı ve farklı bir çocuk, oldukça da yaratıcı ve enerjisini yöneltecek bir yol bulamamış, biraz da yalnızlık hisse-

diyor. Pek mutlu değil, evde problemler olabilir, belki sevgi ve şefkat açlığı var, bu mümkün mü acaba? dedi...

Nilüfer'in üzüntüsü azaldı, farklı ve zeki bir çocuğa sahip olmanın mutluluğuyla doktorun yanından ayrıldı. Sevgi ve şefkat açlığı mı? Yok canım, bu hiç mümkün değildi.

Doktor nereden bilsin her şeyi diye düşündü, kızına bir çikolata aldı, bir çikolata oburu olan kızına:

-Hepsini yeme sakın, birazını akşama sakla, dedi.

NİLGÜN AŞKI DÜŞÜNÜYOR

Defterim, seni elime aldığımda ya yeni bir aşk başlamış ya da biri bitmiş oluyor. Hayatımdaki başka şeylerin, işimin, başarılarımın, yükselişimin, kızımın, ülkemin sorunlarının, dünyanın gidişatının, para durumumun, yeni arabamın hiç önemi yok mu?

Aslolan aşk mı defterim?

Aslolan aşk ki, ona hayatın en önemli parçası gibi davranıyoruz. Belki de yalnızca kadınlar için aslolan aşk ki, biz, erkekler gibi yaşamımızı aşk, iş, eğlence, arkadaş, spor gibi eşit parçalara bölemiyoruz. Bizim için aslolan aşk ki, âşık olduğumuzda yalnızca tek bir parçadan oluşuyor hayatımız, tüm benliğimiz.

Peki aslolan aşksa, hani nerede şimdi o aşklar?

Evet, bunu soruyorsun defterim, duyuyorum.

Evet, yok şimdi o aşklar. Çünkü aslolan aşk değil, aslında aslolan, o an.

Yaşanılan o an... Yani biziz, kendimiziz önemli olan. Âşık olduğumuz kişi de değil esas olan, onun bize yaşattıkları... Yani o anı yaşayan benim durumum aslolan...

İhtiyacımız olanı, yani aşkı yakaladığımızda, mutluluktan uçuyoruz ya da acı çekiyoruz, işte aslında önemli olan o mutluluk ve acı anı, aşk değil. Biz bunları yaşamayı seviyoruz aslında. Ama o anda yaşadıklarımız değil de bize bunları yaşatan önemliymiş gibi geliyor bize.

Karışık oldu biraz evet, bilmem anladın mı defterim?

Yani eğer o an... aşk değil de bir başka şey bizi aşktan daha fazla uçurabilseydi, aslolan aşk değil, işte o şey olurdu.

Aşkın yerini hiçbir şey dolduramıyor.

Aşk dokunmayı, konuşmayı, sevmeyi, okşamayı, hayranlığı, kıskançlığı, öpüşmeyi, sevişmeyi, şehveti, şefkati, kavgayı, barışmayı, korumayı, korkmayı, beklemeyi, gülmeyi, ağlamayı, arzu

etmeyi, merak etmeyi, özlemeyi, kuşkulanmayı, güveni, inançsızlığı kapsıyor.

Başka bir şey daha var mı söyle bana defterim, tüm bunları bir arada, aynı anda içinde barındıran?

Saat kaç oldu, işten ayrılamıyorum. Masamda oturmuş, çalışır gibi yapıyorum. Ondan telefon bekliyorum. Gelmiyor.

Büyük bir yemek davetinde yanımda oturuyor. Hamur işi yemeği bıraktığımı görünce, kulağıma eğilip:

-Onu yiyin, sizin rejim yapmanıza gerek, çok güzelsiniz, diyor.

Ben de yiyiyorum. Kısa bir süre sonra:

-Bizim de halkla ilişkilere ihtiyacımız var, otomobillerle ilgilenir mi acaba sizin ajansınız? diye soruyor.

-Niye ilgilenmesin, elbette diyorum.

-Öyleyse sizi yarın arayacağım, diyor.

-Kartımı vereyim, diyorum.

-Hayır sizi ve ajansınızı çok iyi tanıyorum, en iyisisiniz, ben sizi bulurum diyor.

Çok şık... Şakakları hafifçe kırlaşmış kumral saçlı. Boyu uzun, göbeği yok. Sesi etkileyici, parmakları ince uzun, dişleri güzel, ağzı güzel... Burnu ve gözleri de, uymuş işte yüzüne, hem ne önemi var bunun?

Yemeği tıkınarak yemiyor. Tabağındakileri büyük bir hızla silip süpürmüyor. Soğanları bir kenara ayırıyor. İçkiyi ağır içiyor. Garsonlara iyi davranıyor. İçtikçe civıtmıyor, saldırganlık ya da sarkıntılık yapmıyor, neşeleniyor, İngiltere Prensi Charles ile Lady Di'nin televizyonda izlediği evliliğini karikatürize ederek öyle güzel anlatıyor ki, herkesi güldürüyor. Parmağında da yüzük yok.

İyi bir parça...

Çok utaniyorum defterim. İnan bana o anda böyle düşündüğüm için çok utaniyorum. O eleştirdiğim pis maço erkekler

gibi... Birisini yalnızca fiziğine bakarak beğenip, sonra onu listesine katmak isteyen o duygusuz, çapkın erkekler gibi... Ne yapalım, utanıyorum ama belki de içtiğim şarabın etkisiyle, aynen böyle düşünüyorum... İyi bir parça.

İyi parça Ersin Bey beni ertesi gün arıyor. Randevulaşıyoruz. Seçtiği yer yeni moda olan restoranlardan biri değil, eski, şık bir restoran. İyi parça, kalitesine uygun davranıyor. Yine çok şık, sanırım biraz fazla şık, saatinden önce gelmiş, barda beni bekliyor...

Çok neşeliyim... Erkeksiz kalmaktan çok korkuyorum , biri bitip de hemen bir başkası başlamazsa kendime olan güvenim sarsılıyor. Bir aşk bittiği zaman, artık bir yenisini bulamayacağım paniğine kapılıyorum. Bir daha kimseyi sevemeyeceğim, kimse de beni beğenmeyecek sanıyorum. Şimdi bu yüzden çok neşeliyim.

-Kaç yaşındasın? diyorum sanki çok önemliymiş gibi...

-Otuz üç, diyor. Neden bu denli seviniyorum ki yaşıtız diye?

Hemen hemen halkla ilişkiler işini hiç konuşmuyoruz, birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Yine aynı oyunla bir araya geldik, yine birbirimize, senden hoşlandım, buluşup birbirimizi biraz daha iyi tanımaya ne dersin diyemedik. Biz iş için randevulaşmadığımızı ta başından biliyorduk... Evet iş... Bu gece işi de alsaydım pek hoş olurdu ama, bu işten çok daha önemli. Onu etkilediğimi anladıkça güvenli oluyorum, kendine güven ise herkesi güzelleştiriyor.

İyi parça beni eve bırakırken, dudağımın kenarından hafifçe öpüyor. İçeri kahve içmeye çağırmıyorum.

Yatağında gözümü karanlık tavana dikmiş düşünürken, çağırmadığım için pişman oluyorum. Kaybedecek vaktimiz var mı? Peki ama acelem ne?

Defterim, bu iyi parça, hep iyiliğine uygun davranıyor. Ertesi gün telefon edip, yemek için teşekkür ediyor ama yeni bir

buluşma önermiyor.

Üç gün boyunca gözüm telefona yapışmış yaşıyorum. Sanki çaldığını duymayacağım da, gözlerimle göreceğim. İki de bir telefonu kaldırıp kontrol ediyorum çalışıyor mu diye. Dördüncü gün arıyor:

-Akşam ne yapıyorsun diyor. Günlerdir bekliyormuşum da, onunla buluşmaya çok hevesliymişim gibi görünmemek için, bu gece bir işim var, başka bir gün olabilir demeye karar vermişken:

-Hiçbir işim yok, boşum diyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Aptal diyorum kendi kendime, daha baştan kaybettin işte. Oyun olmazsa aşk biter, aşkta oynamayan taraf kaybeder. O en güzel duygular, doğallık ve içtenlik, ne yazık ki aşkta bir işe yaramıyor. Tüm samimiyetinle kendini tamamen ona verip, yaşamını ona göre kurduğunu hissettirdiğin anda, karşındaki kasılmaya ve sana egemen olmaya başlıyor.

Kendimi bir bilge kişi gibi görüyorum. Ama bilgeliğimin işe yaramadığı tek kişi de benim sanırım.

O gece bana değil ona gidiyoruz. Siyah deri, cam ve metal karışımı bir ev burası. Bir film dekoru gibi, yaşamıyor. Kahve ve konyak getiriyor. Siyah deri kanepenin üzerinde öpüşmeye başlıyoruz.

-Burası çok rahatsız, içeri geçelim, diyor.

Acaba deri koltuğu zedelenir diye mi böyle yapıyor?

Sevişmesi yumuşacık ama açık saçık konuşuyor.

-Ne güzel veriyorsun, diyor. Bunu hiç duymamıştım, acaba ne yapıyorum da güzel veriyorum diye düşünüyorum, çok merak ediyorum ama sormıyorum. Bir kadın nasıl güzel sevişir acaba, hiç bilmiyorum. Kadın dergileri, rahat olun, bedeninizden utanmayın, yönetimi tamamen ona bırakmayın, istediklerinizi belli edin falan diyor ama, bu da reçeteye olacak bir şey değil ki...

O gece çok zevk alıyorum ama o kadar, sevişmeyi sonuçlandıramıyorum, bunun için uğraşmıyorum da, içki doyuma ulaşmamı zorlaştırıyor. Sevişmeyi yaşıyorum, onun ne yaptığını dikkatle izliyorum ama kendime konsantre olamıyorum.

İlk sevişmelerde kadınların kolay doyuma ulaşamadıklarını biliyorum... Belki de erkeğin bir uzman olması gerekiyor... Fernando...

Rol yapmayı deniyorum, bacaklarımı kasar gibi yapıyorum, kaslarımı harekete geçiriyorum, kendimi geriyorum, gözlerimi kapatıp inliyorum, bedenimi hafifçe titretiyorum... Bunu bekliyormuş gibi hemen boşalıyor. İnandı mı acaba, iyi oldu mu? Neyse ki, iyi miydi diye o aptal soruyu sormuyor. Bu soruya, hayır çok kötüydü diye cevap verecek bir kadın var mıdır ?

Bu iyiydi, çok iyiydi üstelik. Erkekler hâlâ bilmiyorlar galiba kadının doyumdan çok, samimiyet ve şefkate değer verdiğini. Gerçek, sevgi dolu bir kucaklaşmanın, arzu dolu bir öpüşmenin, samimiyetsiz, mekanik orgazmlardan çok daha değerli olduğunu...

İşimden ayrılamıyorum, çalışıyor gibi yapıyorum, gözümü telefondan ayıramıyorum, akşamki davete katılamayacağımı söyledim, belki arar diye. Üç aydır hep onun istediği günlerde buluşuyoruz. O buluşmayı önerdiği zaman hemen kabul ediyorum, akşam eğer bir randevum varsa iptal ediyorum. Arada bir, yarın ne yapıyorsun diye sorduğumda, o, bir işim var diyebiliyor. Ne kadar niyet edip, çabalarsam çabalayım, oyun oynamıyorum, sorma Nilgün sorma derken, kendi emirlerimi dinleyemez oluyor, hemen soruyorum, ne işin var...

O ise bana hiç sormuyor... Buluşmadığımız gecelerde ne yaptığımı merak ettiğinden eminim, şaka eder gibi, dün gece çok eğlenmişsin, duydum diyor, ilgilenmiyor gibi görünüyor, bunu beceriyor. Oyunu o oynuyor, ben kaybediyorum.

Onu seviyorum.

NİL'İN AĞIR BAVULU

Ebru Cem'e kara büyü yaptırmış. Cem sürekli Ebru'yu aldatıyormuş. Başlarda bunu saklarken, şimdi açık açık yapıyormuş. Paparazzi programlarına, dedikodu dergilerinde Cem'in başka kadınlarla fotoğrafları çıkıyormuş. Bir otomobilin içinde, bir başka kadınla gece kulübünden çıkarken... Artık Cem elini yüzüne bile kapatmıyormuş görünmemek için.

Ebru kocası başka kadınlarla ilgilenmesin diye, o ünlü büyücüye gidip kara büyü yaptırmış. Adamın yazdığı kâğıdı, bir tepeye gömmesi gerekiyormuş, o da yeni yapılan otelin bahçesindeki çiçekli tümseğe gömmüş gizlice.

-Doğru mu söylüyorsun, 2000 yılına yaklaştık, gencecik, okumuş bir insan büyücülerden mi medet umuyor? diyor annesi.

-Ebru çok yalnız, ona yardım edecek kimse yok, sık sık beni arıyor, ailesi boşanmasını istemiyor ne yapacağını bilmiyor, diyor Nil.

-Ama çok şükür, benim kızım da biraz deli ama hiç olmazsa aptal değil, böyle büyülere, fallara takmadı neyse, biraz işinden söz et bakalım, diyor annesi.

Nil yeni işinden hiç memnun değil, durmadan rapor alıp evde oturuyor. Annesi buna çok üzülüyor. Nil'in aceleci, sinirli tavırları, bir dakika hareketsiz duramaması, kendi bedenine olan delice ilgisi, her gün onlarca 'one a day' vitamini içmesi, gencecik yaşında estetik ameliyatlara meraklı olması, yüzünden, vücudundan hoşnutsuzluğu hiç hoşuna gitmiyor.

Nil kulağına walkman'ini geçiriyor, birkaç sevdiği şarkı var, sonuna kadar açıp onları dinliyor. Annesi,

-Kulağın patlayacak, sağır olacaksın, bu yaptığın hiç doğru değil, dünyadan kopuk yaşıyorsun, diye kızıyor Nil'e.

-Anne hiç üzgün değilsin bakıyorum, son aşkın bittiği için,

diye konuyu değiştiriyor Nil.

-Üzgün değilim, çünkü ben terk ettim. O kadar suratsız, nemrut, kendini beğenmiş biriymi ki, dayanamadım. Başlarda sizin deyiminizle cool takılıyor sanıyordum. Meğer komplekslerinden böyle kasılıyormuş... Garsonları, kâhyaları azarlıyor, herkese çok soğuk davranıyor, otomobili, evi acayip görkemli, sinir oldum sonunda, diyor annesi.

-şimdi yalnızsın, sen pek yalnız kalamazsın, diyor Nil.

Nil'in annesi de erkeksiz, yani aşksız kalmaktan korkan kadınlardan. Aşk onun yaşamının en önemli parçası. Âşık olmadığı erkeklerle asla birlikte olmuyor. Ama beğendiği her erkeğe âşık oluyor, daha doğrusu kendini âşık sanıyor. Kendini kandırđı için de, gerçekten aşk olmayan o aşklar hüsrarla bitiyor.

-Artık erkeksiz, yani aşksız yaşamayı yalnızlık diye görmüyorum. Hayatlarında ille de bir erkek olmasını isteyen kadınlar güvensiz insanlar. Kendi kendine yetmeli insan. Hayatımda bir erkek olmazsa kimse beni beğenmiyor duygusuna kapılıyordum bugüne dek. şimdi düşünüyorum da beğenmeseler ne olur? Kaldı ki beğeniyorlar. Ben de epeydir, hiçbir erkeği beğenmiyorum, canım kimseyle olmak istemiyor. Yine birisiyle çık, yemek ye, kendini beğendirmeye çalış, kendini beğendirmeye çalışan erkeğin hangi davranışının sahte, hangisinin gerçek olduğunu bulmak için uğraş. Yoruldum artık, aşk aranmamalı, aranır sa bulduğunu yanlış yorumluyor insan. Aşk gelirse pat diye gelecektir. Dünkü konserde, sahnede koro ile beraber dört yüz kişi vardı sanırım, seç bakalım bir erkek, varsay ki hepsi sana sunulmuş ve sen de birisiyle beraber olmak zorundasın, dedim kendikendime. Aman, canım hiçbirisiyle çıkmak istemedi. Hele yatmak, hiç istemedi. Yaşlandım mı, yoruldum mu bilmiyorum, dedi annesi.

Nil annesine sarıldı.

-Yaşlanmadın, büyüdüñ anneciğim dedi gülererek. Ben de bir.

kez caz konserinde bunu yapmıştım. Topluluktaki herkes süper yakışıklıydı, Marcus Miller öyle hoşuma gitti ki, şeytan git kulse, sarıl boynuna adamın dedi. Sen hiç, bir siyahla birlikte oldun mu anne?

-Saçamalamasana Nil, ben erkek uzmanı mıyım? Nasıl olacaktım ki? Ama kadınların zenci erkekleri merak ettiğini biliyorum. Almanya'da bir gece kulübünde inanılmaz yakışıklı bir zenci adam görmüştüm... İriyarı ama yüzü bebek gibi, nefis bir adamdı. O sahneyi hiç unutamıyorum. Adam bir beyazın kucağında oturuyordu. Beyaz da durmadan, büyük bir aşkla, zencinin ensesinden öpüyordu, o da arada bir dönüp hayranlıkla beyaz sevgilisine bakıp dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyordu.

-Anlamadım, koca zenci beyaz kadının kucağında nasıl oturuyordu?

-Çünkü beyaz olan da erkekti.

Kahkahalarla gülüyorlar, Nil çok şaşıyor, annesi:

-Ne şaşıyorsun, artık onlar evleniyor ve pek çok ülkede birbirlerinin mirasından falan da yararlanıyorlar, diyor.

-Ben haftaya Marmaris'e gidiyorum, bir arkadaşımın evinde kalacağım, diyor Nil.

-İyi git, diyor annesi, orada iyice dinlen, kendini dinlemeyi bırak, iyileş gel.

-Anne bana hastaymışım gibi davranma, ben iyiyim diyor Nil.

Yolculuk günü akşamında Nil annesinin büyük valizini istiyor, yüzlerce şeyi toplamış, bavula yerleştiriyor. Tam sekiz tane ayakkabı koymuş bavula, annesi:

-Sen aklını oynatmışsın, denize gidiyorsun, bir sandalet al git, bu kadar ayakkabıyı ne yapacaksın tatil yerinde? diyor.

-Renklerine baksana, her kıyafetin ayrı ayakkabısı var, diyor Nil. Eşyaların arasına koyduğu dört çantayı annesi görmesin di-

ye valizin kapağını hafifçe kapatıyor.

-Belin kopacak benim aptal kızım, diyor annesi.

-Tekerlekleri var akıllı anneciğim, diyor Nil.

Denizkenarında taş bir ev... Yeşillikler, çiçekler içinde. Zerrin, Nil'i sevgiyle kucaklıyor, odasına götürüyor, Nil gardrop arıyor, bulamıyor.

-Elbiseleri nereye koyacağım? diye soruyor.

-Şu kapının arkasında birkaç çengel var, oraya asarsın diyor Zerrin , hangi birini asacak? Hepsini çıkartıp, odadaki masanın üzerine yığıyor, ayakkabıları kapının arkasına diziyor.

İçerden bir bağırış duyuluyor..

-Hoş geldin Cengo, bu ne güzel sürpriz, çok sevindim diyor Zerrin birisine.

Nil kapıdan başını uzatıyor, Cengo'yu görüyor. Cengo da onu fark ediyor.

-Çıksana dışarı diyor. Nil çıkıyor.

-Topuklu ayakkabı giyiyorsun, nasıl rahat ediyorsun, üstelik boyun da uzun diyor Cengo. Sanki Nil'i yıllardır tanıyormuş gibi konuşuyor.

Zerrin.

-Bu arkadaşım Nil, bu da çok eski bir arkadaşım Cengiz diyor.

Cengiz'in üzerinde bir pareo var, beline bağlamış, ayakları çıplak, üzerinde, elinde, başında hiçbir yerinde başka hiçbir şey yok. Sanki pareonun içinde de başka bir şey yok...İncecik uzun boylu bir adam, adaleleri gelişmiş ama vahşice değil. Saçları arkadan gelen ışıkla pırıl pırıl, omuzlarına dökülüyor. Bakışları inanılmaz, inanılmaz... Tanımlanamaz.

Nil yavaşça topuklu sandaletlerini çıkartıyor.

-Çocukların nasıl? diye soruyor Zerrin.

-Hepsi iyiler ama pek göremiyorum biliyorsun, diyor Cengo.

Zerrin gülerek anlatmaya başlıyor.

-Bu Cengo'nun her ülkede bir çocuğu var. Biri Brezilya'da, biri İtalya'da, biri Amerika'da, öteki... öteki neredeydi Cengo?

-O Fransa'da diyor Cengiz.

Nil şaşkınlıkla dinliyor, Zerrin bu şaşkınlığı fark ediyor, anlatmayı sürüdürüyor:

-O bir gezgin... Şimdi fotoğraf çekiyor, başka neler yapıyor-sun, bu kez neler getirdin bakalım? diye soruyor Zerrin.

-Pareolar, tütsüler, kokulu yağlar getirdim, size de vereyim diyor Cengo. Nil'e dönüyor:

-Sallamasana şu ayağını, sakın ol, sigarayı öyle hırsla içme. İçeceksen keyfini çıkar, böyle üstüste yakma. Arada bir bir tane yak, o sırada başka hiçbir şeyle uğraşma, yalnızca sigarayı düşün, onun tadına var, yoksa böyle deli gibi üst üste içmenin ne keyfi var?

Sigarayı söndürüyor Nil, çıplak ayaklarını altına alıyor sallamamak için.

Adama hayranlıkla bakıyor. Nasıl bir yaratık bu?

NİLÜFER'İN MİSAFİRLERİ

Annesi, görümcesi, büyük kızı oturmuş çay içiyorlar. Nilüfer yine o bisküvili, çikolatalı mozayik pastayı yaptı. Çocuklar buna bayılıyorlar.

Annesi ile görümcesi yani birbirine bu kadar zıt iki kadın hiç bir araya gelmezler. Bugün bir tesadüf oldu, ikisi de habersiz geldi. Birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar. Oysa Nilüfer onların arkadaşlık etmesi için az mı uğraştı? İstiyordu ki, annesi görümcesiyle görüşsün, biraz gezip tozsun... Büyük bir hayaldi tabii bu.

Annesi görümceden nefret ediyor. Onun parlak giysilerini, takılarını gördükçe siniri bozuluyor, bu kadın onun için bir deli ve delilerle kaybedecek vakti yok.

Görümcesi de annesinden nefret ediyor. Arkasına sımsıkı topladığı beyaz saçlarını, siyah elbiselerini, ağlamaktan şişmiş gözlerini gördükçe siniri bozuluyor, bu kadın onun için bir aptal ve aptallarla kaybedecek vakti yok.

-Bir dilim daha alır mısınız ablacığım, dedi Nilüfer görümcesine.

-A, delirdin mi kızım, beni şişmanlatmak mı istiyorsun, zaten üst kattaki adam, ne o hanımefendi kilo mu aldınız siz? diye imalı imalı sordu. Sonra da, güzel efendim güzel, tombulluk size yakışıyor demez mi? Aman beyfendi dedim, bir dirhem et bin ayıp örter sözü eskidenmiş, kilo kime yakışır ki, bakın merdivenleri nasıl zor çıkıyorum. Sizin de göbeğinizin maşallahı var.

Görümce kahkahalar atıyor. Hem gülüyor hem konuşuyor.

-Adam bir bozuldu, zaten karısı öleli beri kime saldıracağını şaşırmış, lafı ağzında kaldı, biz de rejim yapalım bari efendim dedi, kaçtı gitti.

Anne, utançla başını iki yana salladı.

-Yaşınızdan utanın hanımefendi dedi, benden on yaş büyük-sünüz, komik oluyorsunuz.

Görümce müthiş kızdı, bu, ona söylenecek en son şeydi, yüzü mosmor oldu,

-Kim demiş efendim sizden on yaş büyük olduğumu, nüfus kâğıdına mı baktınız da söylüyorsunuz. Baktınızsa bile, yanlış yazılmış nüfusuma, rahmetli ablamla karıştırmışlar.

Nilüfer düşündü ki annesi haklı, o, 1900 yılında doğmuş, şu an tam elli dört yaşında, görümcesi ise atmış dört, bundan emin, çünkü Tarık Bey'den tam dokuz yaş daha büyük.

-Kaç yaşındasınız, söyleyin peki, dedi annesi.

Halası ikinci dilim pastayı aldı, bir lokma kesti, yemeye başladı, vakit kazanmaya çalışıyordu.

-Elli sekiz yaşındayım, dedi.

-Aman boş verin yaşı, ne önemi var, ben otuz dört yaşındayım, kendimi ablamdan daha yaşlı hissediyorum valla anneciğim, dedi Nilüfer.

-Ben de yaşlı hissediyorum, dedi Alin.

-Sen yaşlandın tabii, yakında evleneceksin dedi halası. Boyundaki kırmızı çiçekli eşarpı çıkardı.

-Al yavrum bunu tak, bu bana hep uğur getirmiştir, aşk uğurudur bu eşarp dedi.

Yan yan anneanneye baktı, çapkınca güldü.

Anneanne yine sinirlenerek başını salladı, çay bardağını aldı, mutfığa yöneldi.

-Ne kaçıyorsunuz efendim, aşk ayıp bir şey mi, tabii sizin kocanız var, tuzunuz kuru, bizim gibi yalnız kadınlar ne yapsın, dedi.

-Evinde otursun torunlarına baksın dedi anneanne mutfığa girerken.

Hala Alin'e, anneannenin arkasından boş ver der gibi bir işaret yaptı.

-Ne anlar bu aşktan, sen beni dinle, sakın sevmeden evlenme, dedi fısıldayarak.

-Bakın hanımefendi dedi görümce anneanneye, niçin böyle ağlayıp duruyorsunuz, hepimizin dertleri var bakınız daha dün gencecik kızken, bugün altmış dört yaşına geliverdik.

Birden durakladı.

-Yani elli sekiz yaşına diye devam etti, atmışdörde de geleceğiz Allah kısmet ederse dedi, onun için zamanı ziyan etmeyelim, hayatı kendimize zindan etmeyelim, mesut olmaya çalışalım, dedi.

-Nasıl mesut olalım efendim binbir gaileyle? diye sordu anesi.

Nilüfer de:

-Ablacığım bunca sıkıntı arasında nasıl neşelenebiliriz gerçekten? diye sordu.

-Kendi kendinizi sevin, kendinizi beğenin, ne olur efendim üzerinize kırmızı bir bluz giyseniz, şu kara elbiseler, içinizi karartmıyor mu? Saçınızı boyasanız, aynaya bakınca kendinizi beğenseniz, böyle ihtiyar gibi oturacağınıza daha genç görünmeye çalışsanız.

-Fessupanallah, dedi anne. Elini başına götürerek, deli bu, diye işaret etti Alin'e.

Hala bu hareketi gördü. Elini sarı saçlarının içinden şöyle bir geçirerek:

-Delilik aptallıktan her zaman daha iyidir hanımcığım dedi. Şu bizim kızımız Nilüfer de biraz deli olsaydı da, bizim Tarık'a bir ders verseydi. Baksanıza yavrucağın gözünün feri kaçtı. Tarık'la uğraşmak kolay mı, ne şımarıktır o, halayıkların omzuna biner de, at gibi koştururdu konağın koridorlarında. Nilüfer sizin kızınız değil de benim kızım olsaydı, şimdi her şey bambaşka olurdu.

-Ne diyorsunuz siz dedi anne, Nilüfer kızım senin bir derdin

mi var yoksa? diye sordu.

Ah, anneciğim ah, şimdi sırası mı bu soruyu sormanın? İlk defa merak ettiğin şeyi, neden görümcemin yanında soruyorsun? Neden bugüne kadar bir defa olsun bunu merak etmedin? Nilüfer annesinin bu kadar konuştuğunu da ilk defa duyuyordu.

-Hayır bir derdim yok anneciğim, dedi Nilüfer, günlük sıkıntılar işte.

-İnsan evlenince dertleri bitmiştir dedi anne. Bir evi ve çocukları olur ve artık hayatta yapacak başka bir şey kalmamıştır, kendini onlara vakfeder. İyi miyim kötü müyüm, 'mesut muyum diye düşünmez, Nilüfer'in de maşallah sağlığı yerinde, çocukları pek güzel yetişiyor, kocası hiçbir şeylerini eksik etmiyor, daha ne olsun?

-İnsan evlenince dertleri bitmez, tam tersine başlar dedi görümce. Bir dönün bakın bakalım kocalarınıza, hiç mi dert yok? Ama bari kendi kendinize eğlenmesini bilin. Alinciğim, gel kızım, sakın o gelen görücülerden istemediğine varma, aman aman istemeden bir erkeğe dokunmak çok fena bir şeydir.

-Ama birini çok beğendi, dedi Nilüfer. Alın utandı.

-Bir de bana gösterin bakayım dedi hala, ben erkekten iyi anlarım.

-Kızım ben gideyim artık, dedi anne sinir içinde. Bu kadın artık çok oluyordu, belli ki onu kızdırmak için yapıyordu, bu kadarı da olmazdı.

O gittikten sonra hala uzun uzun konuşmadan oturdu.

-Neyin var halacığım, dedi Nilüfer.

-Annene üzüldüm yavrum, dedi. Kendini acılara mahkûm etmiş, her şeyi kabullenmiş, güçsüz, hiç yaşamadan ölecek gidecek, yazık...

Nilüfer başını salladı yavaşça, öylece baktı kaldı görümcesine.

NİLGÜN İÇKİ MASASINDA

Grace Kelly öldü. Hepimiz bir yakınımızı yitirmiş gibi üzüldük. Yıllar önce sevdiği kadın uğruna İngiltere Krallığını terk eden Edward'ın macerasından sonra, en güzel yirminci yüzyıl masalıydı Prenses Grace. Hollywood'un ışıltılarından, Monaco'nun sarayına gelmişti sevdiği adam için. Doğuştan asil görünümlü dünya güzeli zarif kadın, birbirinden güzel çocuklarıyla, çok iyi bir adam olduğu belli olan prens kocasıyla, pembe sarayında yaşıyordu ne güzel... O, masalların gerçek olabileceğinin bir kanıtıydı, Edward'dan sonra.

Sıcak bir eylül akşamında onun anısına kadeh kaldırıyoruz üç kadın. Bir an için kendi üzüntülerimizi bir yana bırakıyor, ölümden başka ciddiye alınacak hiçbir şey olmadığına karar veriyoruz.

Ne yazık ki bu önemli kararı aldığımız an çok kısa sürüyor. Şarapları içtikçe, ölümün önemini unutup, kendi korkunç acılarımızın içine gömülüyoruz.

Ölüm de neymiş, bizim çektiklerimizin yanında?

Kardeşimin Bodrum fatihi, o aptal moruk kocası bir başka kızla birlikte. Kız tam tamına on dokuz yaşında. Kardeşime demiş ki, "bırak biraz beni kendi halime, yeryüzündeki tek kadın sen değilsin ya, insanoğlu da tek eşli değil, malumunuz, bırak o zaman istediklerimi yaşayayım, bana baskı yapma, sen benim için hep varsın, seni seviyorum hala"...

Nasıl da seni seviyorum, senin için ölüyorum, sen benim her şeyimsin gibi sözleri bu kadar kolay söyleyebiliyorlar? Bir arkadaşımın kocası kendisini bir başka kadın için terk etmeden bir gün önce ona bunları söylemişti... Niçin böyle yapıyorlar?

Kardeşim ise, kocasına baskı yaptığı için kendini suçlu hissediyor ama hâlâ sevildiğinden çok memnun...

Bizim şirketin müşteri temsilcilerinden Ayla elli yaşına yak-

laşmış bir kadın. Ama hani o yaşsız kadınlardan biri. Onun yaşını tahmin etmek mümkün değil, otuz bile diyen var, ama kimse kırk'ın üzerine çıkamıyor. Saçı, başı, makyajı, giyim stili yirmi yaşındakiler gibi, hepimizden genç ve canlı görünüyor. O, evli bir adama âşık oldu. Başlangıçta, “evli olmasının ne önemi var. Bu onun problemi, daha iyi başıma bela olmaz, hayatıma karışmaz, gizlilik heyecan verir, birbirimizi özleriz” diyordu, ama işler umduğu gibi gitmedi... Şimdi adamı kıskanıyor. Karısıyla aynı yatakta yattığını, onunla seviştiğini düşünüldükçe karalar bağıyor...

Ben ise bağımlı bir kadın olmanın acısını yaşıyorum. Hâlâ hayatım Ersin'e göre programlanmış durumda. O ise hiç yanlış yapmıyor, bana olan ilgisi aynen sürüyor ama kendi istediği dozda. Ona karışmamı, onu eleştirmemi, onu sorgulamamı istemiyor, ben de boş ver, neden adamı ille de kendi istediğin gibi yapmak için uğraşıyorsun, birlikte olduğun anların tadını çıkart desem de kendi kendime, bunu beceremiyorum. Seviyor, sevmiyor, aradı, aramıyor, kiminle birlikte, yolculukta ne yapıyor, neden o kadınla o kadar samimi... Bunlarla yaşamımı karartıp duruyorum. Beynim sanki ikiye ayrılmış durumda, mantıklı olan mantıksız tarafa komuta edemiyor. Aksilik bu ya, hep mantıksız tarafım savaşı kazanıyor.

Prenses Grace'in ölümünü, Caroline ile Stephanie'nin çektiği acıları çoktan unuttuk, kendimize daldık.

Nilay'ın yani kardeşimin, kocasının on dokuz yaşındaki bir kızla beraber olmasına karşı bulduğu tek avuntu bir başkasıyla birlikte olmak. Eğer kendisi de aynı şeyi yaparsa, ona baskı yapmaktan kurtulacağını düşünüyor. Onun yeni sevgilisi yirmi dokuz yaşında, on dokuz yaşında birini bulamadığı, yani kocasıyla birebir eşitlik sağlayamadığı için biraz bozuk.

Ayla da birebir ilişki istiyor, eşitlikten yana o da. “Mademki onun hayatında başka bir kadın var, benim de hayatımda başka

bir erkek olmalı” diyor. Bunu yapamadığı için çok üzgün. Ona dokunmak, onunla sevişmek öylesine muhteşem ki, bir başkasını asla canı istemiyor.

Ben ise belki de en sorunsuz olanlarıyım içlerinde, ama öyle üzgünüm ki. Ersin değişmiyor, Ersin biraz katı bir erkek, “ben değişmem” deyip duruyor. Onun istediği kimselerle tanışıyorum, tanışmamı istemedikleriyle ayrı geziyor. Hayatımızı birbirine karıştırmıyor. Beni onun hayatına karışmakla, özgürlüğünü kısıtlamakla suçluyor. Oysa benim ondan tek istediğim hayatının en önemli parçası olmak, sevilmek, ilgi görmek. O bunları gösterdiğine inanıyor, bana yetmiyor. Aylar geçtikçe ilişkimiz rutinleşiyor, coşkusu azalıyor, o, bundan hiç yakınmıyor, uzun süren ilişkinin doğal akışı budur, aynı coşku, aynı ihtiras uzun süre kalmaz diye düşünüyor. Ben ise aynı coşku ömür boyu kalsın düşünün peşindeyim, bunu sağlayamıyorum, bir şeyler avucumdan akıp gidiyor, neredeyse acımdan öleceğim. Kavgayla biten her konuşma sonucu ben haksız çıkıyorum, kendimi suçlaya suçlaya, sonunda müebbet hapse mahkûm edeceğim...

Acılar içinde üç kadın kadeh, tokuşturuyoruz... Sarhoş gibiyim...

-Siktir pilav diyorum...

-O da ne demek? diyorlar... Ayla:

-Siktiri anladık da pilav ne ola? diye soruyor.

-Bilmiyor musunuz Yunanistan’da böyle bir argo deyim var, oradaki arkadaşlarımdan öğrenmiştim, diyorum.

-Peki pilav ne? diyorlar...

-Pilav bildiğimiz pilav, ne bileyim hadi pilavını ye de çek git anlamınadır belki, diyorum.

-Ah neredeseyse, keşke üzüldüğümüz her an siktir pilav çekebilseydik onlara, diyor kardeşim.

Acılar içinde üç kadın birbirimize, kendimiz asla beceremediğimiz öğütleri veriyoruz...

Kardeşim:

-Ayla'cığım, bazı erkekler ikili ilişkileri çok güzel becerirler. Yuvaları, evlerindeki düzeni onlar için çok önemlidir, onları terk edecek güçleri yoktur, zaten terk etseler de kadınlar yakalarına yapışıyor, bulunmaz bir malmış gibi kocalarını başka kadınlara kaptırmak istemiyor, boşanmıyorlar. Biliyorsun kadın hayır derse erkek yıllar boyu boşanamıyor, köle gibi. Oysa bir tarafın istemediği bir beraberlik zorla sürer mi, buna yasalar nasıl karışabilir? Belli ki bu adam da yuvasını, çocuklarını terk edemeyecek, aldırma, hayatını yaşa...

Ayla...

-Kocan bir başka kadınla oldu diye şu haline bak, yemeden içmeden kesildin, sanki bir sevgili buldun, birebir ders verdin de üzüntün geçti mi? Bunlar göstermelik oyunlar, gerçek çözümler değil.

Ben:

-Kıskanmayın çocuklar, kıskanmak çok ilkel bir duygu. Eski çağlarda kıskanmak var mıymış, sevişmek en doğal şeymiş, ilişkileri, sahip olmaya çevirerek bizler yaratmışız bunu. Sevişmek de yemek içmek gibi dünyanın en doğal olayı. Ne olur bizi seven canları bir başka kadını çekse, sonunda yine bizi seviyorlar ya...

Ayla:

-Onun için Ersin'in gittiği yemekte yanında bir kadınla otururken fotoğrafını gördün diye kıyameti kopardın değil mi? Adamın tek suçu kadına hayranlıkla bakıyor olmasıydı. Hiçbir şey bilmeden, kadına kim bilir ne iltifatlar etmiştir, belki de gece birlikte olmuştur diye, üç gün dargın kaldın...

Ben,

-Bu kıskançlık değil, bu bir saygı meselesi, herkes birlikte olduğumuzu biliyor, bir başka kadına bu kadar ilgi göstermesi doğal mı?

Kardeşim:

-Sana birileri iltifat ettiği zaman hoşuna gitmiyor mu? Karşı-larında kırıtip durmuyor musun? O yapınca mı kabahat oluyor? Üstelik bir şey de yaptığı yok adamın.

Ben:

-O başka, birisi benimle flört edebilir, bu da benim hoşuma gidebilir, benim içim temiz. Benim yapmam başka, onunki çok başka.

Ayla:

-Allah Allah, nasıl başka oluyor hiç anlayamadım.

Kardeşim:

-Aman bırakın kıskançlığı, bakın ben kıskanıyor muyum? Ona hiç baskı yapmıyorum.

Ben:

-Onun için eve dönmediği akşamlar uykuların kaçıyor. Ne var şu cılız, moruk herifte, def et gitsin.

Kardeşim:

-Bırak şimdi bunu, size başka bir şey danışmak istiyorum. Ama bu aramızda sır kalacak... Benim yeni çocuğun şeyi şey olmuyor, hem de o kadar genç...

Ben:

-Neyi ney olmuyor?

Kardeşim:

-Aman Nilgün dalga geçme, doğru düzgün sevişemiyor iş-te... Yani şeyi kalkmıyor.

Ben:

-Ah inanmıyorum, o yaşta gencecik adam, nasıl olur?

Ayla:

-Ne kadar aptalsınız yahu, bunun yaşla ne ilgisi var, benimki ellisini geçmiş her gün yapıyor, taş gibi maşallah, üstelik iki kadını idare ediyor, seninkinin durumu psikolojiktir belki. Benim öyle bir sevgilim olmuştu, sevişmenin en fazla iki saniye sonun-

da kalkabilirdi, hemen boşalır bitirirdi. Sonra adamın bir dolu sevgilisi, evlendikten sonra da üç tane çocuğu oldu, adı yakışıklı çapkına çıkmıştı, kim bilir herkes ne muhteşem adam diye düşünüyordur. Ama doğrusunu isterseniz hiç bunun sıkıntısını çekmemiştim, çünkü öyle güzel seviyor, öyle iyi sevişiyordu ki, belki de hayatımda en güzel, en sık orgazmları onunla yaşadım... Erkeğin işe yarayacak bir sürü organı var ondan başka... Aslında bunu kafaya takmamaları gerek. Sanıyorlar ki kadının içine girip, gidip gelmek, kadın için en önemli şey, oysa sevişme içinde belki de bu en az önemlisi. Ne tuhaf değil mi?

Kardeşim:

-Biraz utaniyorum, senin gibi rahat konuşamıyorum ama kadın için bu neden önemli olmasın? Doğrusu şey'in küçüklüğü büyüklüğü de çok önemli. Yok efendim teknik önemliymiş de, boyu posu hiç önemli değilmiş... Bu palavrayı da erkekler uydurdu herhalde, öyle fark ediyor ki büyük şey...

Ben:

-Tecrübe konuşuyor, sen ne gördün de, küçüklüğünü büyüklüğünü anlayasın?

Kardeşim:

-Bırak şimdi dalga geçmeyi, bu, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. Sevişme boyunca canı çıkıyor, uğraşıyor, didiniyor, kan ter içinde kalıyor, olmuyor. Sonra da sanki muhteşem bir sevişme gerçekleşmiş gibi, bana sarılıp, mışıl mışıl uyuyor. Nasıl davranacağımı bilemiyorum. Sorayım mı, yardımcı olmaya çalışayım mı, şeyini şey yapmak için uğraşayım mı, bunun için ne yapmam gerek, yoksa ben de hiçbir şey yokmuş gibi mi davranayım?

Ayla:

-Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak hoş değil, bu tipler, karşısındaki kadını suçlarlar beni tahrik edemiyor diye. Ötekiler durumun farkındadır, kabullenmiştir, onlarla daha rahat ilişki

kurarsın benim gibi. Bazıları ise ilk seferlerde başarısız olurlar, çok utanmış görünürler, inan ki ben böyle değilimdir, sana fazla heyecan duydum, geçer derler ve gerçekten de geçer, ama nedendir bilmiyorum, böyleleri de pek iyi sevişemezler. Hep içlerinde kaldıramama korkusunu taşırlar, kadını pek fazla öpüp okşamadan, yani onu heyecanlandırmayı bekleyemeden, hemen sevişmeye girerler. Hani hazır kalkmışken hemen yapayım da mahcup olmayayım gibi... Valla kompleksiz, sağlıklı bir erkek her dakika kaldırabilir. Bazılarının yolda yürürken bile kalkıyormuş da, o yüzden şort don giyemiyorlarmış, iyice sıkıştır-sın, belli olmasın diye hala eski moda slipleri tercih ediyorlarmış.

Ben:

-Ay Ayla... Uzman doktor gibisin valla. Ben de kendimi deneyimli biri sanırdım, harikasin, bütün bunları nereden öğrendin?

Ayla:

-Nereden öğrenmiş olabilirim sence?

Ben:

-Görüyorsunuz işte, üç tane akıllı kadın, erkeklerle problemlerini çözemiyor. Demek ki bu asla olacak bir şey değil. O zaman çözmek için uğraşmayalım. Aslında onlar bizden daha mantıklı, kadını belli bir yere koyuyorlar, orada bırakıyorlar, hayatlarındaki hiçbir şeyi onun için ertelemiyorlar. Öyle büyük farklar var ki aramızda sanki iki ayrı hayvan türü gibi. Bir kaplanla bir inek, bir ayı ile bir su aygırı nasıl anlaşabilir, aynı öyle işte.

Kardeşim.

-Yani biz inek ve su aygırı gibi miyiz? Hiç hoş bir benzetme değil doğrusu.

Ayla:

-Hoş değil doğru, keşke ayı ile kaplan biz olabilseydik.

Bu gece çok verimli geçiyor. Üç akıllı kadın kadeh tokuşturun, siktir pilav diye bağırarak, artık erkekleri hayatımızın en önemli parçası olarak görmemeye karar veriyoruz.

En önemli şey, biziz.

Hiç onlar için bu kadar üzölmeye değeri mi?

NİL'İN GİTME VAKTİ

Nil güneşin altında oturmuş, kulağında walkman'ı, oturduğu yerde sallanarak gazete okumaya çalışıyor. Birden yanında esmer, ince uzun, güzel ayaklar beliriyor, birisi şezlongu sarsıyor. Nil yavaşça başını kaldırıyor, önce rengârenk pareoyu sonra Cengiz'in gülerek bakan yüzünü görüyor... Cengiz abartılı işaretlelerle, şu aleti çıkar kulaklarından diyor.

Nil hemen kulaklıkları çıkartıyor.

-Ne dinliyorsun böyle avaz avaz.

-Kurt Cobain... The man who sold the world...

Hiç etkilenmemiş görünüyor Cengiz... Belli ki Kurt umurunda bile değil.

-Kurt, ha evet Kurt Cobain, şu tüfekte intihar eden adam diyor... Ama bu şarkı David Bowie'nin değil miydi daha önce?

-Sanırım öyleydi, ama ben bunu çok seviyorum, diyor Nil.

-Bırak Allahaşkına böyle dünyadan kopma tavırlarını, gel yürüyelim, kayalıklardan denize girelim, dalgaların sesi Kurt'den iyidir diyor Cengiz.

Nil hemen kalkıyor. Cengiz elindeki pareoyu Nil'e uzatıyor.

-Bunları Bali'den getirdim, aslında satıyorum ama, sana bunu armağan ediyorum diyor.

Pareoyu Nil'in arkasından göğsüne doğru sarıyor, güzelce bağlıyor, yürümeye başlıyorlar.

Kayalara tırmanıyorlar, Nil'in kalın tabanlı sabolarla yürümesi oldukça zor...

-Neden böyle şeyler giyerek hayatı zorlaştırıyorsun kendine? diye soruyor Cengiz.

Nil saboları eline alıyor. Cengiz:

-Olmaz, şimdi de ayakların acıyacak diyor, Nil'i kucaklıyor.

-Ne yazık ki yaşamın gerçekleri seni bu kayalıklarda uzun süre böyle taşıyamayacağım üzerinde yoğunlaşıyor, bazı şeyleri

kabullenmeli insan diyerek Nil'i yavaşça yere bırakıyor.

Kayalarda oturuyorlar:

-Denizin sesini dinle, onun ritmini hisset... Her şeyin bir ritmi var, sen de kendi ritmini bul, bu telaşlı, sinirli tavırlı kadın sen olamazsın, diyor Cengiz...

Nil'in saçlarını örmeye başlıyor.

-Sarı değil senin saçların diyor, peki ama şimdi neden sarı?

-Röfle onlar diyor Nil, biraz utanarak ve utanmasına şaşırarak.

Cengiz, Nil'in saçlarını örüyor, örüyor, bir sürü ince örgüyle doluyor saçlar.

-Şu haline bak ne kadar güzel oldun, ben örerken keyif aldın mı, bunun tadına vardın mı? diye soruyor.

-Vardım, diyor Nil.

-Hayır hayır, yalan söylüyorsun, hiçbir şeyin tadına varamadın, o anda benim bunu niye yaptığımı ve sıkılıp sıkılmadığımı düşündün, ben sıkılmışımdır diye bir an önce bitmesini istedin, herkes saçlarıyla oynanırken zevk alır ama, sen bu anın keyfine varamadın, diyor Cengiz.

-Aynen böyle oldu, nasıl bildin? diyor Nil.

-İnsanlar yaşamı kendilerine zehir etmeyi çok iyi bilirler de ondan diyor Cengiz. Yaşadığın her saniye ne kadar keyifli ve sen bunun farkında bile değilsin. Bir telaşla ömrünü tüketip gidiyorsun. Bak deminki saniyeler bitip gitti, bir daha asla yenilenmeyecek, boşu boşuna tadına varamadın, bin bir saçma şeyi dert ederek.

Nil daha önce bu sözleri çok duydu... Elbette annesinden... Annesi böyle şeyleri söyler durur ama, kendi yapamaz... Belli ki Cengiz hem söylüyor, hem yapıyor.

Denize atlıyor Cengiz, Nil'i çağırıyor yanına... Yüzüyorlar...

-Nasıl çıkacağım bu kayadan? diyor Nil.

-Dur biraz, diyor Cengiz, Nil'e sarılıyor, ellerini sırtına koyuyor.

-Kayalar sırtını acıtmasın ve şimdi bu anın tadını çıkar, yaşadığın sürece düşün, hep düşün, sana en sıradan gelen durumlarda bile, harika anlar içinde olduğunu hisset. Şu suyun vücuduna dokunuşunu duy, sesini hisset, kayaları sev.

Cengiz Nil'i yavaşça öpüyor, fısıldayarak:

-Tadını çıkar, bu an bir daha asla tekrarlanmayacak, diyor.

Cengiz Nil'i öpüyor. Nil bu anın tekrarlanmayacağını hissederek, tadını çıkarmaya çalışıyor. Cengiz'in dudaklarını ağzında hissediyor, bunu duyuyor, yaşıyor. O da öpüyor, öpüyor...

Cengiz önce Nil'in mayosunu çıkarıyor, sonra kendininkini... Kayaların üzerine koyuyor, Nil bacaklarını Cengiz'in beline doluyor, bir dalga gelip onları kayalardan kopartmaya çalışıyor, mayoları alıp içine, götürüyor. Dalga ikisini birbirinden ayıramıyor, Nil'in bacakları Cengiz'in beline iyice dolanıyor.

Nil hissediyor, duyuyor, ritmi alıyor içine. Gözlerini kapatıyor, sımsıkı kucaklıyor. O anı düşünüyor, düşünüyor, yaşıyor... Bir kez daha olmayacağını biliyor, tadına varıyor.

Unuttuğu onca andan sonra, bu anı artık aklından hiç çıkaramayacağını biliyor. Çünkü yaşadım, duyarak yaşıyorum diyor. Cengiz'in dudakları dudaklarından hiç ayrılmıyor, dalgalar bile onları ayıramıyor, kenetlenmiş gibi ve hep o çıldırasıya ritmle kalıyorlar orada uzun uzun...

Bedenlerinin sıvıları Akdeniz'e karışıyor, belki okyanuslara doğru gidiyor. Çırılçıplak kayalara tırmanıyorlar, üzerlerinde yalnızca pareoları ile eve el ele dönüyorlar...

Cengiz odaya girdiğinde Nil'in giysilerine ve ayakkabılarına bakıp bir şaşkınlık çılgılığı atıyor.

-Bunların hepsi senin mi, neden getirdin buraya Tanrı aşkına? diyor.

Nil bir kez daha utanıyor.

-Annem gerekebilir diye zorla koydurdu bavula diyor. Bu yalanından ötürü müthiş vicdanı sızlıyor.

Cengiz Nil'i yatağa yatırıyor, örgülü saçlarından öpmeye başlıyor, Nil bacaklarını Cengiz'in beline doluyor. Arzuyla ona doğru dudaklarını uzatıyor.

-Ben daha önce hiç âşık olmamışım, diyor.

Vücudunu kaldırıyor, iyice erkeğinkine dayıyor, bütün bü-tüne iç içe geçmek istiyor, Cengiz'in ağırlığı üzerinde, hiç bit-mesin, onu yok etsin, bitirsin istiyor...

Yarın yok olacakmışçasına sevişiyorlar.

Kalktıklarında güneş batmış...

Cengiz, masanın üzerindeki parfümlere bakıyor...

-Bende doğal yağlar var, bu alkollü şeyleri sürme güzelini cildine, o yağları kullan diyor, gidiyor.

Nil beyaz bez ayakkabılarını , beyaz pantolonunu, beyaz ti-şörtünü giyiyor. İyi ki bunları valize koymuşsun anneciğimi diye ona teşekkür ediyor. Saçlarının örgülerini açmıyor, güneşten yanmış yüzüne, kızarmış yanaklarına hiçbir şey sürmüyor. Kurt Cobain'i odada bırakıyor. Giyinmeye giden Cengiz'i bekliyor. Zerrin:

-Ne müthiş biri değil mi, ama dikkat et fena tutulursun, üzülürsün, onun ne zaman ne yapacağı belli olmaz, diyor.

-Gerçekten dört tane çocuğu var mı, yoksa onlar şaka mıydı? diye soruyor Nil...

-Onun söylediği ve yaptığı hiçbir şey şaka değil, o buralarda bir efsanedir, diyor Zerrin.

-Bu ne güzellik diye bağırarak içeri giriyor Cengiz.

Nil güzel olduğunu biliyor.

Nil şaşılacak bir dinginlik içinde tam üç ay, orada, o köyde kalıyor . Hiç ama hiç dönmek istemiyor ve dönmüyor. Ne işi umurunda, ne işinden kovulması... Yaşamın ritmini kavırıyorum, kendi ritmini buluyorum diyor durmadan. The man who sold the world bile umurunda değil artık. Bir gün bir operayı dinliyor seviyor, bir başka gün bir blues parçayı... Cengo ile

birlikte bahçede oturup boncuklu kolyeler, bilezikler yapıyorlar. Cengiz'in ta nerelerden getirdiği boncukları dizip harikalar yaratıyorlar.

Cengiz, akşamları Nil'in bedenine yağ özlerini sürüp, ona masaj yapıyor, sonra dakikalarca kokluyor kızın vücudunu... Akşamları tütsüler yakıyorlar...

Nil 'one a day' vitaminlerini çöpe attı... Pareo en şık giysisi oldu. Saçlarını örüyor... Cengo onun fotoğraflarını çekiyor...

Üç ayın sonuna geldiklerinde, Cengiz:

-Artık gitme vakti geldi, diyor.

Nil'in içi titriyor...

NİLÜFER'İN SEVDİKLERİ

Melek'in gözü mosmor olmuştu. Kara gözlüklerini çıkartınca fark etti Nilüfer. Neriman gelmişti ve Nilüfer bu iki can arkadaşını tanıştırmak istiyordu.

-Gelmeyecektim ama, ben de sizi tanımayı çok istiyordum, dedi Melek Neriman'a.

-Ne oldu gözüne Melek, düştün mü? diye sordu Nilüfer. Ağzını büzerek uzunca baktı Melek.

-Saklamanın kime ne faydası var? dedi, kocam vurdu Nilüfer, inanabilir misin buna, kocam vurdu gözüme.

Nilüfer inanamadı, o nazik, zarif adam karısına vursun...

-Olamaz! dedi.

-Oldu işte dedi Melek, oldu işte, öyle bir vurdu ki başım duvara çarptı, şurası da şiş .

-Melek Hanım, inanamıyorum, sizin gibi bir kadın dayak yesin, olacak şey değil bu, dedi Neriman.

Melek gelinceye kadar çok neşeliydiler. Neriman iş hayatını, kocasıyla gezip gördüğü yerleri, araba kullandığını anlatıyor, Nilüfer de keyifle dinliyordu. Onun anlatacağı pek bir şey yoktu. En önemli haber Alin'in nişanlanmak üzere oluşuydu. Alin üniversiteye gitmek istiyordu ama adamı öyle beğenmişti ki, belki de hem ev kadını olurum, hem okurum diyordu. Tarık Bey gülüyordu öyle şey olur mu? diye. Bana bak damat, kızımı çalıştıracaksan, vermeyiz ona göre diyordu. Daha eğlenceli bir şeyler aradı arkadaşına anlatmak için, belki Marlon'dan söz edebilirdi bir ara ya da o yakışıklı adamdan. Belki de Gülperi'den. Gülperi kim, bilmiyordu ki. Gülperi şu anda ne yapıyordu onu da bilmiyordu. Bir komşusu bazı erkeklerin dostlarına ev tuttuğundan filan bahsetmişti ama, bunun kendisi ile hiçbir ilgisi yoktu. O da bütün bunlardan vazgeçip, kızının Kaltak Kanço ile nasıl konuştuğunu anlatmıştı uzun uzun. İki yaşındayken

kardeşinin boynuna oturup, şuş şuş diye zıpladığından bahsetmişti, Nilüfer yetişmeseydi belki de bebek büyük kızın altında soluksuz kalıp ölecekti. Öyle kıskanmıştı kardeşini.

Yeni bir dans çıkmıştı, onu gösteriyordu Nilüfer'e Neriman, böyle arkadaş gibi bir evlilik de olabilirmiş demek diye düşünüyordu Nilüfer, ah Ali sen vardın ya, işte o sırada Melek geldi ve gözlüğünü çıkardı.

-Sebepe neydi peki? dedi Nilüfer.

-Böyle bir şey için sebepe mi olması lazım, yani iyi bir sebepe adamı haklı mı çıkarır? dedi Neriman.

Nilüfer Neriman'a baktı. İkisi de hayatlarında ilk defa dayak yemiş bir kadın görüyorlardı. Böyle bir şey olduğundan haberleri bile yoktu, ihtimal bile veremiyorlardı.

-Sebepe şuydu dedi Melek, oğlumuz bir kadınla münasebete girmiş, kadın hamile kalmış, bizim kapıya dayandı. Kadın otuzlarında filan, bizim oğlumuz on yedi yaşında. Kadın benimle konuştu, ben de akşam kocama anlattım. Çok sinirlendi, önce oğlumu bir güzel dövdü, belinden kemerini çıkartıp, kırbaçlar gibi dövdü. Ertesi gün evde kadını bekledi, tekrar geleceğini söylemiştim. Ve kadını ağır hakaretlerle evden kovaladı. Ne malum çocuğun oğlumuzdan olduğu, belli pis, fahişe bir kadınsın, o seninle gönül eğlendirmişti, utanmıyor musun bu yaşta çocuklarla ilişki kurmaya dedi. Kadın ağlayarak evden kaçtı. Ben de kadına çok acıdım, belli ki kimsesi yoktu, çok zor durumdaydı. Kocama, neden böyle davrandın, kadıncağızın nasıl üzüldüğünü görmedin mi, bizim oğlumuzda hiç mi suç yok? dedim. Delirmiş gibiydi, oğlumuzla karşı bir fahişeyi mi savunuyorsun şimdi dedi, ben de sinirlenmiştim, bağırarak, o genç bir kadın ve zor durumda, sonuçta bu iki kişi yüzünden olan bir şey, hiç olmazsa kıza para yardımı yapsaydık, tek suçlu o değil ki dedim, çok sinirlenmişti, ani bir hareketle döndü, bana vurdu... Yüzüme bile bakmadan evden çıktı gitti.

Nilüfer ile Neriman bakakaldılar, ne söyleyeceklerini bilemediler.

Eve gelen kadınlardan birinin kocasından dayak yediğini hatırladı birden Nilüfer ama, köylü kadın diye hiç önem vermemişti buna. Şimdi en yakın arkadaşı dayak yemişti, buna inanamıyordu.

-Ne yapacaksınız şimdi? dedi Neriman.

-Ne yapabilirim sizce? dedi Melek. İlk defa böyle bir şey oluyor. Akşam geldiğinde özür diledi, çıldırmış gibiydim dedi. İlk defa eve çiçek getirdi. Bunu kimseye anlatmamam, “düştüm” demem için yalvardı. Ben de elbette başka birine anlatmadım.

-Affet, dedi Nilüfer.

-Affetmezsem ne yapabilirim ki, dedi Melek. Üstelik onu seviyorum ben.

-Bir işiniz olsaydı, diye mırıldandı Neriman.

-Yani ayrılmalı mı böyle bir şey olunca, sizce diye sordu Melek Neriman’a. Neriman cevap vermedi, belli ki cevabı bulamamıştı.

Biri kocasıyla mutlu ama ondan dayak yemiş, öteki asla dayak yemeyen ama çok mutsuz, öteki kocasıyla her anlamda çok iyi anlaşılan üç kadın büyük bir dostluk içinde konuşurlarken telefon çaldı.

-Liman Otel’den arıyoruz efendim, Turgut diye bir tanıdığınız var mı? dedi telefondaki ses.

-Var evet, kardeşim, dedi Nilüfer.

-Hemen gelir misiniz, o öldü, dedi adam.

Turgut ölmüş, dedi Nilüfer.

Aklına ilk gelen şey annesi oldu. Annesi artık bu acıyı kaldıramazdı. Neriman telefonu aldı, adresi yazdı. Tarık Bey’i aradı, bulamadı, Melek çocuklarla kaldı, Neriman Nilüfer’i otele götürdü.

Camları kırık, koridorları karanlık, pis kokulu otelde, önle-

rine bir adam düştü yol göstermek için, kapının önündeki polise:

-Bu kadın ablasıymış, dedi. Odaya girdiler, Nilüfer yatakta yatan incecik, zayıf adama baktı... İşte, dediğin oldu kardeşim, kimsenin önünde eğilmedin, özgür aşklar yaşadın, her istediğini yaptın, kimi gün sefil, kimi gün lüks içinde kaldın, işte şimdi bu iğrenç otelin odasındasın, doğru muydu düşüncelerin kardeşim, doğru muydu? İsyanını böyle mi bitirmeliydin? Bu kadar erken bitecekse her şey, isyanın ne işe yaradı kardeşim? Mutlu olayım genç öleyim diyordun, hem mutlu olup hem de yaşlı ölemez miydin? Ne olurdu biraz birlikte olabilseydik, ne olurdu annemizi bu kadar üzmeseydin...

-Onu çok özlemiştim dedi Neriman'a ve oracığa yığıldı kaldı.

Gidiyorlardı onlar, tüm sevdikleri yavaş yavaş.

NİLGÜN İNANÇLA BEKLİYOR

Ersin bir iş için, Paris'e gitmeden önce diyor ki:

-Seni anlayamadım bir türlü. Çok özgür, kendine güvenli, uçuk, her an her şeyi yapabilecek, bir anda ortadan kaybolacak kadar çılgın bir kadın mısın, yoksa pasif, boyun eğmeye hazır, başkasının istekleri doğrultusunda da yaşayabilecek biri mi? Erkeklerle, aşka önem vermeyen, onları hayatının bir eğlencesi kabul eden, seni mutlu etmelerinden başka hiçbir talebi olmayan, mutlu edemediklerinde de çekip giden bir kadın mısın, yoksa her şeyini sevdiğin adama adayan, hayatını sevgiline göre kuran, her türlü önceliği ona tanıyan, ama bu nedenle ondan çok şey bekleyen, taleplerinin ardı arkası kesilmeyen, edilgen biri misin? Yoksa bunların tümünü birden mi içinde taşıyorsun? Sanırım hepsini birden yaşıyorsun. Bu yüzden beni şaşırtıyorsun, belki de bu şaşkınlığım ve kararsızlığım beni sana bağlıyor. Çok ilginç bir kadınsın, senin gibi birine hiç rastlamadım. Biliyor musun seninle evlenmek isterdim. Öyle doğalsın, öyle kompleksiz kendini veriyorsun, öyle güzel seviyorsun ki. Ama beni ürkütüyorsun, hayatımda senden başka hiçbir şey olmasın istiyorsun. Beni erkek arkadaşlarımdan bile kıskanıyorsun. Kıskanmadığın tek şey futbol maçları, nasılsa onu anlayışla karşılıyorsun. Seni memnun etmek için ne yapacağımı şaşırdım. Ama her şeyinle seni çok seviyorum. Bu bir sevgi değil, belki de bir tutku.

-Hayır beni eskisi kadar sevmiyorsun, artık az seviyorsun...

-İnan bana seni az sevmemle, çok sevmem arasında hiçbir fark yok...

İşte böyle gidiyor Ersin Paris'e. Seni az sevmemle çok sevmem arasında bir fark yok diyerek gidiyor. O gideli beri bu sözü düşünüyorum, çok anlamlı bir söz de olabilir, çok saçma da. Acaba, evet az seviyorum artık, ama bu da bayağı güçlü bir sev-

gi mi demek istedi? Yoksa seni az sevmem mümkün mü, seviyorum işte demek mi? Bu, sevinilecek bir söz mü, üzülecek bir söz mü?

Az sevmek duygusu beni kahrediyor. Acaba ben, onun tanımladığı kişiliklerden hangisiyim? Gerçekten sevdiğimde, yani âşık olduğumda kendimi kaybediyorum. Hep onu istiyorum, yalnızca onu önemsiyorum. Birine böylesi önem vermek pek doğru olmasa gerek. Ama ben ne veriyorsam onlardan da istiyorum, istiyorum, verdikçe yetmez oluyor, daha istiyorum... Peki ama benim verdiğim ne? Ben kendimi veriyorum. Bu onlara yeter diye düşünüyorum... O çok iyi bir erkek... Biraz katı, biraz kuralcı, biraz inatçı, biraz sinirli ama harika biri... Dönünce artık onu hiç üzmemeye karar veriyorum. Ona yalnızca mutluluk ve neşe yaşatan bir kadın olacağım. Beni yine çok sevecek...

Bugün 16 Ocak 1983... Paris'ten gelen Afyon uçağı Esenboğa'ya çakıldı...

Böyle diyor haberler... Kırk yedi ölü... Yaralılar...

Böyle diyor haberler.

Afyon uçağı... Afyon uçağı... Nasıl olur?

Paris'ten Ankara'ya neden insin ki uçak? Ankara'yı mı iniyor-muş? Başka bir uçaktadır Ersin, bir an önce döneceğim demişti, evet... Tarihi de söylemişti on altısı diye. Ama neden bu uçakta olsun ki? Belki de trenle dönüyordur... Evet, trenle dönüyordur, her yer kar içinde, uçak pistleri buzludur, Ersin uçaktan korkar, mutlaka trenle geliyordur. Biraz geç kalmak pahasına trene binmiştir... Telefonda uçağın saatini söylemişti ama... Vazgeçmiştir... Bu karlı havada uçakta ne işi var? Trenle gelmek de ne sıkıcıdır. Dur kalk, dur kalk. Keşke bana haber verseydi trenle geleceğini. Kalkar giderdim gara, onu karşılardım. Ama yine de yapabilirim, Paris'ten gelen trenin saatini öğreneyim...

Yaralılar varmış, kırk yedi kişi ölmüş, yaralılar arasında tanı-

dık var mıdır acaba? Tanıdık olsa, insan gider, onu bir helikoptere bindirir getirir... Trenleri sever Ersin. Bir kere sırf keyif olsun diye yataklıya binip Ankara'ya gitmiştik. Hiç de keyif olmamıştı , cehennem gibiydi, kaloriferi kapayınca da donmuştuk. İkimiz, o küçücük yatakta uyumaya çalışmıştık, sevişirken az kalsın Ersin yere yuvarlanıyordu. Canım, neden sıcak olsun tren, bu Avrupa treni, onlar şimdi çok modern. Sevince hep böyle olumsuz düşünüyor insan, o şimdi tıngır mıngır geliyor.

Havaalanının telefonları sürekli meşgul çıkıyor. Alana gitmeye karar veriyor, arabama biniyorum, ama ellerim öyle titriyor ki, bir türlü motoru çalıştıramıyorum.

Kardeşim geliyor, bir yere gitmeme izin vermiyor.

-Biraz bekle, sakın ol, diyor.

Onu bir daha hiç üzmemeye karar verdim ben. Onu hiç üzmeyeceğim... Ona güveneceğim, beni az sevmeyecek, daha fazla sevecek.

Kazada ölenlerin adları ekrandan akıp gidiyor...

Ersin Yıldırım yazıyor... Demek Ersin Yıldırım adlı bir başka kişi daha var. Ne rastlantı... Bu Yıldırım soyadı o kadar çok ki...

-Nilay, ne kadar çok Yıldırım soyadlı insan vardır değil mi?

Kardeşim beni kucaklıyor, hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Ben ağlamıyorum. En son bir ay önce, Ersin, bu gece buluşamıyoruz dediğinde ağlamıştım.

Ersin'in o uçağın içinde olmadığından eminim. O beni asla bırakmaz... O trenle dönüyor. Ben onu çok seviyorum... O da beni az sevmiyor...

Gelince ona yalnızca mutluluk ve neşe vereceğim...

NİL SIRT ÇANTASINI TOPLUYOR

Beyaz tişörtü, beyaz pantolonu ve sandaletleri ile iniyor Nil uçaktan. Saçları örülü, yüzünde hiç makyaj yok... Küçük bir çocuk gibi...

Annesi kucaklıyor onu, arabaya bindiklerinde:

-Hadi anlat diyor, kim bu Cengo, nasıl biri? Neler oldu, nasıl ayrıldınız?

-O anlatılamaz diyor Nil, gülümseyerek. O anlatılamaz anne, o yaşanır, o hissedilir.

Bavuldan ne ayakkabılar çıkıyor ne de o rengârenk seksi giysiler... Birkaç pareo, tişört, pantolon, tütsüler, yağlar...

-Nerede kızım eşyaların? diyor annesi.

Omzunu silkiyor Nil.

-Bıraktım anne, Zerrin çok hoşlanmıştı, ona bıraktım diyor.

Annesi ona hissettirmemeye çalışarak dikkatle kızını izliyor. Kızının aşırı sakinliğine henüz bir anlam verebilmiş değil. Nil parmaklarını masanın üzerinde gezdirmiyor, ayağını sallamıyor, mini eteklerini ve açık giysilerini giymiyor, makyaj yapmıyor. Öylesine sevimli, öylesine dingin ve öylesine güzel ki...

Hiçbir şey anlatmıyor...

-Ne anlatabilirim ki anneciğim, harika bir şeydi, müthiş bir üç aydı, o bambaşka bir insan, diyor.

-Peki tekrar buluşacak mısınız, nasıl ayrıldınız? diye soruyor annesi.

-Bilmiyorum, sanırım buluşacağız, beni öptü, hoşçakal dedi ve ayrıldık, diyor Nil.

-Bu da o , kendini bir şey sanan, farklı olmaya çalışan, üç gün beraber olup, beş gün ortadan kaybolan sapık erkeklerden işte, diyor annesi.

-Öyle değil, son derece doğal, içten, olduğu gibi, hiç yapmacığı, numaracılığı yok, diyor Nil.

-Müdürünle görüştüm, seni affedecekler ve tekrar işe alacaklar, diyor annesi.

-Orada çalışmayacağım, mutlu olmadığım şeyleri yapmayacağım, insanlar ne der diye, onlar için davranmayacağım, diyor Nil.

-Bir Turgut dayımız vardı bizim, küçücükken tanımiştık, annem hep onun öyküsünü anlatırdı, bana onu anımsattın, diyor annesi.

Nil telefon bekliyor... Tam üç gün geçti, Cengiz aramıyor... Beklerken mutsuz olmadığını hissediyor. Onunla yaşadıklarını düşünüyor, aramazsa bunlarla yetineceğim, üzülmeyeceğim, zaten devamlılık diye bir şey yok, onunla olsam da sürececek olan şey eskisinin aynısı olmayacaktı, değişip duracaktı, onunla olmamak da değişimin bir parçası işte, diye düşünüyor.

Hiçbir an sürekli değildir, her an bir başka ana atlar ve o yeni anda ne olacağını hiç bilemezsin. Bir dakika önceki an bitmiştir, bir dakika sonrası gelmektedir. Çok güzel ya da çok acı şeyler yaşanabilir, ama hiçbiri sürmez, bitmez de. Aslında o bir bitiş değildir, sırasını savmıştır ve sırada bekleyen yeni anlar vardır. Aslında biten bir şey yoktur, yalnızca yaşanılır. En güzeli geriye gülümsenerek düşünülen anların kalmasıdır.

Altıncı gün Cengiz telefon ediyor:

-İki gün sonra geliyorum sevgilim ve sonra da hemen gidiyorum, benimle gelecek misin? diyor.

-Geleceğim, diyor Nil de.

-Tamam git de, nereye gidecekmiş diyor annesi endişeyle...

-Bilmiyorum, sormadım ki, diyor Nil...

İki gün sonra Cengiz geliyor.

-Nereye gideceksiniz diyor Nil'in annesi onu görür görmez.

-Hindistan'a diyor Cengiz.

Annesinin içi titriyor.

Nil yatak odasına geçip, yeni aldığı sırt çantasını, üç beş par-

ça eşya ile dolduruyor. Sanki komşusuna bir gece yatmaya gidiyormuş gibi sakince hazırlanıyor.

-Hemen mi gidiyorsunuz? diyor annesi...

-Hemen diyor Cengiz, hem bakın artık Nil'in yüzlerce ayak-kabıya ihtiyacı da yok...

-Sizi ben götüreyim havaalanına, diyor annesi.

-Hiç gerek yok, diyor Cengiz, gülüyor, biz köşedeki bakkala gidiyoruz, geri geleceğiz.

Nil annesine bakıyor... Boynuna sarılıyor.

-İyi yaşa annem, diyor, çok iyi yaşa, saçma sapan şeyleri kendine dert etme... Ne söylüyorsan onu yap... Sana hemen yazırım, hoşçakal diyor...

Çıkıp gidiyorlar...

Çıkıp gidiyorlar...

Çıkıp gidiyorlar...

Acaba, ben kızımı, elin adamının peşine takılıp, çekip gitsin diye mi büyüttüm, bunun için mi okuttum en iyi okullarda. Gitmeyeceksin çocuğum, kim olduğunu bilmediğin, üç aydır tanıdığın bir adamla evini barkını terk edip gitmeyeceksin, buna izin vermeyeceğim, şimdi biraz üzülürsün ama, sonra üzüntün geçince bana teşekkür edeceksin, izin vermiyorum gitmeyeceksin diyen bir anne mi olsaydı?..

Yoksa, git kızım yaşa, istekler, arzular, yani yaşam hiç ertelenmemeli... Sonunda üzüleceksen üzül... Sanki gitmesen üzülmecek misin? İnsan her şeyi yaşayarak öğrenir, kimse kimseyi engellememelidir. Yapamam sanma, yapılamayacak şey yoktur. Canın ne istiyorsa yap kızım, istediklerini yaparken mutlu olursun diyen bir anne mi olsaydı?

İkisini de yapamadı... Yalnızca bir hoşçakal diyebildi.

Canım annem.

Telefon etmem çok zor, sakın beni merak etme. Kızın mut-

luluktan uçuyor. Burası çok tuhaf bir yer. O kadar çok şey görüyor, o kadar çok şey öğreniyorum ki. Cengo bir dergi ile anlaştı, Hindistan fotoğraflarını oraya verecek, çok az para veriyorlar ama, inan burada pek fazla paraya ihtiyaç yok. Aşkımız büyüdükçe büyüyor, sen de çok iyi ol, emi?

Sevgili kızın Nil.

Annesi kartı okurken gözleri doluyor, onun mutlu oluşu her şey demek. Biliyor ki çok kısa bir süre sonra çıkıp gelecek.

Nil arada bir telefon ediyor.

-Hiçbir yerde sürekli kalmıyoruz, onun için sana telefon veremiyorum, çok iyiyim, ne olur beni merak edip canını sıkma, senden bir ricam var, arabamı satıp parasını yollar mısın bana, diyor annesine.

-Paran mı yok? diyor annesi...

-Paraya gerek yok ama arabanın parası bizi burada çok uzun süre idare eder, diyor Nil.

-Çok özledim seni diyor annesi, dayanamam daha fazla, bir adres ver gelip seni göreyim, parayı da getireyim.

-Anneciğim, sürekli bir adres olursa sana söylerim, gelirsin, diyor Nil.

On gün sonra telefon ediyor.

-Sonunda Delhi'ye geldik, bir hafta kalacağız, sana telefon numarasını vereyim, diyor.

Annesi için bu büyük bir mutluluk. Bir hafta boyunca kızına her gün yüzlerce kez telefon ediyor.

Kesin yokluk içindeyken, asla razı olamayacağın, yetinemeceğin şeylerden bile büyük haz duyabiliyor insan. Nil'in annesi de kızını böylesine özlemişken, endişe ve merak içindeyken, onunla her gün konuşabildiği bu bir hafta yaşamının en güzel anları oluyor.

Bir hafta sonra aradığında, otelden ayrıldıklarını öğreniyor.

Annem, canım annem,

Biz Tibet'teyiz. Küçücük kartta buraları anlatamam ama bana öyle geliyor ki, burada ömür boyu yaşayabilirim. (Korkma sakın, yerleşmeyeceğiz). Kaldığımız yerde odada telefon yok, seni aramam çok güç. Anne, çok iyiyim, çok çok, iyiyim. Sana olan özlemim dışında fena bir şey yok...

Cici kızın Nil

Her hafta mutlaka bir kart geliyor, ama annenin en mutlu anları, Nil'in telefon edebildiği zamanlar. Kızının sesini duymak, onu okumaktan daha gerçek, daha güvenilir.

Annesi Nil'e hiç sormuyor, ne zaman döneceksin diye. Bunu sormaması gerektiğini biliyor. Annesinin telefonda ağlamaması, neşeli konuşması ve ne zaman geleceksin diye sormaması Nil'i rahatlatıyor, mutluluğuna mutluluk katıyor.

Annesi rüyasında görüyor. Nil yine sırt çantasını topluyor. Saçları örülü, bir melek gibi...

NİLÜFER AŞK İÇİN YAŞAYACAK

-Einstein da öldü gitti işte, dedi Tarık Bey, hepimiz bir gün öleceğiz.

-Ölmeyeceğiz, dedi Nilüfer.

-Ne o, dünyaya kazık çakmaya mı karar verdin? diye güldü Tarık Bey.

Evet ölmeyecekti Nilüfer, en azından annesinden önce ölmeyecekti. Turgut'un ölümünden sonra, annesinin düştüğü duruma dayanamıyordu.

-Ben yaşamalıyım, onu yaşatmalıyım, diyordu.

Annesi elli beş yaşında olmuştu, evet genç değildi ama yetmiş deseler herkes inanırdı. Yaşamıyor gibiydi, onun hayat belirtisi olan tek şey, gözlerindeki yaşlar bile kurumuştur artık.

-Ah dayanmalıyım, elinde kalan tek çocuk benim, ona bir acı daha yaşatmamalıyım, diyordu Nilüfer.

Alin nişanlandı. İncecik belini ortaya çıkaran, açık pembe nefis bir elbise dikti terzi Safnaz. Üzeri güpür dantel, altı şifon. Alin harika görünüyordu, mutluluktan uçuyordu. Bir yıl sonra, on sekiz yaşına girince evleneceklerdi. Üstelik babası bir kere akşamüstü yalnız çıkmalarına da izin vermişti.

Bundan büyük mutluluk olur muydu? Tam bir yıl sonra Alin kurtulacaktı, kendi evi, kendi mutfığı, kendi banyosu... Çocukları. Kardeşleri yerine kendi çocuklarının sorumluluğunu taşıyacaktı. Hiç kimse ona şunu yap, bunu yapma diyemeyecekti, istediği gibi görüşebildiği bir dolu arkadaşı olacaktı.

Yedi yaşına giren büyük kız sinir içindeydi, komşular ablasını kıskanıyor diyorlardı.

-Ben de bu elbiseden istiyorum diye tutturdu. Ablasının nişan elbisesini giymek istiyordu. Aynı model olmasa bile, aynı renkte bir elbiseyi ona da diktiler. O elbiseden de memnun olmamıştı, sinirli suratsız dolaşıyordu evin içinde. Yeni eniştesine

hiç yüz vermiyor, ondan kaçıyor. Eniştesinin aldığı hediyelere bakmadan bir köşeye koyuyordu. Küçük kız ise zıp zıp zıplıyordu ortalıkta, o memnundu olan bitenden.

Nilüfer, artık otuz beşime geldim diye, yaşına yakışan ağır bir elbise giymişti. V yakalı, bele oturmuş, kalçadan gelen büzgüler, beline kadar ulaşıyor, açık gri üzerine koyu gri yaprak desenler olan bir kumaş...

-Bu büzgüler karın gibi duruyor Safınaz Hanım, dedi.

-Yok canım, ne karını, dümdüz karnınız var, çok güzelsiniz, bu da çok yakıştı, kocanıza da gösterelim isterseniz, dedi Safınaz Hanım.

Kocasına sormasına gerek yoktu. Nasıl olsa şöyle bir bakıp dönecek, iyi iyi diye mırıldanacaktı. Önemli olan kendisinin beğenmesiydi, kimsenin değil.

Nişan gecesinin sonuna doğru, Alin mutfakta meyveleri hazırlayan annesinin yanına geldi, elinde iki kadeh vardı.

-Anne al şunu, gel babamın şerefine içelim, dedi.

-On yedi yıl oldu Alim, dedi. Uzun süredir ilk defa Alin'e Alim diyordu ve uzun süredir Alin ilk defa babasını konuşuyordu.

-Sen hiç olmazsa onu gördün, şanslısın, ben hiç görmedim ya, dedi.

Nilüfer güldü:

-Komik kız, onu görmesem sen olur muydun? dedi.

Birbirlerine sarıldılar sımsıkı, için için ağladılar, gülerek salona geçtiler birlikte.

Gece olduğunda,

-Gel canım çekti, yorgunsundur ama, hadi n'olur dedi Tarık Bey.

-N'olur demişti, n'olur...

Bıraktı kendini Nilüfer de... Tarık Bey onunla sevişirken, Nilüfer de kızların işte böyle birer birer gideceğini, o zaman ne

yapacağını düşünüyordu.

Önce Tarık Bey banyoya gitti, hayret büyük kız uyanmamıştı, zaten çok kısa sürmüştü, Tarık Bey hep bir özlem içindeydi karısına karşı.

Nilüfer banyoda çıplak vücuduna baktı. Büyük bir beğeniy-le baktı. Yan döndü, karnını iyice bıraktı, hiç yoktu. Eliyle dümdüz karnını okşadı... Üç çocuktan sonra, bu mucizevi bir şey diye düşündü, mutlu oldu.

Tam on yedi yıl geçmişti Ali'siz, ama bir an bile aklından çıkmayarak.

-Aşk böyle bir şey işte.

Aşk çok acımasız, insanı üzüyor ve sonsuza dek sürüyor.

Aşk iyi ki var.

Acı veriyor, bir tükeniş belki ama yaşama gücü de aynı zamanda...

Ben yine de aşk için yaşayacağım, dedi aynaya.

NİLGÜN AŞK İÇİN YAŞAYACAK

Bir süre önce tuhaf bir hastalığa yakalandım. Depresyon değil, agresyon değil. Borderline kişilik özelliği demişlerdi galiba... Sınır çizgisinde yaşamak... Böyle bir kişiliği içimde barındırıyormuşum da ağır bir travma bunu açığa çıkarmış. Duygusal derinlikten yoksunmuşum... Ben buna çocuklaşma diyorum. Çünkü tıpkı yaramaz, hırçın bir çocuk gibi aklımdan geçen herşeyi herkese söylüyorum.

Sanki birşeylerin intikamını alıyorum. Sanki içim nefret dolu.

Son gün yaptıklarımı hiç anımsamıyorum ama, diyorlar ki bütün işyerini birbirine katmışım.

Arkadaşım, kocasının çok sadık bir eş olduğundan söz ederken:

-Hadi ordan, geçen akşam içkiliyken bana ne kadar güzel olduğumu söyleyip, bacaklarımı okşadı, diyorum.

Toplantıda insanlar birbirlerine karşı son derece iltifatkâr, saygılı davranırken, birisine dönüp:

-Şimdi, Burhan Bey'e, sizin gibi deneyimli birinden çok şey bekliyoruz, diyorsunuz ama, geçen gün işe yaramaz, kasıntı, bok herif demiştiniz, diyorum.

Ötekine dönüp:

-Sen de, onun için cüce moruk şurdan çekip gitse kurtulacağız dememiş miydin? diyorum.

Partiye gelirken özenle giyinmiş, süslenmiş, büyük bir gü-yenle ortada dolaşan kadına:

-Öyle koca bir kıçın var ki, ne yapsan nafîle, diyorum.

Kızıma yemek yerken:

-Ye bakalım, ye, patlayana kadar ye, şu şişkoluğuna bak, büyü-yünce berbat bir yaratık olacaksın, kimse seni beğenmeyecek, yapayalnız kalacaksın, diye bağıyorum.

Kızımı almaya gelen babasına:

-Birdenbire, büyümüş, yetişmiş, eğitim görmüş hazır bir çocuğa kavuştun, hiç emek vermediğin halde, yetişmiş bir kızın oldu. Elimden gelse onu sana göstermezdim, soyadını bile değiştirirdim. İğrenç, tutucu, kötü bir insansın, senden nefret ediyorum, diyorum.

Bana kur yapan, hiç tanımadığım adamı:

-Sen hiç aynaya bakmıyor musun, şu görünüşünle, şu berbat giysilerin ve aptal bıyığınla seni beğeneceğimi nasıl düşünebiliyorsun, diye tersliyorum.

İnsanların şaşkınlığını gördüğümde:

-Niçin dürüst olamıyorsunuz, niçin her şeyi yalanlar üzerine kurmuşsunuz, biraz yürekli olun, düşündüklerinizi söyleyin, sahtekârlar sizi, diye azarlıyorum.

Beni hastaneye götürmeden önceki gün, patronuma:

-İnsanlara gülmemek, selam vermemek, günaydın dememek marifet mi, saygı böyle mi kazanılır, bu yüzden kimse sizi sevmiyor, yalnızca korkuyor. Sekreterinizle saatlerce odaya kapana-çağınız yerde biraz personelinizle ilgilenseniz daha yararlı olur. Üstelik bu çizgili kruvaze elbiseyle de eciş bücüş bir gangstere benziyorsunuz, demişim...

O gün arkadaşlarım beni alıp hastaneye götürmüşler...

Doktor benimle görüşme yaparken durmadan diyormuşum ki:

-Şu üzerinizdeki yeşil gömlek iğrenç, ne biçim bir renk bu, ses tonunuz da sinirimi bozuyor, şimdi şu saksıyı alıp kafanıza geçirmek istiyorum.

Beni hemen yatırmışlar.

Kısa bir tedaviden sonra iyileşiyor, eski normal, kibar halime dönüyorum. İşin tuhafı beni işime geri alıyorlar. Patronum:

-Hoş geldin Nilgün, geçmiş olsun, diye gülümseyerek elimi sıkıyor.

Ben de sık sık aslında insanların gerçek hali bu olsaydı, nasıl bir dünyada yaşardık acaba? diye düşünüyorum. Sanırım her şey bambaşka olurdu, acaba daha mı iyi olurdu? Demek ki her an büyük yalanlar içinde yaşıyoruz, gerçek düşüncelerimizi asla söyleyemiyoruz, hepsi içimizde kalıp, çöreklenip oturuyor. Kim bilir bu, herkese ne biçim zararlar veriyordur. Belki de stres dediğimiz çağımızın hastalığı bu yüzdendir.

Herkes bana sevgiyle, hatta gülümseyerek yaklaşıyor. Bazıları kendilerine söylediğim şeyleri, kahkahalarla bana anlatıyor. Bazıları:

-Aslında çok haklıydın, diyor.

Sanırım yaşadıklarım beni isyana sürükledi, herkese nefret duymaya başladım... İnsana en fazla acı veren şey uğradığı haksızlık olsa gerek. Bu haksızlık kimden gelirse gelsin, eğer kişi yaşadığını hak etmediğini düşünüyorsa, büyük acılar çekiyor.

Benim yaşadığım haksızlık kimden geldi? Bu acıyı hak etmiş miydim ben? Kime kızacağım bana haksızlık ettiği için?

Neyse... Hak etmediğim acılar yaşadım ve nefretimi kime yönelteceğimi şaşırıp, tüm insanlığa yönelttim... Geldi geçti.

Ölümden öte köy mü var derler... Ölümden gerçek hiçbir şey yok. Bundan başka acı da yok. Ama biliyorum ki, herşey yine eskisi gibi olacak. Ben yine her şeyi dert eden eski kişiliğime döneceğim.

Hepimiz öleceğimizi bile bile, sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi, küçük küçük şeyleri büyütüp, üzüleceğiz. Belki de insanlığın en ağır bunalımı, bir gün öleceğini bilmek ve unutmuş gibi yaparak yaşamak.

Birden Kaltak Kanço'yu hatırlıyorum. Evet ben yaratmıştım, benim dostumdu, onunla konuşuyor, dertleşiyordum ama kimdi, nereden çıkmıştı, ne anlama geliyordu bunu hiç çözemiyordum. Neden Kaltak'tı, neden Kanço'ydu? Neyse artık Kaltak Kanço'ya ihtiyaç duymuyorum. Her şeye rağmen kendimi yal-

nız hissetmiyorum. Ofisteki özel tuvaletime kapanıyorum. Aynaya bakıyorum...

Otuz beş yaşını devirdim. Sanki biraz karnım çıkmış gibi. Korkuyla içeri çekiyorum.

Annem görse çok kızardı. Karın kadının en büyük kusurudur, derdi. Merak etme anneciğim dikkat ediyorum.

Yaşam böyle bir şey işte... Her şeyi kontrol ediyorum sanıyorsun ama nafile... Kendini bile kontrol edemiyorsun.

Hele âşıkсан... Freni patlamış bir otomobil gibi oluyorsun. Nerede nasıl duracağın, yara alıp almayacağın, hiçbir şey belli değil...

Aşk böyle bir şey işte.

Aşk sonsuza dek sürmüyor, bitiyor, tekrar geliyor, insana hem mutluluk hem acı veriyor.

Acı da olsa, mutlu da olsa, aşk bir yaşama gücü veriyor insana.

Aşk iyi ki var.

Ben yine de aşk için yaşayacağım sevgili ayna...

Duygu Asena, o bildiğiniz akıcı, yalın ve etkileyici anlatımıyla yine karşınızda. Yazarın beşinci kitabı Aynada Aşk Vardı çarpıcı kurgusuyla sizi gene içine alıverecek. Gene kadınlar, gene erkekler, gene aşklar..

Üç kuşak kadın; annecanne, kız, torun...

Nilüfer Berlin'de Hitler'i dinliyor.

Nilgün Ay'a inen astronotları izliyor.

Nil Sting konserinde...

Hepsi aynı yaşlar. Hepsi de 16 yaşında, 35 yaşında, 42 yaşında. Ve elbette hepsi de aşık...

Aşkların kimi acılı, kimi komik, kimi mantıklı. Onlar sizi güldürecekler, kızdıracaklar, hüznölendirecekler.

Aynada Aşk Vardı'yı en az Duygu Asena'nın öteki kitapları kadar severek okuyacaksınız.

ISBN 975 -325 -456-3